

est, pro Cl. 56. Is se blanditijs, & assentationibus in illius consuetudinem penitus immergit. 3. Off. 74. Malitiosis blanditijs officiorum non veritate, sed simulatione querere hereditates. 1. de Fin. 33. Blanditijs presentium voluptatum delinunt atque corrupti, non provident. 1. Qu. Fr. 2. Elicere aliquem blanditijs ad iudicium. 5. V. 65. Sermo inquinatissimus & blanditia flagitiosa. 1. At. 16. Expressere nummos ab aliquo blanditijs.

† **A D I V N C.** Aperta, pro Flac. Plagiosa, 5. Ver. Improbata, vitiosa, turpis, tamen necessaria in petitione, de Petit. Conf. Malitiosa, officiorum, 3. Offic. Popularis, pro Plan.

B L A N D I V S, benignus, comis, lenis, suavis. 12. At. 3. Vnum te puto minus blandum esse quam me. Ibid. 5. Scis me minime esse blandum: itaque minus aliquid dico quam sentio. 2. Offic. 48. Milites blando appellando sermone delinunt. 7. A. 25. Ne blanda aut supplici oratione fallamur. 1. de D. 41. Vocare aliquem blanda voce.

B O E T I A, regio pro Flac. 100. || 3. de Nat. 49. Nostri quidem publicani, cum essent agri in Bœotia deorum immortalium excepti lege censoria, negabant immortales esse illos qui aliquando homines fuissent.

B O E T I V S, 1. de Di. 34. Bacchis Bœotius.

† **B O E T H V S,** Philosophus & sculptor. 1. de Di. 14. Quis igitur elicere causas praesensionum potest? Etsi video Boethum Stoicum esse conatum. 6. V. 32. Memini Pamphilum Lelybatanum hospitem meum & amicum, nobilem hominem mihi narrare: cum iste ab sese Hydriam Boethi manu factam, praclaro opere & grandi pondere per potestatem abstulisset, se sanè tristem & conturbatum domum revertisse, &c. *aly*, Boethi, legunt.

† **B O G V D.** 10. Fa. 32. Balbus quaestor ad Calpen. Kal. Iunius traiecit sese in regnum Bogudis, planè peculiatum.

† **B O I V S.** 4. ad Her. 4. Quasi si quis ad Olympicum venerit cursum, & steterit ut mittatur, impudentique illos dicat esse, qui currere ceperint: ipse intra carcerem stet, & narret alius quomodo Ladas aut Bonus cum Syconius cursum int.

B O N A, dea, Mater Idæa, Cybele, Mater. de Arusp. 8. Sacra Bonæ deæ, quæ viri oculis, ne imprudentis quidem aspici fas est, pro Mil. 87. Sacrum Bonæ deæ, de Ar. 28. Sacrificium Bonæ deæ, quod fiebat pro salute pop. Rom. || 2. At. 4. Quirinus noster, iam ut spero in otio confederit, & iste sacerdos Bonæ Deæ cuiusmodi futurus sit sciri potest, &c. de Arusp. 37. Fit ei Deæ (pura sacrificium.) Cuius ne nomen quidem viros scire fas est: quam iste idcirco Bonam dicit, quod in tanto sibi scelere ignouerit.

B O N A fortuna, dea apud Siculos. 6. V. 7.

B O N A, commoda, fortuna, res, possessiones, pro S. R. 21. Hæc bona emuntur H. S. duobus millibus nummum, pro Domo 25. Imminebat tuus furor omnium fortunis & bonis, pro Cec. 38. Ad incertum reuocari bona, fortunas, possessionesque omnium. 3. V. 113. Patres sua bona cum filiis partiuntur. Top. 17. Mulier, cui vir bonorum suorum vsum fructum legauit, ad Bru. 12. Bonis publicatis eandem calamitatem subirent liberi. * pro Qu. 36. Ut bona P. Quintij possideres, deinde ex edicto te possidere non potuisse. 2. Offic. 83. Bona ciuium voci subicere praconis.

† **A D I V N C.** Aliena, 2. Offic. Angusta, breuiora, diurniora, pauciora, plura, Top. Diuersa, necessaria, Part. Diuina, externa, 5. Tusc. Fraternitas, Ver. Magna, & diuina, 1. Offic. Multa, 2. Aca. Nec opinata, opinata, presentia, 4. Tusc. Paterna, de Orat. Paterna, & auita, pro Cæl. patria, pro S. R. Perexigua & minuta, 2. Tusc. Ποινηρά, τιμωρία, 3. de Fin. Posteriora, 16. Fam. Præterita, 2. de Finib. Propria, pro Mur. Publica, 1. cont. Rull. Publicata, ep. ad Brut. Summa, pro Marc. Summa, & propria, 1. Tusc.

† **Syntaxis.** Bona & fortuna: & contra Bona fortuna, possessiones, publicata bona.

B O N I T A S, probitas, integritas, virtus, benignitas, clementia. (malitia.) de Amic. 50. Sed eadem bonitas ad multitudinem pertinet: non est enim inhumana virtus, neque superba. 5. de Fin. 65. Iustitia adiuncta sunt pietas, bonitas, &c. 1. de Natu. 122. Quid est melius aut praestantius bonitate & beneficentia. 3. de Fin. 66. Nec iustitia vilius esset nec bonitati locus. 2. de Nat. 60. Id non sine diuina bonitate erga homines fieri arbitrantur. 1. Offic. 118. Nonnulli siue felicitate quadam, siue bonitate naturæ, siue parentum disciplina rectam vitam secuti sunt. Postquam in Sen. 24. Magnam vim naturæ bonitas habet. 3. cont. Rul. 13. Socer huius vir multum bonus est: neque ego nunc de illius bonitate disputo. Orat. 164. Quare bonitate potius nostrorum verborum vtamur, quam splendore Græcorum. Ibid. 59. Ac vocis quidem bonitas optanda est. 13. Fam. 4. Eorum fortunas tuæ fidei, iustitiæ, bonitatisque commendo, pro Dom. 57. An eam causam probare non poteram? cuius tanta bonitas est, vt ea ipsa per se probaret. 16. Att. 17. Summa bonitas & æquitas causa. 9. 9. Hoc mihi Cæsar sua concessit bonitate, Lamb. legit, voluntate pro Dom. 110. Vir singulari bonitate & modestia præditus. 2. Offic. 62. Summi cuiusque bonitas commune per fugium est omnium. 1. 5. Si non interdum naturæ bonita-

te vincatur, pro Q. R. 27. Scilicet homo liberalis, & dissolutus, & bonitate affluens. 2. de Inu. 113. Petere sibi præmium laboris alieni, aut bonitatis deorum. 3. Orat. 77. Cum fidem alicuius bonitatemque laudent, dignum esse dicunt, quicum in tenebris micet. Ibid. 14. Officia quæ & ingenij bonitate, & proguellione dicendi multi assequuntur. 2. de Orat. 342. Bonitas & moderatio. (superbia & libido.) 3. de Nat. 84. Is vti se deorum bonitate velle dicebat: id est, liberalitate.

† **Vbertas,** copia, fertilitas, pro S. R. 20. Bonitas prædiorum, 1. contra Rul. 41. Bonitas agrorum.

† **A D I V N C.** Diuina, 1. de Nat. Inusitata, pro Rab. Pristina, pro Sest. Singularis, pro Dom. sua. Summa, 16. Att. Vera, postquam in Senat.

B O N O N I A, urbs Italia. 11. Fam. 13. & 12. 5.

B O N O N I E N S I S, de Clar. Or. 169. C. Rusticellus Bononiensis.

B O N V S, probus, præstabilis, salutaris, frugi, integer, iustus. 6. At. 3. Primum quod videtur esse bonus, nemo igitur potior. 12. 5. Bonus author. 2. Qu. Fr. 14. Bonus calamus, ad Brut. 16. Bonus dominus Antonius, de Sen. 56. Bonus & assiduus dominus. 2. At. Valde bonus homo. 10. At. 7. Bonis in aliquem. 1. Qu. Fr. 1. Poeta bonus, pro Domo 142. Bonus re aut spe 7. At. 17. Sit igitur sanè bonus vir. 3. cont. Rul. 13. Multum bonus vir. 3. Offic. 77-78. Vir bonus quisit, describitur multis. 1. 63. Vir bonus & simplicis veritatis amicus. 1. de Legib. 49. Bonus vir minime est, qui ad suum commodum refert quæcumque agit. 1. Acad. 2. Bona actio, pro Sest. 36. Bona causa. 2. Qu. Fr. 2. Tusc. Tuliano emptor nemo fuit: si conditio valde bona fuerit, fortasse non omittam. 7. Att. 25. Bona

de Domitio, præclare de Afranio fama est. || 8. 4. Aristoxenum diceret arcefil, non vnum omnium loquacissimum, & minime aptum ad docendum. Sed est memoria bona, de Vn. 35. Quamquam omne colligatum solui potest: sed haudquaquam boni est ratione vincum velle dissolueri. 7. Att. 7. Tanquillissimus autem animus meus, qui totum illud æqui boni facit. 2. Cat. 25. Postremo copix cum egestate, bona ratio cum perdita, mens sana cum amentia, bona denique spes cum omnium rerum desperatione configit. 3. de Leg. 43. Boni auguris est, meminisse maximis Reip. temporibus præsto esse debere, Iouij; Opt. Max. se consiliarium atque administrum datum, vt sibi eos, quos in auspicio esse iusserit, cæliquæ partes sibi definitas esse traditas: de quibus sæpe opem referre possit. Topic. 66. In bonæ fidei iudiciis, locorum à causis magnus usus. 1. Tusc. 99. Nec enim cuiquam bono mali quicquam euenire potest, nec viuus, nec mortuus: nec vnquam eis res à diis immortalibus negligentur. 13. Fam. 60. Bonam beneuolentiam hominum & fidem perpicere potuit, de Ar. 37. Quam deam iste idcirco bonam dicit, quod in tanto sibi scelere ignouerit, pro Pomp. 71. Bonam gratiam querere. 8. Famil. 17. Bonam mentem mihi sentio iracundia & amore ablatam. 2. de Orat. 14. Aiebat bonam partem sermonis in hunc diem esse dilata. 3. de Legib. 42. Bonam rem impediri melius, quam concedi mala. 2. de Fin. 117. Ergo in his adolescentibus bonam spem esse dicemus, & magnam indolem. 15. At. 1. Redeamus ad nostros, de quibus tu bonam spem te significas habere, pro S. R. 58. Quid mihi ad defendendum dedisti bone accusator? 7. V. 12. Bone custos, defensorque provinciarum. 1. de Diu. Bono animo te iussisse esse, &c. 1. Offic. 120. Consilio bono aliquid facere. 4. Acad. 100. Proficiscatur Puteolos stadia triginta, probo nauigio, bono gubernatore ac tranquillitate. 10. Fam.

† **21.** Bono Lepido me esse vsurum || communique consilio bellum administraturum: id est, amico & beneuolo. 13. At. 23. De die tantum videto, & id ipsum bono modo. 2. Qu. Fr. 5. Αὐτοφιλία δὲ αὐτὴν ἰλλὰμ, quam tu soles dicere, bono modo desidero, si prorsus vt aduenientem excipiam libenter. 1. de D. 103. Quod idem in delectu consules obseruant, vt primus miles fiat bono nomine. 5. At. 21. Bono nomine centesimis contentus eratis. 2. de Or. 187. Illa quæ à bono poeta dicta est flexaniam oratio. 3. At. 10. Et quis vnquam ex tam amplo statu in tam bona causa, tantis facultatibus ingenij, &c. 3. de Leg. 34. vi opprimi in bona causa est melius, quam male cedere. 3. Fam. 8. Bona fide in gratiam redire. 5. 16. Bona aut denique aliqua Repub. id est, bene constituta. 2. Qu. Fr. 2. Bona & certa tempestate. 1. de Orat. 242. Nisi verò (bona venia huius optimi viri dixerimus Scæuolæ) tu libellis aut præceptis, &c. 5. Tusc. 28. Omnes boni semper beati.

† **||** de Amic. Quare sibi habeant sapientia nomen, & inuidiosum & obscurum: concedantque vt hi boni viri fuerint. 11. Famil. 9. Multa, & firma, & bonæ sunt legiones Lepidi, & Afini. 15. Att. 13. Res Hispanienses valde bonæ, modò Bulbium incolumem videam subsidium nostræ senectutis. id est, res sunt in bono statu, pro Dom. 8. Primum dico, Senatoris esse boni semper in Senatum venire, nec cum his sentio, qui statuunt minus bonis temporibus in Senatum ipsi non venire. 4. At. 3. Qu. Fratris domus primò fracta coniectu lapidum ex area nostra, deinde inflammata iussu Clodij, inspectante vrbe, coniectis ignibus, magna querela & gemitu non dicam bonorum, qui nescio an vlli sint, sed planè hominum omnium. 1. de Leg. 48. Boni viri omnes ipsam æquitatem & ius ipsum amant: nec est viri boni errare, & dili

& diligere quod per se non sit diligendum. Ibid. 41. Boni viri vt simus, si non ipso honesto mouemur, sed utilitate aliqua atque fructu, callidi sumus, non boni. 3. V. Prædes igitur homines sunt fideiuiosiores, quorum res bona prædia nunc vno nomine dicuntur. 8. Att. 1. Bonorum, id est, lautorum & locupletorum, Urbem video refertam fore. 7. 7. Bonorum ordines & genera quaerenda sunt. Ibidem. Bonos nullos noui. 2. de Leg. 28. Bonarum rerum expectatione animus erigitur. 2. de Nat. 34. Bonis ac sapientibus à principio innascitur ratio. de Amic. 50. Bonis inter bonos quasi necessaria est beneuolentia. 3. de Leg. 20. Bonis viris quid iuris reliquit tribunatus. C. Grachi? id est, optimaribus senatoribus. 5. Tusc. 35. Ita prorsus existimo, bonos beatos, improbos miseros: Socratis est apud Platonem in Gorgia. 1. de Or. 202. Populum inflammaré in improbos, aut incitatum in bonos mitigare. 7. Fa. 12. Inter bonos bene agier, fiducia formula. Top. 66. Inter bonos bene agier, iudiciorum quorundam formula. 3. Off. 61. Inter bonos bene agier oportet, & sine fraudatione. 3. Tusc. 63. Nisi insitum illud in animis haberemus, omnes bonos interitu suorum quam grauissimè mœrere oportere. ad Bru. 3. Consules duos bonos quidem, sed duntaxat bonos amissimus. 2. de Or. 122. Bona dicta tenere sapiens vix potest. Post red. in Senat. 17. A bonis vacuum forum. de Clar. Orat. 201. In bonis omnia, quæ summa sunt, iure laudantur. 3. V. 142. Vbi illa consuetudo in bonis prædibus prædique vendendis omnium Consulium, Centorum, Prætorum, Quæstorum denique? vt optima conditione fitis, cuius res sit, cuius periculum? Parad. 1. Bona prædia dicuntur bonis satisfactionibus obnoxia, siue sint in mancipiis, siue in pecunia numerata. Nunquam ego hæc in bonis rebus numeranda duxi. In Bru. 12. 8. Initiis bonis orsus tribunatus. 12. At. 22. Quod me in forum vocas, eò vocas, vnde etiam bonis meis, rebus fugiebam: id est, prosperis. 12. Fa. 2. Bonis aut perditis rebus. 3. Offic. 91. Si sapiens adulterinos nummos acceperit, imprudens pro bonis. de Senect. 30. Ita bonis viribus esse in extremo tempore ætatis, vt adolescentiam nõ requireret. 3. de Fin. 33. Bonum definiuit Diogenes, id quod esse natura absolutum. 5. Tusc. 46. Quod bonum est, id non quiuis habere potest. 3. de Fin. 45. Bonum crescenti accessionem nullam habet. pro Marcel. Excellens bonum. 3. de Fin. 55. Bonum efficiens ποικίλον dicitur, quod honestas actiones affert & efficit. 5. Tusc. 45. Quicquid est quod bonum sit, id expectandum est. Ibid. 44. Quod bonum, id honestum. 3. Offic. 35. Quod bonum, id vtile. 1. de Leg. 47. Bonum ipsum non est in opinionibus, sed in natura: quod ni ita esset, beati quoque opinionem essent. 15. Fa. 14. Bonum literarum, id est, commodum vel utilitas. 5. Tusc. 67. Bonum mentis est virtus. pro Cælio. Bonum naturale. 5. Tusc. 84. Nihil bonum, nisi naturæ primis bonis, aut omnibus, aut maximis frui, vt Carneades contra Stoicos diserebat. 2. Tusc. 5. Att. 8. Nihil bonum nisi quod honestum, iuxta Stoicos. 5. Tusc. 84. Nihil bonum, nisi vacuitas doloris, vt Hieronymus. 4. Acad. 130. Nihil bonum nisi virtus, secundum Aristonem Chium, & Zenonem. 5. Tusc. 84. Nihil bonum, nisi voluptas, vt Epicurus. Para. 1. Nihil bonum, quod non eum, qui id possidet, meliorem facit. Ibidem. Bonum non est, de quo non, is qui id habeat, honestè possit gloriari. Tusc. 5. 4. Atque hæc certè non ita se habent, nisi omne bonum in vna honestate consisteret. Ibid. 44. Bonum omne laudabile. 3. de Fin. 45. Bonum in eo positum est, vt naturæ consentiat. 5. Tusc. 44. Omne bonum lætabile est: quod autem lætabile, id prædicandum & præ se ferendum: quod tale autem, id etiam gloriosum: si verò gloriosum, certè laudabile: quod autem laudabile, profectò etiam honestum: quod bonum igitur, id honestum. in Brut. 130. Vt facillè cereres naturale quoddam stirpis bonum, degenerauisse vitio deprauatæ voluntatis. 5. Tusc. 12. Quamobrem simul obiecta species cuiuspiam est, quod bonum videatur, ad id adipiscendum impellit ipsa natura. Parad. 1. Id solum bonum est, quod rectum & honestum, & cum virtute est. 5. Tusc. 33. Bonum solum quod honestum, vt Zenoni, cuiusque auditori Aristonij placuit. 1. de Fin. 42. Summum bonum est, quod ipsum ad nullam aliam rem, ad id autem res referuntur omnes. 3. 21. Summum hominis bonum iuxta Stoicos positum est in eo, quod ομολογία ipsi, hoc est, conuenientiam vocant. 4. Acad. 129. Summum bonum in cognitione & scientia ponit Herillus. 3. Tusc. 50. Summum bonum in corpore & voluptate videtur Epicuro. 5. de Fin. 15. Summum bonum si ignoretur, viuendi rationem ignorari necesse est. ad Brut. 15. Nec tamen tantum in statuenda Lepidi statua factum est mali, quantum in euerenda boni. 3. de Natur. 87. At verò aut honoribus aucti, aut de re familiari, aut si aliud quidpiam nacti sumus fortuaiti boni, aut depulimus mali, tum diis gratias agimus, tum nihil nostræ laudi assumptum arbitramur. 2. de Finib. 41. Nihil bonum est, cui nihil est mali. Parad. 1. Vt quisque boni est maxime particeps, ita & laudabilis maxime. 4. Acad. 132. Summi boni definitio omnis ratio vitæ continetur: de qua qui diffident, de omni ratione vitæ diffident. 2. P. 35. Cui bono fuerit. 1. de Leg. 54. Bonum Academici antiqui, quod secundum naturam esset, quod in vita iuuaemur, esse decreuerunt: Zeno, nisi

quod honestum esset, nihil putauit bonum. 1. Offic. 5. Qui summum bonum sic instituit, vt nihil habeat cum virtute coniunctum, idque suis commodis, non honestate metitur: hiesi sibi ipse contentiat, & non interdum naturæ bonitate vincatur, nec que amicitiam colere possit, nec iustitiam, nec liberalitatem. 5. Tusc. 67. Bono mentis fruendum est, si beati esse volumus. Parad. 3. Bono nil melius. de Vniuer. 44. Bono Philosophiæ nullum optabilius. 5. de Fin. 14. De summo bono qui dissentit, de tanta Philosophiæ ratione dissentit. 1. de Leg. 57. Dissensio de summo bono maloque. 5. de Fin. 15. Summo bono in Philosophia constituto, constituta sunt omnia. 6. Fam. 5. Eo ipso bono tuo quo delectatur: id est, ijs dotibus animi. 3. V. 146. Bono suo opus facere. 5. Tusc. 40. Atqui nisi stabili & fixo permanente bono, beatus esse nemo potest. 15. Fa. 14. Id quum non accidit, vt eum bono literarum, & eadem ferè absentes: quæ si coram essemus, consequemur. 1. Acad. 21. Quædam animi & corporis in quibusdam non tam naturæ quam beatè vitæ adiuncta sunt. 1. 20. Bona animi ab Academicis in naturam & morès diuiduntur, hoc est, in virtutes, quæ suapte natura ingenerantur, & in voluntarias, quæ exercitatione acquiruntur. Ibidem 19. Bona corporis alia in toto, alia in partibus secundum Academicos. 5. de Fin. 71. Bona corporis complent quidem beatissimam vitam, sed ita vt sine illis possit beata vita existere. 1. 57. Bona præterita sapientes grata recordatione renouata delectant. 5. Tusc. 44. Non sunt igitur ea bona dicenda, quibus abundantem licet esse miserrimum. 1. Acad. 22. Bona maxima sunt, quæ in ipso animo atque in ipsa virtute versantur. 5. Tusc. 45. Bona si ex dissimilibus mixta erunt, honestum ex his effici nihil poterit. 4. 11. Natura omnes ea quæ bona videntur, sequuntur, fugiuntque contraria. 3. de Fin. 55. Bonorum alia ^{τελειωτα} id est, ad vltimum pertinentia: alia autem efficiencia, quæ Cæci ποικίλα: alia vtrumque. Partit. 86. Bonorum diuisio. 1. de Legib. 32. Bonorum finis, ad quem referuntur, & cuius causæ sunt facienda omnia. 4. Acad. 129. Bonorum malorumque fines constituere. Ibidem 140. Omnium bonorum fons in corpore, iuxta Epicureos. Part. 74. Bonorum & malorum genera. 5. Tusc. 85. Bonorum tria genera: maxima animi, secunda corporis, externa tertia, vt Peripatetici: nec multò veteres Academici fecus. 1. de Finib. 29. Quid sit extremum, quid vltimum bonorum. 4. Tusc. 13. Quomodoque bona natura appetimus, sic à malis natura declinamus. 1. Acad. 10. Bona animi ponebant Academici, quæ essent ad comprehendendam animi virtutem idonea. 5. Tusc. 119. In bonis animi tanta præstantia est, vt ab his corporis & extrema obfcuretur. 4. Acad. 35. Zenoni præter honestum, nihil est in bonis. 5. Tusc. 47. Bonis corporis, & fortunæ vitam beatam compleri negant Stoici de Am. 48. Neque enim sunt isti audiendi, qui virtutem duram, & quasi ferream esse quandam volunt: quæ, &c. vt bonis amici quasi diffundatur, & incommis contrahatur. 1. Offic. 148. Magnis enim illi & diuinis bonis hanc licentiam assequuntur. 5. Tusc. 45. Quod si ita est (id est, si vita beata ex sui similibus partibus effici debet) ex bonis, quæ sola honesta sunt, efficiendum est beatum. 4. 65. Vt in malis opinatis tolerabilia, sic in bonis sedatiora sunt efficienda ea, quæ magna & lætabilia dicuntur. 5. 47. Sine bonis corporis & fortunæ vitam beatam nullam esse purant Peripatetici: aut si sit beata, beatissimam esse negant. 3. de Finib. 33. Ego assentior Diogeni, qui bonum definiuit, id quod esset natura absolutum: id autem sequens illud quod prodest (ὠφελιμὸν enim sic appellamus) motum aut statum esse dixit è natura absoluta. 2. 5. Præclare hoc quidem Bonum etiam quid esset, fortasse si opus esset, definitus, aut quod esset natura appetendum, aut quod prodesset, aut quod iuaret. 4. 73. Nam Bonum ex quo appellatum sit nescio, nihil ad rem. 3. 46. Neque multi cothurni paucioribus anteponentur, nec maiores minoribus: sic quorum commune bonum conuenientia, atque opportunitate finitur, nec plura paucioribus, nec longinquiora breuioribus anteponentur. Parad. 1. In quo equidem continentissimorum hominum maiorum nostrorum requiro prudentiam, qui hæc imbecilla, & commutabilia membra, solo verbo bona putauerunt appellanda, cum re ac factis longè aliter iudicauissent.

† A D I V N C. Alienum, præsens, stabile, & fixum, 4. Tusc. Assumptum, 2. de Ora. Consentaneum, magnum, 2. de Finib. Excellens, pro Marc. Fortuitum, 3. de Nat. Honestum, summum atque vltimum, 4. de Finib. Laudabile, 3. de Finib. Maximum, 1. de Inuent. Naturale quoddam stirpis, pro Cluen. Opinatum, 3. Tusc. Præsens & magnum, 2. Tusc. Simplex, solum & vnum, summum & naturale; verum & simplex, 1. Acad. Summum, 1. de Orat. Summum atque extremum, 1. de Finib. Ibidem vltimum, & simile, 4. Acad.

⚡ Syntaxis. Sanè bonus. Multum bonus. Re, aut spe bonus. Equi boni, facere. Bonæ fidei indicium. Bona beneuolentia. Bonam gratiam querere. Bonam partem sermonis differre. Bonam spem habere. Bono animo esse. Bono consilio facere. Bono Casare uti: id est, favore & amico. Bono modo agere. Bona venia dicere. Bona & firma legio. Res valde bona: id est, in Bono statu. Bonorum vrbs plena, id est, primusum.

Inter bonos bene agere. A bonis vacuum forum. Bonum excellens, efficiens, expetendum, honestum, utile, commodum, naturale, laudabile, letabile, summum, stabile, fixum, permanens.

BOOTES, *fidus ad arcticum.* 2. de Natu. 110. Septentriones autem sequitur.

Arctophylax, vulgò qui dicitur esse Bootes. & ibidem.

Boota, subter praeordia fixa videtur Stella micans. —

BOS, *pecoris genus notum.* 1. Diu. 119. Bos opimus. 1. de Natu. 83. Bos sanctus, Aegyptiorum Apis. 7. At. 7. Bos armenta sequitur. 5. 15. Boui clitellas imponere. de Sen. 33. Olympiæ per stadium ingressus esse Milo dicitur, quum humeris sustineret bouem viuum. 1. Diu. 15. Boues mollipedes. 2. de Nat. 47. Boues & equi, ibes, accipitres, aliaque belluæ à barbaris in numero deorum reponerentur. 2. 159. Bouem ceruices natæ ad iugum, & viros humerorum & latitudines ad aratra extrahenda. Ibid. Boum terga declarant, non esse se ad onus accipiendum figurata. Ibid. 159. Boum visceribus vesci, scelus habebatur tempore aurei seculi. Ibid. Bobus ab illo aureo genere vis nunquam vlla afferebatur. Ibid. 159. Quid de bobus loqueret?

† **ADIVNC**, *Mollipes, optimus, r. de Diu. Opimi. 5. Tusc. Sanctus. Aegyptiorum, r. de Nat. Viuus, de Senec.*

BOSPHORANVS, pro Pomp. 9. Bosphorani finitimi suis bellum inferre simulauit.

BOSPHORVS, *Angustum est fretum ad Maotim paludem: Cimmericus Bosphorus dicitur.* || pro Mur. 34. Qua ex pugna cum se ille eripisset, & Bosphorū cōfugisset, quò exercitus adire non posset, etiā in extrema fortuna & fuga, nomen tamē retinuit regiū.

BOVIANVS, pro Clu. 197.

BOVILLA pugna. 5. Attic. 13.

BOVILLANVS. || pro Plan. 23. Nisi forte te Lauicana aut Bouillana, aut Gabina vicinitas adiuuabat.

BRACHA, *genus vestis erat, qua vrebantur Galli Transalpini: unde Brachati, & Gallia Brachata, pro Transalpina dicta.*

BRACHALIA. Lege, **ARMILLÆ**.

BRACHATIVS, *brachii vitens.* pro Font. 23. Galli sagati brachati que. I. P. 53. O brachata cognationis dedecus quemadmodum venisti? 9. Fam. 15. Brachata & Transalpina nationes.

BRACHIVM, *cubitus, vel potius membrum corporis ab humero ad manum.* 2. de Orat. 242. Cum extento brachio paululum etiam de gestu addidit. pro Cal. 11. Nobis olim annus erat vnus ad cohendum brachium toga constitutus, vt exercitatione ludòque campestri, tunicati vterentur. 2. de Orat. 253. Excusauit Vespæ Terentiū, quòd eum brachium fregisse diceret. 2. Att. 6. Obiurgare aliquem molli brachio. 4. 15. Agere aliquid leui brachio. Confuls, qui illud leui brachio egissent, rem ad Senatū detulerunt. 3. ad Her. 27. bis. In contentione per distributionem, celeri proiectione brachij vti oportet, &c. Orat. 59. Brachij proiectione in contentionibus, contractio in remissis.

† **ADIVNC**. Leue, 4. Att. Mollis, 2. Attic.

† **Syntaxis**. *Brachium extentum, Brachium cohilere proijcere, contrahere. Mollis agere brachio aliquid & obiurgare: id est, benignè.*

BRASSICA. 2. de Nat. 120. A caulibus brassicæque si propè sati sint, vt à pestiferis & nocentibus refugere dicuntur, vites, nec eos vlla ex parte contingere.

BREVE, *breuis, seu breuiter.* pro Sest. 12. Breue dicam in Sallust. 3. Breue faciam.

BREVI, *propediem, in breui, breui tempore, exiguo tempore, paucis diebus.* 8. At. 19. Cæsar magnas copias breui habiturus est. Ibidem. Breui tempore. 12. Fam. 2. Resp. breui tempore ius suum recuperabit. 6. 12. Nec vllò modo diuulgandum est de te iam esse perfectum, sed erit prebreui.

† *Paucis, per paucis, paucis verbis, breuiter.* pro Cæc. 94. Id tametsi extra causam est, percurram tamen breui. de Senect. 57. Breui expediam. Para. 5. Illud breui conficiendum est, &c. pro Sest. 97. Sed genus vniuersum breui circūscribi & definiri potest, item: Hæc si quis existimat à me posse exponi tam breui, vehementer errat. 1. de Orat. 190. Nunc complectar, quod proposui breui. 8. At. 3. Quid in vtramque partem mihi in mentem veniat, explicabo breui. 3. Fam. 8. Vt tuis literis breui responderem. 2. de Or. Ad ea quæ requiris, breui respondebo. 4. ad Her. 35. Transitio vocatur, quæ cum ostendit breuiter quod dictum sit, proponit item breui, quod consequatur.

† **Syntaxis**. *Breui veniam. Erit perbreui. Breui tempore. Cum tempus ponimus, vtimur cōiunctim: cum verborum paucitatem, absolutè.*

BREVILOQUENS. 7. At. 19. Breuiloquentem iam me tempus ipsum facit.

BREVILOQUENTIA. de Repub. teste Gellio.

BREVIS, & **BREVIVS**, *paruus, pusillus, contractus, concisus, angustus, exiguus, praevis temporis spatio.* (Longus, productus, procerus. pro Ar. 28. In hoc tam exiguo vitæ curriculo & tam breui. de Amic. 104. Omnia breuia tolerabilia esse debent, etiam magna. Octa. O miseram & in breui tam celerem, & tam variam reipub. commutationem.

† *Oratione vel dictione breuis.* 2. de Orat. 326. Breuis est L. Crassi

oratio. pro Sest. 12. Longum est dicere, sed hoc breue dicam, si M. Petreij virtus, &c. in Sal. 3. Jam dabo operam, quam maxime potero, vt breue id faciam. 3. de Orat. 194. Aliquid contractione breuius fieri, aut productione longius. 1. de Inuen. 28. Ac multos imitatio decipit breuitatis, vt cum se breues putent esse, longissimi sint. de Clu. 162. Ambitus verborum contractus & breuis. Or. 159. Inclitus dicimus breui prima litera, infans producta. Ibid. 217. Syllaba breuis. (Longa, producta. 1. de Or. 145. Quædam breuia, sed magna cum exercitatione præcepta gustarem. & Syntaxis. In breui celeris vita. Breue faciam: id est, breui dicam. Homo breuis, scilicet dicendo.

BREUITAS, *scilicet temporis.* 1. Attic. 8. Breuitate temporis tam pauca cogor scribere. Ibid. Breuitas dici.

† *Contractio, paruitas.* 4. ad Her. 68. Breuitas, exornatio est; res ipsis tantummodo verbis necessariis expedita, &c. 3. de Or. 326. Breuitas appellanda est, cum verbum nullum redundat, vel cum tantum verborum est, quantum necesse est. 1. de In. 28. Multos imitatio decipit breuitatis, vt cum se breues putent esse, longissimi sint. 3. de Legib. 40. Breuitas nō modo Senatoris, sed etiam oratoris magna laus est in sententia. Or. 193. Contractio & breuitas dignitatem non habet. 3. de Orat. 200. Distinctè concisa breuitas. de Cla. 50. Breuitas autem laus est in aliqua parte dicendi, in vniuersa eloquentia laudem non habet. Orat. 173. Iudicium longitudinum & breuitatum in sonis. Ibid. 191. Breuitate & celeritate syllabarum verba procliuus labuntur. de Cl. 66. Concisæ sententiæ, & non satis apertæ, cum breuitate, tum nimio acumine. Or. 212. Breuitas pedum. (Proceritas pedum. 2. de Leg. 18. Eum igitur morem cum breuitate, si potero, consequar. Or. 199. Breuitas ambitus.) (Longitudo ambitus.

† **ADIVNC**. Amicissima, pro Quint. Concisa, distincta, 3. de Orat. Exigua vitæ, 4. Tusc. Nuda, atque inornata, 2. de Orat. Pura, illustris, summa, de Clar.

BREVITER, breuius, breuissimè, exiguè, leuiter, scribitim, summam, breui, cum breuitate, & in re, paucis verbis. Productè, pluribus verbis. 1. de Orat. 107. Non grauior breuiter meo more, quid quaque de re sentiam, dicere. 1. ad Heren. 7. Si summam causæ breuiter exponemus. Orat. 50. Breuiter summamque describere aliquid. 1. ad Heren. 18. Breuiter & absolute complecti aliquid. 3. Famil. 8. Quòd ego ad te breuiter scribo. 1. de Diu. 69. Exposui quàm breuissimè potui oracula, &c. 2. de Natur. 3. Agam quàm breuissimè potero. * Fragm. epist. Breuiter loqui.

† **Syntaxis**. *Breuiter & summam. Breuiter & absolute exponere, complecti, agere.*

* **BRINNIANVS**. 13. At. 13. Brinniana auctio.

BRITANNIA, *Anglia, Albion Insula.* 2. Q. Fr. 15. Iucundas mihi tuas de Britannia literas. || 2. de Nat. 88. Quòd in Scythiam, aut in Britannia Sphæram aliquis tulerit hæc, quam nuper familiaris noster effecit Possidonius. 7. Fam. 10. Quòd si in Britanniam quoque profectus esses, profectò nemo in illa tanta insula, peritior te fuisset. Ibidem. 7. In Britannia, nihil esse audio neque auri, neque argenti. Id si ita est effedum aliquid suadeo rapias, & ad nos quamprimum recurras. Sin autem sine Britannia tamen assequi id quod volumus possumus, perferre vt sis in familiaribus Cæsaris. Ibid. 6. Tu qui cæteris cauere didicisti, in Britannia ne ab effedariis decipiaris, cauetò. 2. Qu. Frat. 14. Modò mihi date Britanniam, quam pingam coloribus tuis, penicillo meo.

BRITANNICVS. 7. Fam. 8. Ego vestras Britannicas literas expecto. 3. de Nat. 24. Æstus maritimi Britannici.

BROMIVS, *Bacchus, Lege, BACCIVS, & LIBER.*

BRUMA, *brumale tempus, brumalis dies, hyemis breuissimi dies.* 2. de Nat. 19. Solis accessum discescunt; brumis solstitiisque fieri. 2. de Diu. 33. Musculorum iecuscula bruma dicuntur augeri.

BRUMALIS. de Vniuer. 30. Astra per cælum penetrantia, solstitiali se & brumali reuocatione conuertunt. 3. de Na. 37. Solstitialis orbis, itémque brumalis. 3. de Orat. 176. Sol accedens ad brumale signū de Fat. 5. Vt in brumali die nati, in Arat. — Sol *Brumali fiectens contorquet tempore currum.*

BRVNDVSIVS. 4. Att. 1. & alibi sæpe.

BRVNDVSIVM, *vrbs.* Ibidem.

BRVTII, *Italiae populi.* pro Cec. 54.

BRVTINVS. ad Brut. 15. Consilia Brutina: id est, Brutii.

BRVTVS, adiect. 2. ad Her. 36. Fortuna bruta. i. acuij. & Horæ. *terram brutam dixit.*

BRVTVS, subst. 4. Tusc. 2. L. Brutus patriam liberauit: præclarus autor nobilitatis tuæ. || 14. Atti. 1. Maxime autem de Bruto nostro, de quo quidem ille ad quem diuerti, Cæsarem solitum dicere, magni refert hic quid velit, sed quicquid vult, valde vult. 6. I. Brutus etiam cum rogat aliquid contumaciter, arroganter ἀγρίαντως; solet scribere. 3. Famil. 11. Quòd Pompeij & Brutii fidem beneuolentiamque mirifice laudas, letor virtutis, & officio cum tuorum necessariorum, meorum amicissimorum: tum maxime alterius omnium seculorum & gætium principum: alterius iam pridè iuuetutis, celeriter (vt spero) ciuitatis. 15. Atti. Quòd

Quod Brutus rogat, ut ante Kalendas ad me quoque scripsit, & fortasse faciam, sed plane quid velit nescio. Quid enim illi asserere consilij possum, cum ipse egeam consilio, & cum ille suae immortalitati melius, quam nostrum otio consuluerit. 14. 22. Quid tu Bruto putas ingenioso & erudito: 1. Aca. 12. Brutus quidem noster excellens omni genere laudis, sic Philosophiam Latinis literis persequitur, nihil ut eisdem de rebus à Græcis desideres: & eandem quidem sententiam sequitur quam tu. 3. de Finib. 6. De ipsis rebus sapenmerò, Brute, vereor ne reprehendar cum hæc ad te scribam, qui tum in Philosophia, tum in optimo genere Philosophiæ tantum processeris. 1. de Finib. 8. Bruti de virtute liber ab Ciceronem.

B V B U L C V S, bouum custos. 1. de D. 57. Hoc somnio commotus manebulco prætor ad portam fuit.

B V C C A, os ipsum, & interior malarum pars concaua. Postquam in Sen. 12. Consul processit grauibus oculis, fluentibus buccis. I. P. 25. Fluentes cerusatae buccæ. 2. de Orat. 266. Gallus pictus sub nodis distortus, eiecta lingua, buccis fluentibus. 7. At. 10. Tu ad me crebro scribe, vel quod in buccam venerit. 1. 9. Si nullam rem habebis, quid in buccam venerit, scribito. 12. 1. Cum coram fumus, & garrimus quicquid in buccam venit.

† **A D I V N C T**. Fluentes, 2. de Nat. Fluentes cerusatae, atque digna Capua veteris, in Pif.

† **Syntaxis**. Cum affectum furoris indicamus, buccæ: cum iocamur de scripto, vel dicto, buccæ.

B V C C I N A, tuba belli. pro Mur. 22. Te gallorum, illum buccinarum cantus exulcitat. 6. V. 96. Signum buccina datur.

B V C C I N A T O R, praco, rubicen. 16. Fa. 2. 1. Quod polliceris, te fore buccinatorem exultationis meæ, firmo animo id facias licet.

B V C C V L A. 6. V. 135. Mironis buccula ex are. 1. de Diui. 48. Buccula ex auro: id est, vitula, seu iuuenca.

† **B V L B V S**, pro Clu. 97. At etiam Bulbus est condemnatus, adde maiestatis. Ibidem. Ego enim sic arbitror, Bulbum, quod homo nequam, turpis, improbus, multis flagitiis contaminatus, in iudicium sic adductus. Ibidem 102. Illud Bulbi & Poppilij contra Cluentium non est. 4. V. 79. Quem mihi tu Bulbum, quem Stalenium, quod vnam huiusmodi monstrum, aut prodigium audiuius, aut vidimus, qui cum reo transigat, post cum accusatore decidat?

B V L E V T E R I V M, locus Syracusis, ubi erat curia. 4. V. 50. Βέλτης. Lege, A P P E T I T I O, & V O L V N T A S.

B V L L A. 3. V. 152. Bulla in toga prætexta erat ornamentum pueritiæ in cordis figuram formatum. Ibidem. Pupillus cum toga prætexta sine bulla.

† **Clauis in valuis**. 3. V. 152. Indicium atque insigne fortunæ. 6. 124. Verres bullas omnes aureas ex valuis non dubitauit auferre.

† **A D I V N C T**. Aureæ, multæ, & graues. 6. Verr.

B V L L I E N S E S, populus est. I. P. 96.

B V L L I O N E S, idem populi.

B V S T V A R I V S. I. P. 19. Si mihi cum illo bustuario gladiatore & tecum, & cum collega tuo decertandum fuisset.

B V S T V M, locus ubi aliquis combustus est, sepulchrum, monumentum. 5. Tusc. 101. Qui incidi iussit in busto, hæc habui, quæ edi. 2. de Leg. 64. Pœna est, si quis bustum (nam id puto appellari tymbon) aut monumentum violauerit. 1. A. 5. Cum iidem bustum in foro facerent, qui illam insepultam sepulturam effecerant. I. P. 16. Quorum ego furori nisi restitissim in Cætilinæ busto mactatus essem. Ibid. 11. Cum templum illud fuit te consule bustum legum omnium. pro Dom. 134. Ut in viri etiam spirantis caput bustum suis manibus imponeret. pro Dom. 112. Signum de busto meretricis ablatum isti dedit. I. P. 9. Cum tu interim bustum reipublicæ, & c. 7. At. 9. L. Quintius ad bustum Basilij vulneratus & despoliatus est.

† **A D I V N C T**. Nouum, 2. de Leg.

B V T H R O T I V S. 14. At. 10. 16. & 16. Fa. 16. Buthrotius ager proscriptus. 15. 15. Buthrotia causa & ciuitas.

B V T H R O T V M, oppidum. 2. At. 6. & 4. 8.

† **B V L L I S**, oppidum. II. A. 26. Tenet opinor Byllidæ: tenet Amartiam: instat Epiro. Lamb. Hellidæ, legendum arbitrat.

† **B Y T V R V S**. Incer. Animalia Bytuos vocari qui vites in Cæpania erodant.

B Y Z A N T I V M, vrbs. pro Dom. 52.

B Y Z A N T I V S. Orat. 39. Theodorus Byzantius. de Pro. 5. Vrbum Byzantium vobis atque huic imperio fidelissimam. Ibid. 6. Byzantium virgines se ad libidinem Romanorum militum effugiendam, in puteos abiecerunt.

† **Litera post S. posita, S. C. significat Senatusconsultum.**

† **In numeris, C. valet centum.**

† **Condemnandi quoque nota fuit, hancque intellexit Cicero pro S. R. 57. illis verbis: Sed si ego hos bene noui, literam illam, cui vos, vsque eo**

inimici istis, ut etiam eas omnes oderitis, ita vehementer ad caput affigent, ut postea neminem alium, nisi fortunas vestras accusare possitis.

C A C H I N N A T I O, solutio risus. 4. Tusc. 66. Si ridere concessum est, vituperetur cachinnatio.

C A C H I N N O R, solucius rideo. 5. V. 62. Ridere conuiuæ, cachinnari ipse Apronius.

C A C H I N N V S, risus solucior. de Fat. 10. In quo Alcibiades cachinnum dicitur sustulisse. de Cla. 216. Curio in agendo cachinnus irridendum commouebat.

Kaxia, Lege, M A L I T I A, & V I T I V M.

C A D A V E R, mortuum corpus. pro Mil. 39. Cadaver P. Clodij semiustulatum. 5. Tul. 97. Aqua turbida & cadaueribus inquinata. I. P. 19. Ab hoc eiecto cadauere quicquam mihi opis expectabam? Ibid. 82. Abiectum hoc cadauer, & c.

† **A D I V N C T A**. Incruentum, semiustulatum, pro Mil. Informe, abiectum, in Pifo.

C A D E N D V M. 8. At. 3. Cadendum est in vnus potestatem.

C A D E N S. Or. 59. Articulus ad numerum cadens.

C A D I T, impersonale, accidit. 13. Atti. 33. Horum ego vix attigi penulam, remanserunt tamen, cecidit bellè. de Cl. 149. Sed ita eadebat, ut alter, & c. id est, eueniebat. 1. de Or. 96. Insuperanti mihi, sed valde optanti, cecidit, ut, & c. id est, euenit.

C A D O, concilio, labor, delabor, decido, corruo, precipito. 1. Offic. 77. De manibus audacissimorum ciuium delapsa arma ceciderunt. Or. 98. Si quando minus succeder, magnum tamen periculum non adibit: alit enim cadere non potest. Ibid. Isque in lubrico minime versabitur, & si semel constiterit, nunquam cader. 1. Offic. 73. Quia si quid aduersi eueniat, tam grauitur cadere non possunt. pro Dom. 133. Sed tibi cum oculi, vultus, verba cecidissent de Ar. 42. Ut si tanta ciuitas cadat, quod diu omen obruant. Or. 194. Verba melius in syllabas longiores cadunt. Ibid. 223. Et in spondeos cadit. de Ar. 60. Autoritas principum cecidit. 2. Offic. 45. Tua laus pariter cum repub. cecidit. 6. Fam. 1. Non debemus ita cadere animis, quasi, & c. 1. de Diu. 34. Sortes eductæ in rem apte cadere possunt diuinitus. 2. Fam. 19. Verebar ne id ita caderet, quod nunc etiam vereor. 2. de Leg. 33. Augurum responsis multis multa incredibiliter vera cecidisse. 3. Attic. 4. Nihil mihi optatius cadere potuit. 4. 24. Hæc res quæadmodum ceciderit, scire velim. 3. 7. Sanè ita cadebat ut vellem. 2. de Orat. 15. Sed hoc cecidit mihi opportunè. 8. Fam. 12. Quod melius caderet, non vidi. 2. V. 5. Verum hoc adhuc percommode cadit. 5. Fa. 19.

† **Aliter cecidit res ac putabam.** || 4. 4. Quod aliter cecidisse rem existimas atque opinatus es. 1. Qu. Fr. 3. A te mihi omnia semper honesta & iucunda ceciderunt, à me tibi luctus, merori: & c. 8. Attic. 3. Quoquo modo ea res huic quidem cecidit. pro Quint. 51. Nil tibi iure incommodi cadere potest, pro Mil. 82. Si minus fortissimi viri virtus ciuibus grata cecidisset. 15. Fam. 1. Quid casurum sit, incertum est. 3. At. 24. Verebar quorsum id casurum esset. Or. 188. Pedes qui maximè cadunt in orationem. Ibid. 9. Quæ sub oculos non cadunt. pro Font. 2. Sub populi Rom. imperium ditionemque ceciderunt. 3. Offic. 81. Cadit ergo in bonum virum, metiri emolumentum sui causa. id est, accidit. pro Syll. 75. Non cadit in hanc vitam ista suspicio de Ar. 37. Multi sunt in quos huius maleficij suspicio cadat. Orat. 95. In idem genus orationis verborum cadunt lumina omnia. Ibid. 37. Neque in vnam formam cadunt omnia. 2. de Ora. 5. Quæcumque in disceptationem cadere possunt. 1. Offic. 9. Id quod in deliberatione cadit. 3. 17. Quod in nostram intelligentiam cadit, conseruandum est nobis. de Ar. 53. Habent Hærrusci certa nomina, quæ in id genus ciuium cadere possunt. Ibid. 56. In cum cadit hoc verbum maxime, qui, & c. pro Cæl. 69. Nihil est, quod in eiusmodi mulierem non cadere videatur. || id est, Quadrare, phrasis nostris minime nota. 6. Fa. 1. Cadere animis. de Am. 23. Nec debilitari animos, aut cadere patitur. 1. de Or. 166. 1. de Fin. 56. Causa cadere. de Fato. Ex equo cadere. Part. Cadere ex bona fortuna. 1. de Nat. 86. Ne in offensionem Atheniensium caderem. 3. de Or. 180. Quibus hi tres heroi pedes in principia continuandorum verborum satis decore cadunt. 1. de Thu. 48. Signum est, quod sub sensum

† **aliquem cadit.** ibid. Res quæ sub eandem rationem cadunt || de Fat. 19. Sed quod ita concidisset, certè casurum sicut cecidit fuit *pro L. Vareno. Selarium occidendo cadit.

† **Cadere causa dixerunt Latini quod iuniores. Ita suum perdere aut amittere.** 1. de Orat. 166. Ridens & stomachans Scæuola eum Hypseus maxima voce plurimis verbis contenderet, ut ei quem defendebat causa cadere liceret. Cn. autem Octauius homo consularis, non minus longa oratione accusaret, ne aduersarius causa caderet. 7. Fam. 14. Quod si scribere iam oblitus es, minus multi iam te aduocato causa cadent. pro Mur. 9. Etsi turpe existimas, illum ipsum, quem contra veneris, ut causa cadere. Ibid. 58. Noluerunt illi ita quemquam cadere in iudicio, nimis aduersarij viribus abiectus videretur.

† **in potestatem venio.** 8. Atti. 3. Accedit illud, si maneo, & illum comitatum optimorum & clarissimorum ciuium defero; cadendum est in vnus potestatem. Orat. 67. Quicquid est enim

quod sub aurium mensuram aliquam cadit, etiam si abest à verba (nam id quidem orationis est vitium) numerus vocatur. 1. de Na. 2. 1. Quod ne in cogitationem quidē cadit. 3. de Fin. 60. Hæc sub iudicium sapientis cadunt. 3. Offic. 17. Tam id honestum quod in nostram intelligentiam cadit, conferuandum est nobis, quam id quod proprie dicitur, verèq; est honestū sapiētibus.

† **A D V E R B.** Alliter, 4. Famil. Altè, aptè, apertissime, iucundè, melius, melius verba in syllabas longiores, numerosè, numerosè clausulas, omnino melius, optimè in pedem, præclare per se, similiter verba, Orat. Aprè, 1. de Nat. Bellè, 13. Attic. Concinnius, 4. Tusc. Commodius, 8. Attic. Decore, numerosè, similiter, 3. de Orat. Fortiter. 14. Famil. Fortitudo, Leuius, 2. de Diuin. Grauius, Offic. Iampridem, de Arusp. Malè, pro Rab. Posth. Melius, venustè, 8. Famil. Nominatim ignominiam, pro Sest. Pariter cum repub. laudem, 2. Offic. Percommodè, 2. Ver. Peropportunè, 2. de Orat. Præclare, priuatim, publicè, 16. At. Secus, de Fato. Teterimè, 10. Att.

† **Syntaxis.** Cadunt oculi, verba, ciuitas. Cadere ad numerum, in potestatem, in hominem, in disceptationem, intelligentiam, deliberationem, in unam formam. Cadere sub oculos, iudicium, rationem eadem, sensum, imperium: ac semper cum præposit. Sub ditionem. Cadere ab aliquo bona: id est, proficisci. Cadere ex fortuna, ex equo. Cadere causa, animis. Cadere in iudicio. Cadere altè, id est, ab alto. In illum cadit hoc: id est, aptè torquetur dictum.

C A D V C E V M, Mercurij virga & sceptrum. 1. de Orat. 202. Eum quærimus, qui non tam caduceo quam nomine Oratoris ornatus, incolumis possit inter hostium tela versari.

C A D V C V S, facile cadens, fragilis, mobilis, mortalis, incertus. de Som. 10. Infra lunam nihil est nisi mortale & caducum. de Sen. 52. Vitis, quæ natura caduca est, nisi sulca sit, ad terram fertur. pro Dom. 146. Caduca semper & mobilia hæc esse duxi. 4. A. 13. Omnia alia falsa, incerta sunt, caduca, mobilia: virtus est vna altissimis defixa radicibus, &c. de Am. 102. Res humanæ fragiles, caducæque sunt. 10. A. 11. Hæreditates caducæ. 1. de Na. 99. Corpus caducum & infirmum, 1. de Ora. 120. Possessio quasicaduca & vacua. de Am. 20. Illa autem caduca & incerta. Quasi victum & caducum. *Lege, V I E T V M.* || Orat. 101. Neque enim eloquentem quæro, nec quicquam mortale & caducum. 1. de Leg. 2. 4. Mortalia fragilia & caduca.

† **Syntaxis.** Mortale & caducum. Caducum & mobile. Fragile & caducum. Caducum & infirmum. Possessio caduca & vacua. Victum & caducum.

CÆCATVS, obæcatus, lumine priuatus, furore percitus. de Clar. 264. Rapida & celeritate cæcata oratio. 1. Tusc. 72. Aliquis cæcatus vitii. pro Dom. 60. Non enim te arbitror suppellectilis meæ cupiditate esse cæcatum.

CÆCILIA, pro S. R. 27. Quod is simul atque sensit, de amico-rum, cognatorumque; sententia Romam confugit, & sese ad Cæciliam nepotis filiam, quam honoris causa nomen, contulit. 1. de Diuin. 99. Quoties Senatus Decemuiros ad libros ire iussit: quantis in rebus, quamque; sæpe responsis haruspicum paruit. Cæcilia Q. filia somnio, modo Marfice bello, templum est à Senatu Iunoni Sospitæ restitutum.

CÆCILIANVS, 3. Tusc. 56. pro S. R. 46.

CÆCILIVS, pro S. R. 46. || 1. Fam. 1. Quia ubi consistamus, non habemus, præter Sext. Pompeium, & Bassum Cæcilium: qui mihi videntur non nuncio de Cæsare allato firmiores futuri. 7. At. 3. Cæcilium, Comicus, non bonus autor Latinitatis. de Opt. 2. In re enim quod optimum sit quaeritur, in hominè dicitur quod est. Itaque licet dicere & Ennium summum Epicum Poëtam, si cui ita videretur, & Pacuuium tragicum, & Cæcilium fortasse comicum. de Clar. 258. Cæcilium & Pacuuium malè locutos videmus. 7. At. 3. Secutusque sum, non dico Cæcilium.

CÆCILIVS, adi. pro Dom. 53. Quæ est quasi alia vis, quæ sententia Cæcilia legis & Didia, nisi, &c. 5. P. 8. Vbi lex Cæcilia & Didia: ubi promulgatio: &c. pro Syll. 62. At enim & gladiatores & omnis ista vis, rogationis Cæcilia causa comparabantur.

CÆCITAS, priuatio sensus oculorum, amentia. 5. Tusc. 113. Afelepiadem ferunt, cum quidam quaereret, quid ei cæcitas atulisset: respondisse, vt puero vno esset comitator. Ibid. 111. Horribilis ista cæcitas. &c. pro Dom. 105. Poena omnis oculorum ad cæcitatem mentis est conuersa. de Ar. 38. An tibi luminis obest cæcitas plus quam libidinis: pro Dom. 129. In furore animi, & cæcitate.

† **A D V N C.** Horribilis, 5. Tusc. Misera, 5. de Fin. Odiosa, 1. Tusc.

CÆCO, excaco, cacum facio vel efficio, oculis priuo. 4. A. 9. Sed spes rapiendi cæcat animos eorum. pro Sest. 139. Quid largitione cæcarunt mentes imperitorum.

CÆCOR, 5. Tusc. 39. Animi acies cæcatur erroribus.

CÆCVS, sine visu, lumine captus. pro Dom. 105. Quem vnquam audisti tuorum, cum sacrificium Bonæ deæ fieret, interfuisse: neminem, ne illum quidem qui cæcus factus est. 5. de Finib. 65. Catuli qui iam despecturi sunt, cæci æquè vt hi qui modò nati.

† Ibid. 64. Cæcus animo.

CÆCVS, adi. temerarius. de Amic. 54. Non solum ipsa fortuna cæca est, sed eos etiam plerumque efficit cæcos, quos complexa est. 13. A. 10. Quis hoc non videt, quod fortuna, quæ dicitur cæ-

ca, vidit: pro Pl. 6. Sed ego cæcum me & præcipitem ferri confitear in causa, si, &c. I. P. 57. Cupiditate cæca rapi. pro Clu. 199. Mater quam cæcam crudelitate & scelere ferri videris. pro Qu. 83. Aliquem cæcum cupiditate atque auaritia esse. 1. de Inu. 2. Cæca & temeraria cupiditas. pro S. R. 100. Ipsos cæcos reddit cupiditas & auaritia. pro Sest. 17. Ille cæcus atque amens furor. de Ar. 48. Cæcus amentia. pro Lig. 3. Timor cæcus. 12. Fa. 25. Cæcum tempus seruitutis. 6. 7. Cæca suspicio. 2. Diu. 15. Quod temerè fit cæco casu, volubilitate fortunæ. 1. de Fin. 44. Cæco impetu in alios incurrere. 2. contra Rul. 65. Obscura spe, & cæca expectatione pèdere. 1. At. 19. Cæci fuimus in ea re. * pro M. Scaur. Depressa, cæca, iacens domus. Acad. Ad sapientiam cæci videmur. † *Obscurus, abditus, dubius.* 2. cont. Rul. 36. Cur hoc tamen est obscurum atque cæcum? 2. de Orat. 357. Res cæcæ, & ab aspectus iudicio remotæ. pro Mil. 51. Cæca nox. * Prognost. *stinguunturradij cæca caligine tecti.*

† **Synt.** Cæca fortuna, cupiditas, timor, suspicio, casus, expectatio, nox. Cæcus crudelitate, amentia. Cæcus ac temerarius. Obscura res accæca.

CÆDES, occiso. 4. Fam. 14. Bellum ex altera parte cædem ostentat, ex altera seruitutem. 12. 2. Cædem gladiator quaerit. pro S. R. 78. Qui in cæde atque ex cæde viuunt. pro Mil. 88. Clodius multorum priuatorum cædes effecit. Ibid. 12. Cædem, qua P. Clodius occisus esset, contra remp. esse factam. pro S. R. 11. Cædes indignissimæ maximæque factæ sunt. de Cla. 85. Cum in sylua sua facta cædes esset, &c. pro Cec. 41. Tu vim negabis esse factam, si cædes & occisio facta non erit? Antequam 20. Neque patiar vt cædes ciuium inter se fiat. pro Syll. 71. Facere cædem vicinorum. de Pro. 9. Conducere aliquem ad Cædem faciendam. pro Pl. 87. A seruis cædem fieri Senatus, Reip. exitiosum fuisse. 5. At. 18. Mihi res spectare ad cædem videtur. * pro L. Varen. Ea cædes si potissimum crimini datur. detur ei, cuius interfuit. con. † **C. Anton.** Cæde nefaria cruentauit se. || pro S. R. 13. Cædes nefaria. Ibid. 12. Inter subfellia cædes futuræ sunt.

† **A D I V N C.** Clara & recens, pro Clu. Crudelissima, 3. Verr. Cruentata, pro Mil. Indignissima, 12. Fam. Infinita, 3. Catil. Ideunda, 4. Phil. Magna, 11. Attic. Maxima, pro Sest. Maxima, & indignissima, pro S. R. Misera, crudelis, pro Flac. Nefaria, pro S. R. Nocturna, Quotidiana, pro Sest. Plurima, 5. Ver. Propinqua, 15. Attic.

† **Synt.** In cæde viuere. Ad cædem rem spectare. Cædem facere, efficiere.

CÆDENDVS, abscondendus. 3. 147. Lapis aliquis cædendus & alportandus fuit. * Hortensius. Aut tibi id ipsum perueniendum fuit, aut eius partes, quasi membra quædam, cædenda.

CÆDO, dis, cecidi, cæsum, rundo, verbero, occido, trucido, interficio. 8. A. 24. Cum enim serui publici loris ceciderunt. 5. V. 69. Cædere aliquem virgis. 1. de Diuin. 55. 3. V. 69. Cædere ianuam faxi. 2. de Diuin. 85. Cædere silicem. 3. A. 3. 1. Antonius cædit greges armentorum. 5. Attic. 10. Hic ad I. I. Id. Octob. magnum hostium numerum cecidimus. 2. de Diu. 86. Qui robur illud cecidit, dolauit, inscripsit.

CÆDOR, secor, abscondor. 2. de Diu. 33. Arbores simul eum luna senescentes tempestiue cædi, quia tum exiccatae sint. 13. A. 26. Quos Antonius in conuiuio loris cædi iubebat.

† **A D V E R B.** Acerrimè 5. Ver. Tempestiue, 2. de Diuin.

† **Syntaxis.** Cædere syluam, hostes, armenta. Virgis, loris, faxis cædere.

CÆLANDI, 3. Offic. 37. In omni deliberatione, & cælandi & occultandi spes remouenda est.

CÆLANDVM, 10. At. 16. Iam cælandum magis de nostro consilio, quam ad diem videretur.

CÆLATVS, pro Syl. 3. Credo, iudices, cælatum esse Casium de Sylla vno. pro Clu. 189. Non est profecto de veneno illa cæлата mater, 5. Fa. 2. Existimare debes te maximis de rebus à fratre esse cælatum. 7. V. 66. Quamobrem iste pirata cælatum est? 3. Q. Fr. 5. Sed tamen indicabo tibi, quod in primis te cælatum volebam.

CÆLO, occulto, obscure fero. (indico. 1. Acad. 2. Nec tamen istum cessare, sed cælare quæ scribat existimo. 1. Offic. 37. Si omnes deos hominèque cælare possimus, nihil tamen iniuste faciendum est. pro Deiot. 18. Si te palam interemisset, deos quidem nunquam cælare potuisset, homines verò fortasse cælasse. 4. Acad. 60. Aut cur cælaris quasi turpe aliquid, sententiam vestram? 15. At. 4. Saufeium pete, cælemus, ego nunquam indicabo. Ora. 230. O virum simplicem, qui nos nihil cælat. 4. Acad. 60. Vnum tamen illud non cælant. 1. de Nat. 74. Nec tu me cælas, vt Pythagoras solebat alienos. 7. Fam. 20. Bassus postea me de hoc libro cælaui.

CÆLOR, 2. cont. Rul. 12. Cum familiariter me in eorum sermone in sinuarem ac darem, cælabar, excluderem. 2. Q. Fr. 15. Sed heus tu, cælari videor à te.

† **Syntaxis.** Cælare aliquem. De consilio cælare. De libro me cælare. Cælare & occultare, omnino synonyma. Calor, excludor. Hoc sum cælarus, & de hoc à te.

CÆMENTVM, lapides rudes & fracti, quibus ædificia conserunt. pro Mil. 75. Repentè lintribus in eam insulam, materiâ, calcem & cæmenta conuexit. 3. Qu. Fra. 9. Quid, si cæmentum non haberem, deturbem ædificium? 2. de Diuin. 98. Num hæc in lare aut in cæmento, ex quibus effecta est, valere potuit: pro Dom. 61.

- CÆTEROQVIN**, vel **CÆTEROQVI**, *alioquin*. Orat. 83. Illam autem concinnitatem adhibet hic quidem subtilis, quem nisi quod solum, cæteroquin rectè quidam vocant Atticum. 1. de N. 60. Sed Simonidem arbitror: non enim Poëta solum suavis, verum etiam cæteroqui doctus, sapiensque traditur. 6. Fam. 19. 9. 10. 12. Attic. 3.
- CÆTERVM**, *sed*. 14. At. 16. Cæterum quis non: id est, impetrabit. || ad Brut. 16. Cæterum nequicquam perit ille, &c. 6. Famil. 19. Cæterum is mihi quidem locus non displicet.
- CAIA**, *prænomen honorificum & frequens Romanarum mulierum. fertur enim Caiam Cæciã, Tarquinij Prisci regis uxorem, optimam lanificam fuisse: & idè institutum fuit, ut noua nupta, ante ianuam mariti interrogata quænam vocarentur, Caiam esse se dicerent.* pro Mur. 27. Vt quia in alicuius libris exempli causa id nomen inuenerant, putarunt omnes mulieres, quæ cõemptionem facerent, Caias vocari.
- CAICVS**, *fluvius*. pro Flac. 72. Longè est à Tiberi ad Caicum.
- CAIETA**, *urbs à nutrice Æneæ sic dicta.* pro Pompeio 33. Portus Caietæ celeberrimus & plenissimus nauium.
- CALAMIS**, *statuarius*. de Clar. 70. Quis enim eorum qui hæc minora animaduertunt, non intelligit, Canachi signa rigidiora esse, quam vt imitentur veritatem? Calamidis dura illa quidem, sed tamen molliora.
- CALAMISTER**, *acus quadam, qua calfacta capilli intorquentur, & ornatus accersitus in oratione.* Orat. 78. Remouebitur ornatus, quasi margaritarum, ne calamistri quidem adhibebuntur. || Postq. in Sen. 15. Frohs calamistri notata vestigijs. de Cla. 202. Cæsar ineptis fortasse gratum fecit, qui volunt illa calamistris inurere.
- CALAMISTRATVS**, *calamistris inustus, vel potius adornatus.* pro Sest. 18. Calamistrata coma. || Postq. in Senat. 12. Calamistratus saltator.
- CALAMITAS**, *miseria, arumna, pernicijs, aduersa vel incommoda fortuna, incommoda res, offensio.* pro Pomp. 14. Hæc vobis prouincia non modò à calamitate, sed etiam à metu calamitatis est defendenda. ad Brut. 6. Nemo maiorem calamitatem mortæ Panfæ accepit. || 7. A. 20. Resp. nullam calamitatem accipere potest, sine culpa Senatus. 3. Atti. 9. Præparauit, ne quid absens acciperet calamitatis, pro Pom. 45. Accepta in Ponto calamitate ex eo prælio, hostiũ opes animique creuerunt. 1. C. 11. Quamquam videbam perniciẽ meam cum magna calamitate resp. esse coniunctã. 1. de D. 19. Ob eã causam populus Ro. maximã calamitatem cepit. * pro Cluen. 202. Quod si qua calamitas hunc in hoc iudicio affligerit innocentem. || 3. At. 2. Nobis in hac calamitate tabescendũ est. Ibid. 3. Singulari calamitate affluctus sum.
- † **ADIVNC**. Ciuilis, pro Cec. Communis, 14. Famil. Dissimilis, magna, 2. Phil. Fatalis, pro Lig. Honestissima, indignissima, publica, pro Dom. sua. Improuisa, maior, summa, 3. Ver. Impendentes, 2. de Diu. Incredibilis, & singularis, tanta, tota, 3. Attic. Incredibilis, 1. Tusc. Iniustissima, singulares, 13. Famil. Inuenerata, præfens, 3. Tusc. Maxima, 5. Fam. & 5. Phil. Necessaria, 2. Offic. Noua, par, pro Syll. Priuata, 1. Catil. Singularis, 11. Attic. Veteres, 1. de Inuen.
- † **Syntaxis**. A calamitate defendere. Calamitate accipere, & capere.
- CALAMITOSVS**, **CALAMITOSIOR**, **CALAMITOSISSIMVS**, *arumnosus, calamitate affectus.* Octa. Quæ non insequens hora antecedente calamitosior popu. Rom. illuxit? 4. Tusc. 82. Miseri affecti, arumnosus, calamitosi. 9. Fam. 13. Aliquis magis fortuna quam culpa calamitosus. 8. Attic. 1. Flagitiosa & calamitosa fuga. 2. de Ora. 238. Calamitosus homo. || 11. A. 34. Calamitosissimum bellum, pro Cluen. Calamitosa fama. 2. Leg. Agr. 80. Calamitosus ager cælo ac loco. 3. V. 96. Tempesta calamitosa. 5. de Fin. 54. Calamitosum ocium.
- † **Syntaxis**. Calamitosa hora, fuga, fama, ager, ocium. Miser, affectus, calamitosus. Fortuna, culpa calamitosus.
- CALAMITOSE**, 3. Offic. 105. Nam quod aiunt minima de malis, id est, vt turpiter potius quam calamitose, an est vllum maius malum turpitudine?
- CALAMVS**, *frutex aquaticus, ad scribendum aptus.* 6. Atti. 8. Cùm instituissem ad te scribere, calamumque sumpsissem, &c. 2. Qu. Fr. 14. Calamo & atramento temperato, charta etiam dentata res agitur. || Ibidem. Vt quicumque calamus in manus meas inciderit, eo vtor tanquam bono.
- † **ADIVNC**. Bonns, 2. ad Quint. Frat.
- CALANVS**, 1. de Diu. 47. Ad mortem proficiscens Calanus Indus cùm ascenderet in rogum ardentem, O præclarum discessum, inquit, è vita, cùm vt Herculi cõtigat mortali corpore cremato, in lucem animus excefferit. 2. Tusc. 52. Calanus Indus indoctus, ac barbarus, in radicibus Caucafi natus sua voluntate viuus combustus est. 1. de Diu. 65. Ex quo illud est Calani.
- CALANTICA**, *Tegmen capitis muliebre.* Cic. in Clodium, apud Nonium: Tunc cùm vincirentur pedes fasciis, cùm calanticam capiti accommodares, &c.
- CALATA**, *oppidum.* 5. V. 101. pro Sest. 72. & 101.
- CALATIA**, *idem.* 16. Attic. 8.
- † **CALATINVS**. || 5. V. 101. Calatinis quamobrem imperasti

- anno tertio, vt decumas agri sui, quas Calata dare consueverant, Amestrati M. Casio decumano darent. 13. Fa. 37. Hippium Philoxeni filium, Calatinum hospitem & necessarium meum tibi commendo maiorem in modum. 2. de Nat. 61. Vt fides & Mês, quas in Capitolio dedicatas videmus, proximè à M. Emilio Scauro, ante autem ab Attilio Calatino erat, Fides consecrata. Ibid. 165. Primo Punico bello Roma Calatinum tulit singularem. 2. de Leg. 28. Rectè etiam à Calatino spes consecrata est. Lamb. legit, Colatinum.
- CALCAR**, *equi stimulus, ad calcem alligatus equitis: translatione, animi incitamentum.* 6. Atti. 1. Ascribit etiam, & quasi calcar admouet, intercessisse se pro iis magnam pecuniam. 3. de Orat. 33. Dicebat Isocrates, doctor singularis, se calcaribus in Ephoro, contrà autem in Theopompo frãnis vt folere. 6. Attic. 1. Alter frënis eget, alter calcaribus. de Clar. 204. Alteri se calcaria adhibere, alteri frãnos.
- † **Syntaxis**. Calcaria adhibere, admoere. In aliquo vti calcaribus.
- CALCEAMENTVM**, *calceus.* 5. Tusc. 90. Mihi amictus est Scythicum tegmen, calceamentum solorum callum, cubile terra. * Oecon. 1. Calceamenta vtriq; sexui cõuenientia seponebãtur.
- CALCEATVS**, pro Cæl. 62. Homines calceati & vestiti.
- CALCEOLVS**, 1. de N. 83. Sospita, cum pelle caprina & calceolis repandis.
- † **ADIVNC**. Repandi, 1. de Nat.
- CALCEVS**, *pedum vestitus & tegmen.* 1. de Orat. 231. Si mihi calceos Sicyonios attulisses, non vterer, quamuis essent habiles & apti ad pedem. 2. A. 76. Rediui cum calceis & tōga, nullis nec caligis, nec lacerna. || 13. P. 28. Est etiam Afinius quidam Senator voluntarius, lectus ipse à se, apertam curiam vidit post Cæsar's mortem: mutauit calceos, pater conscriptus repente factus est. 1. de Inu. 4. Tum verisimilia hoc modo, si multus erat in calceis puluis, ex itinere eum venire oportebat.
- † **ADIVNC**. Habiles, & apti ad pedem, Sicyonij, viriles, 1. de Orat.
- CALCHAS**, *vates.* 2. de Nat. 7. || Quod si ficta credimus licentia fabularum, Mopsum Tyresiam Amphiararum, Calchantem Helenum: quos tamen augures ne ipsã quidem fabulã ascussissent. 1. de Diu. 72. Vt apud Homerum Calchas, qui ex passero numero, belli Troiani annos auguratus est. Ibid. 87. Calchantem augurem scribit Homerus longè optimum, eumq; ducem classis fuisse: at illum auspicio credo scientia, non locorum.
- CALCITRO**, *calce percussio: translatione, renno.* pro Cæl. 36. Eum habere tuis copiis deuinctum non potes, calcitrat, respuit.
- CALCVLVVS**, *lapillus, ratio.* 1. de Orat. 261. Demosthenes coniectis in os calculis summa voce versus multos vno spiritu pronuntiabat. 2. de Fin. 60. Voluptatẽ me calculis subductis prælium ineunt: 8. At. 16. Quare nunc ad illos calculos reuertamur, quos tum abieciimus. de Amic. 58. Hoc est quidem nimis exigue & exiliter ad calculos reuocare amicitiam, vt par sit ratio acceptorum & datorum. * Hortens. Vt calculum reducas, si te alicuius dati pœneret.
- CALFACIO**, *calcfacio: desidero, translata potestate.* 3. Qu. Frat. 2. Eodẽ die Gabiniũ ad populũm luculenter calefecerat Mẽmius.
- CALFIO**, *calcfico.* 3. ad Her. 21. Fauces calefiunt, & arteriæ complentur. 2. At. 3. Balneum caleferi iubebo.
- † **ADVERB**. Luculenter, 3. ad Q. Frat.
- CALENDÆ**, 3. Qu. Frat. 4. Hæc scripsi ad octauum calend. Nouemb. 1. At. 5. Ad VI II. Cal. Decembris. De Calendis, Noms, & Idibus, & earum locutionibus, abundè vnde Liliij Gregorij, Gyraldi Ferrariensis, de Annis, & libellum.
- CALEO**, *calidus sum.* de Senect. 53. Vna vestita pampinis, nec modico tempore caler, & nimios folis defendit ardores. 1. de Fin. 30. Sentiri hoc putat, vt calere ignem, niuem esse albam.
- † **Vigeo**. 4. ad Her. 22. In re frigidissima cales, in feruentissima friges. pro Plan. 55. Illud verò crimen de nummis, quos, &c. caluit re recenti, nunc in causa refrixit. de Cla. 234. Gn. Lentulus calebat in agendo. 3. V. 66. Posteaquam satis calere res Rubrio visa est. 4. Attic. 16. Itaque iudicia calent.
- † **Afficio**. In Sall. 2. His vitijs & meæ, & vestræ iam mores calet.
- CALESCO**, *calidus fio, calfo.* de Senec. 57. Vbi enim potest illa ætas æquè calefcere vel aplicatione, vel igni? 2. de Nat. 138. Anima quæ spiritu in pulmones ducitur, calefcit ab ipso spiritu.
- CALES**, *oppidum.* 2. con. Rul. 95. 12. A. 27.
- CALENVS**, 9. Famil. 13.
- CALFACIO**, 16. 18. Calface hominem. 8. 6. Si Parthi vos nihil calfaciunt, nos nihil frigore frigeſcimus.
- CALIDVS**, & **CALIDIOR**, 2. de Nat. 23. Omne quod est calidum & igneum, cietur & agitur motu suo. 1. Tusc. 22. Calidior est enim, vel potius ardentior animus, quam hic aer, &c.
- CALIGÆ**, *tibiurum tegumentum.* 2. Att. 3. Mihi quia caligæ vt fasciæ cretata non placebant.
- CALIGANS**, in Arat.
- † *Atque tenui caligans vestiet umbra.*
- CALIGINOSVS**, *obscurus, caliginæ reclus.* 1. de Diu. 130. Si ob-

securior & quasi caliginosa stella fuerit. 1. Tusc. 60. Nebulosum & caliginosum corium. Ibid. 43. Cælum humidum & caliginosum est, propter exhalationes terra.

CALIGO, tenebra. Postquam in Sen. 5. Ex superioris anni caliginis & tenebris lucem in Repub. respicere coepit. pro Pla. 96. Vide nunc caliginem temporum illorum. 2. con. Rull. 43. Nunc terris tenebris & caligine eo se peruenturos putant. 12. A. 14. Quod videbam equidem, sed quasi per caliginem perstrinxerat aciem animi Bruti salus. Ibid. 5. Dilucida est illa caligo, quam, &c. in Arat. Aliquid obscure caligine rectum. * Prognost.

Stinguuntur radij cæci caligine recti.

† **ADIVNCT.** Cæca, obscura, in Arat.

† **Syntaxis.** Caligo & tenebra, & contra. Obscura caligo. Caliginem disferere.

CALIX, poculum. I. P. 67. Toreuma nullum maximi calices, ne contemnere suos videretur. 3. Tusc. 44. Quid huic calix nulli impingendus est, ut plorare desinat.

† **ADIVNCT.** Maximi, in Piso.

CALLEO, scio, teneo, possideo. pro Cor. 32. Ignosco tibi, si neque pœnorum iura calles, neque, &c. 4. Fam. 5. In illis rebus exercitatus animus callere iam debet.

CALLIDE, & CALLIDISSTIME, astutus, non incallidè, caute. Orat. 98. Callidè arguteq; dicere. 1. de Or. 48. Callidè & peritè. pro Cl. 58. Callidissimè dicere. pro Fl. 22. Callidè accessit.

CALLIDITAS, malitia, astutia. 3. Offic. 113. Fuit igitur stultitia calliditas peruersè imitata prudentiam. 1. 63. Plato inquit, scientiam quæ est remota à iusticia, calliditatem potius quam sapientiam appellandam. de Arusp. 19. Pœni calliditate valent. Part. 137. Genus eiusmodi calliditatis & calumniæ retrahatur in odium iudicis.

† **ADIVNCT.** Sculta, 2. Offic. Vetus, pro Sex. Rosc.

CALLIDVS, astutus, versutus, dexter, maliciosus, eruditus artificio simulationis, veteratorius, veterator, non incallidus. 5. V. 35. Deinde in hoc homo luteus etiam callidus & veterator esse vult. 3. de Nat. 25. Chrystippus homo sine dubio versutus & callidus. Callidos voco, quorum tanquam manus opere, sic animus vsu concalluit. 2. de Fin. 52. An quod illa callida est? ut optimè possit architectari voluptates. 1. Offic. 33. Nimis callida & malitiosa iuris interpretatio. Ibid. 108. Callidum & versutum factum Solonis. pro Clu. 183. Qui ad fraudem callidi sunt.

CALLIOPE, vna Musarum, à vocis bonitate dicta. 2. Att. 3. Hæc mihi cum eo libro, in quo, &c. Calliope ipsa perscripserit, non opinor esse dubitandum, quin semper, &c.

CALLIPIDES, tragædus quidam. 13. 13. Biennium præterit, cum ille Callipedes assiduo cursu cubitum nullum processerit.

CALLIS, semita. pro Sest. 12. Italiæ callis, aliis, Caulas.

CALLVM, curis vsu densior. 9. Tusc. 90. Mihi calceamentum est solorum callum. 2. 36. Et ipse labor quasi callum quoddam obducit dolori. 9. Fa. 2. Consecuendo diuturna callum iam obducit stomacho meo. 3. Tusc. 53. Callum vetustatis obduxerat.

CALONES, militum ministri. 3. de Nat. 11. Eos canteris albis nullis calonibus, obuiam Vacieno venisse existimas.

CALOR, ardor, nimius solis ardor. 23. Att. 34. Vitandi caloris causa Lanuuij tres horas acquieui. 2. de Nat. 23. Omnia quæ alantur & crescunt, continere in se vim caloris, sine qua neque alii possent neq; crescere. Ibid. 129. Si est calor, à sole se opponunt. Ibid. 131. Etesharum flatu nimij temperantur calores. de Vni. 42. Cause quæ vim habeant caloris & frigoris. 1. de Orat. 265. Nunc Scæuola paulum requiescet, dum se calor frangat, & nos ipsi, quoniam id temporis est, valetudini demus operam. 2. Q. Fr. 15. Scio nunquam me à causis districtiore fuisse, atque id anni tempore grauissimè, & caloribus maximis, 3. 1. Ego ex maximis caloribus (non etiam meminimus maiores.) in Arpinari summa cum amoenitate fluminis me refeci ludorum diebus. de Senec. 53. Vua & succo terræ & calore solis augetur. 2. Off. 13. Tecta quibus & frigorum vis pelleretur, & calorum molestia sedarentur. * Oecon. 1. Vito calores & frigora perpetienda.

† **ADIVNCT.** Aequabilis, corporeus, maximus, nimius, salutaris, vitalis, 2. de Nat. Magni, maiores, 3. de Orat. Maximi, 2. de Orat. Nimij, 3. de Nat. Similis sui, 2. Tusc.

† **Syntaxis.** Calor est, scilicet magnus in aëre. Calor se frangit. Caloribus maximis ambulare.

CALPE, promontorium in Aprica. 10. Fam. 32.

CALVITIUM, calua nuditas naturalis. 3. Tusc. 62. Perinde stultissimus rex in luctu capillū sibi euellebat, quasi caluitio morror leuaretur.

CALVMNIA, iniusta vexatio, & fraudulentia interpretatio. Part. 137. Genus eiusmodi calliditatis & calumniæ retrahatur in odiū iudicis. pro Cec. 61. Equitatis iudicium cum erit, caue iniusta tam frigida tamq; ieiuna calumnia delitescas. pro Mil. 75. Qui calumnia litium fundos alienos petebat. 4. V. 166. A quo H-S-C. M. per calumniam malitiamque petita sunt. 1. Q. Fr. 1. Illa acerissima ministra pratorum auaritiæ calumnia, pro Clu. 86. Nec sine ignominia calumniæ relinquere accusationem poterat.

Ibid. 163. Hic nobis patronis calumnia fortasse non effugiet. de Fat. 3. Itaque premebat alio modo, nec vllam adhibebat calumniam. pro Dom. 36. Illud in primis ne qua calumnia, ne qua fraus, ne quis dolus adhibeatur. Ibidem. 37. Quæ maior calumnia, quam imberbem adolefcentulum dicere filium Senatorem populi Roman. sibi velle adoptare? Ibid. 49. Accusare propter calumnia metum non est ausus. Sall. in Ci. 3. Qui vero nihil poterat, is erat calumniæ proximus. Res aduersariis nostris extracta est variis calumniis. Ibid. 1. Senatus religionis calumnia, non religione, sed maleuolentia comprobata. 1. Offic. 33. Existunt etiam iniuriæ sæpe calumnia quadam & nimis callida & malitiosa iuris interpretatione. 4. Aca. 65. In minimis rebus pertinacia reprehenditur, calumnia etiam coercetur. 8. Fa. 8. Nam de diuinatione Appius cum calumnia iurasset, contendere ausus non est, Pythioque cessit. Item iurare calumnia vulgò dicitur, iurare de calumnia: quod sit ante litem contestatam. Ibidem. C. Sempronius Rufus calumnia maximo plausu tulit, quod is, &c. 4. Att. 3. Metellus calumnia dicendi tempus eximit. in Sal. 3. Sed est quadam calumnia, quam vnusquisque nostrum testante animo suo fert de eo, qui falsum crimen bonis obiectat. 2. C. 4. Tongillus, quem amare in prætexta calumnia coeperat. * de Ora. Turpissimum calumniæ questus.

† **ADIVNCT.** Acerima, ministra Pratorum auaritiæ, 2. de Orat. Nimis callida, 1. Offic. Frigida, ieiuna, pro Cec. Impudens, 4. Ver. Maior, pro Dom. Variæ, 1. Fam.

† **Syntaxis.** Ieiuna, prætexta, frigidaq; calumnia. Per calumnia malitiam petere. De calumnia iurare. Calumnia adhibere, iurare. Calumnia extrahere rem: id est, producere in iudicium.

CALVMNIANS, qui calumniatur. pro Q. 67. Tacet res in controuersis, isto calumniante biennium.

CALVMNIATOR, malitiosus interpres, qui falsum crimen obijcit. pro Cec. 65. Scriptum sequi calumniatoris est. 3. V. 27. Calumniatoris de sinu suo apposuit, qui illam hereditatem Venerei Eregina commissam esse dicerent. 4. 22. Etenim erat eiusmodi causa, ut ipse prator cum quereretur calumniatorem, paulo tamen considerationem reperire non posset. pro Qu. 87. Aliquis calumniator atque improbus.

† **ADIVNCT.** Egens, pro Clu. Improbus, pro Quint.

CALVMNIOR, calumnia adhibeo, vexo, malitia ago. Postq; in Sen. 26. Meq; etiam si diutius calumniaretur, redire iussistis. pro S. R. 55. Is aperte ludificari ac calumniari sciens videtur. 9. Fa. 7. Nam quod antea te calumniatus sum, indicabo malitiam meam. Ibid. Sed calumniabar ipse me, putabam, &c. 2. ad Her. 9. Defensor locus est, cum accusator calumniari criminatur.

† **ADVERB.** Diutius, Postq; in Sen.

CALVVS, || 1. Attic. 13. Nostri Caluum ex Nanneianis, illum, illum laudatorem meum, de cuius oratione honorifica ad te scripseram. Ibid. Caluum & Plautum & cæteras eiusmodi quilibet statuere nunquam esse factum. Lamb. Talnam. 15. Fa. 21. Habes de Caluo consilium & iudicium meum.

CALX, pars posterior pedis. 5. V. 56. Et tibi cum pugnis & calcibus cõcisus eslet, promisit, &c. 4. ad Her. 68. Huc subsellium quoddam calce premens de terra pedem defringit. 5. Tusc. 77. Certare pugnis & calcibus. || pro Syll. 71. Vti pugnis & calcibus.

† **Finis, ac meta.** 1. Tusc. 15. Nunc video calcem ad quem decursum est. de Rep. teste Seneca, epist. lib. 19. epistola. 109. Quoniam fumus ab ipsa calce, eius interpellatione reuocari. ubi obseruandum est, ipsa calce, genere fœminino scriptū, quod & Seneca testatur, de Senec. 83. Nec verò velim quasi decurso spatio à calce ad carceres reuocari. de Am. 101. Quibus cum tantum & carceribus emissus, cum iisdem ad calcem (ut dicitur) peruenire possis.

† **Lapis excoctus iam.** pro Mil. 75. Repente in eam insulam, materiam, calcem & cæmenta conuexit.

CALYPSO, fœmina fabulosa. 1. Offic. 112. Quam multa passus est Ulysses in illo errore diuturno, cum mulieribus (si Circe & Calypso mulieres appellandæ sunt) inseruiret, &c.

CAMELVS, brutum. 2. de Nat. 122. Cameli adiuantur proceritate collorum.

CAMERA, testitudo, fornix, tectum incuruum. 3. Qu. Fr. 1. Paulimenta rectè fieri videbantur, cameras quasdam non probauit, mutarique iussi.

CAMERINVM, vrbs. 8. Att. 18.

CAMERS, pro Syl. 53. In agro Camerti, Piceno, vel Gallo. || pro Com. 47. Neque Fulginatum, neque Camertium fodere esse exceptum, quo minus eorum ciuibus, à populo Romano præmia virtutis tribuerentur. Ibid. 50. Cohortes Camertium.

CAMERTINVS, pro Cor. Balb. 48. Camertinum fœdus.

CAMINVS, 7. Fa. 10. Valde metuo, ne frigeas in hybernis: quam obrem camino luculento vtendum cenico.

† **ADIVNCT.** Luculentus, 7. Fam.

† **CAMIRVS, 3. de Nat. 54. Quartus (Sol) is, quæ heroicis temporibus Archanto Rhodi peperisse dicitur, auum Ialyfi, Camiri, & Lindi.**

CAMPANIA, regio pro C. Rab. 8. Cum tanto studio G. Rabinus totius Apuliae, singulari voluntate Campaniae vicinitatis ornetur?

CAMPANVS, con. Rul. 20. Superbia nata Capuae esse ex Campanorum fastidio videtur. || 11. Fam. 20. Quatuor legionibus iis, quibus agros dandos conuulsis, video facultatem fore ex agris Syllanis & agro Campano. 11. P. 26. Hic est Campanus ager & Leontinus, quae duo maiores nostri annonae perugia ducebant. 2. con. Rull. 85. Tunc illud exilium Campanae colonia, vehementer huic imperio timendum. Ibid. 82. Ne agrum Campanum priuatis gratis, Rullo rogante tradat. Ibid. 88. Illi Capuam receptaculum aratorum, nundinas rusticorum, cellam atque horreum Campani agri esse voluerunt. Ibid. 81. In publicum Campanum incurrere. Ibid. 75. At enim ager Campanus hac lege diuidetur, orbis terrae pulcherrimus. Ibid. 90. Itaque illam Campanam arrogantiam atque intolerandam ferociam, ratione, & consilio maiores nostri ad inertissimum, & desidiosissimum orium perduxerunt. Ibid. 93. Campanum Supercilium. 1. cont. Rull. 2. Campanus ager per sese & Syllanae dominationi, & Gracchorum largitioni restitit.

† **ADIVNCTA**, Superbi, 2. con. Rull.

CAMPESTER, pro Cael. 11. Ut exercitatione ludoque campestri tunicati uteremur.

CAMPVS, ager, saltus, planities. 2. con. Rull. 95. Agros nostros cum suis optimis atque vberibus campis conferendos scilicet non putabunt. 1. de Diui. 93. Babylonij in camporum patentibus aequoribus habitantes. Ibid. 94. Cilices campos & montes haeme & aestate peragrunt. 2. de Nat. 98. Impendentium montium altitudines, immensitateque camporum. Ibid. 161. Spatia frugifera & immensa camporum. 3. A. 22. Is campi Leontini duo millia ingerum immunia possidet.

† **Ager, ac ditio**, 1. de D. 59. Cum in villa quadam campi Atinatis maneres.

† **Forum, platea**, pro Rab. 11. Qui in campo Martio comitiis centuriatis auspiciato in loco cruceum desigi iubes. 2. Qu. Fr. 2. In campo Martio comitia consules habebant.

† **Translatione, amplirudo, copia, vberitas**, pro Cecin. 84. Et me ex hoc (ut ita dicam) campo aequitatis ad istas verborum angustias reuocas. 14. A. 17. Magnus est in rep. campus, ut sapienter dicere solebat Crassus, multis apertus cursus ad laudem. 4. Acad. 112. Cum sit campus, in quo exultare possit oratio, cur eam in tantis angustias compellimus? 1. Offic. 61. Hinc Rhetorum campus de Marathone, Salamine, &c. 5. Att. 15. Non habet satis magnam campum ille tibi non ignotus cursus animi mei. 3. de Orat. 67. Ex ingenti quodam immensoque campo in exiguum sane gyrum Oratorem compellimus. 3. Ibid. 122. In hoc tanto tamque immenso campo licet Oratori vagari liberè. pro Mur. 18. Nullum nobis fors campus dedit, in quo excurrere virtus cognoscique posset.

† **ADIVNCT**, Deformis, oblitus, 5. Ver. Funicularius, 12. Atti. Ingens, immensusque, tantus, tamque immensus, 3. de Orat. Latior, Top. Magnus, 5. Attic. Optimi atque vberes, 2. Agrar. Patentes, 1. de Diu. Sanctus, pro Rab. Martius. Ibid.

† **Syntaxis**, Camporum aquora patentia, immensitates, spatia, Campus aequitatis, Reipublicae, orationis, Rhetorum, virtutis.

CANCELLI, septa quadam lignis modicis interuallis connexi, quibus scena & tribunalia, & fenestra munitur. pro Sest. 124. Tantis est ex fori concessis plausus excitatus.

† **Terminus finis, translatione**, pro Qu. 36. Si extra hos cancellos egrediar, quos mihi ipse circumdedit. 5. V. 135. Satisne vobis Pretori improbo circundari cancelli videntur in prouincia, imò verò in sella ac tribunali? 1. de Orat. 52. Quasi certarum rerum forensibus cancellis circumscripta scientia.

† **ADIVNCT**, Forenses, 1. de Orat.

CANCER, aquaticum animal, & caeleste signum, in Arat. || 1. de Nat. 183. Iam non quaero, unde tot candelabra, sed, &c. 6. 60. Lecti grati & candelabra aenea. Ibid. 64. Candelabrum & gemmis clarissimis & opere mirabili perfectum.

† **ADIVNCT**, Aeneum, perfectum opere mirabili, 6. Ver.

CANDENS, igneus, accensus, calore fulgens. 2. Offic. 25. Dionysius candente carbone sibi adurebat capillum, in Arat. Candēs circūs, id est, orbis, vel circulus lacteus. 4. ad Her. 59. Tedas candētes accipit.

* **CANDEO**, fulgeo. Prognost.

† **Ast autem tenuis qua candent lumine Phatna**.

CANDIDATORIVS, spectans ad candidatum. In omni munere candidatorio fungens.

CANDIDATVS, candida veste indutus, quales erant Roma qui magistratum petebant. pro Mur. 44. Non placet mihi inquisitio candidati praenuncia repulsa. 2. Q. Fr. 14. Tribunitij candidati.

pro Mur. 57. Praetorius candidatus & consularis. de Pet. 34. A candidato aliquid petere. pro Mur. 77. Nec candidatis ista benignitas adimenda est. 1. Att. 9. Scito nihil tam exercitum esse nunc Romae quam candidatos. Ibid. 1. Nemo est enim ex iis qui nunc petunt, qui si in nostrum annum reciderit, firmior candidatus fore videatur. I. P. 54. Officiosissima natio candidatorum.

* con. C. Anton. Gladiatores, quos ipse consularis candidatorum perpexerit, & legit, & emit.

† **ADIVNCT**, Consularis, sapiens, singularis, pro Mur. Firmior, 1. Att. Gratuiti, 2. ad Quint. Fr. Pares, singuli, 4. Att.

CANDIDE, sincerè, purè, benignè. 8. Fa. 6. Cauendum tibi erit, ne parum simpliciter & candidè posuisse inimicitias videare.

CANDIDVLVS, 5. Tul. 46. Candiduli dentes, venusti oculi, &c.

CANDIDVS, albus, purus, sincerus. Orat. 53. Purum quoddam & candidum genus dicendi.

CANDOR, splendor, fulgor, lux. 2. de Nat. 40. Solis candor illustrior est quam vllus ignis. de Som. 8. Circulus lacteus splendidissimo candore inter flammam relucens. 1. Tulc. 68. Cum videmus speciem candoremque caeli.

† **Albedo**, in Arat. Lacteus hic nimio fulgens candore notatur. 1. de N. 75. Ille fulus & candore mixtus rubor. pro Cael. 36. Candor huius te perpulit, &c. Or. 79. Fucati verò medicamenta candoris & ruboris omnia repellentur.

† **ADIVNCT**, Exiguus, extremus, nimius, Arat. Illustrior, 2. de Nat. Splendidissimus, de Som.

CANENDI, 2. de Leg. 38. Canendi sonis variis, nihil tam facile in animos teneros ac molles influit.

CANENS, 2. de Nat. 22. Tibiæ modulatè canentes, & fiducialiter numerosè sonantes. || 12. A. 8. Receptui canente Senatu. * Oecon. 1. Chorus canentium. Ibid. Ipsi canentibus amicum quiddam & dulce resonat.

CANEPHORA, id est, canisiferia. Virgines Cereis sacerdotes, quae cistas binas ferabant operas: quarum in altera flores erant, quibus ver. 2. in altera spica, quibus aras significabatur. hinc ager in Phoenicia vocabantur. 6. V. 5. Erant aenea duo praeterea signa, non maxima, verum eximia venustate, virginali habitu atque vestitu: quae manibus sublatis sacra quaedam more Atheniensium virginum, reposita, in capitibus sustinebant, Canephora ipsa vocabantur.

CANESCO, senesco, inueterasco. 1. de Leg. 2. Ea que quercus de fratris mei Mario canescet seculis innumerabilibus. de Cl. 8. Cum oratio iam nostra canesceret, haberetque suam quandam maturitatem, & quasi senectutem.

CANI, albisenum capilli. de Sen. 62. Non cani, non rugae repente auctoritatem afferre possunt.

CANICIES, Oct. O turpem exacta dementique aetate caniciem.

CANICULA, stella, quae & Syrius dicitur, in ore canis caelestis. 2. de Diu. 93. In his locis post solstitium canicula exoritur, apud Troglodytas ante solstitium. 1. 130. Cei ortum caniculæ diligenter quotannis solent seruire. 3. de Nat. 26. Rationem & orationem canicula non habet.

CANINIUS, 11. P. 14. Caninius Cimber, &c. qui omnia iura dissoluit. 2. Famil. 8. Caninius Gallus Ciceronis familiaris. 7. 30. Caninius Trib. Plebis. 1. 4. Ita Caninio Consule scito neminem prandisse, nihil tamen eo Consule mali factum est, fuit enim mirifica vigilantia, qui suo toto consulatu somnum non viderit.

CANINIANVS, 1. 7. Qui mihi cum semper tuae laudi fauere visus est, etiam ipso suspiciosissimo tempore Caniniano. Aliis Catoniano.

CANIS, 2. de Nat. 158. Canum fida custodia, amans dominorum adulatio, odium in externos, incredibilis ad vestigandum sagacitas narium, alacritas in venando. pro S. R. 56. Canes publice aluntur in Capitolio, ut significant, si fures venerint. Alij canes, & latrare & mordere possunt. Ibid. Canes acres. 1. Diu. 65. Canes sagaces. pro S. R. 90. Nihil mali est, canes ibi quam plurimos esse, ubi permulti obseruandi multa que seruanda sunt. 6. V. 3. Canis venaticus. 1. de L. 32. Aegyptij canem & felem vt deos colunt. || 2. de Na. 37. Scite enim Chryssippus, vt clypei causa inuolucrum, vaginam autem gladij: hic praeter mundum, cetera omnia aliorum causa esse generata: vt eas fruges atque fructus, quos terra gignit animantium causa: animantes autem hominum, vt equum vehendi causa: arandi bouem, venandi & custodiendi canem: ipse autem homo ortus est ad mundum contemplandum. 6. At. 3. Multa & dixit, & fecit, cum quadam mea contumelia, P. Clodij canis. id est, affecla. 1. Tulcul. 108. In Hyrcania plebs publicos alit canes, optimates domesticos: nobile autem genus canum illud scimus esse: sed pro sua quisque facultate parat, à quibus lanietur: eamque optimam illi esse censent sepulturam. 3. V. 126. Homo Ligurem accusare coepit, qui re aduentitia, atque hereditaria, tam diligens, tam attentus esset, debere eum aiebat, suam quoque rationem ducere, multa sibi opus esse, multa canibus suis, quos circum se habebat.

† **ADIVNCT**, Acres, arguti, quamplurimi, pro S. R. Tam eminentes, tamque ieiuni, de arusp. Nocturni, pro Mil. Plures & maiores, 7. Ver. Publici.

Publii, optimates, domestici. 1. Tusc. Prouidus, clarus, Arat. Sagaces, 1. de Diuin. Venaticus, 5. Ver.

CANISTRUM, *scilicet, cista viminea*. 6. At. 1. Lancibus & splendidissimis canistris nos soles pascere.

CANITYR. 1. de D. 30. Lituus, quo canitur.

CANNÆ, locus miseranda memoria in Apulis. 3. Tusc. 89.

CANNENSIS. de Clar. 12. Cannensis pugna. pro S.R. 89.

CANO, *sono, canto, cantus edo, vaticinor.* || *Vulgus, quod huius verbi vim non satis agnouerint, relicto tramite Romanorum, potius ludere instrumētis musicis (quod apud bonos auctores non inuenitur) quam canere, cum veteribus, dicere consueuerūt. Sic ergo cum optimis Latinis Latine loquamur.* 1. Tusc. 4. Epaminondas præclare fidibus cecinisse dicitur. 2. de Nat. 22. Si ex oliua modulatè canentes tibiæ nascerentur. 1. de Diu. 56. Galli victi flere solent, canere victores. 2. 12. Si canere velim, vel voce, vel fidibus. 2. de Or. 338. Tibicem sine tibiis canere nō potest. Orat. 27. Inclinata vluantur; voce more Asiatico canere. 3. de Nat. 27. Ad harmoniam canere mundum Pythagoras existimat. 2. de Orat. 352. Cum cecinisset id carmen, quod in eum scripserat. 1. Tusc. 4. Epaminondas fidibus præclare cecinisse dicitur. ibid. 3. Et in Originibus, solitus esse in epulis canere conuiui ad tibicinem de clarorum hominum virentibus. 2. 12. Aut si absurdè canat is, qui se haberi velit musicum. 12. A. 8. Canere receptui. 2. con. Rul. 67. Atq; hoc carmen iste non vobis, sed sibi intus canit: *id est, ad suam utilitatem refert.* de Cl. 187. Tibicen Antigenidas dixit discipulo sanè fringenti ad populum, Mihi cane & Musis. 3. C. 18. Vt hæc quæ nunc fiunt, canere dij immortales viderentur: *id est, vaticinari.* Orat. 39. Thucydides rebus bellicis canit quodammodo bellicum. 5. V. 105. Cum in eis conuiuiis symphonia caneret, maximèque poculis ministraretur. * de suis consil. Vt spondæum caneret. * *Inuis Canere, proverbio dicitur, qui omnia in rem suam conuertit, & quicquid agat sua causa facere conatur.* 3. V. 53. Atq; etiam illum Apendium Citharistam, de quo sæpe audistis, id quod est Græcis hominibus in proverbio, quem omnia intus canere dicebatur sustulit, & intus suis ædibus posuit, vt etiam illum ipsum artificio suo superasse videretur. 2. con. Rul. 67. Atque hoc carmen hic tribunus plebis non vobis sed sibi intus canit.

† **ADVERB.** Absurdè, 2. Tusc. Diligenter, 2. de Fin. Flebiliter, præclare, 1. Tusc. Intus, 3. Ver. & 2. con. Rul. Modulatè, 2. de Nat. Quodammodo, Orat. Similiter, 1. de Diu.

CANOR, cantor de Cl. 71. Carmina quæ apud Homerū in Phæacum epulis canuntur.

✧ **Syntaxis.** *Canunt galli, homo, voce, vel fidibus: mundus, dij, symphonia. Carmina canuntur, canere alicui, & sibi intus.*

CANON, regula. 16. Fam. 17. Sed heus tu, qui *regula* esse meorum scriptorum soles.

CANOPITÆ, qui Canopum insulam, ad ostium Mili incolunt.

CANORVS, ad cantum inflexus, clarus. 1. de Diu. 57. Gallus est animal canorum sua sponte. de Cl. 234. Vox suaui & canora. de Sen. 28. Omnino canorum illud in voce splendet in senectute. 1. Offi. 133. Sine contentione vox nec languens, nec canora. 3. de Orat. 25. Profluens quiddam habuit Carbo, & canorum. de Cl. 105. Canorus orator & volubilis. 4. Acad. 2. 1. Hoc dulce, canorum illud, hoc bene olens.

CANTERIVS, equus, castratus. 3. de Nat. 11. Eos tu canteris albis obuiam Vaciēno venisse existimas? 9. Fa. 19. Potes mulo isto, quem tibi reliquum dicis esse, quando canterium comedisti, Romam peruehi.

CANTHARIS, insecti genus balatium, letiferum, grauiter olens. 9. Fam. 21. Caius, accusante L. Crasso, cantharidas sumpsisse dicitur. 5. Tusc. 111. Theodorus Lyfimacho mortem minitanti: Magnum verò, inquit, effecisti, si cantharidis vim consecutus es.

CANTICVM, actus comœdiæ, & pars liberior, & lasciuior cantus. 9. Fam. 22. Fortè nosti canticum. Ora. 57. Est etiam in dicendo quidam cantus obscurior, non hic è Phrygia & Caria Rhetorū epilogus penè canticum, sed ille quem, &c. 2. de Diu. 113. Cantibus, aliis, canticis.

CANTILENA, cantio. 1. Att. 16. Vt crebrò mihi infufurret Epicharmus cantilenam illam suam, *vsq; &c. id est, esto sobrius.* 1. de Orat. 105. Qui non Græci alicuius loquacitatē sine vsu, neq; ex scholis cantilenam requirunt. 1. Fa. 20. Totam istam cantilenam ex hoc pendunt, vt quàm plurimum lucrifaciant.

CANTIO, carmen veneticum. de Clar. 217. Idque veneticis & cantionibus Ticinæ factum esse dicebat. **Legè, VENEFITIVM.**

CANTITATVS, de Clar. 74. Carmina in epulis esse cantitata à singulis conuiui de clarorum virorum laudibus, in Originibus scriptum reliquit Cato.

CANTIENCYLA. 5. de Fin. 49. Cantionculis irretitus.

CANTO, cano, cantus edo vel fundo. 2. de Orat. 279. Quid ploras pater? mirum, ni cantem, condemnatus sum. || 2. C. 23. Hi pueri tam lepidi ac delicati non solum amare & amari, neq; cantare, &c. didicerunt. 2. Q. Fr. 12. Iam pridem, vt scis, istum cāto. Cælarem. 2. de Diu. 57. Cur ante lucem galli cantant. 1. de Diu. 74. Galli gallinacci canere cœperunt.

CANTORI. de Orat. 236. Leguleius quidam præco actionum cantor formularum, auceps syllabarum. in Vat.

CANTVS, symphonia, vocis inflexio. pro S. R. 134. Cantu vocum, neruorum & tibiæ tota vicinitas personabat. 4. Acad. 20. Oculi pictura tenentur, aures cantibus. pro Mur. 22. Te gallo ait, musicorum cantibus mutari eiuitatum status. 1. de Diuin. 114. Qui sono quodam vocum & Phrygiis cantibus incitantur. 2. de Leg. 61. Ad cantus & ad tribicinem persequi laudes clarorum virorum. 1. Tusc. 4. Neruorum vocumq; cantus. Orat. 57. Est etiam in dicendo quidam cantus obscurior, &c. 1. de Orat. 34. Quis cantus moderatè orationis pronunciatione durior inueniri potest? quod carmen artificiosa verborum conclusionē aptius? 5. Tusc. 104. Tibicines, iisq; qui fidibus vtuntur, suo non multitudinis arbitrio cantus numerosq; moderantur. 3. de Orat. 96. Quanto molliores sunt & delicatiores in cantu flexiones & falsæ vocalæ, quàm certæ & seueræ? pro Arch. 19. Bestiæ sæpe immanes cantu flectuntur atq; consunt. de Som. 12. Quod docti homines neruis imitati atque cantibus, aperuere sibi reditum ad hunc locum. pro Cæl. 35. Accusatores cantus & symphonias iactant. 1. de Diuin. 80. Sæpe vocum grauitate & cantibus pelluntur animi vehementius. Ibid. 14. Haud modicos tremulo fundens è gutture cantus. 1. de Orat. 255. Solet Roseius dicere, se quò plus sibi ætatis accederet, eò tardioris tibicinis modos & cantus remissiores esse facturum. 7. V. 31. Cantus symphoniarum pro Mur. 22. Cantus buccinæ. * de suis consil. Adolescentes tibiæ cantu instincti. Ibid. Grauitate cantus illorum furentem petulantiam resedisse.

† **ADIVNCT.** Dulcior, 2. de Orat. Lugubres, 2. de Leg. Modici, nauticus, 2. de Nat. Obscurior, Orat. Quotidianus, pro S. R. Remissiores, 1. de Orat. Sinister, 7. Fam.

✧ **Syntaxis.** *Cantus vocum, neruorum, tibiæ. Ad cantus laudare. Cantu flecti. Cantus ac modus. Cantus & numerus.*

CANVS, albus, candidus. 1. de Diu. 13.

Saxaq; cana salis niueo spumata liquore. & in Arat.
Nec metuunt canos manitanti murmure fluctus.

CANVSIVM, oppidum. 9. Attic. 1.

CAPACITAS, spatium capiendi. 1. Tusc. 61. Vtrum capacitatem in animo putamus esse? Ibidem. Qui enim fundus, aut quæ talis animi figura intelligi potest? aut quæ tanta omnino capacitas?

† **ADIVNCT.** Tanta, 1. Tusc.

CAPAX, quod aliquid capere potest. Orat. 104. Demosthenes non semper implet aures meas, ita sunt auidæ & capaces, & semper aliquid immensum infinitumque desiderant.

CAPEDO, vas quo utebantur antiqui in sacris deorum. Parad. 1. Capedines & fictiles vniulæ.

CAPEDVNCVLA, parua capedo. 3. de Nat. 43. Capedunculis, quas Numa reliquit.

CAPELLA, capra. 4. V. 87. Capella quædam, ea quidem mirè scitè facta & venustè.

CAPENA, porta. || 4. Att. 1. Cum venissem ad portam Capenam, gradus templorum ab infima plebe completi erant: à qua plausu maximo cum esset mihi gratulatio significata, similis & frequentia & plausus me, vsque ad Capitolium celebrauit.

CAPENAS, ager Capenas. 4. V. 319. Fam. 17.

CAPESSENDVS, 10. A. 19. Ecquod principium putatis libertatis capessendæ? 2. de Nat. 121. Partes corporis ad pastum capessendum conficiendumque. 16. At. 7. Istuc ad remp. capessendam venio. 1. Famil. 9. 3. de Orat. 110. Sitne sapienti capessenda respubl.

CAPESSENS, 2. de Orat. 106. Vt eidem Carboni Trib. pleb. alia tum mente respubl. capessenti P. Africanus responderat. 2. de Nat. 115. Partes terræ vndique medium locum capessentes nituntur æqualiter.

CAPESSEO, peto, obtineo, appeto, confector, assequor, tenco. 1. Diu. 40.

Post illa germana soror errare videbar,

Tarda q; vestigare & querere te, neq; posse

Corde capessere. — de Republica libro quarto, teste Augustino de Ciuitate Dei, lib. 2. cap. 10. Aeschines cuius Atheniensis, vir eloquentissimus, cum adolescens tragœdias actiuisset, Rempublicam capessuit. 1. Tusc. 42. Is autem animus superiora capesserat necesse est. 10. Attic. 10. Melitant igitur, opinor, capessemus.

CAPIENDVS, 3. de Orat. 188. Sæpe capienda membris minuitioris oratio est || Carthæda, legit Lamb. de Cl. 178. Aliquis in capiendo aduersario versutus. Orat. 63. Philosophi doctèdò causa, non capiendi loquuntur. 2. de Ora. 294. Non fugiendi hostis, sed capiendi loci causa cedere. Orat. 170. Adhibere insidias ad capiendas aures.

CAPILLATVS, **CAPILLATIO**. 2. con. Rull. 13. Aliquis corpore inculto atque horrido capillatio quàm antè, barbâq; maiore. Ibid. 58. Adolescens non minus bene nummatus, quàm bene capillatus.

CAPILLVS, capitis pilus. I.P. 25. Erant illi compti capilli & mardentes cincinnorum fimbria. pro S.R. 135. Capillus compositus & delibutus. pro Sextio 19. Capillus horridus.

† ADIVN c. Compositus, delibutus, pro Sext. Rosc. Comptj, in Pif. Horridus, pro Sest. Subcripus. 4. Ver.

CAPITO, comprehendo, fero, prehendo, decipio. 3. V. 10. Probabo Verrem contra leges pecunias cepisse. pro Rab. 31. Nemo tam fuit pibes, quin arma ceperit. 5. Fa. 10. Sex oppida vi oppugnando cepi. 2. V. 52. Si Glabronis patris vim & acrimoniam ceperis ad resistendum hominibus audacissimis. 11. A. 5. Capere documentum ex aliquo. Lege, D O C Y M E N T V M. I. de Diui. 24. Nec tuendi satietas capere poterat. 3. A. 29. Aliquando patrium animum virtutemque capiamus. 1. Offic. 35. Qui nationes deuictas bello in fidem cepissent. pro Pomp. 62. Antequam magistratum per leges capere licuisset. 3. de Leg. 8. Eundem magistratum, ni interfuerint decem anni, ne quis capito. 1. C. 4. Deceuit Scenatus vt Consules viderent, ne quid respubl. detrimenti caperet. 2. A. 91. Tantum te cepisse odium regni videbatur. 2. C. 22. Sunt ita multi, vt eos capere carcer non possit. pro Mil. 88. Capere eius amentiam ciuitas non poterat. 13. At. 35. Vrbs ei parum magna visa, quae etiam ipsum capere potuerit. pro Pomp. 66. Quae ciuitas est in Asia, quae vnus Tribuni militum animos ac spiritus capere possit? 1. Offic. 59. In omni officio & consuetudo exercitatióque capienda, vt boni ratiocinatores esse possimus. 11. Fa. 16. Scire & commodè capere tempus adeundi ad aliquem. pro Plan. 1. Capiebam animo non mediocrem voluptatem, quod, &c. de Sen. 54. Laertes leniens desiderium quod capiebat ex filio. 14. At. 16. Latitia quam oculis cepi iusto interitu tyranni. 10. Fa. 5. Ex literis tuis cepi fructum duplicem, mihi que, &c. 1. 9. Cum se maximum fructum cepisse dicerent ex libertate mea. 1. At. 3. Multo maiorem fructum ex populi Rom. existimatione illo damnato cepimus, quam ex ipsius, si absolutus esset, gratia cepissemus. 2. contra Rull. 58. Vix iam videret locus esse, qui tantos aceruos pecuniae capiat. 3. Offic. 15. Inest in his aliquid probi, quod capiat ignarus. 8. Atti. 3. Inuitè cepi Capuam, non quo, &c. pro Qu. 97. Vt aliquando misericordiam caperet aliquam aetatis suae. 1. de Nat. 49. In ea imagines mentem intentam infixamque nostram intelligentiam capere: id est, intelligere, quid sit Deus. pro Mar. 6. Quae tam magna sunt, vt ea vix cuiusquam mens aut cogitatio capere possit. 1. Offic. 54. Sequuntur fratrum coniunctiones, post consobrinatorum sobrinorumque, qui cum vna in domo iam capi non possint, in alias domos tanquam in colonias exeunt. de Ami. 25. Qui ob amicitiam summa fide constantiaque seruata maximam gloriam ceperit. 2. Fa. 6. Nulla est gratia, quam vel non capere animus meus accipiendo, vel remunerando cumulandóque illustrare possit. * 1. de Diu. 73. Ante oppidum Nolam florentissima Samnitum castra cepit. 3. V. 78. Tantane tuae Vertes libidines erunt, vt eas capere non prouinciae populi Romani, non nationes exteræ possint? pro Mar. 3. Fructum omnis anteaetate vitæ hodierno die maximum cepit.

CAPITO, prehendo. 4. Acad. 66. Decipi, falli, capi, idem. 1. de Orat. 174. Cum obsignes tabellas clientis tui, quibus id sit scriptum quo ille capiat, ego tibi vllam causam maiorem committendam putem? pro Cec. 83. Aequitatem rei verbi laqueo capi non oportet. pro Cl. 13. Ea animum adolescentis pellexit, his omnibus rebus, quibus illa aetas capi ac delinire potest. 2. A. 114. Illi eam gloriam consecuti sunt, quae vix caelo capi posse videatur. Anteq. 22. Mors quae ob rempublicam capitur. * de Fato. Accipenser admodum raro capitur.

† ADVERB. Admodum raro, de Fat. Aliquando animum, 3. Phil. Breui. 5. Famil. Commodè tempus adeundi, 11. Famil. Crudelissimè, 1. Phil. Facillimè coniecturam, pro Mur. Inuitè, 8. Attic. Mirificè, 9. Fam. Necessariò, 2. Verr. Opportunè? pro S. R. Perfacilè, 13. Attic. Planè nauim suo onere, 7. Verr. Rectè, 2. de Diu. Scitè tempus, 11. Famil. Strenuè, pro Rab. posthu. Sortitò, 4. Ver. Vix gloriam, 2. Phil. pro Mar.

† Syntaxis. Pecunias, arma, oppida mortem, tempus, desiderium, fructum, ignaros, misericordiam capere. Capi blanditijs.

CAPITAL, capitale, vetustum verbum. 2. de Leg. 21. Quique non paruerit, capital esto.

CAPITALIS, & CAPITALIOR, perniciosus, crimen quod aut libertatis, aut ciuitatis amissio sequeretur. 4. A. 3. Capitem & pestiferum à Brundusio M. Antonij reditum timebamus. 2. Offic. 73. Capitalis omninò oratio est, ad æquationem bonorum pertinentis. 1. 41. Totius iniustitiae nulla capitalior est, quam eorum, qui. 4. V. 95. Facere aliquem reum rei capitalis. pro Cec. 25. Aliquem rei capitalis arguere. pro Dom. 78. Qui erant rerum capitaliù condemnati. de Sen. 42. Qui in vinculis essent damnati rei capitalis. 4. V. 68. Sopater rei capitalis accusatus. pro Rab. 26. Rabirius fraudem capitale admistr. 1. de Orat. 131. Erat enim Athenis reo damnato, si fraus capitalis esset, quasi poenae æstimatio. 3. de L. 6. Vincula fontium seruanto, capitalia vindicanto. 2. de Inu. 96. Lacedæmonis lex erat, vt capitale esset, nisi,

&c. 1. de N. 14. Facinora capitalia. 2. Q. Fr. 12. Capitalis creber, acutus Thucydides. 3. Offic. 82. Capitalis Eteocles, qui, &c. id est, sceleratus. 5. A. 33. Capitalis homo. 2. C. 3. Hostis tam capitalis. de Am. 2. Odio capitali ab aliquo disfidere. 4. V. 68. Rerum epitalium quaestiones. 7. V. 107. Res capitales.

† Syntaxis. Capitalis homo, oratio, iniustitia, res, fraus, facinus, odium, hostis. Capitalis rei accusatus, damnatus. Admittere capitale fraudem. Capitale est nisi.

CAPITINVS, pro Sylla.

CAPITO, à nimis magno capite. 1. de Nat. 81. Sili, Flacci, Frontones, Capitones.

CAPITOLINVS, pro Do. 144. Iupiter Capitolinus. pro Rab. 31.

† Cluius Capitolinus. 2. Q. Fr. 4. Capitolini & Mercuriales. Anteq. 25. Si C. Mario auxilio fuisset, quod in cliuo Capitolino improborum ciuium caedem fecerat. pro Sest. 28. In cliuo Capitolino cum gladiis esse. pro Dom. 7. Hic tu me etiam custodem defenforemque Capitolij, templo namque omnium, hostem Capitolinum appellare ausus es, quod cum in Capitolio Senatum duo consules haberent, eo venirem.

CAPITOLIUM, templum ac sedes Iouis Opt. Max. in cliuo. Anteq. 24. Dij deoq; immortales, qui eccellente tumulo ciuitatis sedem Capitolij in saxo incolitis constituta. 1. contra Rul. 18. Hoc templum Iouis Opti. Max. atque hæc arx omnium gentium. 6. V. 69. Capitolium flamma consumptum. 4. Acad. 137. Cum ambo ad Senatum in Capitolio starent.

† ADIVNCT. Diuinum, pro Sest.

CAPITVLVM, 1. de Leg. 21. Nec verò ferent, si audierint te primum capitulum optimum prodidisse. aliàs, caput libri optimi.

† ADIVNCT. Primum, optimum, 1. de Leg. Paruum, pulcherrimum, 6. Verr.

CAPPADOCIA, regio Ponti. 5. Fam. 2. 4. pro Pom. 7. Cappadocia latebra. 2. cont. Rull. 54. Cappadocia solitudo. 15. Fam. 2. Itaque cum exercitu per Cappadocia partem eam, quae cum Cilicia continens est, iter feci. Ibid. 3. Dicique Armenium regem in Cappadociam impetum facturum nunciarent legati. Ibid. 4. Magnum bellum in Cappadocia concitatur. Ibid. Cyprus insula & Cappadocia regnum duæ, maximæ clientelæ Catonis.

CAPPADOX. Postquam in Sen. 13. Cappadocem modò abreptum de grege venalium diceres.

CAPRA. de Am. 63. Capras & oues quot quisque habet, dicere posse, quot amicos habeat, non posse dicere. 2. de N. 126. Caprae in Creta ferè cum sunt confixæ venenatis sagittis, dictamum quaerunt. 2. de N. 110. At capra læuum humerum claro obtines.

CAPRICORNVS, brumale signum. in Arat.

Quem cum perpetuo vestiuit lumine Titan, Brumali sectionis contorquet tempore currum: Hoc caute te ponsio studeas committere mense, Corpore semifero magno Capricornus in orbe.

* CAPRIGENVS, caprinus. Prognost.

Caprigeni pecoris custos de gurgite vasto.

CAPRINVS, Pellis caprina. 1. de N. 83.

CAPRIVS, 3. de Nat. 58. Tertiium Dionysium Caprio patre, eumque regem, Asiae praefuisse dicunt.

CAPSA, arca. 1. V. 51. Si te semel ad meas capsas admisero.

CAPSI, id est, cape si vis. Orat. 154. Iam in vno verbo capsis, tria verba sunt.

CAPTATIO, verborum aucupium, & pugna verborum, logomachia. Part. 81. Et illam disputandi prudetiam, concertatio captatioq; verborum imitatur.

CAPTIO, deceptio, argutia, sopsissima. 4. Acad. 45. Maiore quadam opus est vel arte, vel diligentia, ne ab iis quae clara sunt ipsa per se, quasi praestigijs quibusdam & captionibus depellamur. 2. de D. 41. Cur igitur vos inducitis in eas captiones: quas nunquam explicetis? de Fat. 30. Omnes istius generis captiones eodem modo refelluntur. 2. de Fini. 17. Captiones dialecticæ. de Clar. 197. Quanta esset in verbis captio, si, &c. 10. Atti. 17. Omnes captiones in omni sententia occurrunt. 1. Part. 133. Eamque sententiam nihil habere aut captionis, aut vitij.

† ADIVNCTA. Dialecticæ, 1. de Finib.

† Syntaxis. Captiones inducere. Captiones depellere.

CAPTIOSE, vafre, argute. 4. Acad. 94. Captiose interrogans.

CAPTIOSVS, CAPTIOSIOR, CAPTIOSISSIMVS. 4. Acad. 46. Alterum est, quod fallacibus & captiosis & interrogationibus circumscripti & decepti quidam, cum eas dissoluere non possunt, deciscunt à veritate. 4. Acad. 49. Stoici captiosissimo genere interrogationis vtuntur. pro Q. R. 52. Quo nihil captiosius neque indignius dici potest. Ibid. 19. O captiosam societatem. 1. de Fin. 22. Epicurus non qua via captiosa soluuntur, ambigua distinguuntur, ostendit.

† Syntaxis. Captiosa interrogatio, societas. Absolutè, Captiosa: id est, captiones. Captiosa dissoluere.

* CAPTIVITAS, pro C. Corn. 1. Cum omnibus gentibus finem diuturnæ captiuitatis, turpitudinis & seruitutis afferret.

CAPTIVNCVLA. 15. Att. 7. Videtur obiisse legationem, & omnes captiunculas pertimescere.

CAPTIVVS *vinctus* & *captus*. ad Brut. 3. Hoc S. C. ad tuos siue captivos, siue deditios pertinet. 3. de Natu. 82. Plures captivos acerbe, quam prædones necari. 3. ad Her. 2. Redimere captivos ab hostibus. 2. Offi. 62. Redimere captivos è seruitute. 5. Fa. 11. Ducere aliquem captivum in triumpho. 8. A. 3. 1. Diutius seruitutem perpelli sumus, quam captivi frugi & diligentes solent. 1. Offi. 38. Pyrrhi sententia de captivis reddendis.

CAPTO, *allicio, aucupor, observo, confector, peto*. 4. Acad. 94. Quid enim ad illum, qui te captare vult, vtrum tacentem irretiat, an loquentem. 1. de Inu. 5. 1. Inductio, quæ rebus non dubiis captat assensionem eius, qui, &c. 10. Fam. 23. Lepidus desperato aduentu meo, quem non mediocriter captabat, se cum Antonio coniunxit. 2. de Inu. 157. Captare aliquem aliquo emolumento, *id est, allicere*. 2. A. 86. At etiam misericordiam captabas. 2. de Orat. 32. Captare voluntates hominum. *id est, quasi aucupari, aliàs*, Excipere. I. P. 60. Captare plausus. 11. Fam. 4. Captare nomen imperatorum. 2. Tusc. 17. Captare risus.

† **ADVERB.** Mediocriter, 10. Fam.

CAPTOR, *prehendor*. de Ar. 55. Dissident principes, captatur occasio. || 2. de Inu. 5. 1. Captatur misericordia. 1. ad Her. 8. Ab aduersariorum persona benevolentia captabitur.

§ **Syntaxis.** *Captare aliquam misericordiam, voluntates, plausus, risus, occasionem.*

CAPTIVS, *captivus, victus, superatus, iacens*. 2. de Orat. 195. Captus sum misericordia. 3. C. 16. Belli duces captos iam & comprehensos tenetis. 9. At. 4. Planè interclusi captique sumus. 8. Fa. 2. Mihi visus sum captus esse. pro Dom. 26. Oppressa captaq; rebus. pro Cl. 12. Socrus generi contra, quam fas erat, amore capta. de Clar. 72. Captus Tarento. Hortens. Capti splendore virtutis.

¶ *Mancus, laesus, priuatus*. 5. Tusc. 117. Vt idem oculis & auribus captus sit. 6. V. 101. Tamesti ne oculis quidem captus in hanc fraudem tam sceleratè decidisti. pro Rab. 2. **QU.** Scæuola mancus & membris omnibus captus ac debilis. 1. Offi. 94. Tam de decet, quam delirare & mente captum esse. || 4. Acad. 53. Proferre mente captos.

¶ *Deceptus*. 3. Offi. 70. Vti ne propter te captus fraudatusue sim. 12. A. 6. Pansa eodem captus errore quo nos.

§ **Syntaxis.** *Captus amore, oculis, auribus, membris, mente, errore.*

CAPTIVS, *ingenium, natura*. 2. Tusc. 65. Græci homines non satis animosi, prudentes, vt est captus hominum. satis hostem aspice-re non possunt.

CAPVA, *vrbs*. 1. contra Rul. 20. Luxuries Annibalem Capuæ corruptit. Postq; in Sen. 16. Capua, in qua vrbe domicilium quodam superbiæ fuit. 12. A. 7. Capua, quæ his temporibus altera Roma est.

CAPVLVS, *manubrium gladij*. de Fat. 5. Philippus hæc in capulo quadrigulas vitare monebatur: quasi verò capulo sit occisus.

CAPVT, *principale in animalis corpore membrum*. de Sen. 34. Mafiniffa nullo imbre, nullo frigore adduci potest, vt capite aperto sit. 11. A. 5. Post autem ceruicibus caput abscedit, idque fixum gestari iussit in loco. 7. Fam. 31. Nec caput, nec pedes. * pro Mur. 51. Dixit duo corpora esse Reip. vnum debile infirmo capite, alterum firmum sine capite: huic caput se viuo non defuturum. con. C. Ant. Quod caput etiam tum plenum animæ & spiritus ad Syllam vsque ab Ianiculo ad ædem Apollinis manibus ipse suis detulit. in Clod. Cum calanticam capiti accomodares.

¶ *Vita, salus*. 1. de Orat. 181. Capitis nostri sæpe accidere potest vt causæ versentur in iure. Ibid. 182. Quam possumus reperire ex omnibus rebus ciuilibus causam contentionemq; maiorem quam de ordine, de ciuitate, de libertate, de capite hominis cõfularis: de Cla. 47. Causa capitis. 1. de Orat. 233. Socratis responsa sic exarserunt iudices, vt capitis hominem innocentissimum condemnarent. Ibid. 231. Socratem in iudicio capitis pro se dixisse. pro Dom. 33. Nihil de capite ciuis aut de bonis sine iudicio detrahi potest. pro Q. R. 16. Iudicia summæ existimationis, & penè dicam capitis. de Cl. 136. In iudicium capitis aliquem vocare. 4. V. 98. Cum verò abs te tui capitis causa peteret, hominesq; certos domo misisset, ne tum quidem, &c. *id est, tua existimationis & salutis*. 3. Offi. 107. Vt si prædonibus pacti pro capite precium non attuleris. pro Qu. 8. Ego, qui caput alterius, famam, fortunâque defendo.

¶ *Initium, principium, pars præcipua, origo*. 2. con. Rul. 15. A primo capite legis vsque ad extremum, reperio nihil aliud cogitatum, &c. Et quod maxime rem continet. **LEGE**, **CONFINE** o. pro Pl. 57. Si quid sine capite manabit, & cuius autor non extet. 1. de Orat. 42. Iam ab illo fonte & capite Socrate, &c. pro Flac. 42. Caput est omnium Græcorum concitandorum Heraclides ille Temintes. 2. contra Rul. 26. Qui quod secundo capite scriptum est, non meminit, in tertio. Postq; in Sen. 7. Cum caput meæ proscriptiois recitaretur. 2. de Orat. 223. Capita de republica in duabus orationibus contraria inter sese. 3. Fa. 8. Caput est quod

pertinet ad minuendos sumptus ciuitatum. Ibid. Sed prima duo capita epistolæ tuæ tacita mihi quodamodò prætereunda sunt. 4. Acad. 101. Ex vno Epicuri capite, altero vestro, præceptio & comprehensio tollitur, quod est caput Epicuri: si vllum sensibus visum falsum est, nihil percipi potest: quod vestrum, sunt falsa sensus visa, de Cl. 164. Quod ex quibusdam capitibus expositis nec explicatis intelligi potest. Ibid. 165. Illa verò censoria contra Cn. Domitiū non est oratio, sed quasi capita rerum, & orationis commentarium paulò plenius. 16. Attic. 11. Ad Caluum scripsi, vt ad me *τὴν ἐπιτολὴν* mitteret. 2. de Orat. 337. Ad consilium de republica dandū, caput est nosse rempublicam. de Am. 45. Caput esse ad beatè viuendum, securitatem, &c. 2. de Inu. 24. In hoc loco caput illud erit accusator, si demonstrare poterit, &c. secundariū, si, &c. Ibid. 175. Atq; in hoc loco mihi caput illud videtur esse, vt quæramus, &c. 1. de Orat. 87. Caput enim esse arbitrabatur oratoris, vt & ipsis, apud quos ageret, talis, qualem se ipse optaret, videretur. 2. A. 77. Caput autè literarum, sibi cui illa Mima nihil posthac futurum. 3. Fa. 7. An tibi obuiam non prodirem? primū Appio Claudio? deinde Imperatori? deinde more maiorum? deinde, quod caput est, amico? 1. Att. 14. Et id quod caput est, nobis inter nos nostra vitia iusta toleranda. 2. 6. Et quod caput est, mihi quæuis satis iusta causa cessandi est. 13. 21. Valdè probo hominem, domum, facultates: quod caput est, ipsum non noui. * 10. Fam. 18. Fontem castellis duobus ad capita positus reliqui.

¶ *Status. Capitis enim diminutio, est prioris status mutatio*, Topic. Si ea mulier testamentū fecit quæ se capite nunquam diminuit, *id est, qua per coniugium nunquam viri conuenit in manum.*

¶ *Summa frumenti decumani præcipua*. 3. V. 11. Verres aliquot nominibus de capite, quantum commodum fuerit, frumenti. Decumanus detraxit. 5. 82. In illo reprehenditur, quod ex ea pecunia remisit quam ipse quæsierat: tibi concedetur, qui de capite vectigalium P. R. remisisti.

* *Dogma, decretum*. 4. Acad. 101. Ita nobis tacetibus ex vno Epicuri capite, altero vestro, præceptio & comprehensio tollitur.

† **ADIVNCT.** Aduersum, clarum, obstipum, summum, Arat. Aeneas. 6. Attic. Alterna, inter se contraria, pro Clu. Cerrum legit, 3. Agr. Contraria, magnum, laudabile, 2. de Orat. Paruum, præclarum, Postquam ad Quir. Primum, proximum, 1. cont. Rull. Superius, 2. cont. Rull. Tereterra, & spurcissima, 1. Phil. Translatitium, 3. Fam.

CARBASVS, *carbasa, lini optimi genus. unde vela carbasa, & carbasa dicta*. 7. V. 30. Tabernacula carbasis intenta velis. Ibid. 79.

CARBO. 2. Offi. 25. Dionysius candente carbone sibi adurebat capillum.

CARBVNCVLVS. 4. ad Heren. 10. Ipse à vicinis cum testa ambulans carbunculos corrogaret.

CARCE, *custodia, vincula, locus in quo afferuntur rei*. 1. C. 19. Non longè à carcere atque à vinculis abest, qui seipsum iam dignum custodia iudicat. pro Syll. 70. Ad illius pœnam carcer ædificatus esse videtur. 7. V. 22. Cur carcer ædificatus esse videtur. Ibid. Cur carcer ædificatus. 2. C. 27. Carcer vindex nefariorum scelerum. & 4. 13. Cum filium eius impuberem legatum à prætore missum in carcerem, necandum esse dixit. 2. At. 24. Vectius, quod confessus est cum telo fuisse, in carcerem coniectus est. *Lamb. Legit, vincula*. 1. Tusc. 74. Nec tamen illa vincula carceris ruperit. 7. V. 68. Contrudi in carcerem. Ibid. 75. Condi in carcerem. Ibid. 76. Duci in carcerem. pro Pl. 30. Emittere in carcerem. * in Clod. Non te iudices vrbis, sed carceri, referuarunt.

¶ *Locus, unde cursus initium*. de Sen. 83. Nec verò velim quasi decurso spatio à calce ad carceres reuocari. de Amic. 101. Quibus cum tanquam è carceribus emissus, cum iisdem ad calcem (vt dicitur) peruenire possis. 4. ad Heren. 4. Quasi si quis ad Olympicum venerit cursum, & steterit vt mittatur, impudenteq; illos dicat esse, qui currere cœperint, ipse intra carcerem stet, & narret aliis quomodo Ladas aut Boius cum Sycioniis cursitarint. de Cl. 173. Nec in quadrigis, qui vix à carceribus exierit, eum, &c.

† **ADIVNCTA.** Totus, 2. de Diu. Vindex nefariorum scelerum, 1. Catil.

§ **Syntaxis.** *Carcer vindex scelerum. In carcerem mitti, conijci, contrudi, condi, duci. E carcere emitti. A carceribus emissus, id est, ab initio cursus. Intra carcerem stare. E carceribus exire.*

CARDIACVS. 1. de Diu. 81. Nec cardiacis hoc tribuendum est, nec phreneticis. *id est, ijs qui ore ventriculi affecti sunt: qui morbus cardiacus dicitur.*

CARDO. 2. de N. 105.

Extremusq; ad eodè duplici de cardine vertex dicitur esse polus. —

† **ADIVNCT.** Altisonus, 3. Tusc. Duplex, 2. de Nat.

CARE, *magno, precio, nimio*. ad Brut. 16. Valdè carè æstimare aliquid. pro Dom. 115. Emit domum penè dimidio carius quam æstimabat.

CAREND O, Postquam ad Quir. 3. Amicitia quid habent voluptatis,

ptatis, carendo magis intellexi quam fruendo. Ora. 157. Quam chara sint quæ post carendo intelligunt.

CAREN DVM. I. Tusc. 16. non dico carere sensu, sed carendum esse.

* CAREN S. de Legib. Sensu carenti nihil profectò est mali.

CARE O, *vaco, vacuus sum, deficior, deseror, absum.* (Abundo, potior, fruor. 1. Tusc. 88. Carere igitur hoc significat egere eo, quod habere velis: inest enim velle in carendo, nisi cum sic tanquam in febris dicitur, alia quadam notione verbi. Dicitur enim alio modo etiam carere, cum aliquod non habeas, & non habere te sentias, etiamsi id facile patiæ; carere enim in malo non dicitur, non enim esse dolendum: dicitur illud bono carere, quod est malum, sed ne vius quidem bono caret, si eo non indiget: sed in viuo intelligi tamen potest regno carere. dici autem hoc in te satis subtiliter non potest: posset in Tarquinio, cum regno esset expulsum: at in mortuo, ne intelligi quidem potest: carere enim sentientis est: nec sensus in mortuo, ne carere quidem igitur in mortuo est. de Senec. 47. Quamquam non caret is, qui nõ desiderat. 1. de Fin. 38. Cum omni dolore caret. 16. Fa. 15. Egypta mihi nunciavit, te planè febris carere, & bellè habere. pro Milo. 18. Caruit foro postea Pompeius, caruit Senatu, &c. 9. At. 20. Ego meo Cicèroni, quoniam Roma caremus, Arpini togam puram dedi. 4. Aca. 1. Magnum ingenium Luculli, &c. caruit omnino rebus vrbanis, pro Rab. 29. Quid iam ista C. Mario nocere possunt: quoniam sensu & vita caret. 2. Att. 1. Neque nos te fruimur, & tu nobis cares. 1. Offic. 101. Appetitus omni perturbatione animi carere debent. pro Lig. 4. Ergo hæc duo tempora carere crimine. * de Clar. 23. Prudentia ne maximis quidem in bellis æquo animo carere quisquam potest. || pro S. R. 55. Innocens est quispiam, veruntamen, quamquam abest à culpa, suspicione tamen non caret. de Clar. 32. Iocrates, magnus Orator, & perfectus magister, quamquam forensi luce caruit, intraque parietes aluit eam gloriam, quam nemo quidem, meo iudicio, est postea consequutus. 6. V. 4. 1. Diodorus interea Prætoris isto propè triennium provincia domoque caruit. pro S. R. 44. An amandarat hunc sic, vt esset in agro, ac tatummodò aleretur ad villam? vt incommodis omnibus careret. de Senec. 7. Quod voluptariis carerent, sine quibus vitam nullam putaret. de Amic. 22. Experuntur voluptates, vt dolore careas. 1. Tusc. 12. Miserum Cn. Pompeium, qui tanta gloria, tanta dignitate sit orbatus: omnes denique miseros qui hac luce careant. 5. 63. Quam huic erat miserum, carere consuetudine amicorum, societate victus, sermone omnino familiari. Ibid. Sed vt ad Dionysium redeamus, omni cultu & victu humano carebat.

† A D V E R B. Aegre, 7. Attic. Aegrius, pro Pomp. Diutius, 1. Attic. Diutius, 1. Cat. Dupliciter culpa, 9. Fam. Facile, 4. Attic. In perpetuum, 12. Attic. Necessario, 7. Ver. Omnino, de Senec. Planè, 16. Fam. Sapienter, 2. de Orat.

✠ Syntaxis. *Absolutè, ille caret. Carens febris, foro, urbe. Cavendo noscimus.*

C A R I A, regio. Ora. 25. Caria, Phrygia, & Mysia. pro Fl. 65. Proverbum, Si quid cum periculo experiri velis, in Caria, id potissimum esse faciendum. 1. de Diu. 9. 1. & 1. Qu. Fr. 1.

* C A R I C A, *fici genus.* 2. de Diu. 84. Quidam in portu caricas Cau- no aduectas vendens, Caueas clamitabat.

C A R I N A, *navis deorsum, navis pars ima.* 3. de Orat. 178. In navigio latera, carina, prora, puppis.

C A R I N A, *locus Roma.* Parad. 6. M. Manlius habuit ædículas in Carinis. de Ar. 49. Cum diceret velle se in Carinis ædificare

✠ alteram porticum, quæ palatio responderet. || 2. Q. Fr. 3. Tuam in Carinis mundi habitatores lamia conduxerunt.

C A R I T A S, *inopia frumenti, vel alterius rei.* (vilitas, vbertas, copia. 2. Offic. 58. M. Seius in caritate annonæ asse modium populo dedit, 5. V. 2. 16. Biennio provinciam obtinui, cum alter annus in vtilitate, alter in summa caritate fuerit. 3. Offic. 50. Si vir bonus Rhodum magnum frumenti numerum aduexerit in Rhodiorum inopia & fame summæque annonæ caritate. de Ar. 3. 1. Caritas annonæ sterilitas agrorum, inopia frugum. pro Pom. 44. Re- pentè vilitas annonæ ex summa inopia & caritate rei frumentariæ consecuta est. pro Do. 12. Erat igitur & præfens caritas & futura fames. 5. V. 2. 16. Aut vberiora cibaria facta sunt caritate.

✠ pro Dom. 11. || 5. V. 47. Caritatem annonæ verere. Caritas, difficultas annonæ, summa inopia rei frumentariæ. 9. Att. 11. Nunc omnia ista iacere puto propter nummorum caritatem. * pro Dom. 11. Vt iam planè inopia ac fames, non caritas timeretur. Ibid. 12. Vt homines non iam diurnam caritatem, sed vt famem planè timerent. Ibidem. Cum tu in annonæ caritate in consules repentinos impetus comparares. Ibid. 25. Quæ ex re primùm caritas nata est, deinde inopia, impendebat fames, incendia, cædes, direptio.

† A D I V N C T. Admirabilior, 1. de Fin. Diuturna, præfens, pro Dom. Gratuita, 1. de Nat. Humana, 5. Fam. Maxima, 1. Fam. 3. Off. Naturalis, 2. de Diu. Summa, pro Rab. & 4. Att.

✠ Syntaxis. *In caritate annus. Inopia, fames, & annonæ caritas.*

Annona caritas, & frugum inopia. Caritas præfens, & futura fames. Nummorum caritas.

C A R M E N, *versus, argumentum carmine tractatum.* de Amic. 24. Empedoclem quidem carminibus Græcis vaticinatum ferunt, quæ, &c. pro At. 27. Aditus temporum carminibus exornavit. 1. Tusc. 64. Poeta graue plenique carmen non sine cœlesti aliquo mentis instinctu fundit. 2. de Diu. 111. Non esse autem carmen illud furentis, ipsum poema declarat. de Cl. 75. Illa carmina, quæ multis sæculis ante suam ætatem in epulis esse caritata à singulis conuiuiis, de clarorum virorum laudibus, scriptum reliquit Cato. 4. Acad. 86. Simul inflavit tibicen, à perito carmen agnoscitur. id est, *Antiope comædia vel tragedia.* de Claris. 71. Quod ex eis carminibus intelligi potest, quæ apud Homerum in Phæacum epulis canuntur. 2. de Or. 352. bis. Cum Sironides cecinisset id carmen, quod in Scopâ scripserat, &c. pro R. P. 43. Hæc laus carminibus Poëtarum non celebratur. 2. de Or. 34. Quod carmen artificiosa verborum constructione aptius. 3. 195. Quorum illa summa vis carminibus est aptior & cantibus: id est, *nummorum & vocum.* 4. Tusc. 41. Condere carmina. 2. contra Rul. 67. Atque hoc carmen iste non vobis, sed sibi intrus canit. 1. de Orat. 245. Vt totum illud vt lingua nuncuparet, non in XII. tabulis, sed in magistris carmine scriptum videretur. pro Rab. 13. Illiector, colliga manus, &c. Tarquinij superbissimi ac crudelissimi ista sunt cruciatus carmina. pro Mur. 26. Pretor interea ne pulchrum se ac beatum putaret, atque aliquid ipse sua sponte loqueretur, ei quoque carmen compositum est. pro Cael. 18. Ac longius quidem mihi contexere hoc carmen liceret. 5. de Fin. 43. Sunt enim plurima elementa naturæ, quibus auctis virtutis quasi carmen efficitur.

† A D I V N C. Absurdum, pro Mur. Aptius, blandissima, mala, 2. de Orat. Grande, graue, probrosa, 1. Tusc. Graue plerunque, 5. Tusc. Lugubre, præclarum, 3. Tusc. Mollissimum, 5. de Finib. Necessarium, 2. de Leg. Totum, de Senec. Triste, 1. de Diu. Poëta. Noua, 4. Tusc.

✠ Syntaxis. *Carmine tractare, vaticinari. Carmen fundere, contexere, efficere.*

C A R M E N T A L I S. Lege, F L A M E N.

C A R N E A D E S. 3. de Orat. 65. Diuina quadam celeritate ingenij dicendique copia Carneades. 2. 161. Carneadis vis incredibilis dicendi. 1. de Diu. 51. Num ergo opus est ad hæc refellenda Carneade? 4. Acad. 16. Carneades xc. vixit annos. 2. de Orat. 155. De Carneade, Critolao & Diogene, qui ab Atheniensibus

✠ legati, Romam venerit. || 4. Acad. 6. Post autem confecta à Carneade, qui est quartus ab Arcefila, audiuit eum Egefimum, qui Euandrum audiuerat, Lycidis discipulum, eum Arcefila Lycidas fuisse. Ibid. 139. Clitomachus affirmabat, nunquam se intelligere potuisse, quid Carneadi probaretur. 1. Acad. 45. Carneades autem nullius Philosophiæ partis ignarus. 13. Attic. 11. Carneades πρὸ πολλῷ pugilis, & retentionem aurigæ, similem facit ἐποχῆ. 1. de Diu. 23. Fingebat Carneades, in Chiorum lapidinis, laxo diffisso, caput exiisse Panisci. Ibi. 62. Carneades concertationis studio modò ait hoc, modò illud. 2. 9. Etenim me mouet illud quod imprimis Carneades querere solebat, quarumnam rerum diuinatio esset. 5. Tusc. 120. Quorum controuersum solebat tanquam honorarius arbiter, iudicare Carneades. Ibid. 83. Quod quidem (virtutem satis habere ad vitam beatam præsidij) Carneadem disputare solitum accepimus, sed is vt contra Stoicos, quos studiosissimè semper refellebat, & contra quorum disciplinam ingenium eius exarserat. 2. de Fini. 42. Quæ posunt eadem contra Carneadem illud summum bonum dici: quod is non tam vt probaret protulit, quam vt Stoicis, quibuscum bellum gerebat, opponeret. Ibid. 35. Reliqui sibi constituerunt, vt extrema cum initiis conuenirent, vt Aresto voluptas: Hieronymo doloris vacuitas: Carneadi frui principii naturalibus. 4. Acad. 98. A Clitomacho sumam, qui vsque ad senectutem cum Carneade fuit, homo acutus vt Pænus, & valde studiosus ac diligens. Ibid. 99. Duo, &c. placet Carneadi esse visorum genera. Ibid. 59. Carneadem autem etiam heri audiebam, solitum esse dilabi interdum, vt diceret opinaturum, id est, peccaturum esse sapientem. de Fat. 32. Itaque dicebat Carneades, ne Apollinem quidem futura posse dicere, nisi ea, quorum causas natura ita contineret, vt ea fieri necesse esset. Ibidem. 19. Descendit in Academiam Carneades, nec tamen sine causis. Ibidem. 23. Acutiùs Carneades, qui docebat Epicureos posse suam causam sine hac commentitia declinatione defendere. 12. Attic. 24. Et vt scias me ita dolere: vt nõ iaceam, quibus C o s s. Carneades, & ea legatio Romam venerit. 2. de Diu. 87. Quod Carneadem Clitomachus scribit dicere solitum, nusquam se fortunatiorem, quam Præneste vidisse Fortunam.

C A R N E A D E V S. 4. Acad. 148. Carneadea sententia. 5. de Fin. 16. Carneadea diuisio.

C A R N E A D I V S. 3. de Orat. 68. Carneadia vis.

C A R N I F E X, *tortor, lictor.* 3. V. 9. Non ficarium, sed crudelissimum carnificem in iudicium adduximus. de Arusp. 35. Quales hunc carnifices habere putamus? qui medicis suis non ad salutem, sed ad necè vtatur? I. P. 10. Hæc sunt, ô carnifex, in gremio sepulta

sepulta consulatus tui. 11. A. 7. Ponite ante oculos carnificem tortoremque Samarium pro Qu. 50. Bonorum emptores conueniunt, vt carnifices ad reliquias vitæ lacerandas & distrahendas. 7. V. 112. Sextus carnifex Verris.

† ADIVNCT. Crudelissimus, 3. Ver. Internuncijs, 7. Ver. Non scarius, sed crudelissimus, 1. Ver.

CARNIFICINA, supplicij & cruciatu locus, cruciatu, crudelitas. 5. Tusc. 78. Egyptiorum imbutæ mentes prauitatis erroribus, quamuis carnificinam prius subierint, quam ibim, aut felem, aut aspidem, aut canem violent. 3. 27. Cum omnis perturbatio misera est, tunc carnificina est agriudo. pro Sest. 135. Non ea est medicina, sed carnificina atque crudelitas.

CARO. in Pis. 67. Mensa extracta non conchilijs aut piscibus, sed multa carne subrãcida. pro Pl. 23. Quibus è municipijs vix iam, qui carnem Latinis petant, inueniuntur. I. P. 19. Caro putida.

† ADIVNCT. Multa, subrãcida, putida, in Pis. Venenata, 2. de Nat.

CARPENS, captiens. I. de Orat. 191. Vel passim licet carpentem & colligentem vndique repleti ista iuris ciuili scientia.

CARPO, detraho, sugillo, maledico, lacero. pro Cor. 57. Qui more hominum inuident, in conuiuijs rodunt, in circulis vellicant, non illo inimico, sed hoc maledico dente carpunt.

¶ Eligo pro Cluen. 129. Non animaduertes in omnes, sed carpes vt velis? & paucos ex multis ad ignominiam fortiere?

¶ Curiosus lego. pro Sest. 119. Non sum tam insolens in dicendo, vt omni ex genere orationem aucuper, & omnes vndique fosculos, carpum ac delibem.

CARPOR, lacero verbis, inuolator. 2. Qu. Fr. 3. Pompeius carpebatur à Bibulo.

¶ Discrutior. Para. 2. Cũ corpus Reguli carperetur, carpi ipse certe nõ potuit. hinc enim carperetur & Carpi habent veteres codices.

¶ Trabor. pro Cl. 129. In multorum peccato, carpi paucos ad supplicium non oportet.

† ADVERB. Vndique, pro Sest.

¶ Syntaxis. Carpere hominem, fosculos. Dete carpere. Ad supplicium carpere. Carpitur corpus.

CARTHAGINENSIS. 2. contra Rull. 94. Carthaginenses fraudulenti & mendaces, &c.

† ADIVNCT. Fraudulenti, mendaces, 2. Agr.

CARTHAGO. I. contra Rul. 5. Agri in Hispania apud Carthaginem nouam. 2. 50. Carthago vetus in Africa.

CARTHAGO, Iouis filia. 3. de Nat. 42.

CARTINVM, oppidum. 12. Attic. 43.

CARVNCVL, caro. 2. de D. 52. Caruncula vitulina.

† ADIVNCT. Vitulina, 2. de Diuin.

CARVS, CARIOR, CARISSIMVS, non vilis. I. de D. 59. Aut si Epicuri de voluptate liber corrosus esset, putarem annonam in macello cariorem fore. pro Dom. 14. Subito illo die carissimam annonam nec opinata vilitas consecuta est.

CASA, tugurium, & domus rustica, & vilis. 5. Tusc. 97. Ptolemæo peragranti Ægyptum comitibus non secutus cibarius in casa panis datus est. 16. Fa. 18. Helluo nequissimus H. S. c. c. dabat nullo aprico horto, nullo emissario, nulla maceria, nulla casa.

CASCVS, senex, vetus. 1. Tusc. 27. Illud erat insitum priscis illis, quos cascos Eanuis appellat.

CASEVS. de Sen. 56. Villa abundat lacte, caseo, melle.

CASSANDRA, vates. I. de Diuin. 85.

CASSIA, via media vrbe Roma ad Mutinam, inter superum & inferum mare. 12. A. 23. Lege, V. I. A.

CASSIANVS, à Cassio iudice severo. Lege, CASSIVS. pro Mil. 32. Itaque illud Cassianum, cui bono fuerit, in his personis valeat. 2. A. 35. Si quis vsurpet illud Cassianum, Cui bono fuerit. 5. Ver. 137. In cohorte tua Cassianum iudicem habebas.

CASSILINENSIS. 2. de Inu. 171.

CASSILINVM, oppidum, 2. A. 102. de Inu. 171.

CASSINA, à Cassino. 2. contra Rull. 65. & 2. A. 103.

CASSINVM, oppidum. 14. A.

CASSIOPE, portus. 16. Fa. 9.

CASSIOPE. 2. de Na. 111. Obscura specie stellarum Cassiopea.

CASSIVS. pro S. R. 84. L. Cassius ille, quem populus Rom. verissimum & sapientissimum putabat. 15. At. 11. Hoc loco fortibus sanè oculis, Cassius (Martem spirare dices) se in Siciliam non iturum. 3. de Legib. 36. Vno in genere relinqui videbatur vocis suffragium, quod ipse Cassius exceperat, perduellionis. 16. Att. 2. Cassius cum callifica sua venerat. 12. Fam. 11. Cassij diligentia in exercitibus comparandis. 6. 6. Cassium sibi legauit Cæsar.

ad Brut. 5. Dixit Seruilius etiam de Ventidio, & vt Cassius persequeretur Dolabellam. pro Dom. 130. Hoc signum C. Cassius Cenfor cum in curiam transtulisset. 16. Fam. 2. Præterea declamare Græcè apud Cassium instituit. 2. P. 26. & 30. C. Cassius Cæsar interfector. 5. V. 97. C. Cassius vir clarissimus & fortissimus pro Pom. 48. C. Cassius Maniliæ legis suæ for. pro Planc. 52. Tribuni pleb. P. Rutilius Rufus. C. Fimbria, C. Cassius Cn. Orestes facti non sunt. 3. V. 60. M. Terentius & C. Cassius Consules.

pro Sest. 103. Tabellaria lex à L. Cassio ferebatur. pro Planc. 58. L. Cassius ex Plancij accusatoribus. 3. C. 9. L. Cassius ex Catilinæ coniuratis. 3. P. 23. Quid autem attinuerit, L. Cassio Tribuno Pl. fortissimo & constantissimo cui, mortem denunciare (Antiqui) si in Senatum venisset. Ibid. 26. Qu. Cassius prator. 2. P. 87. Ideone L. Tarquinius exactus, Sp. Cassius, Sp. Melius M. Manlius necati, vt multis post seculis à M. Antonio, quod fas non est, rex Romæ constitueretur.

*CASSIVS. pro C. Corn. 1. Cassia lex. 3. de Leg. 35. 3. V. 16. Lex Terentia & Cassia frumentaria.

CASSVS, vacuus, inanis. 2. de Diu. 133. Terrigenam, tardigradam, domiportam sanguine cassam. in Arat. Cassus luminis. 5. Tusc. 19. Cassum quiddam, & inanis vocis sono decoratum.

CASTE, & CASTISSIME, integrè, purè. 2. de Leg. 19. Ad diuos castè adeunto. 1. de Nat. 3. Purè & castè deos venerari. pro Do. 134. Is nihil ritè, nihil castè perfecit. pro Pomp. 2. In amicorum periculis castè integrèque versari. de Cl. 330. Tuceamque eam, vt adultam, virginem castè. 14. Fa. Castissimè colere deos. de Ar. 29. Religione sua aliquid castissimè tueri.

¶ Syntaxis. Purè & castè. Castè & integrè.

CASTELLANVS, vt triumphus castellanus: id est, de castello capto actus. de Cla. 257.

CASTELLVM, vicus, siue rusticorum domus in agris clausa manibus. Sunt etiam castella, munitiones lignæ castrenses, pro wallis erecta ad arcendos hostes. pro Cec. 20. Cecinna ad diem venit in castellum Axiam. pro Deiot. 17. Cum in castellum Luceium venisses. 11. Fa. 4. Multa castella cepi, multa vastauit. 3. Attic. 7. Castellum natura munitum. de Cl. 255. Qui Ligurum castella expugnauerunt. 5. A. 9. Aditus hostium castellis & aggeribus prohibetur. I. P. 11. Cui templum illud fuit ax ciuium perditorum, receptaculum veterum Catilinæ militum, castellum forensis latrocinij. 2. de Diu. 37. Vibem Philosophiæ mihi crede proditis, dum castella defenditis.

† ADIVNCT. Multa, 11. Fam. Munita, 3. Attic. Munitissimas, 5. Atti. Necessarium, 3. Attic.

CASTIGANDVS, coercendus. 3. Offi. 73. Qui non verbis sunt & disputatione Philosophorum, sed vinculis & carcere castigadi.

CASTIGATIO, obiurgatio, animaduersio. I. Offi. 88. Omnis & animaduersio & castigatio contumelia vacare debet. Lege, OBIURGATIO, & RELEVO.

CASTIGATVS. Tusc. 50. Vidésne vt obmutuerit non sedatus corporis, sed castigatus animi dolor?

CASTIGO, obiurgo, multo. I. de Or. 185. Et quoniam de impudentia dixi, castigemus etiam segnitiam hominũ. 3. Tusc. 64. Pueros matres & magistri castigare solèt, nec verbis solũ, sed etiã verberibus. 1. Off. 88. Qui punit aliquè, aut verbis castigat. I. de Leg. 62. Castigare improbos. 5. Tusc. 4. Sed in hoc me ipse castigo.

¶ Syntaxis. Non sedatus, sed castigatus. Verbis, & verberibus castigare. in hoc me castigo.

CASTIMONIA, castitas. 6. V. 102. Quæ sacra per summam castimoniam virorum ac mulierum erant, eadem per istius stuprum esse violata. 2. de Leg. 24. Castè iubet lex adire ad deos, animo scilicet, nec tollit castimoniam corporis.

† ADIVNCTA. Summa, 6. Ver.

CASTITAS, castimonia, virginitas. 2. de Leg. 29. Vt sentiant mulieres in natura sceminarum omnium Deum castitatem pati.

CASTOR & POLLUX, fratres, dij. I. de Diuin. 75. Stellæ auræ insignia Castoris & Pollucis, pro Mil. 92. Qui cũ falcibus ad Castoris concurrerunt. 7. V. 185. Vósque omnium rerum forensium, consiliorum maximorum, legum iudiciorumque arbitri & testes celeberrimo in loco prætorij locari Castor & Pollux.

CASTRÀ, locus vbi exercitus manet. 7. V. 29. Iste nouus imperator pulcherrimo Syracusarum loco statiuia sibi castra faciebat. 1. de Diu. 114. Castra enim in Thessalia castris collata audiebamus. 8. At. 19. Castra propter anni tempus & militum animos facere non possum. 12. A. 27. Cn. Pompeius cum P. Veitio inter bina castra collocatus est. 15. Fa. 4. His rebus ita gestis castra in radicibus Amani habuimus apud aras Alexandri quadriduum. 9. Atti. 17. Nos ad portas castra habemus. 8. 15. Cũ Cæsar ad oppidum castra haberet. 2. de Inu. 123. Hostes prope muros castra habent. 9. 16. Ad murum castra posui. I. de Diu. 77. Cũ Aretium versus castra mouisset. 11. A. 12. Saxa castrorum antea metator, nunc (vt sperat) vrbis. 15. Fam. 1. Pacorus Euphratem transtulit, & castra posuit Tybar. Ibidem 2. Castraque ad Cybistra, quod oppidum est ad montem Taurum, locauit. 10. 35. Itaque continuis itineribus ad forum Vocontium veni, & vltra castra ad flumen argenteum contra Antonianos feci. 15. 4. Castra in Lycaonia apud Iconium feci. 9. 20. In Epicuri nos aduersarij nostri castra coniecimus, I. de Diu. 71. Florentissima castra cepit. de Leg. agrar. Pedum manubias, sectionem, castra denique Cn. Pompeij decemviri vendent. Incer. Custodia castrorum.

† ADIVNCT. Aestiuæ, 16. Famil. Ciuilia, 14. Attic. Florentissima, I. de Diu. Maxima, 15. Fam. Media, infima, nefaria, 15. Atti. Plena curæ, 2. Phil. Præclara, 7. Fam. Statina, 7. Ver.

Syntaxis. Castra facere, collocare, habere, ponere, mouere, locare.
CASTRATVS, exēctus. 3. de Orat. 161. Nolo morte dici Africanum castratum esse rempubl. Ennii.
CASTRENSIS, militaris. pro Cael. 11. Eadem erat castrensis ratio & militaris. 3. C. 17. Nisi cum ex domesticis infidiis in castrense latrocinium compulissent.
*CASTRICIANVS. pro L. Flac. 54. Castricianum nomen. Ibidem Castricianum vulnus.
CASTRVM, Oppidum. 8. Ar. 18. Castrum firmo progressu in castrum Truentinum venisse.
CASTVLONENSIS, saltus. 10. Fam. 31.
CASTVS, & CASTISSIMVS, purus, integer, incorruptus. 11. Attic. 6. Pompeius vir integer, castus, & grauis. 1. de Diuin. 121. Castus animus & purus. 4. ad Her. 24. Corpus castum, animus corruptus. pro Fon. 22. Mens casta & integra. 2. de Inu. 36. Integer & castissimus vir. || 3. A. 15. Quis hoc adolefcente castior? quis modestior? 2. de Inu. 11. 114. Præmia virtutis sancta & casta esse oportet. de Ar. 27. Fœmina, quæ matronarum castissima putabatur. Ibidem Qui castissimos ludos omni flagitio pollueres. pro Cael. 9. M. Crassi castissima domus. pro Rab. 11. Qui castam concionem, sanctum campum, inuolatum corpus omnium ciuium Rom. integrum ius libertatis seruari oportere defendo. 2. de Leg. 45. Ebur haud satis castum donum Deo. 13. A. 8. Res familiaris cum ampla, tum casta à cruore ciuili. 1. Tusc. 72. Qui se integros castosque seruauissent, his, &c. pro Qu. R. 21. Periurum castus fraudasse dicitur.
Syntaxis. Castus vir, Castus, animus, corpus, mens: inuenis, præmium, ludus, domus, concio, domum. Castus & integer. Castus ac purus. Castus & modestus. Vir à sanguine castus.
CASVS, fortuna, euentus, fors, fors. 2. de Diu. 15. Quomodo ergo id quod sit cæco casu & volubilitate fortunæ, præsentiri potest? || Ibid. 49. 25. Casus potest imitari veritatem. 1. 23. Nunquam perfectè veritatem casus imitatur. 2. 114. Casum prælij omnes timebamus. pro Cl. 74. Atque etiam casu tum Stalenus ipse non aderat. de Fa. 2. Id in hac disputatione de fato casus quidam ne facerem impediui. 2. de Orat. 346. Ferre sapienter casus aduersos. Ibid. 211. Casus humanarum miseriarum varij sunt. pro Pomp. 60. Maiores nostri semper ad novos casus temporum nouorum consiliorum rationes accommodabant. 6. A. 19. Fuit aliquis fatalis casus, vt ita dicam, quem tulimus, &c. nunc si quis erit, erit voluntarius. 1. de Nat. 92. Illud quæro, quæ fuerit tanta fortuna, quis tatus casus, vt, &c. ad Her. Hæc res magnum casum habet. 2. Offic. 19. Hæc igitur fortuna cæteros casus rariores habet. de Sen. 67. Etas illa multo plures quam nostra, mortis casus habet. 10. Fa. 21. Si casus inciderit, pro vobis mori paratus sum. 15. Ar. 24. Casus consilium nostri itineris iudicabit. 3. C. 29. Vt ea virtute non casu gesta esse videantur. pro Syl. 83. Aliquid casu magis & felicitate ab aliquo, quam virtute & consilio gestum esse. Pro Sest. 12. Communis Mars bellique casus est incertus. pro Fl. 31. Casus est enim in capiendò locus, euentus, occasio. 2. de Diu. 141. Nisi ista casu nonnunquam forte temerè concurrerent. 5. Fam. 2. Quis esset, qui me in consulatione non casu potius existimaret, quam consilio fortem fuisse? 2. 7. Iudicio enim tuo non casu in ipsum discrimen rerum contulisti tribunatum tuum. 13. 9. Et casu permulti sunt in ea societate valde mihi familiares. 2. de Na. 6. Idq; euenit non temerè, nec casu, sed quod, &c. 2. de Diu. 18. Quid est tandem quod casu fieri fortuna putemus. Ibidem. Ne in Deum quidem cadere videtur, vt sciat, quid casu & fortuito futurum sit. 2. Offic. 44. Habere aliquid aliquo casu atque fortuna. pro Pl. 35. Si fortis, nullum crimen est in casu. 11. Ar. 14. Is maiore in casu est, quod iam recepsit. || Lamb. legit, Causa, &c. 7. Fam. 5. Casus verò mirificus quidam interuenit, quasi vel rectis opinionis meæ, vel sponfor humanitatis tuæ. * pro L. Varen. Optio vobis datur, vtrum velitis casu illo itinere Varenum esse vsum, an huius persuasum & inductum.
Infortunium. pro S. R. 98. Ille miser ignarus casus sui, &c. Anteq. 13. In nostro euentu aliorum reminiscens casus. pro Syll. 61. Eum tamen in hoc casu, quo afflictus iacet, conseruare cupiunt. pro Syl. 1. Sed quoniam ita tulit casus infestus, vt, &c. 4. Fam. 13. Aliorum opibus casus meos sustentabam. 1. de Orat. 2. Quam spem cum graues communium temporum, tum varij nostri casus fefellerunt. 1. Q. Fr. 4. Si releuare potes communem casum. de Clar. 281. Ita grauisimo suo casu dum Alexandri similis esse voluit, L. Crassi & multorum Crassorum inuentus est dissimillimus. pro Sest. 53. Cum meum illum casum tam horribilem, tam grauem, tam repentinum non solum homines, sed recta vrbis ac templa lugeant. 2. de Or. 197. Grauis & miserabilis casus alicuius. 4. Fa. 6. Velle, vt scribis, in meo grauisimo casu affuisses. pro Do. 84. At vide, quid interfit inter illum iniquissimum patris tui casum, & hanc fortunam conditionemq; nostram. * Frag. epist. Ne qui casus perimeret superiora.
Status anceps. 10. Fam. 8. Sed cum in eum casum me fortuna demississet, vt aut, &c.
Ruina. pro Cael. 41. Via lubrica, qua insistere aut ingredi sine

casu aliquo aut prolapsione vix possis. 1. de Diu. 44. Deinde eius germanum cornibus connitier in me arietare, eoque ictu me ad casum dari.
Inflexio vocabuli. Or. 160. Absurdum erat, aut tantum barbaris casibus Græcam literam adhibere, aut recto casu solum Græce loqui. Ibid. 164. Verba quæ habent casus in exitu similes. 4. ad Her. 29. Verba quæ similiter iisdem casibus efferuntur. 2. de Nat. 64. Iupiter quasi iuuans pater: quem conuerfis casibus appellamus à iuuando Iouem. 2. de Orat. 358. Verba immutata casibus.
ADIVNC. Acerbissimus, dissimilis, improuisus, incredibilis, ac penè diuinus, 15. Famil. Aduersi, grauis, grauisimi, miserabilisque, 2. de Orat. Alieni, accipites, variique, communis, & incertus, gladiatorij, 5. Famil. Ancipites, incertique dicendi, barbari, rectus, amiles in exitu, Orat. Bellici, calamitosus atque funestus, multis, innocentibus, leuior, 7. Ver. Bonus, grauisissimus, vni, incertique, 5. Tusc. Communis, graues, 1. de Orat. Coniunctiores reip. 1. Famil. Dubius, varius, pro Cluen. Fatalis, 6. Phil. Vel gloriosus, vel grauis, de Arusp. Grauis, de Amic. Grauior, necessarius, & fatalis, 1. Phil. Grauisissimus, atque acerbissimus, pro Flac. Horribilis, & grauis, & repentinus, tristes, 1. de Diu. Horribiles miserique, multi, tuncque, tamque præcipites, 3. de Ora. Humani, pro Marc. Incertus, 5. Ver. & pro Mil. Infestus, pro Syll. Iniquissimus, pro Dom. Innumerabiles, 2. de Diuin. Magnus, 6. Famil. Mediocris, 11. Fam. Melior, 7. Fam. Miserabilis, vltimus, voluntarij, retri, 2. de Finib. Quidam mirificus, 16. Famil. Noui temporum, pro Pomp. Nec opinatus, 3. Tusc. Periculosissimus, pro Arch. Pelissimus, 11. Famil. Plures, de Senec. Rariores, 2. Offic. Similis, 2. de Inuent. Tristior, epist. ad Brut.
Syntaxis. Cacus casus, aduersus, varius, nouus, fatalis, magnus, incertus. Casum timere, ferre, sustentare. Casu gerere, fieri aliquid. Aliquo casu habere quippiam. Res habet magnum casum. Casus & fortuna. Fortuna casus habet. Si casus incidat, pro te occumbet. Casu & fortuito factum. Ille in bono casu est. Casum releuare id est, arumms leuare. In casum demittere id est, præcipitem dari. Ad casum dari. ad ruinam impelli.
CATACHRESIS, abusus. 9. Att. 21. Illa tamen *κατάχρησις* illius est odiola, quam penè præterij. Lege, A B V S I O.
CATADYPA, qua alio nomine cataracta nominantur, sunt loca vbi Nilus se præcipitat ingenti cum sonitu de Som. 13. Sicut vbi Nilus ad illa quæ catadupa nominantur, præcipitat ex altissimis montibus, ea gens quæ illum locum accolit, propter magnitudinem sonitus, sensu audiendi caret.
Κατάχρησις. Lege, DESCRIPTIO.
Κατάληψις. Lege, COMPREHENSIBILIS.
Κατάληψις. Lege, COMPREHENSIO.
CATAMITVS, Ganymedes, puer meritorius. 2. A. 77. Vt te catamitum præter spem mulier aspiceret, &c.
CATE, Aduerbium. in Arat.
Tum tornare catè, contortus possidet orbis.
CATEGOREMA, 4. Tusc. 21. Res, quæ dicuntur de quodam aut quibusdam, quas *κατηγορημα* Dialectici appellant.
CATELLA, 1. de D. 103. Erat autem mortua catella eo nomine.
CATENA, vinculum ex connexis annulis. 7. V. 105. Iste hominibus innocentibus iniici catenas iubet. pro Sest. 16. Clodius legum sacrarum catenis constrictus. 4. ad Her. 5. Iste sicut aliqua bestia soluta ex catenis volitat & vagatur toto foro.
CATENATVS, caterua vincit. 8. Fam. 15. Lamb. legit, Senatus.
CATERVA, turba. I. P. 54. Lictores togulas acceperunt, & cateruam Imperatori suo nouam præbuerunt. pro Dom. 110. Cum forum armatis cateruis perditorum hominum possideres. 1. de Orat. 184. Vagari magna caterua toto foro. 3. 194. Cateruæ atque conuentus hominum. 1. Tusc. 77. Cateruæ veniunt contradicentium. 7. V. 112. Testium cateruas in iudicium tuum esse venturas. pro S. R. 135. Magna caterua togatorum. pro Mur. 69. Posthumus cum bene magna sua caterua venit.
ADIVNC. Armata, pro Dom. Imminens, tota, pro Sest. Magna, pro S. R. Bene magna, pro Mur. Magnæ amicorum, pro Cael. Noua, in Pto.
Καθήκον. Lege, OFFICIUM.
CATINA, vrbis. 4. V. 185. 13. Fam. 30.
CATINENSIS, sc. 4. I. V. 120.
CATO, de Cl. 118. Vnum excipio Catonem, in quo perfectissimo Stoico summam eloquentiam non desiderari. de Am. 6. Cato quasi cognomen iam habebat in senectute sapientis. de Cl. 80. Cato annos quinque & lxxx. natus, excessit è vita. Vide ibid. à 60. ad 70.
CATONIVS, vt Catoniana familia. 2. Q. Frat. 5.
CATORTHOMA, rectum factum. 1. Offic. 8. Perfectum autem officium, rectum opinor vocemus, quod Græci *κατόρθωμα*. 3. de Fin. 45. Sic recta (*κατόρθωσις* enim ita appello, quoniam rectum factum *κατόρθωμα*) recta igitur effectio, &c. Ibid. 24. Quæ autem nos aut recta, aut rectè facta dicamus, si placet, illi autem appellant *κατόρθωματα*, omnes numeros virtutis continent.
CATORTHOSIS, recta affectio. 3. de Finib. 45. Lege, C A T O R T H O M A.
CATVLVS, 2. de Nat. 38. Chrysiptus docet omnia in perfectis & maturis esse meliora, vt in equo quam in equulo, in cane quam in catulo, &c. 4. de Fin. 65. Catuli, qui iam despecturi sunt, cæci æquæ, vt hi qui modò nati. 3. 48. Nec catulus ille, qui iam appropin

- appropinquat ut videat, plus cernit, quā is qui modō est natus.
- † **A D I V N C.** Cæcus, despecturi, 4. de Fin. Modo natus, 3. de Finib.
- C A T V S,** *cautus, acutus, callidus, prudens.* 1. de Leg. 43. Prudens & (ut ita dicam) *cautus.* 1. de Orat. 198. Egregiè cordatus homo *cautus* Ælius Sextus.
- C A T E,** *adverbium.* in Arato.
Tum torrare catē, contortus possidet orbis.
- C A V A T V S,** *Lege.* C A V O.
- C A V C A S V S,** *mons.* 2. Tusc. 2. 5. & 52. & 577. 1. de Diuin. 36. de Somn. 16.
- C A V D A,** 3. de Finib. 18. Cauda pavoni à natura donata est ad ornatum. in Arat.
Atque avis ad summam caudam primasq; recedit.
Pinnas. — Lege. P E N I S.
- † **A D I V N C.** Lewis, lubrica, spumifera, summa, in Ara. Pinnata, 2. Tusc.
- C A V D I N V M,** *pralium.* de Sen. 41.
- C A V D I V M,** *oppidum.* 3. Offi. 109.
- C A V E A,** *septum in quo aves & bestia includuntur, & locus ubi populus sedens ludos spectabat.* 2. de Diuin. 73. Auis inclusa cauea. 2. de N. 8. Cùm cauea liberari pulli non pascerentur. 4. ad Her. 51. Quod si istum liberaueritis, statim sicut è cauea leo missus, aut aliqua teterima bellua soluta ex catenis volitabit. 2. de D. 72. Attulit, inquit, in cauea pullos is qui ex eo nominatur pullarius. de Sen. 48. Magis delectatur, qui in prima cauea spectat, quam qui in vltima. de Amic. 24. Qui clamores tota cauea nuper in noua fabula M. Pacuij: 1. de Leg. 38. Ludi publici sunt cauea circōque diuisi. de Ar. 26. Illi cum ludos facerent, seruos de cauea exire iubebant, tu in alteram seruos immisisti.
- † **A D I V N C.** Multa, tota, de Amic. Vltima. (prima. de Sen.
- C A V E N D V M,** 2. de Orat. 295. Hoc ego oratori maximè cauendum & prouidendum puto. de Clar. 139. Non satis paratus ad cauendum fui.
- * **C A V E N S.** Hortens. Cauentibusque ne quando illa *mentis acies* hebescat.
- C A V E O,** *vito, fugito, cautionem adhibeo, declino.* de Clar. 18. At tibi ego Brute non soluam, nisi prius à te cauero, amplius eo nomine neminem, cui petitiō sit, petiturum. pro Dom. 28. Metuere, & cauere aliquem. 1. Fa. 7. Ut oniderares quibus crederes, & quos caueres. 11. 2. 1. Nec metuam quicquam, & omnia cauebo. Postquam ad Qui. 2. 1. Nihil credendo, & omnia cauendo. 13. At. 33. Caue facias, inquit: nam ista lex perferretur. 3. Fam. 12. Caue ne cui suspitionem des fictæ reconciliatæ gratia. 9. 24. Sed caue, si me amas, existimes me, &c. 10. 12. Caue enim putes, vllas literas vnquam gratiores, quam tuas in Senatu esse recitatas. ad Brut. 15. Caue enim existimes Brute, quamquam es, sed tamen, &c. caue putes quicquam illi, &c. pro Qu. 44. Caue per deos immortales iudices, ne, &c. 16. At. 11. Caleni interuentum & Caluena cauebis. de Ar. 25. Monere aliquem ut caueat ab aliquo. 12. A. 25. Qui ab homine nefario non cauerit. 5. de Finib. 64. Caue ut veneno. 1. de Orat. 247. Nam sine cognitione iuris, quam sit bellum cauere malum, scire possumus.
- † **Consulo.** 2. de Finib. 101. Epicurus diligenter cauet & sancit, ut hæredes sui dent, &c. 2. de Inu. 120. Amentia est, cùm hæredi velis cauere, id ascribere, quo non ascripto nihilominus hæredi caueatur. 2. Offi. 65. In iure cauere, & consilio iuare. 6. Fam. 7. Auges etiam tu mihi timorem, qui in Oratore tuo caues tibi per Brutum, & ad excusationem socium quaeris. 2. de Leg. 61. Altera lex priuatorum aedificiis, altera sepulchris cauet. Topic. 4. Tu mihi meisque multa læpe cauisti. 6. At. 1. Pompeius elementer id fert, forte cauet vsuræ. || *alij, forte caret vsura.* pro Q. R. 35. Quid ita Flauio sibi cauere non venit in mentem. 3. Fa. 1. Melius ei cauere volo quam ipse aliis solet. item, Cauerat enim ille sibi, ut si tibi prouinciam dedisset, omnium suorum scelestorum adiutorem te præberes.
- C A V E O R,** *prouideor.* 2. de Inu. 140. Quædam tacitis exceptionibus cauentur. pro Cec. 81. Nulla res est, quæ aut comprehendi satis, aut caueri, aut excipi possit. 10. At. 18. Cætera, quæ quidem consilio prouideri poterunt, cauebuntur.
- C A V E T V R,** *prospicitur.* 5. At. 8. Deinde ut Faustæ, cui cautum ille esse voluisset, ratum esset. 8. A. 26. Caueri vult iis qui secum sunt, Mustellæ & Tyroni prospicit. 1. con. Rull. 10. Agri de quibus cautum est fœdere. 2. de Inu. 135. Ita diligenter perscripta lex est, ita cautum vnaquaque de re, & ita quod oportuit exceptum, v. &c. 2. Fam. 17. Vt & tibi & populo cautum sit. 3. V. 142. Prædibus & prædiis populo cautum est.
- † **A D V E R B.** Amplius, 3. Ver. Assidue, de Diui. Diligenter, 4. Ver. & 2. Phil. & 11. Phil. Magnopere, 2. Ver. Nominatim fœdere, 7. Ver. Omnino, pro Mil. Studiosè, de Amic. Vigilantibus diligentissimè, 11. Phil.
- † **Syntaxis.** *Cauere damna omnia, Ab aliquo cauere. Caue ne, caue facias. Cauere, & sancire. Sibi cauere. Cautum alicui velle. Cautum est de agris fœdere. Populo cautum iam est.*
- C A V E R N A,** *locus in terra cauus, antrum, spelunca.* 2. de Nat. 151. Nos è terræ cauernis ferrum elicimus. in Arat.

Dicitur & latè cœli lustrare cauernas.

2. de Nat. 25. Magnam vim calor, terræ cauernis contineri. 5. Tusc. 69. Vnde terra & quibus librata ponderibus, quibus cauernis maria sustineantur. || 1. de Diui. 79. Cùm terræ cauernis includunt.
- C A V I L L A T I O,** *iocus, faceta, urbanitas, dictum ridiculum.* 2. de Orat. 218. Illa superior cauillatio, hæc dicacitas vocatur. *Lege,* D I C A C I T A S.
- C A V I L L A T O R,** 1. At. 10. Consul ipse paruo animo & prauo, tantum cauillator genere illo moroso.
- C A V I L L O R,** *iocosè ludo, dicta dico.* 2. Att. 1. Iam familiariter cum ipso cauillor etiam ac iocor. apud No. 126. 138. 3. de Nat. 83. Atque in eo etiam cauillatus est, æstate graue esse aureum amiculum, hyeme frigidum. 3. de Orat. 120. Aut irridentes Oratorem, ut ille in Gorgia Socratès cauillatur. 2. Qu. Fr. 11. Sed præterea togam eius prætextam magno hominum risu cauillatus sum.
- † **A D V E R B.** Familiariter, 2. Attic.
- † **Syntaxis.** *Cum aliquo cauillari. In aliquo, & aliquid iocari & cauillari.*
- C A V L A,** *stabilium.* pro Sest. 12. Cùm Catilina Italiæ caulas & pastorum stabula præclara cepisset. *aliàs,* Callis, pro, Calles.
- C A V L I S,** *brassica.* 2. de N. 120. Vites à caulibus, brassicisque propè sati sint, ut à pestiferis & nocentibus refugere dicuntur, nec eos vlla ex parte contingere.
- C A V N E A S,** *pro, Caue, ne eas, fortè dixerunt veteres.* 1. de Diui. 84. Quum M. Craff. exercitum Brundisij imponeret, quidam in portu caricas Cauno aduectas vendens, Cauneas clamitabat. Dicamus, si placet monitum ab eo Craffum, caueret in iret. Omnis exemplum est.
- C A V N E V S,** 2. de Diuin. 84.
- C A V N I,** *populi.* 13. Fa. 56. 1. Qu. Fr. 1.
- C A V N V S,** *oppidum.* 2. de Diuin. 84.
- C A V O,** *ex cauo.* 2. de Leg. 45. Lignum autem quodcunque voluerit, vno è ligno cauato, itèmq; lapideum. || *Lamb. legit.* de dicato.
- C A V P O,** *copo, tabernarius.* 1. de D. 57. Cùm duo quidam Arcades iter vna faceret, alter ad cauponem diuerterit, alter ad hospitem. pro Cl. 163. A. Binnius quidam copo multorum hospitem de via Latina, qui sibi ab huius seruis in sua taberna manus allatas esse dixit.
- C A V P O N A,** *taberna.* I. P. 53. Tibi solitudo erat pro frequentia, caupona pro oppido.
- C A V P O N O R,** *lucris causa quiduis facio.* 1. Offi. 38.
Non cauponantes bellum, sed belligerantes. ex Ennio.
- C A V P O N V L A,** 2. A. 77. Is delituit in quadam cauponula.
- C A V S A,** *caput, origo, fons, radix, principium, occasio, stirps, ratio, nomen.* Topic. 58. & 59. Part. 93. & 44. Causarum dialecticarum siue philosophicarum, plena & perfecta diuisio. 1. de Diu. 60. Quicquid oritur, qualecunque est, causam habeat à natura necesse est, ut etiam si præter consuetudinem acciderit, præter naturam tamen non possit existere. de Fat. 34. Causa est, quæ efficit id cuius est causa: ut vulnus mortis, cruditas morbi, ignis ardoris. Ibidem 36. Nulla igitur earum causa est, quoniam nullam rem sua vi efficit, cuius dicitur causa: nec id sine quo quidpiam non fit, causa est, sed quod cùm accessit, id cuius causa est, efficit necessario. Ibid. 41. Causarum aliæ sunt perfectæ & principales, aliæ adiuuantes & proximæ. Ibid. 44. Proxima & continens causa mouet assensionem. Ibid. Causæ antecedentes & necessariae. 1. de Natu. 1. Causam, id est, principium Philosophiæ esse scientiam. 1. de Diu. 61. Nihil fieri potest sine causa. de Vn. 3. Nullius rei causa remota reperiri origo potest. pro S. R. 73. Nemo ne minimum quidem maleficium sine causa admittit. 1. Offi. 11. Principia & causæ rerum. 9. At. 4. Causæ euentorum magis mouent, quam ipsa euenta. 1. Acad. 6. Quid est enim magnum, cùm causas rerum efficientium sustuleris, de corpusculorum conuersione fortuita loqui: nostra tu physica nosti, quæ contineantur ex affectione & ex materia ea, quam fingit & format affectio. 9. A. 7. Is mortem attulit, qui mortis causa fuit. 2. P. 55. Ut Helena Troianis, sic iste reipublicæ, causa belli, causa pestis & exitij fuit. Ibid. Vt igitur in seminibus causa est arborum & stirpium, sic huius luctuosissimi belli causa tu fuisti. Ibid. 53. Nulla causa cuiquam iusta esse potest contra patriam arma capiendi. 2. Offi. 29. Nec vnquam bellorum ciuiliū semen & causa dedit, dum, &c. pro Cæl. 18. Reperietis hanc migratione huic adolefceti causam omnium malorum fuisse. I. A. 28. Nec erit iustior in Senatum non veniendi morbi causa, quam mortis. 15. Att. 7. Puto meherculè id quoque esse causæ, sed tam, &c. 2. de In. 60. Atrocitas iniuriarum fatine causæ sit, quare, &c. pro Sest. 52. Nec erit ista causa illi, quare, &c. 5. V. 109. Penfum magis in Leontino agro est exigendum propter hanc causam, quod ipsi Leontini, &c. 8. At. 16. Huius autem epistolæ nō solum ea causa est, ut ne quis, &c. sed etiā hac iustior, ut, &c. 2. de Diu. 140. Hanc credo causā somniadi de illo fuisse. pro Rab. 1. Quæ mihi iustif-

fima causa ad huc defendendi esse visa est, eadem vobis ad absol-
 uendum debet videri. *ibid.* Cum omnibus civibus in eorum pe-
 riculis semper iustam mihi causam necessitudinis esse duxi. *pro*
Syl. 56. Quae causa ceteros ad facinus impulit, ea Gincio non
 fuit. *1. de Or. 19.* Mirari definamus, quae causa sit eloquentium
 paucitatis. *8. Attic. 2. 1.* Lippitudinis meae signum tibi sit librarij
 manus, & eadem causa brevitatis. *2. Off. 4. 1.* Eadem constituen-
 darum legum causa fuit, quae regum. *de Am. 8.* Quod autem non
 affuisses, valetudinem respondeo causam, non mortitiam fuisse.
de Fat. 34. Hoc. n. modo viator bene vestitus, causa grassatori
 fuisse dicitur, cur ab eo spoliaretur. *pro Q. 58.* Quibus omni-
 bus causa iustissima est, cur scire potuerint, nulla cur mentian-
 tur. *pro Dom. 2.* Sin autem ea rescinduntur, erit causa qua possi-
 mus, &c. *id est, cur, vel quamobrem. de Ar. 36.* Quare autem de his
 dici suspicer, haec causa est, quod, &c. *2. ad Her. 20.* Maior annis
 1. x. & cui morbus causa est, cognitorem. *det. 6. A. 1.* Causa con-
 sulibus de republica referendi fuit, ex eo quod Senatus me au-
 tore decrevit, &c. *3. de Fin. 8.* Causa enim fuit huc veniendi, vt
 quosdam hinc libros promeret. *4. 19.* Scire cupio, quae causa sit, cur
 Zeno deficiuerit, &c. *1. de Ora. 123.* Cuius quidem rei cum causam
 quaererem, quidnam esset, cur vt in quoque, &c. has causas re-
 periebam duas: vnam quod, &c. altera est haec de qua, &c. *2. de*
Or. 189. De me nulla causa est cur mentiar. *12. At. 28.* Sed erant
 causae, cur hoc tempore istic esse nollem. *pro Qu. 57.* Eo die Ro-
 mae si fuit, causae nihil dico, quin tibi vadimonium promiserit.
Ibid. 84. Numquid est causae, C. Aquili, quin si longe aliter posse-
 dit, quam praetor edixit, iste ex edicto non possederit? *Ibid. 32.*
 Cu in altera re causae nihil esset, quin secus iudicaret, ipse de se.
1. Fa. 7. Quod si rariius fiet, id erit causae, quod, &c. *15. At. 14.* Sed
 ramen ne miraretur, cur, &c. hoc causae sumpsi, quod, &c. *8. 18.*
 Miror, quid causae fuerit, quare consiliu mutaris. *4. 2.* Dices, quid
 igitur causae fuit: dicunt illi quidem pudorem meum, &c. *pro S.*
R. 8. Si praeter eam praedam quicquam aliud causae inueneritis. *de*
Cl. 29. Grandes erat verbis, coprefione rerum breues, & ob eam
 ipsam causam interdum subobscuri. *de Alcibiade, Critia, & The-*
ramente loquitur. 3. de Nat. 5. 1. Et ob eam causam, quia speciem
 habeat admirabilem, Thaumante dicitur esse nata. *1. Fa. 8.* Haec
 ad te ob eam causam maxime scribo, vt meditare, &c. *4. V. 99.*
 Quo tempore omnis illa mea festinatio fuit cu periculo capitis,
 ob eam causam ne tu ex reo eximerere, si, &c. *1. de Inu. 70.* Quod
 si vos iudices legibus obtemperare debetis, quid causae est, quin
 istum contra legem fecisse iudicetis. *de Clar. 94.* Hanc igitur ob
 causam videtur Laelij mes spirare etiam in scriptis. *1. de Fin. 73.* Et
 cognome induit nulla alia ob causam, nisi quod, &c. *8. At. 5.* Haec
 epistolam ad me referri volo, nec vlla alia ob causam Pollucem
 seruum a pedibus meum Romam misi. *2. Fa. 13.* Quid est causae,
 cur mihi non in optatis sit coplecti hominem. *3. Tusc. 1.* Quid-
 nam esse Brute causae puteam, cur, &c. *2. A. 7. 1.* Quid fuit causae
 cur Caesarem non sequerere. *1. de Or. 186.* Quod quidem certis de
 causis aliter existimatur. *6. At. 1.* His de causis credo, &c. *5. Fa. 20.*
 Quamquam iustus de causis rationes deferre properarim. *1. Offi.*
147. In quibus videndum est, quid quisque sentiat, atque etiam
 qua de causa quisque sentiat. *2. ad Her. 30.* Pollicitus sum me da-
 turum causam, qua inductus Vlysses accesserit ad maleficium:
id est, allaturum. 1. Tusc. 74. Verat enim Deus iniussu hinc nos
 suo demigrare: cum vero causam iustam Deus ipse dederit, nae
 ille vir sapiens laetus morietur. *de Ar. 10.* Gaudeo mihi de toto
 hoc ostento datam non modo iustam, sed etiam necessariam causam
 esse dicendi. *12. Fa. 28.* Quare habeo gratiam Trebatio, qui
 mihi dedit causam harum literarum. *pro Syl. 56.* Hic profectus
 est non modo ob causam, sed etiam causam necessariam. *2. A.*
53. Tu C. Caesari causam belli contra patriam inferendi dedisti.
ibid. Causa eius belli in persona tua constitit. *2. de Or. 233.* Non
 committam vt si defugerim, tibi causam aliquam dem recusandi.
de Amic. 90. Multaque causae suspicionis offensionumque
 dantur. *2. de D. 6.* Ac mihi quidem explicandae Philosophiae
 causam attulit grauis casus ciuitatis. *ibidem.* Nisi qua causa
 grauior obstiteret. *2. A. 72.* Ego ad illum belli ciuiliis causam ar-
 tuli. *1. Acad. 10.* Causam aut probabilis tu quidem affers, aut enim,
 &c. *1. At. 15.* Iustam causam affers, quod me hoc tempore videre
 non possis. *1. de N. 7.* Quae causa nos impulerit, vt haec tam sero
 literis mandaremus. *12. Fa. 14.* Nam quod huc properent in ma-
 gistratum venire, causam non habent. *pro Qu. 86.* Testes, qui &
 scirent, & causam mentirentur, non haberent. *2. Offi. 44.* Si quis
 ab ineunte aetate habet causam celebritatis, &c. *16. At. 7.* Reuer-
 sionis has speciosas causas habeo, iustas illas quidem & magnas,
 sed nulla iustior quam quod, &c. *10. Fa. 4.* In quo officio tuendo
 habeo causas plurimas, vel paternae necessitudinis, vel, &c. *9. At.*
18. Philargyro bene certe causam habuisti, & veram & bonam.
pro Cl. 82. Modò ne hanc causam habeat ad iniuriam: corrup-
 pendi iudicij causas ille multas & graues habuit, hic nullam. *de*
Fat. 2. Cum omnes nouarum perturbationum causae quaeri vi-
 derentur. *3. A. 30.* Qui caedis & incendiorum causam quaerit
 ex funere. *5. de Fin. 29.* Quare quotiescunque dicitur, &c. intel-
 ligatur aliquam subesse eiusmodi causam, vt ex eo ipso possit

intelligi, sibi quemque esse charum. *1. At. 8.* Nullam video gra-
 uem subesse causam. *pro Syl. 23.* Sed tamen te pro magnis cau-
 sis nostrae necessitudinis moneo, &c. *pro Dom. 13.* His ducibus
 tu cum in fortunam locupletum per causam inopum, repentinos
 impetus comparares, nonne, &c. *7. V. 145.* At quae causatum sub-
 iiciebatur ab ipso huius tam nefariae crudelitatis: eadem, qua,
 &c. *2. de D. 15. 1.* Conferre causas, & quid in quamque senten-
 tiam dici possit, expromere. *1. Qu. Fra. 2.* Certè enim scio te fe-
 cisse cum causa. *1. de D. 77.* Equus sine causa repente concidit. *2.*
de Or. 247. Nos cum causa dicimus vt proficiamus aliquid, illi
 totum diem & sine causa. *13. Att. 22.* De Varrone non sine cau-
 sa, quid tibi placeat, tum diligenter exquiro. *7. 7.* Nam id nisi
 graui de causa non fecisset. *1. V. 1.* Si consilij mei causam ra-
 tionemque cognouerit. *1. Offic. 67.* Causa autem & ratio effi-
 cients magnos viros est in priore. *5. Famil. 12.* Explicare cau-
 sas rerum. *2. de Leg. 3.* Sed nimirum me alia quoque causa de-
 lectat, quia si verum dicimus, &c. *7. Att. 7.* Eiusque rei causam ve-
 re explicas. *pro S. R. 40.* Verisimile non est odio fuisse parenti
 filium sine causis multis, & magnis, & necessariis.

¶ *Lis, iudicium, controuersia.* *Top. 79.* Causae, quae est quaestio de-
 finita, & à Gracis appellatur, *βῆροεις.* *1. de Inu. 8.* Causa est res
 quae habet in se controuersiam in dicendo positam cum perso-
 narum certarum interpositione. *1. de Or. 141. & 2. 4. & 105. & 3.*
107. & Part. 70. Causarum genera tria quae recipere debet Ora-
 tor, demonstratiuum, deliberatiuum, & iudiciale. *2. ad Her. 2. de*
Inuent. 12. Top. 9. 1. 9. Famil. 12. Eam orationem tibi misit, velim
 sic legas, vt causam tenuem & inopem, nec scripture magno-
 perere, dignam. *3. Offic. 100.* Regulus tum cum vigilando nece-
 batur, erat in meliore causa, quam si domi senex remansisset. *2.*
de Nat. 168. Tu Cotta si me audias: eandem causam agas. *7. At.*
3. Causam solum illa causa non habet, ceteris reb. abundat. *pro*
Lig. 10. Ligarius habet meliorem causam quam tu. *1. de Or. 5.*
 Vlus, quem ex causis quas diximus, tot ac tantis consecutus fu-
 mus. *de Cla. 86.* Causam pro aliquo accuratè elegantèrque di-
 cere. *1. de Orat. 229.* Nec ornatiùs causam suam dici passus est.
pro Qui. 31. Priore loco dicere causam de capite suo. *pro S. R.*
59. Antea causam publicam nullam dixi. *de Cl. 47.* Nemo vni-
 quam melius vllam orauit capitis causam. *pro Selt. 18.* Dicere
 causam de ambitu. *id est, reum esse de ambitu. 1. de Fin. 24.* Dicere
 causam apud aliquem iudicem. *2. de Or. 42.* Quae in ciuili causis
 disceptationibusque versantur. *Ibid. 200.* Equites, apud quos tum
 iudices causa agebatur. *1. 118.* Multitudo litiu ac varietas cau-
 sarum. *1. Fam. 4.* Causam enim frequentè Senatui, magna inuidia
 eorum qui à te causam regiam alio transferebat, obtinebantur.
Ibid. 1. In causa haec sunt, Ammonius regis legatus aperte pec-
 cunia nos oppugnat. *1. Atti. 10.* Vereor ne haec causa neglecta à
 bonis, defensa ab improbis, magnorum in republica malorum
 causa sit. *1. de In. 68.* Quamobrem igitur leges seruari oportet,
 ad eam causam scripta omnia interpretari conuenit. *1. Famil. 5.*
 Itaque Alexandrina causa, quae nobis adhuc integra est, videtur
 ab illo planè esse deposita. *8. 6.* Et expectes quemadmodum
 exeat ex hac causa. *Orat. 31.* Thucydides laudatus est, vt re-
 rum explicator prudens, &c. non vt iudicis verifaret causas. *pro*
R. P. 8. Causa iudicata atque damnata. *1. de Ora. 201.* In illa om-
 ni defensione atque causa. *ibidem.* His duabus partibus omnis
 est à me illa causa tractata. *1. de Fin. 55.* Itaque concedo, quod
 modo dicebas, cedere causae, si qui è nostris aliter existimant. *1.*
de Inu. 57. Causa cadit is, qui non quemadmodum oportet, agit.
7. Fam. 14. Quod si scribere oblitus es, minus multi iam te ad-
 uocato causa cadent. *pro Mur. 9.* Si turpe existimas te aduoca-
 to illum ipsum quem contra veneris, causa cadere. *2. de Or. 104.*
 Siue ex crimine causa constet vt facinoris, siue ex controuersia
 vt hereditatis, siue ex deliberatione vt belli, siue ex controuersia
 laudis, siue ex disputatione vt de ratione viuendi. * *pro C. Cor-
 nel. 1.* Quam ego causam longè aliter praetor in concione de-
 fendi. *ibid.* Causam lege Varia de maiestate dico. *cont. C. Ant.*
 Cuius tu consilium in tua turpissima causa delegisti.

¶ *Cum potestate vocis propter, vel pro.* *15. Fam. 18.* Te abesse mea
 causa moleste fero, tua gaudeo. *13. 65.* Peto à te maiorem in
 modum, vt honoris mei causa, hac laude Hypsonem affici, velis. *1.*
de Finib. 36. Vt aut voluptates omittantur, maiorum volupta-
 tum adipiscendum causa: aut doloris suscipiuntur, maiorum
 dolorum effugiendorum gratia. *Anteq. 20.* Omnium saluus
 causa decedam. *in Vat. 9.* Tu me charum esse dixisti populo Rom.
 non tam mea causa quam reip. nomine. *15. Attic. 15.* Te rogo vt
 hoc honoris mei causa suscipias.

¶ *Excusatio.* *4. V.* O causam singularem: o defensionem mis-
 ram! *3. V.* Omen magis patrib. conscriptis, quam causa placuit.

† *ADIVNC.* Absoluta & perfecta per se, absurda, adiuanans, & socia
 efficiendi, certa, conficientes, obscura, varia, maior, aut minor, de
 Part. Acerbae, graues, nouae, sanè leuis, non verecunda, *1. Attic. Ad-*
uerfa, 4. Tusc. 70. Aequa, dispares, dissimiles, grauisissima, leuior,
 impia, infima, melior, nec probabilis, nec facis idonea, vera, vllis. *1.*
Off. Aequissima, singularis, facis iusta, plurima, iustissimaque, 4. Ver.
Aeterna, aliena, 1. de Diu. Aeternae, antecedentes, antecedentes & ad-
iuuanans, & proxima, antecedentes & necessariae, antegressae, fortuito
anteponi

anteponit, cohibentes in se efficiantiam naturalem, fatales, fortuita, immutabiles, aequae aeternae, naturales, & antecedentes, necessaria ad sentiendum, noua perfecta, principalis, propior, & cum exitu iunctior, proxima, proxima & continens, proxima, 2. de Diuin. Antiquior memoria alicuius, pro Rab. Antiquior & pulchrior, & magis a natura perfecta, illustres, de Amic. Antiquissima, centumuirales, faciles, grauisissima ac plenissima ad faciendum, iudiciales, Parua & frequentes, parua, priuata & obsequiosa, singulares, 2. de Orat. Aperta, pro Mur. Assumptua, deliberatiua, digna, grauisissima, honesta, & probabilis, honesta & necessaria, honestissima, idonea, quam maximè apta inter se aliquibus partibus, negotialis plures, 2. de Inue. Apta & alie ex aliis necessitate nexa, 3. Tusc. Bona, iusta, sanctissima, simplex, pro Sest. Bona, imò optima, 9. Arti. Centumuirales, maxima, certa, clarissima, consimilis, forenses, arte communes, Melior, & probabilior, obsequior, propria, 1. de Orat. Certa definitiuaque 2. de Orat. Certissima, falsa, 3. Ver. Ciuilis, 4. Catil. Communis, dubia, pro Lig. Communis ambitus, dispar, facilis atque explicata, gratiosa, obscura, peracta, pro Pia. Communis libertatis, & ciuitatis, facilis, praclarissima, splendida, probabilis & facilis, 7. Ver. Coniecturalis & definitiua & translata, tales, demonstratiua, & iudicialis, honestissima, necessaria, pariter honestas & turpitudinis, simplex & coniuncta, & iuncta pluribus questionibus, 1. de Inuent. Coniecturales, constantes, efficiens, magna non necessaria, pares, perspicua, quæta, nihil agès & flosida quodammodo, si non vberior, at fortasse subtilior, Top. Consularis & Senatoria, in Pis. Deterior, firma, per se stabilis, pro Gorn. Difficilis, leuior, 2. de Finib. Difficilis, manifestaque, difficilior, 4. Arti. Difficillima, firma, manifesta, multa & graues, necessaria & maxima, pro Chæa. Digna patrocino, inferior, maiores, maxima, multa, nobiles, populares, priuata, publica, simillima, superior, vera, verissima, de Cla. Dissimilis, 2. Phil. Exceditissima, pro Cæl. Externa & antecedens, de Facto. Facillior, verissima, 4. Acad. Firmissima, tota, Postquam ad Quiræ, Fordissima, paratior, precipua, & Attic. Forenses, magna & grauis, priuata, tenues, Orat. Frumentaria, 5. Verr. Grata, bona, pro Mil. gratissima, iusta atq; magna, 5. Phil. Grauiore, pro Deiot. Grauisima, ac vna, minuta, de Opt. gen. Ora. Integra, iustiores, magna, iustaque, multa & maxima, multa, & veteres, similes, 13. Fam. Et si non iusta, grauis tamen, iusta non modò, sed etiam necessaria, optima, tenuissima, de Arusp. resp. Iusta ac necessaria, iustior, 8. Phil. Non iniusta, 12. Atei Magna, turpis, pro Dom. Maior iustissima, perniciofa, & ita popularis, 2. de Leg. Maior atque diurnior, 5. de Finib. Mala, 7. Attic. Maxima, 16. Famil. Maxima, grauisissimaque, 5. Famil. Multa, iusta, 7. Famil. Multa & magna, & necessaria, noua & singularis, plurima & maxime, tota, vniuersa, pro S.A. Necessaria, par, pro Syll. Non modò necessaria, sed etiam iniusta & noua, 3. Attic. Optima, 1. Phil. Plurima, regia, 1. Fam. Priuata & tenues, 6. Famil. Probabilis, 1. Offi. Sola adiuuans, in Parad. Speciosa, 16. Attic. Superiores, de Prou. Confil. tenuis & inops. nec seipione magnopere digna, 9. Famil. Varia, veridice, pro Flac. Vera & bona, 10. Attic. Voluntaria, 2. Famil.

Syntaxis. Causa perfecta, principalis, adiuuans, proxima, continens, antecedens, necessaria, remota. Causam habere, Causam alicui esse. Id causa est. Causa est cur id agam, & quod. Causam quero, quidnam. Causa sunt, cur. Quid est causa? Nihil est causa cur. Ob eam ipsam causam Si des causam iustam, id est, occasionem, Causam meriti, Speciosas causas habere: id est, occasiones, Pro magnis causis amicitia rogo. Causa & ratio. In meliore es causa: id est, statu. Dicere causas, id est, agere, & in causis orationem habere. Orare capitis causam. Causam obtinere. Deponere causam: id est, omittere. Ex causa exire: id est, a iudicio abire. Causa iudicata, condemnata. Cedere causa. A causa cadere. Id agas mea causa. Illius causa debeo. Causam accipio: id est, excusationem.

CAUSIDICVS, non satis peritus causa patronus. 1. de Orat. 102. Non enim causidicum, nescio quem, neque proclamatorem, aut tabulam conquirimus, sed, &c. Or. 30: Causidicum quendam sequuntur: non illum quidem amplitudine atque grandem: subtilem & elegantem tamen, & qui in forensibus causis possit prælarè consistere.

CAVSOR, causam assero. pro Qu. R. 42. Nunquid causare, quin ab iudicio abeat turpissime victus? Lambin. leg. causa est: 2. de Orat. 364. An ætatem afferet: id est, causabitur? (log. 184 I. 12 A)

CAVSULA, de Opt. 9. Lysias paruarum rerum causas scripsit.

CAUTE, callide pro Cl. 118. A me tamen omnia caute pedetentimque dicentur. 2. de Diu. 13. Sed animaduerti, Quinte, te caute ab iis rebus, quæ sensibus perciperentur, abducere diuinationem. pro Deiot. 18. Quid igitur occultius conari, & efficere cautiùs potuit? 2. de Ora. 242. Caute tractare. 15. At. 17. Aliter enim nec iure, nec caute fieri potest. 2. de Leg. 53. Quid huc accessit ex iure ciuili: partitionis caput scriptum caute, vt centum nummi deducerentur. 6. V. 147. Cum ad Prætorem in ius adessemus, excogitat sanè diligenter & caute, quid decernat in multis.

CAVTIO, prouiso. 1. Offi. 42. Liberalitas habet multas cautiones. 4. Tusc. 13. A malis natura declinat, quæ declinatio si cum ratione sit, cautio appellatur. 1. Fam. 21. Quæ cautionem non habent, de iis non laboro, pro Mar. 21. Tua enim cautio nostra cautio est. 2. de Diu. 54. Omnis enim prædictio mali tum probatur, cum ad prædictionem cautio adiungitur, de Am. 80. Omnino horum vitiorum atque incommodorum summa cautio est atque vna prouiso, vt ne nimis citò diligere incipiamus. 1. Att. 16. Vt priuatis reb. meis adhibeam quandam cautionem. 5. 4. Charram tibi deesse mea cautio est. 2. de Orat. 300. Neque illa mea cautio atque timiditas in causis negligenda est, pro Fl. 31. Defendendi facilis est cautio, latibulis occultorum locorum, pro Sest. 15. Hunc Pompeius omni cautione, federe, execratione deuinxerat, nihil contra me esse facturum, pro Pon. 2.

Videte quò descendam iudices, quàm longè videat à consuetudine mea & cautione ac diligentia discedere, pro Qu. R. 36. Est hoc & ex conditione iuris, & consuetudine cautionis immensum testimonium. 7. Fam. 18. Itaque quando vestrae cautiones firmæ sunt, Graeculam tibi, nisi cautionem chirographi mei, pro Dom. 129. Cautiones fiebant pecuniarum, Or. 149. Perfectionem cautionumque præceptio in iure ciuili. 155. 216. 155

CAVTOR, Communis, 2. cont. Rull. Diligens, 7. Phil. Facilis, pro Flac. Firma, in Famil. Infirma, 7. Famil. Multa, 13. Attic. & 2. Offi. Summa, de Amic. 134. non, 115. 116. 117. 118. 119. 120. 121. 122. 123. 124. 125. 126. 127. 128. 129. 130. 131. 132. 133. 134. 135. 136. 137. 138. 139. 140. 141. 142. 143. 144. 145. 146. 147. 148. 149. 150. 151. 152. 153. 154. 155. 156. 157. 158. 159. 160. 161. 162. 163. 164. 165. 166. 167. 168. 169. 170. 171. 172. 173. 174. 175. 176. 177. 178. 179. 180. 181. 182. 183. 184. 185. 186. 187. 188. 189. 190. 191. 192. 193. 194. 195. 196. 197. 198. 199. 200. 201. 202. 203. 204. 205. 206. 207. 208. 209. 210. 211. 212. 213. 214. 215. 216. 217. 218. 219. 220. 221. 222. 223. 224. 225. 226. 227. 228. 229. 230. 231. 232. 233. 234. 235. 236. 237. 238. 239. 240. 241. 242. 243. 244. 245. 246. 247. 248. 249. 250. 251. 252. 253. 254. 255. 256. 257. 258. 259. 260. 261. 262. 263. 264. 265. 266. 267. 268. 269. 270. 271. 272. 273. 274. 275. 276. 277. 278. 279. 280. 281. 282. 283. 284. 285. 286. 287. 288. 289. 290. 291. 292. 293. 294. 295. 296. 297. 298. 299. 300. 301. 302. 303. 304. 305. 306. 307. 308. 309. 310. 311. 312. 313. 314. 315. 316. 317. 318. 319. 320. 321. 322. 323. 324. 325. 326. 327. 328. 329. 330. 331. 332. 333. 334. 335. 336. 337. 338. 339. 340. 341. 342. 343. 344. 345. 346. 347. 348. 349. 350. 351. 352. 353. 354. 355. 356. 357. 358. 359. 360. 361. 362. 363. 364. 365. 366. 367. 368. 369. 370. 371. 372. 373. 374. 375. 376. 377. 378. 379. 380. 381. 382. 383. 384. 385. 386. 387. 388. 389. 390. 391. 392. 393. 394. 395. 396. 397. 398. 399. 400. 401. 402. 403. 404. 405. 406. 407. 408. 409. 410. 411. 412. 413. 414. 415. 416. 417. 418. 419. 420. 421. 422. 423. 424. 425. 426. 427. 428. 429. 430. 431. 432. 433. 434. 435. 436. 437. 438. 439. 440. 441. 442. 443. 444. 445. 446. 447. 448. 449. 450. 451. 452. 453. 454. 455. 456. 457. 458. 459. 460. 461. 462. 463. 464. 465. 466. 467. 468. 469. 470. 471. 472. 473. 474. 475. 476. 477. 478. 479. 480. 481. 482. 483. 484. 485. 486. 487. 488. 489. 490. 491. 492. 493. 494. 495. 496. 497. 498. 499. 500. 501. 502. 503. 504. 505. 506. 507. 508. 509. 510. 511. 512. 513. 514. 515. 516. 517. 518. 519. 520. 521. 522. 523. 524. 525. 526. 527. 528. 529. 530. 531. 532. 533. 534. 535. 536. 537. 538. 539. 540. 541. 542. 543. 544. 545. 546. 547. 548. 549. 550. 551. 552. 553. 554. 555. 556. 557. 558. 559. 560. 561. 562. 563. 564. 565. 566. 567. 568. 569. 570. 571. 572. 573. 574. 575. 576. 577. 578. 579. 580. 581. 582. 583. 584. 585. 586. 587. 588. 589. 590. 591. 592. 593. 594. 595. 596. 597. 598. 599. 600. 601. 602. 603. 604. 605. 606. 607. 608. 609. 610. 611. 612. 613. 614. 615. 616. 617. 618. 619. 620. 621. 622. 623. 624. 625. 626. 627. 628. 629. 630. 631. 632. 633. 634. 635. 636. 637. 638. 639. 640. 641. 642. 643. 644. 645. 646. 647. 648. 649. 650. 651. 652. 653. 654. 655. 656. 657. 658. 659. 660. 661. 662. 663. 664. 665. 666. 667. 668. 669. 670. 671. 672. 673. 674. 675. 676. 677. 678. 679. 680. 681. 682. 683. 684. 685. 686. 687. 688. 689. 690. 691. 692. 693. 694. 695. 696. 697. 698. 699. 700. 701. 702. 703. 704. 705. 706. 707. 708. 709. 710. 711. 712. 713. 714. 715. 716. 717. 718. 719. 720. 721. 722. 723. 724. 725. 726. 727. 728. 729. 730. 731. 732. 733. 734. 735. 736. 737. 738. 739. 740. 741. 742. 743. 744. 745. 746. 747. 748. 749. 750. 751. 752. 753. 754. 755. 756. 757. 758. 759. 760. 761. 762. 763. 764. 765. 766. 767. 768. 769. 770. 771. 772. 773. 774. 775. 776. 777. 778. 779. 780. 781. 782. 783. 784. 785. 786. 787. 788. 789. 790. 791. 792. 793. 794. 795. 796. 797. 798. 799. 800. 801. 802. 803. 804. 805. 806. 807. 808. 809. 810. 811. 812. 813. 814. 815. 816. 817. 818. 819. 820. 821. 822. 823. 824. 825. 826. 827. 828. 829. 830. 831. 832. 833. 834. 835. 836. 837. 838. 839. 840. 841. 842. 843. 844. 845. 846. 847. 848. 849. 850. 851. 852. 853. 854. 855. 856. 857. 858. 859. 860. 861. 862. 863. 864. 865. 866. 867. 868. 869. 870. 871. 872. 873. 874. 875. 876. 877. 878. 879. 880. 881. 882. 883. 884. 885. 886. 887. 888. 889. 890. 891. 892. 893. 894. 895. 896. 897. 898. 899. 900. 901. 902. 903. 904. 905. 906. 907. 908. 909. 910. 911. 912. 913. 914. 915. 916. 917. 918. 919. 920. 921. 922. 923. 924. 925. 926. 927. 928. 929. 930. 931. 932. 933. 934. 935. 936. 937. 938. 939. 940. 941. 942. 943. 944. 945. 946. 947. 948. 949. 950. 951. 952. 953. 954. 955. 956. 957. 958. 959. 960. 961. 962. 963. 964. 965. 966. 967. 968. 969. 970. 971. 972. 973. 974. 975. 976. 977. 978. 979. 980. 981. 982. 983. 984. 985. 986. 987. 988. 989. 990. 991. 992. 993. 994. 995. 996. 997. 998. 999. 1000.

Syntax. Cautio est declinatio. (Hic genus, cautionis.) Cautioem habet res. Cautio & prouiso. Cautiones sunt pecuniarum. Prouisio est cautio in iure ciuili. Arbitranda cautio.

CAVTOR, pro Sest. 15. Cautior alicui periculi, 1. de Qu. R. 36. Leguleius quidam cautus, & acutus, præco actionum, cautior formularum, aucepit syllabarum, quod, Sest. 15. Cautior, legendi iussu, Diomysius. Læo, in se in veteri manu scripto inueniuntur est hanc.

CAVTUS, & CAVTIOR, prouiso, protectus, pro S. R. 117. Is putatur parum cautus prouidusque fuisse, 1. Q. Fr. 11. Cautus est & diligens, contra Rull. 271. Cautus in periculis, non timidus in contentionibus, 1. 2. A. 241. Nemo minus timidus, nemo cautior, 13. P. 6. Sapientia cautioribus vitut confisus, est omni ratione protector, pro S. R. 146. In eam partem potius peccant, que est cautior, pro Cecin. 53. Quid? verbis satis hoc cautum orat? bouminime. Ibid. 11. Vt mulieri res esse cautior, curat, &c. 3. Q. Fr. 9. Te volo cautum esse inscribendo. In vita Att. Cauta & moderata liberalitas.

Syntax. Cautus ac prouidus. Cautus ac diligens. Confilia causa. Ros causa. Cauta & moderata liberalitas.

CAVVS, concautus, 2. de Natu. 138. Ventrículus, in quem sanguis à iecore per venam illam cautam infuit. Ioc. lib. Qua causa fundenda patet.

CAVVS, paritellus, 1. V. 147. Atque huiusce rei iudicium iam continuo rus video futurum. 2. 35. Ea cupiditas, qua per hosce annos in quibusdam iudiciis vsus es, pro S. R. 6. Bona patris huiusce Sex. Rob. seij. Ibid. 109. Nullum ius tam sanctum est, quod non ea se vis atque perfidia violari. Ibid. 101. Capito illum acutere, hos saltem terere: illum identidem monere, vt caueret, hinc infidioses semper falsam ostendere, cum illo cohera hos inire consilia, horum consilia illi enunciare: cum illo partem suam depatire, hinc omnes aditus ad Syllam intercludere. 2. de In. 147. Hæc inter esse ne cesse est comparari, id est, honestatem, incolamitatē, quas supra diximus, pro S. R. 30. Vestes in hunc & accusatores huiusce pecunia comparant, 1. de Or. 53. Quis nescit maximam vim existerè Oratoris, in hominum mentibus, vel ad iram aut odiū aut dolorem incitandi, vel ab hisce iisdem permotionibus ad lenitatem misericordiamque reuocandis? Ibid. 73. Sic in orationibus hisce ipsis iudiciorum, concionum, &c. id est, de quibus loquimur, 2. Tusc. 46. Natura nihil habet præstantius quam honestatem, quam laudem, quam dignitatem, quam decus: hinc pluribus nominibus vnam rem declarari volo. 4. Fa. 5. Hinc temporibus non pessime cum iis est actum, qui, &c.

CECROPS, rex vetustissimus. Athens. 2. de Leg. 63. Nā & Athenis iam ille mos à Cecrope, vt aiunt, permansit: hoc ius terra humani.

CEDENDVM, abeundum, 11. Fam. 1. Dandus est locus fortuna: cedendum ex Italia. 7. Att. 21. Recte si censeo, cedendum de oppidum iis. 8. 25. Cedendum enim est celeriter, ne forte qua solimpediar, atque alliger. de Clar. 289. Volo hoc Oratori contingat, vt cum auditum sit, eum esse dicturum, locet in subelliis occupetur, compleatur tribunali, gratiosi se habere sine in dicendo & cedendo loco.

CEDENS, abiens, 2. de N. 153. Vita beata nulla res, nisi immortalitate cedens celestibus, Att. 40. Hostes cedentes ab oppido Cassius insecutus est.

CEditvR, impersonale. 1. Tusc. 5. Deinde ita magnos nostram ad atatem, vt non multum aut nihil omnino Græcis cederetur.

CEdit, dā, exhibe. 3. V. 840. Cedo, mihi ipsius Veris testimonium recita. de Cl. 195. Cedo quæ orationes (sunt enim) & dic, &c. 6. V. 43. Cedo tabulas, 3. 109. Cedo mihi leges Athenas, 2. de D. 146. Cedo tandem, qui sit ordo summorum, de Sen. 20. Cedo qui rem tantam amisistis tam cito, 9. Att. 21. Vidi igitur virum, vt scripseras, ingenuissime certe cedere relicta, 16. 139. Obuiam mihi sit tabellarius, & ego statim. Cedo, inquam, si quid ab Attic. 4. V. 106. Cedo, cui Siculo, eum is reus fieret, eius Romanus cognitor factus vnquam sit.

CEdit, concedo, locum do, me retrabo. 2. de N. 83. Quæcumque mouemur, aer videtur quasi locum dare & cedere, pro Mil. 94. Pgo cedam atque abibo. Anteq. 22. Non illis victus cedo, sed in cubilibus vobis me condono, pro S. R. 118. Nam ille sanctus iam à gladiatore cessisse videtur, 4. Fa. 8. Cedere temporibus, 1. V. 176. Ea autem erat fenerator huiusmodi, vt etiam hic quæstus hinc cederet. de Clar. 228. Maior res consequi non poterat, & in hoc necesse erat cedere, ad Brut. 12. Cedere precibus alicuius, de Cl. 22. Tibi ætas nostra cedit, facelque summittit, pro Milo. 7. Cedere alicui possessione hortorum, 13. Attic. 39. Cedere alicui

domo. 3. de Leg. 34. Vi opprimi in bona causa melius est, quam male cedere. 2. de Orat. 29. Non fugiendi hostis, sed capiendi consilij causa cedere. pro Coc. 1. Cedere alicui in aliqua re, vel in agendo aliquid. 1. Fam. 1. Luculli sententia cedit religioni de exercitu. 1. de Le. 5. Te historiam tractante effici potest, vt in hoc etiam genere Græcia nihil cedamus. 3. Tuscul. 36. Cur succumbis cedique fortunæ? Para. 5. Cui quidem quæ maximam vim habere dicitur, fortuna ipsa cedit. 1. Fam. 9. Metellus, qui summa voluntate cesserit, & egregia animi alacritate abserit. * pro Sest. 53. Metu periculi vestri, non mei, furori hominis, sceleri, perfidia, telis, minisque cessi. pro Sest. 63. Ille vero eidem temporis, cui nos eidem furori, eidem consilibus, eidem minis, infidiis, periculis, cessit. Ibid. 64. Cesseram inuidiæ, temporis, armis, pactioni, Reip. Horrenf. Nec in Philosophia cuiquam cessit, & vitæ grauitate præstitit. §. 2. Offic. 40. Bargulus Illyrius atro, de quo est apud Theopompum, magnas opes habuit, & multo maiores Nicias Lulianus, cui quidem etiam exercitus nostri, imperatoresque cesserunt. Ad Oct. Cedam vrbe, quam per me conseruata, vt esset libera, in fermitate videre non potero. 9. Atti. 1. Cedamus igitur, & vt boni ciues simus bellum Italiae terra, marique inferamus. pro Mil. 64. Siue etiam illius morte patriam liberare voluisset, non dabitur fortem virum, quin cum suo periculo salutem reip. attulisset, cederet æquo animo legibus, secum auferret gloriam sempiternam. I. P. 72. Cedant arma togæ, & c. 7. Atti. 1. Ego autem cum sciam, quod sis fortis, vehementius esse quiddam suspicor, quod te rogat cedere, & propemodum infringat. pro Lig. 22. Cessit auctoritati amplissimi viri vel potius, paruit. 2. Offic. 63. Est enim non modo liberale paulum nonnunquam de suo iure cedere, sed etiam fructuosum. Alij legunt, decedere. 7. Fa. 31. Pudori tamen malui, famæque cedere, quam salutis meæ rationem ducere, de Clar. 228. Interiectusque inter duas atates, Hortensij & Sulpitij, nec maiorem consequi poterat, & minori necesse erat cedere. * Abo, discedo. 3. de Orat. 211. Eschines propter ignominiam iudicij cessit Athenis. pro Mil. 82. Cedere ex ciuitate. 9. Atti. 12. Si Cn. Italia cedit, in vrbe mcedendum puto. Anteq. 17. Cedo inuitus de rep. cedo. oppressus de fortuna, de dignitate. ad Brut. 15. Cedebas enim, Brute, cedebas: quoniam Stoici vestri negant fugere esse sapientis. ad Oct. Cedam tibi in presentia foro & curia. de Sen. 69. Hore quidam cedunt, & mensis, & dies. de Cla. 14. Hortensius est vita cessit. 2. de Inu. 174. Concedere alteri. i. cedere. §. 10. P. 8. O spectaculum non modo hominibus sed vndis ipsi, & littoribus luctuosum. cedere è patria seruatorem eius, manere in patria proditores. pro Mil. 69. Næ iste haud dubitans cessisset patriæ, is qui natus est. * A d v e r b o. Honeste. 3. de Or. Malè. 3. de Leg. Non multum aut nihil omnino, omnino à gladiatore, pro Sex. Rosc. * Syntaxis. Cedo ex oppido, ex Italia. Victus cedit. Fortune cedere. Voluntate cedere. Cedere foro, vrbe. Cedere, & abire. Cedunt animi. E vita cedere, id est, mori. * C E D R V S, arbor odorata. 3. Tuscul. 45. Cedrum incendimus aliàs, hedychrom, quod unguentum est ad nutandam cutem efficiendam. * C E L E B E R, & C E L E B R I S, bre, & C E L E B E R R I M V S, quod celebratur, frequentatur, & colitur, praeclarum, honorificum. 2. ad Her. 7. Locus quæritur celebris in desertis. pro Pom. 33. Portus celeberrimus & plenissimus nauium. pro Ar. 4. Antiochiæ (nam ibi natus est loco nobili, & celebri quondam vrbe.) pro Dom. 146. Vrbe partes celeberrimæ & maximæ. II. At. 29. Nihil video, quod tam celebre esse possit. 1. de D. 37. Nungquam illud oraculum tam celebre, & tam clarum fuisse, nisi, & c. I. R. 34. De mea salute, P. Lætuli, Cn. Pompeij, cæterorumque principum celeberrimæ & gratissimæ conciones fuerunt. 14. A. 16. Hic dies me celeberrima populi Romani gratulatione auxit, de Amic. 12. Ex multis diebus, quos in vita celeberrimos latissimosque vidit, illum clarissimum fuisse, eum, & c. 5. V. 61. Clara res est tota Sicilia celeberrima atque nouissima. Ibid. 133. Cum in foro celeberrimo, tanta frequentia hoc tibi obiectum esset. §. pro Sest. 140. Præclarè vir de Repub. meritis L. Opimius indignissime concidit, cuius monumentum celeberrimum in foro relictum est, & c. 6. V. 107. Lacumque in eo loco repente exstitisse, vbi vsque ad hoc tempus. Syracusani festos dies anniuersarios agunt celeberrimo viro, mulierumque conuentu. 12. At. 24. Si nihil conficeretur de Transiberinis, habet in Ostiensi Cottæ celeberrimo loco, sed pusillum loci. * Syntaxis. Locus, portus, vrbes, oraculum, concio, gratulatio, forum celebre. Celeber portus, ac plenus. Celebre atque clarum oraculum. Dies celebrè, ac lætus. Celeber, & notus, Ferè semper summo gradu, Celeberrimus. * C E L E B R A T I O, laudatio, pro Pl. 95. Nihil ex meis est temporibus, quod minus mea celebratione commemoratum sit. i. predicatione. * Freqventatio, pro Syl. 73. Quæ domus? quæ celebratio quotidiana? quæ familiaris dignitas? * Administratio, editio. 15. Attic. 28. De celebratione ludorum Bruti tibi assentior. * A D I V N C. Quotidiana, pro Syll. non omnibusque iudicij

C E L E B R A T V S, frequentatus, divulgatus, illustris, praeclarus, honoratus, laudatus. de Cl. 314. Cum iam in foro celebratum meum nomen esset. pro Clu. 35. Res clara, atque omnium sermone celebrata. pro Mur. 16. Vir nulla illustri laude celebratus. 2. A. 57. In rebus celebratissimis sermone omnium verior. * C E L E B R I T A S, hominum, cætus, concursus. 3. Atti. 7. Odi celebritatem, fugio homines, lucem aspiceere vix possum. Ibid. 19. Celebritas mihi odio est. Ibid. 1. Ego propter vitæ celebritatem non commoueri me adhuc Thesalonica. 13. 29. Hic locus hunc habet celebritatem maximam. pro Dom. 75. Nullis vnquam comitiis campus Martius tanta celebritate omnis generis hominum floruit. Tusc. 9. Merètus, qui haberetur magno ludorum apparatu, totius Græciæ celebritate. 1. de In. 38. 14. Fam. 1. Celebritas loci. Solitudo loci. I. P. 64. Celebritas domestica. pro Cal. 47. Sed in turpissimis rebus, frequentissima celebritate & clarissima luce, latatur. 2. de Leg. 6. Sublata etiam erat celebritas virorum & mulierum. * pro M. Sear. Propinquitas & celebritas loci tollit suspicionem. * Fama, laus, honor, dignitas, & splendor. I. Q. Fr. 2. Theatrum celebritate referatissimum, magnitudine amplissimum. pro Ar. 5. Hac tãta celebritate famæ cum esset iam absentibus notus, Romanus venit. 1. Tusc. 28. Celebritas famæ. 2. Offic. 44. Si quis ab ineunte ætate habet causam celebritatis & nominis à patre acceptam. 7. Fa. 2. Nos hic multitudine & celebritate iudiciorum distinemur. pro Mil. 87. Clodius spoliatus illius supremi diei celebritate. i. funere & exequijs. 3. Off. 3. In maxima celebritate atque in oculis omnium viuere. de Or. 125. Cum Olympiam uenisset in maxima illa quinquennali celebritate ludorũ. Item, Consequi celebritatem sermonis hominum, id est, famam. * A D I V N C. Domestica, in Piso. Frequentissima, pro Cal. Magna. 3. Offic. Maxima. 7. At. Quinquennalis. 3. de Ora. Tanta, pro Dom. sua. * Syntaxis. O celebratam via celebritas. Hominum, mercatus, domesticæ celebritas. Frequentissima celebritas. Theatri, iudiciorum, & sermonis celebritas. Celebritate florere. Locus habet celebritatem. * C E L E B R A N D V S, laudandus ornandus, decorandus. 2. de Inu. 50. Summæ virtutis celebrandæ causa Graij de Orais æternum inimicitiarum monumentum statuerunt. 1. de Ora. 199. Senectuti verò celebrandæ & ornandæ quod honestius potest esse perflugium quam iuris interpretatio. pro Mur. 75. Huius in morte celebranda, grauius tulit pop. Roman. hanc peruersam sapientiam Tuberonis. 1. de Orato. 2. Ad eas artes, quibus est pueris dediti fuimus celebrandas, inter nosque recolendas. * C E L E B R A T V S, 1. de Orat. 200. Qu. Mutij ianua maxima quotidie ciuium frequentia celebrata. * Notus, divulgatus. pro Dom. 149. Hoc delatum tum est ad vos Pontifices, post omnium sermone celebratum, quemadmodum iste omnia fecerit, & c. pro Cal. 6. Quod omnium accusatorum non criminibus, sed vocibus maledictisque celebratum est. pro Flac. 65. Quid porro in Græco sermone tam tritum atque celebratum est, quam, & c. I. Q. Fr. 1. Quod ita esse, cõstanti fama atque omnium sermone celebratum est. pro Il. 95. Sepulchrum L. Catilinæ floribus ornatum, hominum audacissimorum conuentu epulisque celebratum est. de Pet. 39. Sed quæ dicta sunt, omnia superiore oratione, eadem ad celebratum rumorem valent. * Laudatus. 3. de Or. 108. Nunc apud Philonem harum causarum cognitio exercitatioque celebratur. pro Sest. 42. Aliquem literis & memoria esse celebratum. 1. de Di. 3. Nec vnũ genus diuinationis publicè priuatimque celebratum. pro Pla. 93. Laudes C. Cæsaris pop. Rom. plurimis iudicijs video esse celebratas. 2. A. 31. Ludi Apollinares incredibili M. Bruti honore celebrati. I. P. 51. Qui dies quasi deorum immortalium festi atque solennes sunt aduentu meo celebrati. 4. Aca. 4. Ea ferè sunt & Græcis literis & Latinis celebrata. * C E L E B R O, orno, comitor. 4. At. 1. Similisque frequentia & plausus me vsque ad Capitolium celebravit. * Orno, honesto. I. P. 31. Qui frequentia sua egressum vestrum ornauerunt ac celebrauerunt. 3. C. 23. Quamobrem, Quirites, celebratores illos dies cum coniugibus & liberis vestris: erepti enim ex crudelissimo interitu uicistis. 9. A. 10. Semper illius virtutem omnium mortalium fama celebrabit. 2. de Fin. 103. Celebrare memoriam nominis alicuius post mortem. * Freqventio, pro Cal. 34. Is ideo viam munivit, vt tu eam alienis viris comitata celebrares? * Confirmitio. 3. de Or. 153. Tertius ille modus transferendi verbi latè patet, què necessitas genuit inopia coacta: post autem delictatio, iucunditasque celebravit. pro Mur. 89. Quibus in locis nũcij literaque celebrassent Muranum factum esse consulem. * C E L E B R O R, frequentor. pro Mur. 70. A quibus si domus nostra celebratur, diligenter obseruari videtur. de Pro. 22. Cæsaris literis, fama, nuncijs celebrantur aures quotidie meæ nois hominibus gentium victarum. 3. V. 66. Celebratur omnium sermone lætitiæque conuiuium. 1. At. 16. Conuentus, qui initio celebrabantur, tam diu fieri desierunt. pro Sest. 131. Vitæ multitudine legatorum vndique missorum celebrabantur. * Fio,

- ⚡ *Syntaxis. Censor notat tribu mouet, animaduertit in iudices.*
- CENSORIVS**, quod Censoris est, qui Censor est, vel fuit. 2. de Orat. 368. Sed vide ne quid Catulus attulerit religionis, opus hoc censorio est: id autem committere, vide quam sit homini turpe censorio. I. P. 9. Magistra censoria. de Pro. 46. Censorium iudicium, ac notatio. I. P. 10. Iudicium ratioque censoria. Ibidem. Censoriam potestatem minuere. I. Qu. Fr. I. In pactioibus faciendis non legem spectare censoriam, sed commoditatem concipiendi negotij, & liberationem molestia. pro Cl. 41. Tabulae publicae censoriae Latini corruptae. de Pro. 46. Censorium iudicium ac notationem de ciuitate esse sublatam. pro Cluent. 121. Censoria subscriptio & notatio censoria. pro Cal. 35. Censoria grauitas. pro Cl. 12. Censoria animaduersio. Ibidem. Censoriae seueritatis nota non inureretur.
- ⚡ *Syntaxis. Censorium opus, homo, iudicium, magistra notatio, ratio, potestas, lex, tabula, subscriptio, grauitas, animaduersio, seueritas.*
- CENSURA**, censoris dignitas. 4. Att. 9. Sanè velim scire, num censum impendant tribuni diebus iniuriandis (hic enim est rumor) totaque de censura quid agant, quid cogitent. 1. de Inuent. 48. Gracchus pater, quem po. Ro. ob id factum quod insciente collega in censura nihil egisset, post censuram consulem fecit.
- † **ADIVNC**. Egregia, pro Domo. Tota. 4. Attic.
- CENSUS**, qui venit in censum. (Incensus. pro Arch. 11. Eum qui sit census, ita se iam tum gessisse pro ciue. Lege, CENSEO. 3. V. 104. Cum is vnica filiam haberet, neque census esset, & c. I. de Orator. 183. Quaritur is, qui domini voluntate census sit, si non sit conditum iustum, si tene liber? pro Arch. 11. Illis censoribus nullam populi partem esse censam. * pro Flacc. 80. Census es mancipia Amyntae. Ibidem. Cum te audisset seruos suos esse censum.
- CENSUS**, honorum aestimatio. Et ipsa bona. pro Cecin. 99. Populus cum in censum venit, hoc iudicat, cum ij qui in seruitute iusta fuerunt, censu liberentur, cum qui cum liber esset, censori voluerit, ipsum sibi libertatem abiudicasse. pro Cornel. 5. Is furatus esset ciuitatem, genus suum ementitus, irrepsisse in censum dicitur. Item: Scire velim, num censum impendant tribuni diebus iniuriandis. Lege, CENSURA. pro Flac. 52. Homo sine honore, sine existimatione, sine censu. pro Cluent. 141. Eas se tamen ab eo balneas, non ex libris patris, sed ex tabulis & ex censu quærere. 4. V. 63. Census qui isto pratore sunt habiti, non seruatum se Metellus ostendit. Ibidem. 137. Siculi ex censu quotannis tributa conferunt, & in censu habendo potestas omnis aestimationis habendae summæque faciendae censori permittitur. pro Cl. 134. Africanus cum esset censor, & in equitum censu, C. Licinius sacerdos prodiiisset, clara voce dixit, se scire illum verbis conceptis peierasse. Para. 6. Aestimatio census. pro Arc. 11. At census nostros requiris, & c. pro Flac. 80. Illud quæro si tunc ista prædia censui censendo. Ibidem. Multa de censu, & censoribus, & ærario.
- ⚡ *Syntaxis. In censum venire, irripere. In censum prodire equitum. Sine censu homo. Esse censui censendo prædio. Aestimatio census.*
- CENTAVRVS**, mensurum ex homine & tauro constat, nubis pro Iunone & Ixionis congressu. 3. de Nat. 51. Nubium vnà centauros genuisse dicitur. in Arat.
- CENTENVS**, centum. Parad. 6. Centena festertia.
- CENTESIMÆ**, vsura dicitur, cum pro singulis centenis duodena quotannis persoluantur: quia idem centesima appellatur, quod in ceterum mensibus non ex xāo, i. forte adaequet, vel potius quia singulis mensibus in fenus centesima sortis pars impederetur, nimirum à mensura solutione. 1. Att. 9. Centesimæ nummum. 5. 21. Centesimas me obseruanturum dixi, cum anatocismo contentus non esset. Ibidem. Nam aut bono nomine centesimis contentus erat aut non bono quater centesimas sperabat. Ibidem. Ut centesimæ perpetuo fœnore ducerentur. id est, sine anatocismo. Brut. 18. Tributum ex centesima collatum.
- † **ADIVNC**. Perpetua. 6. Att.
- ⚡ *Syntaxis. Centesimas obseruare, ducere perpetuo fœnore. Ex centesima collatum tributum. Centesima cum anatocismo.*
- CENTIES**, Centies, sexagies, & ceteris huius forma, cum de pecunijs loquimur, addendum est, centum millia, scilicet festertium nummum. I. P. 86. Nonne H. S. centies & octogies ex ærario tibi attributum Romæ in quæstu reliquisti?
- CENTRVM**, locus medius in sphaera. 1. Tusc. 40. Terra in medio mundi sita ad vniuersi cœli complexum, quasi puncti instar obtinet, quod κέντρον illi vocant.
- CINTVM**, pro Mil. 61. Serui centū dies penes accusatorē fuerūt.
- CENTVMVIRI**, decemviri, centumviri, & cetera huiusmodi nomina delectorum sunt, ad aliquod munus obeundum. Nam centumviri iudices erant rerum capitalium. 1. de Orat. 175. Res delata est ad centumviros. Ibidem. 176. Quid qua de re inter Marcellos & Claudios centumviri iudicauerunt.
- CENTVMVIRALIS**, pro Cæc. 53. Centumvirale iudicium. 1. de Orat. 173. Iactare se in causis centumviralibus.

- CENTVRIA**, centum homines, erat enim populus Romanus in centurias distributus. 7. V. 37. Præco qui te toties seniorum iuniorumque centuriis illo honore affici pronunciauerit. 2. de Or. 260. Cum M. Scipio ex centuria sua renunciaret Acidinum consulem, præco ei dixit, Dic de L. Manlio, & c. 7. A. 16. & de Pet. 25. & 26. pro Mur. 73. Idem centurias equitum sine suffragio esse voluit. pro Pomp. 2. Prætor primus centuriis cunctis renunciatus sum. de Cl. 273. Itaque pauca centuria ad consulatum defuerunt. pro Dom. 141. Vobis campus centuriarumque; vna vox, omniumque; & c. pro Milo. 44. Illa angusta centuriarum auspicia. Post. in Sen. 26. Ut eadem centuria quæ me consulem fecerant, consulatum meum comprobarent. 2. contra Rull. 32. Deinde ornat eum mulis, tabernaculis, conatibus, suppellectili. * con. C. Anton. Te collocatio centuriarum esse subiectum.
- † **ADIVNC**. Cunctæ, pro Pomp. Pauca, de Clar. 103. 103. 103.
- CENTVRIATIM**, aduerbium, per centurias. pro Fla. 15. Tributim & centuriatim descriptis ordinibus.
- CENTVRIATVS**, in centurias distributus, descriptus. pro Dom. 79. Centuriata & curiata comitia. 2. cont. Rul. 26. De lege centuriata & curiata. 3. de Leg. 44. De comitiis centuriatis. || post Red. in Sen. 26. & 1. A. 19.
- ⚡ *Syntaxis. Centuriata comitia, & lex.*
- CENTVRIATVS**, centurionis munus. pro Pomp. 37. Imperator, cuius in exercitu veniant centuriatus, atque venerint. I. P. 88. Quid centuriatus palam venditos?
- CENTVRIO**, in centurias distribuo, centurias conficio. 16. Att. 9. Varroni quidem displicet consilium pueri, mihi non: firmas copias habet: Brutum habere potest, & rem gerit palam, centuriat Capua; dinumerat.
- CENTVRIOR**, postquam ad Quir. 13. Cum homines in tribunali palam conscribi, centuriarique vidissem.
- CENTVRIO**, centuria præfectus & dux. pro Mar. 7. Nihil tibi ex ista laude centurio, nihil præfectus decerpit. pro Cor. 34. L. Martius primipili centurio. 2. C. 14. Manlius iste centurio.
- † **ADIVNC**. Nobilis, 5. Attic. Pugnaces & lacerosi, 8. Philip.
- CENTVRIPÆ**, oppidum. 6. V. 50.
- CENTVRIPINVS**. Ibidem.
- CEPHALEDV**, oppidum. 4. V. 128.
- CEPHALEDITANI**. Ibidem. 130.
- CERA**. 1. Tusc. 108. Perfæ mortuos cera circumlitos condunt. 3. de Ora. 175. Sed verba nos cum iacentia sustulimus & medio, sicut mollissimam ceram ad nostrum arbitrium formamus & fingimus. 3. de Na. 30. Si omnis cera commutabilis esset, nihil esset cereum, quod commutari non posset. 5. V. 95. Codicis extrema cera: id est, tabularum. pro Flac. 37. De cera & creta, qua olim in obsequiis literis utebantur. * Frag. epi. Certis delites. 3. de Nat. Fictor & cera.
- † **ADIVNC**. Commutabilis, 2. de Nat. Extrema, 5. Ver. Infamis ac nefaria; legitima, 1. Ver. Mollissima, 3. de Or.
- CERAMICVS**, locus Athenis: id est, Academia. 1. de Fin. 39. Statua est in Ceramico Chryssippi. 2. de L. 65. Lege, ACADEMIA.
- CERAMIVM**, locus Roma. 4. Att. 3.
- CERARIVS**, qui ceram tractat, vel, Cerarium, pro eo quod cera nomine penditur. Lege, COLLYBVS.
- CERATVS**, cera inductus & illitus. 1. V. 24. Tabella cerata cera legitima, non illa infami ac nefaria.
- CERBERASTER**. Lege, SERPERASTER.
- CERBERVS**. 1. Tusc. 10. Triceps apud inferos Cerberus. 3. de Nat. 43.
- CERCOPS**. 1. de Nat. 108. Orphicum carmen Pythagorici ferunt cuiusdam fuisse Cercopis.
- CEREBRVM**, in capite vnum ex visceribus. 1. Tusc. 19. Alij in cerebro dixerunt animi esse sedem.
- CERELIA**. 13. Att. 21. Mirifice Cerelia studio videlicet Philo- sophiæ flagrans, describit à tuis. 14. 21. Huc Cerelia missa ab istis est legata ad me. 15. 21. Cereliæ facile satisfaci. 13. Fam. 72. Cereliæ necessariae meæ, rem, nomina, possessiones Asiaticas commendaui tibi, præsens in hortis tuis, quam potui diligentissimè: Tūque mihi pro tua consuetudine, pro tuis in me perpetuis, maximisque officiis omnia te facturum liberalissimè recepisti.
- CERES**, frugum numen. 2. de Nat. 60. Fruges Cererem appellamus, vinum autem Liberum, ex quo illud Terentij: Sine Cerere & Libero friget Venus. Ibidem. 67. A gerendis frugibus Ceres tanquam Geres. 3. 52. Ceres à gerendo, & c. De sacris Cereris. pro Cornel. 55. Sacra Cereris, & c. 6. V. 99. Sacra Cereris per mulieres ac virgines confici solita. 2. de N. 62. Cerere nati Liber & Libera. 1. 40. Terra quæ Ceres diceretur.
- † **ADIVNC**. Antiquissima, princeps omnium sacrorum, religiosissima, 6. Ver.
- CEREVS**, ex cera fictus. 3. de Nat. 30. omne cereum commutari potest. Lege, CERA. 1. 71. Fingere aliquid in cereis aut fictilibus figuris.

CEREVS, *sax cerea*. 3. Offic. 80. Omnibus vicis statux facta sunt, ad eas thus & cerei.

CERIMONIA, *religio, cultus, religio sacrorum*. 7. V. 186. Quorum sacra maximis & occultissimis cerimoniis continentur. pro Corn. 55. Sacra Cereris summa maiores nostri religione confici cerimoniisque voluerunt. 2. de In. 66. Religionem eam qua in metu & cerimonia deorum fit appellant. Ibid. 161. Religio est qua Dei curam cerimoniamque affert. pro Rab. 27. L. Flaccus homo in sacerdotio, cerimoniisque, quibus praeerat, diligentissimus. pro Dom. 31. At etiam alio modo fit constitutus de religione pontificum, quam cerimoniarum ius coegerit. de Ar. 18. Statas solemnisque cerimonias pontificatu contineri. Ibid. 37. Sacrificium, quod fit incredibili cerimonia Ibid. 21. Omnia solemnissima ludorum omnibus rebus summa cum cerimonia sunt seruata. 7. V. 36. Facere ludos maxima cum cerimonia. pro S. R. 113. Qui legationis cerimoniam polluerit. 2. con. Rull. 19. Domitius, quod per cerimonias populi fieri non poterat, ratione assecutus est, vt, &c. 2. de Leg. 55. Hoc summam religionem cerimoniisque declarat. 1. 43. Cerimonia religioneque in deos. pro Dom. 109. Sacra religionis cerimonia. 1. Tuf. 27. Cerimonia sepulchrorum.

Syntaxis. *Cerimonia maxima, & occultissima, stata, solemnissima, in credibilis. Religio & cerimonia. Metus & cerimonia deorum. Cerimonia in deos. ludorum, sepulchrorum.*

CERNO, *video oculis; sed sapius animo*. 4. ad Her. 67. Vt de eo si dicas, qui multas hereditates adierit, prospice, tu qui plurimum cernis. 1. Tuf. 46. Ne nunc quidem oculis cernimus quem videmus. * 2. Academ. Aut nihil superum, aut obscure admodum cernimus.

¶ *Animo*. 5. Fam. 12. Cerno iam animo, quanto omnia vberiora futura sint. 4. C. 11. Videor mihi videre, &c. cerno animo, &c. 3. de Or. 159. Quae cernere & videre non possumus. 1. de Nat. 49. Cernere animo, videre mente. Topic. 27. Cernere atque intelligere aliquid animo. Ibid. 2. Verecunde tu quidem vt omnia, sed tamen vt facile cernerem te ardere studio, mecum, vt tibi illa traderem, egisti.

¶ *Quero, respicio, sequor*. 1. de Legib. 49. Gratus est, qui in referenda gratia non suum commodum, sed eum ipsum, cui refert gratiam, cernit.

¶ *Adeo asumo*. 2. contra Rul. 40. Hereditatem creuimus. 9. Fa. 14. A te autem peto, vt me hanc quasi falsam hereditatem alienae gloriae finas cernere: *id est, adire*. 6. At. 1. Is fratris Appij amorem erga me cum reliqua hereditate creuit. 13. 44. Non committendum est, vt iniussu meo cernat, &c. 11. 2. Pridie nonarum ex testamento creui hereditatem. Ibid. 12. Galeonis hereditatem creui.

CERNO, *iudicor, discernor, asumor*. Topi. 80. Causa certis personis & locis cernitur. 1. Off. 66. Omnino magnus animus duabus rebus maxime cernitur. Part. 78. Atque haec quidem virtutes cernuntur in agendo. 5. Tusc. 22. Res genere, non numero cernuntur. * Acad. Quae aliqua ex parte cerni videantur.

¶ *Agnoscor*. 2. de Diuin. 103. Quod omne est, id non cernitur ex alio extrinsecus.

† *ADVERB.* Ciuilitate sine armis, 8. Fam. Melius, 2. de Sene. Planè, 2. cont. Rul. Penitus, 3. de Orat. Subtilius, 2. de Nat. Tacite, non esse aptum illud, 3. de Orat. Bipertito, Top. Extrinsecus, 2. de Diuin.

Syntaxis. *Cernere hereditatem. Cernere animo. Cernere atque intelligere animo.*

CERTAMEN, *certatio, cōtentio, praelium*. 3. de Na. 95. Est enim mihi tecum pro aris & focis certamen. 1. de Orat. 3. Et consulatu deuenimus in medium rerum omnium certamen atque discrimen. ad Brut. 7. Magnum mihi est cum illo certamen. 1. de Diu. 95. In bello, in quo maius erat certamen & discrimen salutis. pro Fl. 62. Qua de re etiam inter deos certamē fuisse proditum est. 2. de Or. 317. Gladiatorium vitae certamen, quod ferro decernitur. 1. Offi. 38. Cum altero certamen honoris & dignitatis est. de Cla. 319. In patrocinio Siciliensi maxime in certamen veni cum Hortensio. 10. Fa. 18. Si a certamine belli tam necessarii me remouissim. 1. Acad. 43. Instituire sibi certamen cum aliquo. 2. Tusc. 62. Descendere in aliquod certamen. 2. de Fini. 68. Certamen honestum, disputatio splendida.

† *ADIVNCT.* Aequum, 4. Ver. Difficile, 2. Att. Extremum, 7. Famil. Forense, Orat. Gladiatorium, 2. de Orat. Graue, 5. de Finib. Gymnicum, 2. de Inuent. Honestum, 2. de Finib. Improbum, pro Corn. Magnum, pro Flac. Magnum & difficile, 4. de Finib. Maius, 1. de Diu. Mediocre, pro Mur. Medium omnium rerum, 1. de Or. Praesens, 3. cont. Rul.

Syntaxis. *Certamen alicui cum aliquo esse. In certamen deuenire. descēdere. A certamine se remouere. Certamen instituire cum aliquo. Belli certamen. Certamen & discrimen.*

CERTATIM, pro Selt. 74. Cum omnes certatim alius alio grauius atque ornatiul de mea salute dixissent. 2. A. 118. Certatim posthac mihi crede ad hoc opus curretur.

CERTATIO, *contentio*. pro Qu. 68. Non fuit mihi par certatio cum illo. 2. de Fin. 44. Virtuti cum voluptate certatio est. 3. de

Leg. 6. Cum populus iudicasset, per populum multa, poena certatio esto. de Am. 32. Atque haec inter eos fit honesta certatio. 2. de Leg. 22. Quod sine curriculo & certatione corporu fiat. || 2. de Leg. 38. Iam ludi publici, cum sint cauea, circosque; diuisi, sint corporum certationes, cursu & pugillatione, luctatione, circulisque equorum vsque ad certam victoriam circo constitutis.

† *ADIVNCT.* Honesta, de Amic. Iniqua, 1. Ver. Magna, 2. de Nat. Par. pro Qu.

CERTATVR. 1. de Or. 173. Iudicia in quibus saepe non de facto, sed de aequitate ac iure certatur.

CERTANS. 5. Tusc. 77. Adolescentium greges Lacedaemone vidimus ipsi incredibili contentione certantes pugnis, calcibus, morsu.

CERTE, *scilicet, profecto, certo, sine dubio, sine vlla controuersia*. 3. At. 18. Causam nostram Pompeius certe suscepturus est. 12. 36. Drusus enim certe vendere vult. 1. Qu. Fr. 2. Certe enim scio te fecisse cum causa. de Clar. 123. Certe enim boni aliquid attulimus, & nocuimus fortasse. pro Mar. 6. Et certe in armis locorum opportunitas multum valet. 8. At. 16. Nam certe neque tum peccauit, cum, &c. neque cum, &c. 2. de Di. 18. Si Deus scit, certe illud eueniet: sin certe eueniet, nulla fortuna est. pro Selt. 78. Num illo die fuerit: certe non fuit. 1. At. 9. Quod te modestè ferre certe scio. 4. 3. Certe scio te auere, &c. 3. V. 1. Ille certe statuerat non adesse. pro Fon. 8. Quod certe scire potes, &c. 16. At. 6. Quod quidem certe enitar. 12. 26. Certe quidem negas te nosse. 2. de Diu. 23. Certe igitur ignorare melius est. 1. de Nat. 5. Alterum profecto potest, &c. alterum certe non potest, &c. 5. Tusc. Vbi est animus? certe quidem in te. est. 4. Acad. 105. Haec sunt falsa sane, inuidiosa certe non sunt. Orat. 144. Ad dignitatem docere non habet, certe si quasi in ludo: sed si, &c. 4. A. 3. Hoc insperatum omnibus consilium, incognitum certe cepit. || 16. At. 3. certe enim, &c. deferemus.

¶ *Saltem cum*, at. 1. Tusc. 117. Homines mortem optare incipiant, vel certe temere desistant. 9. Att. 10. Tibi consilium dabimus: quod si non fuerit prudens, at certe ab optima fide proficiscetur. 7. 7. Atque certe ille agere debuit. 16. 7. Etsi quamuis non fueris impulsor & suator, approbator certe fuisti. 1. de Or. 80. Nobis si ingenium, vt tu putas, non maxime defuit, doctrina certe & orium, & hercule studium illud dicēdi acerrimum defuit.

¶ *Rectè*. 2. de Fin. 91. Epicurus naturales diuitias dixit parabiles esse, quod paruo esset natura contenta, certe, nisi voluptatem tanti aestimaretis: *id est, rectè diceret Epicurus, nisi, &c.*

Syntaxis. *Certe quidem. Si non prudens, at certe amicus.*

CERTO, *certè*. 4. Fam. 13. Caetera, quae tibi a multis prompta esse certo scio, a me sunt paratissima. 2. At. 23. Nam id te cupere certo scio. 6. Fa. 4. Aliquid iam actum putabam: non quod ego certo sciam, sed quod haud difficilis erat coniectura. Ibid. 1. Ab altera te ipsum nunquam timuisse certo scio. 9. 10. De quo etiam nihil scribente me, te non dubitare certo scio. 2. 22. Sed certo videtur haec aliquid eruptura. 5. Tusc. 81. Nihil ita expectare quasi certo futurum.

Syntax. *Certo scio. Certo id videtur. Certo id futurum est.*

CERTO, *decerto, contendo, belligero, certamen mihi est cum aliquo*. 2. de Orat. 76. Annibal, qui tot annos cum populo Rom. de imperio certauit. de Clar. 172. Cum aliquo dicacitate certare. 4. Aca. 65. Certare cum aliquo pugnaciter de aliqua re. 2. C. 18. Certare cum vsuris fructibus praediorum. 10. A. 10. Qui duorum fratrum aetatibus medius interiectus vitibus cum vtroque certabar. * con. C. Anton. Qui in sua ciuitate cum peregrino negauit se iudicio aequo certare posse. de Petit. consulat. 6. Se Romae iudicio aequo cum homine Graeco certare non posse.

† *ADVERB.* Planè, pro Cæc. Pugnaciter, 4. Acad.

Syntaxis. *Certare cum aliquo dicacitate, & de aliqua re. Pugnaciter certare.*

CERTIOR, CERTISSIMVS, *non dubius, non incertus, compertus, apertus, manifestus, notus, exploratus, minime dubius, ratus, nihil habes dubitationis, in quo nulla dubitatio esse potest, quod manu tenetur, vel in manibus habetur, in praesentia atque ante oculos*. 3. de Nat. 13. Graeci, quae affirmant, certiora esse dicunt, quam quae apud Sagram. 6. At. 5. De caelo adhuc nihil certi habebamus. 5. 21. Sed posthac quae certa non erunt, pro certo negato. 3. 11. Ad me, obsecro te, vt omnia certa perscribas. 1. de Nat. 6. Quid quaque de re certi habeas, scire cupio. de Fat. 12. Quoniam in Fabio certu ponitur, ortum esse eum cannicula oriente. 16. Attic. 13. Omnia igitur velim explices, & ad me certa mittas. ibidem. Tu mihi de his rebus, quae noquantur, omnia certa, clara 15. At. 21. Ita cum placui, & quidem ccc. m. certa, reliqua in spe. 5. Fam. 14. Non habeo certum, quae te res hinc retrahat. 1. At. 10. Neque id ipsum tam certum habeo. 10. Fa. 23. Is tamen adhuc viuuit, & dicitur victurus: sed tamen de hoc mihi parum certum est. 1. 9. Mihi non tam de iure certum est (quanquam ne id quidem valde dubium est) quam illud, &c. 11. 1. Quem enim impedimento futurum putas, cum de nobis

nobis certum sit nos quieturos. 12. 5. Hyemē credo adhuc prohibuisse, quo minus te certum haberemus, pro Syll. 38. Respondit se nescire certum. 9. Fa. 2. 3. Cras ad te fortasse: sed cum certum sciam, faciam te paulo ante certiore. 10. At. 6. Pompeium pro certo habemus per Illyricum proficisci in Galliam. 12. 24. Orobio opinor, sed certum nescio. 9. 18. De adventu Cæsaris pro certo habebamus. & ad Br. 5. Non nunciabatur quicquam quod pro certo haberemus. 2. de Nat. 48. Neque enim mundum pro certo rotundum esse dicitis. 9. At. 18. Nunciatum est nobis Cæsarem ad v. 1. 1. calendarum Capuæ, hoc pro certo putauimus. 8. Fa. 4. Præterea nunciatum nobis, & pro certo iam habetur, regem Alexandrinum mortuum. de Cl. 10. Dicere aliquid pro certo, pro Quin. 11. Is non ita institutus est, ut iura societatis & officia certi patris familiās nosse possit. 10. A. 11. Certi fines Macedonia, certissima conditio, certissimo modo erat etiam illius exercitus: cum Vatini verò legionibus quid erat Antonio? 12. Fam. 4. Ut Antonio ex Senatus sententia certas res nunciarent, pro Pomp. 6. Aguntur certissima populi Rom. vestigialia, pro Quin. 35. Certos mihi fines terminosque constituiam, extra quos, & c. 1. de Nat. 97. Qui tam certos cœli motus, tam ratos astrorum ordines viderit. 3. Fam. 8. Primo duo capita epistolæ tuæ nihil habet, quod aut definitum sit aut certum, nisi me, & c. 3. de Na. 24. Stellæ cursus certos & constantes habent. 1. de Nat. 37. Cleanthes æthera certissimum deum iudicat. 1. V. 3. 1. Qualis erat ista tua accusatio: quæ domestici periculi, metu certissimi & maxime criminis non modo suspicionem, verum etiam mentionem ipsam pertimescat, pro Sest. 49. Hoc summi in patriam amoris mei signum esse debet certissimum.

¶ *Ratum, & constitutum*, pro S. R. 31. Certum est deliberatumque, quæ ad causam pertinere arbitror, omnia dicere. 2. de Orat. 144. Mihi certum est à iudicis causisque discedere. 2. con. Rull. 102. Pro certo polliceor hoc vobis atque confirmo, & me, & c. 7. Attic. 3. Mihi certum est ab honestissima sententia digitorum nusquam, pro S. R. 83. Quod certum est non facere. 13. At. 7. Sibi certum est Romæ manere. 1. 6. Mihi abiurare certius est, quam dependere. 15. 19. Certum mihi est ad Brutum transire. 1. 7. Certius tibi est me esse hic, quam mihi te istic.

¶ *Fidus, securus, fidelis*. 5. 17. Habebam paucis diebus certos homines, quibus dare poteram. 1. Fam. 7. Quoties mihi certorum hominum potestas erit, quibus recte dem, non prætermittam. I. P. 46. Deorum hæc sunt in impios pœnæ certissima constituta. 2. Qu. Fr. 2. Tu velim quamprimum bona & certa tempestate conscendas.

¶ *Apertus, publicus, notus, infamis*. 1. 2. Certissimus matricida. 15. At. 21. Quem tu illo certiore nebulonem? pro S. R. 83. Iam intelliges certum crimen, quibus suspicionibus coarguatur.

¶ *Peculiaris quidem, definitus, selectus, proprius*. de Som. 4. His certus est in cœlo ac definitus locus. Orat. 198. Certa quædam & definita lex, pro Max. 16. Certorum hominum ferociam extimescens, de Cl. 64. Habet enim certos sui studiosos, qui, & c. 8. At. 1. Ei statim rescripti, hominemque certum nisi de comitibus meis, pro Dom. 28. Hanc nostram coniunctionem certi homines fictis sermonibus diremerunt. 1. de Orat. 183. Certis quibusdam verbis diuortium fieri. Ibid. 254. Africtus certa quadam moderatione pedum, Ibid. Quod quidem certis de causis aliter existimatur. 1. de Inuent. 66. Certum quiddam & breui exempli causa ponam. 2. de Orat. 42. Infinitum genus questionum. (Certum in quo quid in personis, & in constituta re, & definita queritur. Ibid. 119. Hæc artem requirunt, ut certis dicendi luminibus ornentur, pro Qu. 29. Tribuni, à quibus cum esset certum auxilium petitum, tamen, & cæ. de Somn. 16. Eluuiiones terrarum, quas accidere tempore certo necesse est. 2. de Leg. 66. Et huic procuratori certum magistratum præfererat. 2. de Diu. 85. Cum videretur certo in loco silicem cædere. 1. 91. Elis in Peloponneso familias duas certas habet, aruspicinæ nobilitate præstantes. 1. de In. 66. Sed vtraque loco posita vim suam tanquam propriam & certam obtinet, pro Qu. 77. Diffido satis animo certo & confirmato me posse in hac causa consistere, pro Cor. 30. Vidi ego quosdam Athenis numero Iudicum atque Areopagitarum certa tribu, certo numero. 3. de Orat. 38. Sunt certa vitia, quæ nemo est quin libenter fugiat. 1. Offic. 117. Implicari aliquo certo genere cursuque viuendi. 2. de Inuent. 132. Cur in certa verba iurent, cur certo tempore conueniant, certo discedant. 1. de Diu. 118. Certis rebus certa signa percurrere. 4. Ver. 128. Cephaledi mensis est certus, quo mense, & c. pro Qu. 35. Totam causam meam dictionem in certas partes diuidam.

¶ *Commonestus, gradu comparationis*. 10. Attic. 3. Feceris igitur commodè, mihi que gratum, si me de his rebus, & si quid erit aliud, quod scire opus sit, facere certiore. 9. 1. Pompeius certiore me sui consilij fecit. 8. 15. Vtinam tui consilij certior factus essem, ad Br. 7. Me velim de tuis rebus consiliisque facias diligentissimè certiore. 1. Att. 11. Tu quid agas, ubi sis, cuiusmodi iste res sint, fac me quam diligentissimè certiorè. Ibid. 12. Te velim me certiore facias, quid de meis mandatis egeris

atque etiam quid de negotio tuo.

¶ *Syntaxis*. Nihil certi habeo, si quid, aliquid, id certum non ponitur in te. Certa mittere, scribere. Habere certum. Certum esse alicui de aliqua re. De iure certum non est. Nondum te certum habemus: id est, de te nuncios certos. Nescire certum. Pro certo habere, deputare, haberi, polliceri. Certum est abire, id est, decerno. Certis hominibus dare literas. Certus nebulo. Sunt certa vitia, quæ, & c. In certis diuidere partes. Certus & confirmatus animus: id est, fortis. Certiorem facere, & c.

* CERVICULA. 5. V. 49. Tamen ne putamus patronum tuum in hoc crimine ceruiculam iactaturum?

CERVIX, posterior colli pars, audacia. || 12. A. 15. Dādæ ceruices latronibus. 2. de Diu. 133. Testudo capite breui, ceruice anguina. 7. V. 109. Præterem tu accusas? frange ceruicem. Or. 59. Nulla mollitia ceruicium, nullæ guttiæ digitorum. 11. A. 5. Post autem ceruicibus caput abscidit. 5. V. 107. Cum istius auaritiæ pœnam collo & ceruicibus suis sustinerent. 1. de N. 54. Itaque imposuisti in ceruicibus nostris sempiternum dominum, pro Mur. 79. Quæ ab illo in speculis atque infidijs relictæ, in capite, atque in ceruicibus nostris restiterunt. 2. de N. 159. Boum terga non sunt ad onus accipiendum figurata, ceruices autem natæ ad iugum, ad Brut. 16. Puer qui à ceruicibus nostris auertisset Antonium, pro Mil. 78. Ego Clodij fautores à ceruicibus vestris repuli. 3. C. 17. Non faciliè tantam molem mali à ceruicibus nostris depulsem, pro S. R. 30. Dare ceruices alicui. 5. A. 42. Dandæ ceruices erant crudelitati nefariæ. Anteq. 21. Ore oppresso ceruices esse præbendas. 5. Tus. 62. Gladium demitti iussit, ut impendèret illius beati ceruicibus. 12. Fa. 23. Legiones ad urbem adducere, & eas in ceruicibus nostris collocare cogitat. 3. ad Her. 26. Sin erit in demonstratione sermo, paululum corpus à ceruicibus demitemus pro Do. 142. Remp. in hac causa vestris ceruicibus sustinetis, pro Sest. 138. Qui tanta munia suis ceruicibus sustinent. Ibid. 90. Ut aliquo præsidio caput & ceruices, & iugulū ac latera tutetur. 5. V. 135. Bene agis, ramen si qui erunt tantis ceruicibus recuperatores, qui audeant in prouincia, cum prætor adfit, contra voluntatem eius iudicare, id est, tanto animo.

† ADIVNCT. Anguina, 2. de Diu. Cruentæ, 7. Ver. Dextra, longa, valida, Arat. Nefariæ, 5. Phil. Teres, 2. de Nat.

¶ *Syntaxis*. Ceruices frangere, præbere, dare. A ceruicibus pellere, repellere, depellere. Caput abscindere ceruicibus. Collo & ceruicibus sustinere. In ceruicibus collocare legiones. Quis tantis est ceruicibus, id est, tanto animo?

CERYLA, cera, Lege, MINIATVLVS.

CERVSSATVS, cerussa illitus & dealbatus, seu fucatus. I. P. 25.

CERVVS. 3. Tus. 69. Natura ceruis & cornicibus vitam diuturnam dedit.

CESENNA, urbs. 16. Fam. 27.

* CESONINVS, post redit. in Sen. 12. de Prouinc. consul. 7. Cesoninum Caluentium per contemptum appellat L. Pisonem. I. P. 14.

CESPES, pro Cec. 60. Non esse arma cespites neque glebas.

CESSATIO, intermissio. 16. Fam. 26. Sic tu etiam, si quid scribas non habebis, scribito tamen, ne furtum cessationis quæsisse videaris. 1. de N. 103. Epicurus nihil cessatione melius existimat. 1. de Leg. 10. Legationem aliqua oratio ista postulat, aut eiusmodi quampiam cessationem liberam atque otiosam.

† ADIVNCT. Libera atque otiosa, 1. de Leg.

CESSATOR, piger, lentus, segnis. 3. Q. Fr. 5. De libris Tyrannio est cessator, Chryippo dicam, sed res operosa est. Ibid. 6. Cum Electram & Troadam scripseris, cessator esse noli. 9. Fam. 17. Hæc tibi antea non rescripti, non quod cessator esse solerem, præsertim in literis, sed, & c.

CESSIO, à cedo, cessi. Top. 28. Abalienatio est eius rei, quæ mancipi est, aut in iure cessio, aut, & c.

CESSO, nihil ago, vaco, ferio, cessator sum, conuiesco, languo. 1. de Nat. 22. Isto tam immenso spatio quæro Balbe cui Pronæ vestra cessauerit. 3. 94. Cur tam multos deos cessare & nihil agere patitur. 1. 102. At pueri etiam cum cessant, exercitatione aliqua delectantur. 2. At. 7. Denique aliquid aliud exorbitat, ne tibi plane cessasse videamur. 16. Fam. 22. Ego hic cesso, quia ipse nihil scribo, lego autem libentissimè. 3. Q. Fr. 1. Cicero noster, dum ego adsum, non cessauit apud Rhetorem. 1. Acad. 2. Nec tamen istum cessare, sed celare quæ scribat existimo. || 2. At. 6. Satis iusta causa cessandi est.

¶ *Morer*. de Pro. 15. Alterum, si tabellarij non cessarint, necesse est paucis diebus pœniteat audere.

¶ *Desino, finem facio, desisto*. 3. Q. Fr. 5. Illos libros scribere non cessauit, neque cesso, de Sen. 13. Gorgias centum & septem compluit annos, nec vnquam in suo studio & opere cessauit. 11. Att. 11. Ille non cessat de nobis detrahere. 1. Q. Fr. 4. Sin, & c. ne cessaris me certiore facere, ut accurram. 2. 2. De ædificatione tua Cyrum vrgere non cesso.

¶ *Syntaxis*. Cessare, & nihil agere. Cesso dicere, vrgere. Cessat tabellarius: id est, tardus est, moratur. Cessare in studio, & opere.

CETARIVS, qui magnorum piscium mercaturam exercet. 1. Off. 150. Cetarij, Iani, coqui, factores, piscatores, &c.
CETVS, piscis, ingens piscis, belua marina. 2. de Nat. 114.
— Cantaurus Cedit, qui parteis properans subiungere cetis.
alias, & recisus, chelys.
CEOS, vol. **CEVS**, insula. 5. Attic. 12.
CEVS, ea. 1. de Diu. 130.
CHALCEDONIVS, ab urbe Chalcedone. 1. Aca. 17. & 3. de Or. 16.
CHALCIDIVS, Idem. 3. de Nat. 24.
CHALDAEI, Babylonij. pro Mur. 25. Aquibus dies tanquam à Chaldaeis petebatur. 1. de Diu. 2. Assyrij qua in notatione Chaldaei non ex artis, sed ex gentis vocabulo nominati, fiderum scientiam putatur effecisse. Ibid. 9. Chaldaei in Syria cognitione altrorum solertiq; ingeniorum antecellunt. 2. 87. Chaldaeis in praedictione & in notatione cuiusque vitæ ex natali die credendum non esse. 1. Tusc. 95. Chaldaeorum promissa.
CHALDAICVS. 2. de Diu. 88. Scilax totum hoc Chaldaicum cum praediciendi genus repudiavit.
CHAONIA, regio. 6. Attic. 3.
CHARACTER, Orat. 134. Sed etiam ipsa forma restat, & character ille qui dicitur. item: In omni re difficillimum est formam, quod *χαρακτήρ* Græcè dicitur, exponere optimi, quod aliud aliis videtur optimum. 2. Qu. Fr. 15. Dic mihi num aut res, aut *χαρακτήρ* non delectat?
CHARITAS, amor, studiosa propensio. de Am. 82. Ipse se quisque diligit, nō vt aliquam à seipso mercedem exigit charitatis suæ, sed quod per se quisque sibi charus est. 1. de Nat. 123. Hominum charitas & amicitia gratuita esse debet. de Am. 31. Sensum diligendi & benevolentia charitatem à natura gigni. 1. de Fin. 52. Liberalitas, qua qui vtuntur, benevolentiam sibi conciliant, & quod apertissimum est ad quietē viuendum, charitatem. de Amic. 27. Ea charitas, quæ est inter natos & parentes, quæ dirimi nisi detestabili scelere non potest. Ibid. 72. Cum cogniti sunt & regum filij inuenti, retinent tamen charitatem, id est, animi propensionem ingentiam, in pastores, quos patres suos diu esse crediderunt. ad Brut. 12. Vt charitas liberorum amiciores parentes reip. redderet. 2. de Or. 206. Hæc res amorem magis conciliat, illa virtutis defensio charitatem. Ibid. 237. Parcendum est autem maxime charitati hominum, ne temerè in eos dicas, qui diliguntur. pro Sest. 53. Patriam, quæ mihi erat charissima, propter ipsius patriæ charitatem reliqui. 1. Offic. 57. Omnes omnium charitates patria vna complexa est. pro Sest. 6. Sed benevolentiam & charitatem illius necessitudinis mos filia non ademit. 12. A. 20. Nec id fit fastidio meos, sed charitate reipub. 12. Fa. 16. Filii tuus, cui nos & charitate & amore tuum officium præsturos non debes dubitare. 1. A. 29. Credo vos homines nobiles, &c. charitatem ciuium & gloriam concupisse. * de Prouinc. confu. 29. Eum ad populi charitatem deuocant. || Part. 56. Charitate autem mouentur homines vt deorum, vt patriæ, vt parentum: aut amore, vt fratrum, vt coniugum, vt liberorum, vt familiarium. 10. Fam. 6. Me autem impulit tui charitas, vt quamquam nec tibi ipsi consilium deesse, & fratris firmitq; benevolentia, fidelisque prudentia tibi præsto esset futura, vellem tamen meaque auctoritatis, pro plurimis nostris necessitudinibus præceptum aliquod ad te peruenire. ibidem. 22. Sic tibi persuade, tantam esse apud omnes bonos tui charitatem, vt nullum genus amplissimæ dignitatis excogitari possit, quod tibi paratum non sit. pro Rab. 15. Nihil horum sine magna cura & summa charitate vestri ordinis loquor. 1. de Fin. 35. At magnum periculum adiit (*Tarquarus*) in oculis quidem exercitus. Quid ex eo consecutus est? laudem, & charitatem, quæ sunt vitæ sine metu degendæ præsidia firmissima. 1. de Nat. 123. Hominum charitas & amicitia gratuita est. *ibid.* Nulla est charitas naturalis inter bonos. 2. Off. 30. Sequitur vt differamus quibus rebus possimus facillimè eam quam volumus, adipisci cum honore & fide charitatem: sed ea non pariter omnes egemus. de Amic. 102. Sed quoniam res humanæ, fragiles, caducaeque sunt, semper aliqui acquirere sunt quos diligamus, & à quibus diligamur: charitate enim benevolentiaque sublata, omnis est vita sublata iucunditas. 1. Tusc. 90. Quia tanta charitas patriæ est, vt eam non sensu nostro, sed salute ipsius metiamur. 2. de Leg. 5. sed necesse est, charitate eam (*patriam*) præstare, qua reipub. nomen vniuersæ ciuitatis est, pro qua mori, & cui nos totos dedere, & in qua nostra omnia ponere quasi consecrare debemus. 1. de Leg. 60. Nam cum animus, cognitis perceptisque virtutibus, à corporis obsequio, indulgentiaque discesserit, voluptatibusq; sicut labem aliqua dedecoris oppresserit, omnemque mortis dolorisque timore effugerit, societatemque charitatis coierit cum suis, &c. quam contemnet, quam despiciet, quam pro nihilo putabit, ea, quæ vulgò dicuntur amplissima. *Lamb. legit*, societatem carnis eiecerit.

† **ADIVNC**. Admirabilior, 1. de Fin. Diurna, præfens, pro Dom. Gracita, 1. de Nat. Humana, 5. Famil. Maxima, 1. Fam. Maxima, 3. Offic. Naturalis, 2. de Diu. summa, pro Rab.

† **Syntaxis**. Charitas & amicitia Benevolentia & charitas Bene

uolentia charitas. Charitatem retinere in aliquem. Charitas & amor.
CHARON, inferorum nauta. 3. de N. 43.
CHARTA, chartula, membranula, macroculum. 2. Q. Frat. 14. Calamo & atramento temperato, charta etiam dentata res agetur. pro Cæl. 40. Chartæ quoque, quæ illam pristinam seueritatem continebant, obfoluerunt. 2. At. 20. Jam enim charta ipsa ne nos prodar, perimesco. 5. 4. Chartam tibi deesse mea cautio est. 7. Famil. 18. An hoc significas, nihil fieri? frigere te? ne chartam quidem suppeditari? pro R. P. 39. Merces fallaces chartis, linteis, ac vitro delata. 1. de Diu. 20.
Voces tristificas chartis promebat Hetruscis.

CHARTVLA, 7. Famil. 18.
CHARVS, **CHARIOR**, **CHARISSIMVS**, acceptus, iucundus, antiquus, qui suauitatem filij apud aliquem obtinet. 1. de N. 123. Charum ipsum verbum est amoris, ex quo amicitia nomen est ductum. 4. C. 11. Comes alicui charus atq; iucundus. pro Cl. 202. Hic multis charus atque iucundus est. de Cl. 20. Vir mihi charus atq; iucundus. pro Arch. 22. Ennius charus fuit Africano. 2. de Or. 304. Si in homines charos iudicibusque iucundos inuehare. Ibid. 15. Cum viderè apud me homines mihi charissimos & amicissimos. 1. Fa. 7. Quem in primis amamus, charumq; habemus. pro Cor. 59. Aliquem diligere, charumque habere. Postquã in Sen. 2. Parètes charissimos habere debemus. 9. At. 9. Paucos æquè ac te charos habeo. 10. 13. Omnes suos charos habet, me quidem se ipso chariorem. 2. 20. Pompeius nos amat, charosque habet. 4. C. 3. Frater charissimus & amantissimus. 1. A. 29. Dolabella, qui es mihi charissimus. 1. de Or. 19. Cæterique quorum gloria nobis dignitasque chara est. 1. Offic. 57. Omnium societatum nulla est charior, quam ea quæ cum republ. est; chari sunt parentes, chari liberi, propinqui, familiares: sed omnes omnium charitates patria vna complexa est. 2. 29. Atq; in has clades incidimus, dum metui quam chari esse & diligi maluimus. 2. de Fini. 29. Sibi quenque charum esse. *ibid.* Qui sibi chari sunt, selesque diligunt. 1. 53. Diligi & charum esse, iucundum est.

† **Syntaxis**. Charus & iucundus, charus & amicus. Amare, charumque habere. Charissimus, & amantissimus. Charus est ac dilectus. Sibi charus est, selesque diligit. Charum esse, diligitque.

CHARYBDIS, locus in freto Siculo periculosus, quod ibi mare sit voricosum & præceps. de Arusp. 59. Quam denique tam immancim Charybdim Poëtæ fingendo exprimere potuerunt, quæ tantos haurire gurgites possit? quantas, &c. 2. A. 67. Quæ Charybdis tam vorax, tot res tam cito absorbere potuisset? 7. V. 145. Non Charybdim tam infestam, neq; Scyllam nautis fuisse arbitror. 3. de Orat. 162. Charybdim bonorum, voraginem potius dixerim.

† **ADIVNC**. Immanis, de Harusp. Infesta, 3. Ver. Vorax, 2. Phil.

† **Syntaxis**. Charybdis immanis, vorax, infesta. Bonorū, id est, opum, Charybdis.

CHELE, Scorpij brachia, in caelo signum. in Arat. Exin proiecta claro cum lumine Chele. ibidem. Et pauca Cheles stella.

CHELIDON, Verris clientula & amica. 3. Verr.

CHERRONESVS, locus Thraciæ & vrbs. ad Brut. 2. Quod scribis postea statuisse te ducere exercitum in Cherronesum, &c. facis ex tua dignitate. 2. contra. Rul. 49.

CHERRONENSIS. I. P. 86.

CHIMAERA, monstrum confictum. 1. de Nat. 109. Res quæ nunquam esse potuerunt, vt Scylla & Chimæra. 2. Attic. 16. Πρωτολειών, ὀπίθεν ἢ δεξιῶν μετὰ ἢ ἡμυαία.

CHIROGRAPHVM, scriptum manu propria. 12. Famil. 1. Cuius ara refigere debebamus, eius etiam chirographa defendimus. 2. A. 81. Quo me teste conuincas? an chirographo? at literæ sunt librarij manu. 2. Att. 20. Non vtar meo chirographo neq; signo, si modò erūt eiusmodi literæ, quas in alienum incidere nolim. 3. de Na. 74. Id quoque L. Labienus fecit, qui chirographum sex primorum imitatus est. 7. Famil. 18. Græculam tibi misi cautionem chirographi mei. 1. A. 16. An in commentariolis, & chirographis, & libellis acta Cæsaris firma erūt? 16. Fa. 21. Credidi chirographis eius & affirmationi præsentis Laterensis. 2. 13. Extrema pagella pupugit me tuo chirographo. 10. 21. Laterensis suo chirographo misit mihi literas, in quibus, &c. exëplar eius chirographi Titio dedi. Ipsa chirographa omnia, & quibus credidi, ea quibus fidem non habendam putavi, Leucipio dabo perfe-renda. de Cl. 276. Chirographa, testificationes, indicia, questiones, manifestam rem deferre. 2. A. 35. Cuius domus quæstuosissima est falforum commentariorum chirographorum officina.

† **Syntaxis**. Tuo chirographo literas accepi. Vri suo chirographo. Chirographo cautio.

CHIRURGIA, Medicina pars que manu medetur. 4. Atti. 3. Dieta curari incipio: chirurgiæ tædet.

CHIVS, insula. 3. V. 49. & 7. 126.

CHIVS, adiect. de Sen. 3. Aristo Chius.

CHLAMYDATVS, vt crepidatus. pro R. P. 27. L. Sylla imperator chlamydatus.

CHLAMYS,

C H L A M Y S, vestis militaris & regia, paludamentum. Ibid. L. Scipionis non solum cum chlamyde, sed etiam cum crepidis in Capitolio statuam videtis. 4. ad Her. 60. Citharedus palla inaurata indutus, cum chlamyde purpurea coloribus variis intexta.

C H O R D A, nerius. 3. de Ora. 114. Voces ut chorda sunt intentae, quae ad quemque tactum respondeant. 2. de N. 149. Itaque plestri similem linguam nostri dixere, chordarum dentes.

C H O R A G I V M, scenicus apparatus totus, & pompa. Ponitur pro Thraonica quadam ostentatione. 4. ad Her. 63. Aut aliquod fragile falsae choragium gloriae comparetur.

C H O R E V S, trochaeus, aliis, Chorivus, pes est. Orat. 2. 12. Dichoreus est, cum duo extremi chorei sunt: id est, è singulis longis & breuibus.

† **A D I V N C.** Extremi, Or. Innumerabiles, 2. Phil. Venales, 5. Phil.

C H O R V S, corona, multitudo, sodalium, numerus. pro Mur. 49. Catilina stipatus choro iuuentutis. 14. Atti. 8. Baiana negotia chorumque illum, de quo scire vis, cum prospexero, tum scribam. 3. Offi. 116. Potest esse vitale, quod sit huic talium virtutum choro contrarium. 1. de Fin. 26. Epicurum penè è Philosophorum choro sustulisti: id est, è numero. 5. A. 15. Saltatores, citharistas, totum denique commestationis Antonianae chorum. * Oecon. 1. Vbi chorus canentium non certis modis neque numeris praecentur magistri consensu, dissonum quiddam ac tumultuosum canere videtur. At vbi certis numeris ac pedibus velut facta conspiratione consensit atque concinuit.

† **Syntaxis.** Chorus iuuenium, Philosophorum, virtutum, & commestationis: id est, compotatorum.

C H R Y S E S, annis Sicilia. 6. V. 96.

C H R Y S I P P V S, philosophus Stoicus. || de Fat. 14. Omnia vera in praeteritis necessaria sunt, ut Chrysippo placet. Ibid. 41. Chrysippus autem cum & necessitatem improbare & nihil vellet sine praepositis causis euenire, causarum genera distinguit, ut & necessitatem effugiat & retineat latum. 4. Acad. 75. Sed quid eos colligam, cum habeam Chrysippum, qui fulcire putatur porticum Stoicorum: 1. Tusc. 108. Per multa alia colligit Chrysippus, ut est in omni historia curiosus. 2. de N. 16. Chrysippus quidem, quamquam est acertimo ingenio, tamen ea dicit, ut ab ipsa natura didicisse, non ut ipse reperisse videatur. 4. Aca. 87. Res vniuersas profundam: de quibus volumina impleta sunt non à nostris solum, sed etiam à Chrysippo, de quo queri solent Stoici: dum studiosa omnia conquisierit contra sensus, & perspicuitatem, contraque omnem consuetudinem, contraque rationem, ipsum sibi respondentem, inferiorem fuisse: itaque ab eo armatum esse Carneadem. 4. de Finib. 7. Quamquam scripsit artem Rhetoricam Cleanthes, Chrysippus etiam, sed sic, ut si quis obrumescere concupierit, nihil aliud legere debeat. 1. de Natu. 39. Iam verò Chrysippus, qui Stoicorum somniorum vaferrimus interpres, magnam turbam congregat ignotorum deorum, atque ita ignotorum, ut eos ne coniectura quidem informare possumus. 4. Acad. 138. Testatur saepe Chrysippus, tres solas esse sententias, quae defendi possint de finibus bonorum: circumcidit & amputat multitudinem. 1. de Finib. 39. At etiam Athenis, ut à patre audiebam faceret, & urbane Stoicos irridente, statua est in Ceramico, Chrysippi sedentis porrecta manu: quae manus significet illum in hac rogatiuncula esse delectatum. Num quidnam manus tua, sic affecta quemadmodum affecta nunc est, desiderat? Nihil sanè. At si voluptas esset, bonum desideraret. de Fat. 12. Vigila Chrysippe, ne tuam causam, in qua tibi cum Diodoro valente Dialectico magna luctatio est, deseras. 1. de Nat. 94. Zeno Chrysippum numquam nisi Chesippum vocat. 1. de Or. 49. Etenim videmus, iisdem de rebus ieiune quosdam & exiliter, ut eum quem acutissimum ferunt, Chrysippum disputauisse, neque ob eam rem Philosophiae non satisfecisse, quod non habuerunt hanc dicendi ex arte alienam facultatem. 7. Att. 2. Sed tamen ne illo quidem quicquam improbius. Chrysippum verò, quem ego propter literularum nescio quid libenter vidi, in honore habui, discedere à puero insciente me?

C H R Y S I P P A E V S, 4. Acad. 96.

C I B A R I A, omnia quibus animantes vescuntur & aluntur. pro S. R. 56. Anseribus cibaria publicè locantur, & canes aluntur in Capitolio. Ibid. 57. Cibaria vobis praebere videmus. 4. V. 12. Quaestores liberaliter ex istius cibariis tractati. 3. 72. Menstrua cibaria. 5. 2. 16. At vberiora cibaria facta sunt caritate, credo, &c. 6. Att. 3. Vnde, inquit, me iubes petere cibaria? ibid. Dare cibaria alicui. 5. Fam. 20. Et existimare debes eo minus ad te, vel de tuis cibariis, vel de mea liberalitate peruenisse. 2. Tusc. 37. Fere plus dimidiati mensis cibaria. * Oecon. 1. Quae ad cibaria coquenda & conficienda pertinent.

† **A D I V N C T.** Menstrua, 3. Ver. Vberiora, 5. Ver.

† **Syntaxis.** Cibaria locare: id est, apponere, praebere, dare, ferre. Ex cibariis tractare aliquem. Cibaria menstrua, vberiora facta.

C I B A R I V S, 5. Tusc. 97. Ptolemaeo peragranti Aegyptum comitibus non consecutus, cibarius in casa panis datus est.

C I B V S, esca, passus, epula. 2. de Nat. 122. Animalia cibum partim oris hiatu & dentibus ipsi capeffunt, partim vnguim tenaci-

tate arripiunt, partim aduncitate rostrorum, &c. 2. de Nat. 24. Cleanthes negat vllum esse cibum tam grauem, quin is die ac nocte concoquatur. 2. de Fin. 64. Epicurus utebatur eo cibo, qui & suauissimus esset, & idem facillimus ad concoquendum. 2. de Leg. 67. Terra cibos fert, & ut mater cibos suppeditat. 1. de Div. 62. Ex quo etiam Pythagoricis interdictum putatur, ne faba vesceretur, quòd habet inflationem magnam is cibis. Ibid. 57. In omne corpus diuiso & modificato cibo: aliis, modificato. 7. V. 117. Parentes liberis suis cibum vestitumque introferre prohibentur. de Sen. 36. Tantum cibi & potionis adhibendum, ut reficiantur vires, non opprimantur. 1. de D. 60. Nunc onusti cibo & vino perturbata & còfusa cernimus. pro Mur. 74. Cato negat verum esse, allici benevolentiam cibo. 1. de Fin. 37. Cum cibo & potione fames fitisque depulsa est. 16. Fa. 1. Si posteaquam coepisti, videris tibi me posse consequi, tuum consilium est. * Oecon. 1. Quae ad cibum conficiendum vasa constituebantur Horrensi. Cibum subtrahunt.

† **A D I V N C.** Animalis, grauis, terrestris, 2. de Nat. Multus, 5. Tusc. Suauissimus & facillimus ad concoquendum, 2. de Fin.

† **Syntax.** Cibum capeffere de se, ferri à terra, adhibere. Cibum grauis, inflationem habens. Cibo onustus. Ad concoquendum facilis cibis.

C I C A T R I X, signum quod sanato vulnere, vel ulcere, haeret in corpore. A. 17. Luculentam tamen ipse plagam accepit, ut declarat cicatrix. 1. de Inu. 47. Quoniam cicatrix est fuit vulnus. 3. Tusc. 14. Nec ille liber vulneribus medetur, sed cicatricibus. 3. còr. Rul. 4. Ne reficere obductam iam reipub. cicatricem videret. 7. V. 3. Ut ostenderet cicatrices aduerso corpore exceptas. 2. de Or. 124. Et iudicibus cicatrices aduersas senis Imperatoris ostendere.

† **Syntax.** Cicatricem iam obductam reficere. Exceptas aduerso corpore cicatrices: id est, vulnere exceptorum vel plagarum.

C I C E R O, de Clar. 253. Cicero, copiae inuentor ac princeps à Caesare dictus. 4. Fam. 14. Cicero ad Pompeium accessit, pacis spe adductus. 1. Qu. Frat. 14. Exul Thessalonicae agebat. 16. Atti. 14. A Dolabella alienatus. 15. Fam. 14. Sacerdotium non appetiuit, cum posset consequi. 4. Acad. 115. Diodorum à puero audiuit. 11. Fa. 15. Breuitatis magistro ut cogitatur Bruto. 3. Quin.

† **Frat. 1.** Poëma ad Caesarem composuit, 6. Famil. 18. Oratorem meum tantoperè à te probari vehementer gaudeo, mihi quidem sic persuasero, me quicquid habuerim iudicij de dicendo in illum librum contulisse. 4. 3. de Clar. 217. Cum ego pro Titinia Cottae perorauissem, ille contra me pro Ser. Nauiio diceret, subito totam causam oblitus est. 4. Fam. 3. Omnem suam curam atque operam ad Philosophiam contulit. de Clar. 319. Cum Hortensio coniunctissimus. 2. P. 40. H-S. ducenties ex amicorum testamentis consequutus. 2. de Leg. 42. Iudicia senatus, Italiae, gentium denique omnium conseruatae patriae conseruatus est. 9. Att. 12. Urbis conseruator & parens. 3. de Leg. 37. Consul. Rempub. optimam Attici opinione constituerat, quae esset in potestate optimorum. de Clar. 1. Ab Horrensi in augurum collegium cooptatus & inauguratus. 6. Famil. 6. Cur ad civile bellum profectus. Postquam in Sen. 33. Cur armis Clodio non restiterit. 11. Att. 3. Cicero magnam pecuniam Pompeio mutuam dedit. pro Rab. 32. Gabinium receptum in gratiam, in iudicio capitis defendit. 7. Fa. 1. Etiam non optimè de se meritis defendebat rogatu aliorum. 13. Att. 13. Suam *οὐδὲ τὸν οὐδὲ τὸν* Bruto respondit. 2. de Leg. 42. Custodem urbis, omnibus suis rebus ereptis ac perditis, violari ab impiis passus non est, eaque ex sua domo in ipsius patris domum detulit. Orat. 2. 14. Ab Aristotele dissenfit. 3. de Leg. 21. Cicero sibi egregium, & ad immortalitatem memoriae gloriosum duxit, neminem in eum mercede vlla tribunum potuisse reperiri, nisi cui ne esse quidem licuisset tribuno. I. P. 25. A Campanis inaurata statua donatus. 4. V. 100. Cicero apud Tribun. Pleb. Sthenij Thermitani causam egit. 1. Famil. 6. Domum aedificauit. 5. Famil. 9. Feneratorum ex oblatione exemit. Orat. 12. Non ex rhetorum officinis, sed ex mediis Academiae spatii orator exiit. ad Brut. 3. Quanto cum plausu exceptus à populo. pro Mur. 40. Cicero Aedilis trinos ludos fecit. 2. cont. Rull. 7. Primus homo nouus Consul factus est. de Clar. 321. Praetor primus magna populi voluntate factus. ad Brut. 17. Multò minus in agendo, quam in scribendo foris. 2. de Leg. 31. Augur fuit. 1. V. 2. In Sicilia quaestor fuit. 7. Famil. 30. Cicero socium studiorum habebat Atticum. 6. 21. Timidus habebatur à nonnullis. 9. 16. Discipulos dicendi habuit Hircium & Dolabellam. Ibid. 18. Caesare dominante quasi ludum habuit. 4. Attic. 5. Villam habuit, quae Catuli fuerat. 2. Famil. 1. Cicero impiger in scribendo. 1. Q. Frat. 4. In calamitatem incidit, quòd iis credidisset, à quibus nefas putatur esse se decipi. de Clar. 330. In Reipub. noctem incidit. 1. de N. 6. Institutus à Philone, Antiocho, Diodoro, Possidonio. 2. Atti. 18. A Caesare inuitatus ut sibi esset legatus. 14. 2. Facilis à Caesare iudicatus. 13. 21. Cicero lapsus in verbo, Inhibere I. V. 37. pro Mur. 3. Legis ambitus lator. 14. Att. 12. Legatus in Graciam proficiscitur. 4. 17. Legatus Pompeio. 5. Famil. 7. Cicero non multò minor quam Laelius. 4. C. 23. & 11. P. 27. Cicero Prouinci-

pro Reipubli. salute neglexit. 15. Famil. 4. Triumphum neglexit. I. P. 6. & Pro P. Sest. 12. 1. A. Qu. Catulo patriæ parens nominatus. 2. P. 4. Augur. à Cn. Pompeio & Qu. Hortensio nominatus. 4. V. 181. Cicero publicanorum ordinem vehementer obseruabat. 2. con. Rull. 3. Cum primùm licitum est, Consulatum petiit & obtinuit. de Clar. & 1. T. Ufc. Cicero à M. Tullio Rege oriundus. 1. con. Rull. 2. 7. Equestri loco ortus. 12. P. 27. In Cn. Pompeij exercitu tyro bello foiali. 1. C. 28. Homo per se cognitus. 1. cont. Rull. 23. Veritate non ostentatione popularis. de Arusp. 58. Senatus comes. pro Deiot. 1. & pro Cl. 5. 1. Initio dicendi grauius commoueri solitus. pro Planc. 74. Nonnunquam de scripto dicere solitus. 6. Fam. 7. Cicero omnium patronus. de Clar. 3. 15. Asiam totam cum summis rhetoribus peragravit. 3. Attic. 15. Pompeij minus liberali responso perterritus. 9. Fam. 17. Philosophus. 8. Att. 3. Sacerdotio amplissimo præditus. 2. cont. Rull. 48. Prætor biennio antequam C. o. s. pro Clu. 147. Prætor quæsitum de pecuniis repetundis. 1. Q. Fr. 4. In exilium proficiscens, triduo summa cum gloria dicebatur esse rediturus. 3. V. 16. In Siciliam. in Verrem inquirendi causa profectus. 10. Att. 4. Quatuordecim annis ante prospexit tempestatem eam, qua euersa est. Respubl. 12. Fam. 16. De interitu Cesaris scripturus putabatur. 1. cont. Rull. 23. Cicero qualis in gerendo consulatu. 15. Att. 13. Libros de Officiis quando scripserit. 13. 19. In suis libris de Finibus, quibus personis quem sermonem tribuat. 15. Fam. 2. 1. Quicquid dicebat facerem Trebonio videbatur. de Clar. 161. Quo anno natus. ibid. 313. Quo habitu corporis adolescens fuerit. 15. Attic. 15. Nostrum quomodo modestior est, eodem me magis commouet. de Clar. 3. 12. Quo tempore ad causas accesserit. ibidem 328. Quo tempore floruit. 1. Attic. 13. Cicero abiens consulatu, magna frequentia domum reductus. pro Mur. 17. Claustra nobilitatis refregit. de Clar. 330. Post mortem Hortensij, orbe eloquentiæ quasi tutor relictus. 15. Fam. 4. Ab inani laude & vulgi sermonibus remotus. pro Pomp. 2. Ter Prætor primus centuriis cunctis renunciatus. de Clar. 277. M. Callidij lenitatem orationis reprehendit. ad Brut. 15. A Bruto reprehensus, quod in honoribus decernendis esset nimius. 1. Fam. 9. Qua ratione restitutus. postquam in Sen. 2. 6. A. P. Lentulo Consule comitiis centuriatis in patriam reuocatus. 14. Att. 22. Cicero ad Brutum de optimo genere dicendi scripsit. 2. 1. De Consulatu suo librum scripsit. 3. de Leg. 4. Quæ de optima Repub. sentiret, sex libris ante scripsit, quam de legibus. Leges autem, de quibus ad eum, quem probauit ciuitatis statum, accommodauit. 1. Att. 16. Græcum commentarium de rebus suis scripsit. 12. 48. Martium scripsit. * Or. 102. 103. 104. Permultas orationes scripsit. 1. de Leg. 9. Plura scripsit, quam quisquam ex Latinis. 1. Qu. Fr. 2. Homines nihili, etiam sciens, familiaritate complecti solitus. 9. Fam. 15. Facetis mirifice capi solitus. 8. Maiorem partem nihil curare solitus. 8. Att. 16. Omnia officio metiri solitus. 2. Fa. 16. Etiam in stomacho ridere solitus. Orat. 13. 1. Miseratione admodum dolentem uti solitus. 9. Fa. 2. 1. Quo sermone in quaere re uti solitus. || Ipsa iudicia (inquit) non solemus omnia tractare vno modo: priuatas causas, & eas tenues, agimus subtilius: capitis, aut famæ scilicet ornatius: epistolas verò quotidianis verbis texere solemus. 1. de Leg. 13. A primo tempore atatis iuri studuit, neque vnquam ita se ad dicendum dedit, ut ius ciuile contemneret. pro Cec. 97. Cottam in causa Arretinorum apud Decemuiros superauit. pro Rab. 9. Cof. perduellionis iudicium sustulit. de Clar. 306. Cicero se totum Philoni tradit. 5. Fa. 14. Lacrymis & tristitia se tradebat. de Clar. 311. Cicero doctus in forum venit. 5. Fa. 6. Vindex coniurationis. pro Sest. 50. Periculo Reip. viuebat. 6. Fa. 6. Vtebatur familiarissime Cesare. 5. 12. Viuus gloriola sua perfrui vult. 1. Att. 13. Ciceronis & Clodij altercatio in Senatu. ibidem 9. Ciceronis anagnostes puer Sositheus. 7. Fam. 27. Ciceronis animum ex eius libris desiderabat Curius. 4. Att. 3. Ex Ciceronis area expulsi fabri. 15. Fam. 4. Ciceronis astutia qua Amanensis oppressit. 8. Att. 11. Ciceronis augurium de belli ciuilibus magnitudine. Or. 104. Ciceronis aures auidæ & capaces. de Clar. 266. Ciceronis perpetua de pace authoritas nihil valuit. 3. de Legib. 36. Ciceronis aius singulari virtute in suo municipio, quo ad vixit, restitit M. Gratidius, cuius in matrimonio sororem auiam nostram habebat, ferenti legem tabellariam: quæ quum res esset ad se delata, Scaurus Consul, Vtinam, inquit, Marc. Cicero isto animo atque virtute in summa Rep. nobiscum versari, quam in municipali maluisses. pro Dom. 62. Ciceronis bona quam sedè à Clodianis direpta. 12. P. 19. Ab Antonio nondum victore cuidam Petissio Vrbinati donata. de Prou. 45. Ciceronis casus, funus Reipublicæ: sed iustum & indictum. 3. de Leg. 25. Ciceronis causa quæ incidit in tribuniciam potestatem, nihil habuit contentions cum tribunatu: non enim plebs incitata rebus eius inuidit, sed vincula soluta sunt, & seruitia incitata, adiuncto terrore etiam militari. de Cl. 78. & 150. Ciceronis cum Sulpitio comparatio. 6. Fam. 6. Ciceronis consilium de Pompeij, & Cesaris coniunctione. I. P. 4. Ciceronis consulatus acta. 4. C. 2. Ciceronis Consulatus ad salutem Reip. fatalis. 9. Fam. 24. Ciceronis cura de Rep. 4. Att. 15. Ciceronis orato-

rij dialogi. 7. Fam. 32. Ciceronis dicta & ioci cuiusmodi. 9. Fam. 16. Ciceronis facere dicta ad Casarem cum reliquis actis perferrebantur. 7. Atti. 5. Ciceronis natalis dies ad III. non. Ian. pro Quin. 4. Ciceronis diligentia. 1. C. 8. 9. 10. & c. Ciceronis diligentia in explorandis Catilinæ consiliis. 2. de Leg. 4. 2. Ciceronis discessu polluta sunt religionum iura omnia, & perditorum ciuium scelere, vexati lares eius familiares, in eorum sedibus exadificatum templum licentiæ, pulsus à delubris is qui ea seruauit. 4. Att. 3. Ciceronis domus in Ceramicis. pro Dom. 103. Ciceronis domus in Palatio & in pulcherrimo vrbs loco. Ibid. 114. Prope porticum Catuli. de Arusp. 15. Pecunia publica ex auctoritate Senatus ædificata. 16. Atti. 5. Ciceronis epistola quæ quando edi ceptæ. 2. Fam. 10. Ciceronis militaria facinora. Ibid. 16. Ciceronis stomachi & oculorum fastidium. 4. V. 99. Ciceronis festinatio, vt ad diem Verris iudicio adesset. 1. Att. 1. Ciceronis filius quando natus. 12. Fam. 16. Ciceronis filius Athenis operam dabat literis sub Cratippo. ad Brut. 14. Ciceronis filius cum Bruto. 10. P. 13. Cicero F. Legionem à C. Antonio ad Brutum abduxit. 10. Att. 4. Q. Ciceronis filius quas literas ad Casarem miserit. 16. Fa. 2. 1. Ciceronis filij errata. 12. 16. Ciceronis filij laus. 14. Att. 7. Ciceronis filij litteræ. pro Do. 50. Cic. filij vita, à Clodianis expetita. 1. Q. Fr. 3. Ciceronis filia magno ingenio. 6. Att. 3. Ciceronis præclaræ gesta in Prouincia. 14. 14. Ciceronis cum P. Clodio inimicitia. 1. de D. 58. Ciceronis infamium, quum Asiæ prouinciæ præfesset. 5. Fam. 2. Ciceronis magistratu abeuntis iniuriandum. 13. Att. 47. Ciceronis laudatio Porciæ: item M. Varronis & Lollij laudatio. 12. 2. 1. Ciceronis liber de luctu minuendo. 12. Fam. 17. Ciceronis liber de optimo genere dicendi quando scriptus. 13. Att. 18. Ciceronis arguti libri ad Varronem. 16. 11. Ciceronis libri de Officiis. 3. Qu. Fr. 5. Ciceronis libri de optimo statu ciuitatis & optimo ciue, vel de Rep. 13. Att. 19. Ciceronis tres de Oratore libri. 4. 15. & 2. Qu. Fr. 13. Ciceronis libri de Rep. quando scripti. 1. Fam. 9. Ciceronis tres libri de temporibus suis, versibus scripti. 8. 2. Ciceronis politici libri omnibus vigent. 2. Qu. Fr. 2. Ciceronis lippitudo. 2. cont. Rull. 1. Ciceronis maiores honoris popularis luce caruerunt. ad Brut. 17. Ciceronis maledicentia. Ibidem 6. Ciceronis necessarij Dyrrachini. 9. Fam. 16. Ciceronis opera libertas erat in ciuitate. Orat. 34. Ciceronis de Bruto & eius eruditione opinio. 3. Fam. 8. Ciceronis opinio de legationibus laudandi causa missis. 13. Attic. 19. Ciceronis oratio nitorem habet. Orat. 108. Ciceronis oratio pro Roscio plena iuuenili redundantia. pro Planc. 66. Ciceronis orationes quo tempore scriptæ. 2. Att. 1. Ciceronis orationes consulares. 3. Qu. Fr. 1. Ciceronis pro Scuro & pro Plancio orationes. 1. Attic. 11. Ciceronis orationum Aristarchus erat Atticus. 11. Fa. 14. Ciceronis organum Senatus. pro Planc. 66. Ciceronis otium nunquam otiosum. 1. Att. 5. Ciceronis pater quando discesserit. 2. de Leg. 3. Ciceronis pater, quum esset infirma valetudine, in villa egit ætatem in literis. ad Brut. 17. Ciceronis peccatum in orando Octauio. 13. Att. 13. Ciceronis quædam $\Phi\lambda\sigma\sigma\omega\gamma\omega\tau\epsilon\sigma\omega$. 2. 1. Ciceronis prognostica. 11. 12. Ciceronis profectio. pro Syll. 42. Ciceronis Consulis prouidentia. pro Sest. 8. Ciceronis prudentia in C. Antonio moderando. pro Planc. 64. Ciceronis Quæstura obscura. 13. Famil. 38. Ciceronis Quæstura Siciliensis. de Opt. 14. Ciceronis ratio in orationibus Æschinis & Demosthenis conuertendis. I. P. 34. & 4. Att. 1. Ciceronis reditus ab exilio cuiusmodi. pro Syll. 21. Ciceronis regnum. 9. Fa. Ciceronis regnum forense. 7. V. 34. Ciceronis religio in magistratibus ineundis. 5. Fam. 9. Ciceronis seruus anagnostes. de Clar. 315. Ciceronis in rhetorica socij & condiscipuli. Ibidem 310. 311. 312. Ciceronis acerrimum in adolescentia studium. 12. 13. Ciceronis toga omnium armis felicior. 7. 19. Ciceronis Topica vbi & quando scripta. Ibidem 5. Ciceronis verbum lusit Cesar. 9. 21. Ciceronis verborum fulmina. 12. 20. Ciceronis villæ, Cumanum, Pompeianum, Sinuessanum. 13. 11. Ciceronis voluntas & studium in Arpinates, municipes suos. de Clar. 328. Ciceronis vox, fato publico extincta. 1. Qu. Fr. 3. Ciceronis vox in domesticis periculis potissimum occidit. 1. Famil. 9. Ciceroni, Gabinio & Pisoni Consulibus, non exercitus, sed duces defuerunt. 3. de Leg. 45. Ciceroni & clarissimis viris visum, de quo serui & latrones sciuisse se aliquid dicerent, de hoc eodem cunctam Italiam quid sentiret, offendere. pro Sest. 126. Ciceroni absenti quantus honos à Senatu habitus. de Clar. 1. Ciceroni è Cilicia decedenti de Hortensij morte allatum est. 9. Famil. 15. Ciceroni à regibus multis allatæ literæ. Postqu. in Sen. 27. 28. 29. 30. Ciceroni in afflictâ eius fortuna, qui beneuoli fuerunt. pro Quint. Ciceroni amicissima breuitas. de Clar. 314. Ciceroni quæ causa in Asiam proficiscendi fuerit. 15. Famil. 4. Ciceroni M. Cato supplicationem decreuit. 5. 2. Ciceroni obiectum fuit, cum in nonnullos animaduertisse indicta causa. 4. C. 20. Ciceroni vni conseruata Reipublic. gratulari decreta. de Clar. 2. 3. Ciceroni coniunctissimus Hortensius. 9. Attic. 4. Ciceroni meo togam puram dare vellem. 3. Fam. 10. Ciceroni quæ tributa sit merces laborum, & vigiliatum suarum. 5. 15. Ciceroni perfligium erant literæ. 4. Atti. Ciceroni redeunt in pa-

triam vt omnes gratulati sūt. 3. 1. Ciceroni primo ex togatis post vibem conditam supplicatio decreta. de Clar. 190. Ciceroni quantum tribuerit Hortensius. 16. Famil. 11. Ciceroni à frequentri Senatu triumphus flagitatus. 3. Q. Fr. 2. Ciceronem appellauit exulem Gabinius. ad Brut. 17. Ciceronem Octavius patrem appellat. 1. Att. 14. Ciceronem ambitio ad honorum studium duxit. 1. Famil. 27. Ciceronem impulit Marius, vt Philosophica scriberet. pro Plan. In Ciceronem omnia omnia facere dicta conferri solita. 1. Q. Fr. 4. In Ciceronem exulem qui officiosi fuerint. 1. Famil. 26. C. Marij in Ciceronem officia. 1. Q. Fr. 3. In Ciceronem perfidia Hortensij, & Arrij. ad Brut. 5. Ciceronem nostrum in vestrum collegium cooptari volo. 6. Fa. 6. Ciceronem qui ex Repub. expulerint. 5. 12. Ciceronem ad spem quandam immortalitatis rapit commemoratio posteritatis. 15. 4. A Cicerone conseruata Respub. 1. de Leg. 15. A Cicerone factis scriptum de optimo Reip. statu. 3. 45. Nihil de Cicerone actum legibus. postquam in Sen. 24. De Cicerone reuocando quæ decret. Orat. 131. Ciceroni vis animi magna. 4. C. 12. Cicerone nemo mitior. Postq. ad Quir. 20. Pro Cicerone Senatus, & hominum præterea viginti millia vestem mutarunt. 6. Fam. 6. Cicerone stante Remp. cadere posse non putarunt. 1. Attic. Cicerones gloriæ auidissimi. 7. 13. Cicerones nostri interdum mihi amandandi videntur in Græciam. 6. 1. Cicerones pueri amant inter se, discunt, exercentur. 5. 17. Cicerones pueros Deiotarus filius secum in regnum duxit. || 3. Famil. 10. Nam si me virum bonum, si dignum iis studiis, eaque doctrina cui me à pueritia dedi: si satis magni animi, non minimi consilij in maximis rebus perspectum habes. 4. 4. *Pluribus verbis egit gratias Casari Marcello restituto.* 2. Q. Fr. 13. Scripsit πολινος, spiritum opus & operosum. 3. Attic. 13. Oro obtestorque te, vt Q. fratrem ames, quem ego miserum miserè perdidisti: nēque quidem patiari grauius consulere de se, quàm expediat sororis tuæ filio. Meum Ciceronem, cui nihil misello relinquo præter inuidiam & ignominiam nominis mei, tuare quoad poteris. 6. Fam. 14. Nam si quisquam est timidus in magnis periculosisque rebus, semperque magis aduersos rerum exitus metuens, quàm sperans secundos, is ego sum: & si hoc vitium est, eo me non carere confiteor. 1. Att. 13. Sed heus tu: vidēne consolatum illum nostrum, quem Curio antea *δοξασιν* vocabat, si hic factus erit, fabam mimum futurum. 16. Attic. 6. De gloria librum ad te misi, & in eo proœcium, id est, quod in Academico tertio, id euenit ob eam rem quod habeo volumen proœmiorum, ex eo eligere soleo, cum aliquo *συνζημιμα* institui. Itaque iam in Tusculano, qui non meminisse me abustum isto proœmio, conieci id in eum librum quem tibi misi. Cum autem in nauī legerem Academicos, agnouī erratum meum. 7. Fam. 3. Mortem mihi cur consciscerem, causa nulla visa est: cur optarem multæ. 9. 26. Sed tamen ne Aristippus quidem ille Socraticus erubuit cum esset obiectum, habere eum à Laida. Habeo inquit Laida, non habeo à Laide. Græcè hoc melius tu si voles interpretabere (*ἐξο λαιδα, ἢ ἐξο λαιδῶ.*) me verò nihil istorum ne iuuenem quidem mouit vnquam: nedum senem. 1. Attic. 13. Clodius Ciceronem regem appellat. 2. de Diuin. 6. Cùmque esset in vnus potestate Respub. neque ego me abdidisti, neque deserui, neque affixi, neque ita gessi, quasi homini, aut temporibus iratus, neque ita porro aut adulatus aut admiratus fortunam sum alterius, vt me mea pœniteret, id enim à Platone, Philosophiæque didiceram, naturales esse conuersiones quasdam Rerum publicarum, vt ea tum à principibus tenerentur, tum à populis, aliquando à singulis. 1. de Nat. 7. Sin autem quis requirit, quæ causa nos impulerit, vt hæc (Philosophica) tam serò literis mandarem, nihil est quod expedire tam facile possimus. Nam cum otio lægueremus, & is esset Reipub. status, vt eam vnus consilio atque cura gubernari necesse esset: primum ipsius Reipub. causa Philosophiam nostris hominibus explicandam putauī, magni existimans interesse ad decus & laudem ciuitatis, res tam graues tamque præclaras, Latinis etiam literis contineri. 2. Offic. 7. Occurritur autem nobis, & quidem à doctis & eruditis, quærentibus satisne constanter facere videamur, qui cum percipi nihil posse dicamus, tamen & aliis de rebus disserere soleamus, & hoc ipso tempore præcepta officij persequamur. 1. Acad. 13. Sed de te ipso (Cicerone) inquit quod audio: quānam inquam de re? Relictam à te veterem (Academiam) tractari nouam. Quid ergo inquam, Antiocho id magis licuerit, nostro familiari, remigrare in domum veterem è noua, quàm nobis in nouam, è veterem? certe enim recentissima quæque sunt correctæ, & emendata maximè. 1. de Leg. 11. Vt quemadmodum Roscius familiaris tuus (Ciceronem alloquitur) in senectute numeros in cantu cæciderat, ipsasque tardiores fecerat tibias, sic à contentionibus, quibus lummis vti solebas, quotidie relaxes aliquid, vt iam oratio tua, non multum à Philosophorum lenitate absit, quod sustinere cum vel summa senectus posse videatur, nullam tibi à causis vacationem video dari. 2. de Diu. 5. Equidem etiam ex iis fructum capio laboris mei, qui iam ætate prouecti in nostris libris acquiescunt: quo-

rum studio legendi meum scribendi studium vehementius indies incitatur: quos quidem plures quàm rebar, esse cognoui. Magnificum illud etiam, Romanisque hominibus gloriosum, vt Græcis de Philosophia litteris non egeant, quod assequar profectò, si instituta perfecero. 3. de Leg. 25. Neque nobis cum illa tum peste certamen fuit, sed cum grauiissimo Reipub. tempore: cui si non cessissem, non diuturnum beneficij mei patria fructum tulisset, atque hoc rei exitus indicauit. 1. de Finib. 7. Quamquam si planè sic verterem Platonem, aut Aristotelem, vt verterent nostri Poætæ fabulas: malè credo mererer de meis ciuibus, si ad eorum cognitionem diuina illa ingenia transferrem: sed id neque feci adhuc, nec mihi tamen ne faciam interdicitum puto. 1. de Natu. 6. Nos autem nec subito capimus philosophari, nec medioerem à primo tempore ætatis in eo studio operam curamque consumpsimus, & cum minimè videbamur, tum maximè philosophabamur. Parad. 2. Quid enim ego laboraui, aut quid egi, aut in quo euigilaerunt curæ, & cogitationes meæ, siquidem nihil peperī, tale nihil consecutus sum, vt eo statu essem, quem neque fortunæ temeritas, neque inimicorum labefactaret iniuria? Mortem minitaris, vt omnino ab hominibus, an exiliū, vt ab improbis demigrandum sit. Mors terribilis est iis, quorum cum vita omnia extinguuntur, non iis quorum laus emori non potest, &c.

CICONIA, *avis nota.* 3. de Fin. 63. Ciconiæ aliorum etiam causa quædam faciunt.

CICUR, *animal mansuetum.* (*ferus, immanis.* 2. de N. 99. Varia genera bestiarum, vel cicurum, vel ferarum. 5. Tusc. 38. Bestiarum immanes alias, quasdam cicures. de Am. 83.

CIENTS. 2. de Nat. 81. Naturam esse vim sine ratione cientem motus in corporibus necessarios. 3. 27. Natura illa sunt omnia cientis, vt & agitantis motibus & mutationibus suis.

CIEO, *commoueo.* 1. de Diu. 15.

Absurdoque sono fontes & stagna cietis.

2. de Fin. 94. Cui viperino motu venæ viscerum veneno imbutæ tetros cruciatus cient.

CIEOR. 1. Tusc. 20. Sic ex corporis totius natura & figura varios motus cieri. de Vn. 21. & 24. Cuius orbis semper eodem modo ciebatur. 1. Tusc. 54. Animatum est, quod motu cietur interiore. 2. de Nat. 23. Omne quod est calidum & igneum, cietur & agitur motu suo.

SYNTAXIS. *Ciens natura, & agitans. Cieri cruciatus, fontes stagna, suo motu cieri & agitari.*

CILICIA, *regio.* 6. V. 23. pro Leg. Man. 35.

CILICES, *Ibidem.* 1. de Diu. 2. de Leg. Agra. Addicetur communis ora Lyciorum atque Cilicum.

CILICIENSIS. 13. Fam. 67.

CILICENSIS. 1. Q. Fr. 2. Cilicensis prætor.

CILICIVM, *vestis è pilis caprarum contexta.* 3. V. 95. Cùm iste coria, cilicia, faccos imperaret.

CIMBRI, *populi.* pro Pom. 60. 2. Tusc. 65.

CIMBRICVS, pro Arch. 19.

CIMMERI, *populi.* 4. Acad. 61. Et Cimmeriis quidem, quibus aspectum solis siue deus aliquis, siue natura ademerat, sine eius loci quem incolebant sirus, ignes tamen aderant, quo tum illis vt lumine licebat: isti autem quos tu probas, tantis offusis tenebris ne scintillam quidem vllam nobis ad aspiciendum reliquerunt.

CINCINNATVS. Postq. in Sen. 11. Quo vultu cincinnatus ganeo patriæ preces repudiauit. pro Sest. 26. Cincinnatus consul. *aliâ, Cirtarus.*

CINCINNATÆ, *pro cometis, aut crinitis.* 2. de Natur. 14. *aliâ, crinitas.*

CINCINNATVS. *subst.* 2. de Finib. 12. Maiores nostri ab atro adduxerunt Cincinnatum illum, vt dictator esset.

CINCINVS, *capillus ad ornatum intortus.* 3. de Orat. 98. Atque eo citius in Oratoris aut in Poætæ cincinnis aut fuco offenditur, quod, &c. I. P. 25. Erant illi compti capilli & madentes cincinnorum simbria.

CINCTVS. pro Milone 1. Non enim corona concessus vester cinctus est, vt solebat. pro Flac. 27. Regio quæ mari cincta est. pro Pomp. 30. Sicilia multis vndique cincta periculis. 6. V. 124. Gorgonis os cinctum anguibus.

CINGO, *coërceo, circundo, munio, tueor.* 3. de Nat. 95. Diligentissimeque urbem religione quàm ipsis mœnibus cingitis. 4. Att. 15. In campo Martio septa marmorea sumus & tecta facturi, eaque cingemus excelsa porticu.

† ADVERB. Diligentius, 3. de Nat. Vndique, pro Pomp.

SYNTAXIS. *Confessus corona cinctus. Regio mari cincta, & periculis.*

CINGVLVM, *oppidum.* 7. At. 13.

CINGVLVS, *zona.* de Somn. 15. Cernis terram quasi quibusdam redimitam cingulis: è quibus duos maximè inter te diuersos vides, &c.

† ADIUNCT. Australis, grauis, diuersi inter se, maximè habitabiles, medius & maximus, de Som. Scip.

CINIS, pro Quint. 97. Eum obsecrauit per fratris sui mortui cinerem. 3. V. 113. Cur hunc dolorem cineri eius atque ossibus inuulsi. 13. A. 12. Sceleratum dedisse penas cineri atque ossibus clarissimi viri. 4. ad Her. 13. Nisi miserandum patriæ viderint cinerem.

CINNA, 3. de Natu. 80. Cur tot ciuitatis principes à Cinna intercepti? 7. Attic. 7. Nec in cæde principum clementior hic erit, quam Cinna.

CIRCA, circum. 4. 19. Nostram ambulationem, & ea quæ circa sunt, velim cum poteris inuisas. 9. Fa. 15. Ex literis tuis intellexi, perspectum tibi esse animum meum circa curam valetudinis tuæ. 3. V. 126. Aiebat multa sibi opus esse, multa canibus suis, quos circa se haberet. 2. con. Rul. 20. Cum Rullus Capuam & vrbes circa Capuam occuparit.

† Syntaxis. *Circa locum, personam. Circa negotium, aut valetudinem. Aut enim Cicero (mirifica locutio) Mihi est animus circa curam valetudinis tuæ.*

CIRCE, maga. 3. de Natur. 48. Circe & Pasiphae è Perfide Oceani filia nata, patre Sole. Ibidem 54. Solem Colchis Æetam & Circein procreasse. 1. Offic. 123. Vlyses in illo errore diuturno mulieribus (si Circe & Calypso mulieres appellanda sunt) inferuiit.

CIRCEIENSES, populi. 3. de Nat. 48.

CIRCENSES, ludii. 6. V. 33.

CIRCEYS, I. V. 57. Sed repete ex homine tanquam aliquo circeo poculo factus est Verres.

† **CIRCEI**, locut. 112. At. 20. & 15. 10.

CIRCITER, ad, non multo secus, prope. 3. Fa. 5. Circiter idus Quintiles puto me ad Iconium fore. 2. At. 4. Nos circiter cal. in Formiano erimus. 12. 26. Panfa circiter calendas affuturus videtur.

CIRCVITIO, circumscriptio, anfractus, periphrasis, ornametum oratorum. 2. de Diu. 40. Epicurus circuitioe quadam deos tollens recte, non dubitat diuinationem tollere. 4. ad Her. 43. Circuitio est oratio rem simplicem assumptam circumscribens elocutione. 2. de Diu. 127. Iam verò quid opus est circuitioe & anfractu? ut sit vtendum interpretibus somniorum, potius quam directo? Deus si quidem nobis consulebat, Hoc facito, hoc ne feceris, diceret, &c.

CIRCVITVS, conuersio, perihodus, comprehensio & ambitus verborum, continuatio, circumscriptio, circuitus, orbis: omnino synonyma. 2. de Nat. 50. Circuitus solis vrbiū conuersionem conficiunt annum. 3. de Somn. 3. Cum hi duo numeri circuitu naturali summam tibi fatalem confecerint. de Vniuers. 2. 8. Nox igitur & dies vnum circuitum orbis efficit. 3. de Ora. 189. Modò ne circuitus verborum sit aut breuior quam aures expectent, aut longior quam vires atque anima patiatur. Orat. 78. Circuitus continuationeque verborum. Ibidem 204. Circuitus orationis, quam Græci *περίοδος*, nos tum ambitum, tum circuitum, tum comprehensionem, aut continuationem, aut circumscriptioem dicimus. 3. de Ora. 296. Cum illi veteres circuitum & quasi orbem verborum conficere non possent, terna aut bina, aut nonnulli singula etiam verba dicebant. Ibidem 188. Oratio conuersiones habeat absolutas.

† **ADIVNC**. Breuior, longior, 3. de Ora. Sapientissimus atque optimus, de Vniuers. Incitator, Or. Torus, ibid. Naturalis, Som. Scip.

* **CIRCVITVS** pro C. Cornel. i. Circuitis rostris.

CIRCVLATOR, circumforaneus homo, vulgaris, vagus, sordidus, quem Hor. *Cyclicum* dicit, 10. Fam. 32. Circulator quidem actionum notissimus.

CIRCVLO, caput ago & verso. de Clar. 200. Oscitans iudex, loquens cum altero, nonnunquam etiam circulans: id est, caput modo huc, modo illuc, quasi in circulum agens.

CIRCVLVS, orbis, forma plana in orbem acta, gyrus, rotundus ambitus, corona hominum colloquendum. 2. de N. 47. Duæ formæ præstantes sunt: ex solidis globus (sic enim *σφαῖρα* interpretari placet) ex planis circulus aut orbis, qui *κύκλος* Græcè dicitur. 5. de Fin. 56. Quosdã videmus, cum non habeant ingenuas ex doctrina oblectationes, circulos aliquos aut femicirculos confectari.

† **Conuersio**. de Som. 6. Stellæ circulos suos orbisque conficiunt celeritate mirabili.

† **Zona**, via. de Som. 8. Orbis lacteus & circulus lacteus.

† **Corona**, cætus. 1. de Ora. 159. Si quemcunque patrem familiam arripuisset ex aliquo circulo, eadẽ vobis responderet. 3. Qu. Fr.

† **Cato** diruptis tabellis de circulo se subduxit. 2. Att. 18. Sermo in circulis duntaxat, & in conuiuio est liberior quam fuit.

† **ADIVNC**. Exiguus vitæ, immensus gloriæ, pro Rab. Lacteus, de Som.

CIRCVM, circa. 4. V. 169. Is prætorẽ circum omnia fora sectabatur. 8. Attic. 19. Si Cæsar circum isthac loca commorabitur, de Opt. 10. Tempa quæ circum forum sunt. 4. Aca. 123. Nicetas censet terram circum axem se summa celeritate conuertere. 9. At. 11. Ij qui circum eum sunt omnia postulant. 8. 17. Ea copia, quam Capuæ & circum Capuam comparastis. Ibidem 9. Volo circum villulas nostras errare. pro Quin. 25. Tum Næuius

pueros circum amicos dimittit. * 1. de Diu. Cohortatione circum conciliabula antecellunt.

† Syntaxis. *Circum loca, hominem. Filios circum amicos dimittere. Terra se conuertit circum axem.*

CIRCVMCVRSO, 7. Fam. 1. Vt nostras villas obire, & mecum simul lecticula circumcursare posses.

CIRCVMEO, circuo, eo circum, circumdado. 8. 11. Furius & Lentulus vnã nobiscum circumierunt. 14. Att. 24. Antonij consilia narrabat, illum circumire veteranos.

† Syntaxis. *Circumire loca, & homines.*

CIRCVMEOR, spoliator. 13. A. 20. Qui se totius belli fructibus circumiri quam illum progredi maluit.

* **CIRCVMIECTVS**, 2. de Diu. 62. Quod anguis domi vectem circumiectus fuisse. Alij, Circumiectus, legunt.

CIRCVMLIGO, implico, complico. 2. de Diu. 66. De Roseis potest illud quidem esse factum, vt circumligatus fuerit anguis.

CIRCVMLITVS, vnctus, & inductus. 1. Tufcul. 108. Cera circumlitus.

CIRCVMLVVIOR. de Orat. 173. Alluuiorum & circumluuiorum iura.

CIRCVMPEDES, serui. 3. V. 92. Circumpedes homines fortoffi & literati. *Leges, A. PEDIBVS & PES.*

CIRCVMPLECTOR, circumplectio. 13. A. 12. Qui domini patrimonium complexus quasi thesaurum draco, Agri Lucani possessiones occupauit. de Vniu. 2. 1. Eoque motu vndique est eos circumplexus.

CIRCVMPLICATVS. 1. de Diu. 49. Bellua vasta & immanis circumplicata serpentibus. Ibid. 79. Puer circumplicatus serpentis amplexu.

CIRCVMPLECO, circumplector. 2. de Diu. 62. Si anguis vectem circumplicasset.

CIRCVMPOTATIO, cum pocula de manu in manum traduntur, & in circuitum redeunt. 2. de Legib. 60. Hæc præterea sunt in legibus de vnctura: quæ seruilis vnctura tollitur, omnique circumpotatio.

CIRCVMPRETITVS, implicatus, impeditus, involutus. 7. V. 149. Cum te implicatum feueritate iudicum, circumpretitum frequentia populi Romani esse videam.

CIRCVMRODO, arrodo. 4. Att. 5. Dudum circumrodo, quod deuorandum est.

CIRCVMVALLATVS, obseffus, circumuentus, munitus. 9. 14. Mihi epistola affertur à Lepta, circumallatum esse Pompeium.

CIRCVMVECTIO, de Vn. 26. Solis circumuectio, &c. 2. At. 16. Portorium circumuectionis.

CIRCVMVECTVS. 2. de Nat. 65. Æther qui tenero terram circumuectum amplectitur.

† **ADIVNC**. Tener, 2. de Nat. deo.

CIRCVMVECTVS, adiect. *circūductus, circumportatus*. 2. de Diu. 62. Si anguis domi vectem circumuectus fuisse.

CIRCVMVENIO, decipio. 6. V. 17. Tua me Messana circumuenit. pro Q. R. 25. Quem per arbitrum circumuenire non posses.

CIRCVMVENIOR, capior, decipior. de Cl. 48. Quia quasi committeret contra legem, quo quis iudicio circumueniretur. Ibid. 260. Circumuenior, inquit, iudices, nisi subuenitis. pro Quin. 95. Acerbum est ab aliquo circumueniri. 2. Offic. 51. Subuenire alicui, qui potentis alicuius opibus circumueniri, vrgerique videatur.

† **ADVERB**. Acute, pro Flac. Indigne, Anteq. iret, &c.

CIRCVNVENTVS, deceptus. Anteq. 11. & 16. Subito ipsi simili periculo circumuenti, &c. 5. Fa. 1. Nunc video illum circumuentum, me desertum. pro Cl. 79. & 9. Innocentem pecunia circumuentum esse. pro Clu. 30. Aliquem iudicio oppressum & circumuentum esse innocentem. 1. Tufcul. 98. Aliquis iudicio iniquorum circumuentus.

† Syntaxis. *Vrgeri, & circumueniri. Opprimi, & circumueniri.*

CIRCVNCIDO, amputo, reſeco, demo, aufero. 1. de Ora. 65. Licet hinc quantum cuique videbitur, circuncidat atque amputet. 4. Acad. 138. Testatur sæpe Chrysippus treis solas esse sententias, quæ defendi possint de finibus bonorum, circuncidit & amputat multitudinem. 5. de Fin. 39. Ars agriculturalum quæ circuncidat, amputet, erigat, extollat, adminiculetur.

CIRCVNCIRCIA, ab omni parte, vndique. 4. Fa. 5. Cœpi regiones circuncircia prospicere.

CIRCVNCISVS. 1. de Fin. 44. Amputata circuncisusque inanitate omni & errore. 6. V. 107. Locus omni aditu circuncisus atque diremptus.

CIRCVNCLVSVS. 1. C. 7. Mea diligenti circuncclusus commouere te contra rempubl. non potuisti. 2. C. 14. Si Carilina meis consiliis circuncclusus pertinuerit.

CIRCVNDATVS. de Som. 15. Terra quasi quibusdam redimita & circundata circulis. pro Fl. 27. Regio, quæ infulis circundata esset. 2. de Diu. 134. Inuenit auri aliquantum, idque circundatum argento. 3. C. 2. Tectis omnibus subiectos propetiam ignes circundatosque restinximus. 3. V. 80. Obſessum te diuis, ignem allatum, sarmenta circundata.

CIRCUNDO, *cingo, sepio, vallo, fipo, circumsepio, circumfundo, vestio, circumueho, circumplico, circumligo, circumijcio*. I. de Ora. 2. 64. Tu autem exiguis quibusdam finibus totum Oratoris munus circumdedisti. pro Quin. 36. Si extra hos cancellos egredi conabor, quos mihi ipse circumdedi. 5. Tusc. 59. Cum fossam latam cubiculari lecto circumdedisset. 15. Fa. 4. Oppidum vallo & fossa circumdedi. de Vni. 18. Deus animum vestiuit corpore, & circumdedit extrinsecus. Ibidem. 15. Deus totam figuram mundi omni leuitate circumdedit. 4. C. 8. Cæsar illis horribiles custodias circumdat. I. P. 93. Milites ignes circumdederunt. 3. V. 69. Omnes ad eam domum profecti sunt, cadere ianuam saxi, ligna & sarmenta circumdare.

† **Syntaxis**. *Terra redimitur, & circumdata circulis. Ignis testis circumdati (datiuo casu). Vide terram circumdatam ab externo, & hic externum ignem circumdatum: id est, adiectum. Dices ergo, oppidum fossa circumdatum & oppido fossa circumdata.*

CIRCUNDO VCO, 2. A. 102. Ut vexillum videres, & aratrum circumduceres.

CIRCUNFERO, *circumgesto*. 4. V. 104. Quaslo codicem circumfer, ostende.

CIRCUNFEROR, pro Cor. II. Cum ipsius tabulæ circumferrentur, inspicendi nominis causa. 3. de Ora. 176. Sol circumferitur ut accedat ad brumale signum, &c.

CIRCUNFLO, 5. V. 98. Circundari ab omnibus ventis.

CIRCUMFLUENS, *abundans*, pro Mur. 49. Circumfluente colorum Arcinorum exercitu. de Am. 52. Circumfluens omnibus copiis. 2. Atti. 21. Ille noster amicus semper in laude versatus, circumfluens gloria. * de Cl. 203. Incitata & volubilis, nec ea redundans tamen, nec circumfluens oratio. || Parad. I. Cum viderem homines rebus his circumfluentes.

CIRCUNFLO, *abundo*. 5. V. 9. Circumfluere & abundare omnibus rebus.

† **Syntaxis**. *Circumfluere gloria, Circumfluere, & abundare omnibus rebus, omnibus copiis.*

CIRCUNFORANEVS, *qui circum forum spatiatur venditans aliquid*. pro Clu. 40. Clodius pharmacopola circumforaneus, qui properaret, cui fora multa restarent. 2. At. 1. Tusculanum & Pompeianum valde me delectant, nisi quod me are non Corinthio, sed hoc circumforaneo obruerunt.

CIRCUNFVNDŌ, *ambio*. 2. de Nat. 17. Terram crassissimus circumfundit aër.

CIRCUNFVSVS, *circundatus*. de Som. 15. Terra circumfusa illo mari, quod Oceanum appellatur. de Vn. 16. Neque erant anima circumfusa extrema mundi. pro Mil. 72. Pomp. in illis publicorum praesidiõrum copiis circumfusus fedet. 4. Acad. 122. Latent omnia crassis circumfusa tenebris. Ibid. 46. Circumfusus luce. * Aca. Latet ipsa magna magnis obscurata & circumfusa tenebris.

† **ADVERB**. Vndique, 5. Tusc.

† **Syntax**. *Terræ circumfundit i. ambit aër. Circumfusus luce, tenebris.*

CIRCUNICIO, de Vn. 23. Sic animus à medio profectus, extremitatem cæli à suprema regione rotundo ambitu circumiecit.

CIRCUNGESTO, *circumfero*. I. Qu. Fr. 2. Eam epistolam T. Catiæ circumgestat.

CIRCUNSCRIBO, *definio, determino, concludo, constituo*. pro Rab. 30. Exiguum nobis vitæ curriculum natura circumscripsit, immensum gloriæ.

CIRCUNSCRIBENDVS, *condemmandus*. 13. A. 19. Parata de circumscribendo adolescente sententia consularis.

CIRCUNSCRIBENS, *explicans*. 4. ad Her. 43. Circuitio est oratio, rem simplicem assumptam circumscribens elocutione.

CIRCUNSCRIBO, *describo, adumbro*. 5. de Fin. 23. In hunc orbem, quem circumscriptimus, incidere non possunt.

† **Circundo, vexo**. 8. A. 23. Virgula stantem circumscripsit, dixitque; ut responderet, &c. priusquam ex illa circumscriptione excederet. Oct. Cur immemor beneficii sui, sceleratè circumscribis.

† **Claudo, defino, termino**. I. de Or. 70. Orator nullis terminis circumscribit aut definit ius suum.

† **Deieio, refello**. 4. V. 149. Itaque vno genere opinor circumscribere habetis in animo genus hoc Oratorum, quod eos in fensio animo venisse dicatis, quia fuerit in decumis iste vehementior. pro Mil. 89. Senatus credo prætorem eum circumscripsisset.

CIRCUNSCRIBOR, *terminor, defino, concipior*. pro Sest. 97. Sed genus vniuersum breui circumscribi ac defini potest. de Orat. 200. Antè enim circumscribitur mente sententia, confestimque verba concurrunt.

† **ADVERB**. Sceleratè, ad Octa, Breuiter, pro Sest. Numerosè, in Part.

CIRCUMSCRIPTE, *definitè, paucis, breuiter*. 2. de N. 147. Singulas res definitim, circumscriptèque; complectimur. in Or. 221. Circumscriptè numerosèque dicere. Ibid. Circumscriptè disserere.

CIRCUMSCRIPTIO, *definitio, circuitio*. I. de Nat. 21. Eternitas quam nulla temporis circumscripção metiebatur. de Cl. 34. Natura ipsa circumscripção quadam verborum comprehendit concluditque sententiam.

† **Tras & deceptio**. pro Clu. 46. Cum omnis ab his fraus, omnes infidie circumscriptionesq; adolescentium nascebantur. 3. Offi. 61. Circumscripção adolescentium lege latoria erat vindicata. pro Fla. 74. Aperta circumscripção.

† **Periodus**. Or. 104. Circumscripção etiam periodum significat. **Legè, PERIODVS**.

† **ADIVNC**. Aperta, pro Flac.

CIRCUNSCRIPTOR, 2. C. 7. Quis testamentorum subiector: qui circumscripção inueniri potest? qui se, &c.

CIRCUNSCRIPTVS, *terminatus, vexatus, sublatus, clausus*. de Orat. 38. Argenti certique & circumscripti verborum ambitus. 4. ad Her. 31. Demus operam, Quirites, ne omnino Patres conscripti circumscripti putentur. 7. At. 9. Si forte Tribunus plebis Senatui impediens, aut populum incitans, notatus, aut Senatus consulto circumscripção, aut sublatus, aut expulsum sit. &c. 2. de Ora. 67. Assumamus quoque eam partem, sed ita ut sit circumscripção modicis regionibus. 1. 52. Quasi certarum rerum forensibus cancellis circumscripção scientia. pro Arch. 29. Spatium vitæ circumscripção. 3. V. 43. Quamobrem omni tempore Syllano ex accusatione circumscripção, legationem eius præclaram cognoscite. 4. Acad. 46. Fallacibus & captiosis interrogationibus circumscripção atque decepti quidam, &c. 3. de Finib. 31. Circumscripção igitur his sententiis, quas posui, & his quæ similes earum sunt. id est, sul latus, inductus, obliteratis. Para. 2. Exilium terribile est illis, quibus circumscripção est habitandi locus. pro Arch. 29. Si quibus regionibus vitæ spatium circumscripção est, eisdem omnes cogitationes terminaret suas. 6. A. 5. Ille se fluuio Rubicone C. C. mil. circumscripção esse patiarur?

† **Syntaxis**. *Circumscripção, atque deceptio aliquem, oppidum, exercitum, Magistratum, sententias.*

CIRCUNSECO, *circumcido*. pro Clu. 180. Serrula, qua illud poruit circumsecari.

CIRCUNSEDENDVS, 10. Attic. 3. Qui filios miserunt ad Cn. Pompeium circumsedendum.

CIRCUNSEDEO, *circumfideo, obfideo, circumuenio*. 5. A. 27. Ne colonium circumsedeat. 6. 3. Cum Antonius Brutum oppugnet, Mutinam circumsedeat. 7. 21. Qui Mutinam circumsedent.

CIRCUNSEDEOR, pro Deiot. 5. Cæsarem in castello circumfederi. 4. ad Her. 34. Circumfederi ab hostibus. 14. Attic. 9. Cum ab eo Catilius circumfederetur. 2. A. 19. Senatui ab Ithyreis circumfederi. 8. Fam. 1. Ipsum apud Bellouacos circumfederi interclusum ab reliquo exercitu. 15. Att. 10. Circumfedemur omnibus copiis.

† **Syntaxis**. *Circumfedere oppidum. Ab hoste circumfederi. Interclusum circumfederi.*

CIRCUNSEPIO, *circundo*. Oct. Cohortib. armatis circumseptus Senatus. de Ar. 45. Vos iisdem ignibus circumsepti.

CIRCUNSESSIO, *obfessio*. 3. V. 83. Circumseffionis causam & culpam in alios transferre.

CIRCUNSESSVS, *circundatus*. || 3. V. 83. Circumseffus Lamæ pacif. 4. C. 3. Horum hominum lacrymæ, à quibus me circumseffum videtis. 12. A. 24. Semel circumseffus lectis valentissimorum hominum viribus cecidi sciens, &c. Oct. Consul. ab Antonio circumseffus.

CIRCUNSIDEO, *circumfideo, obfideo*. 9. Attic. 14. Populi Rom. exercitus Cn. Pompeium circumsidet, fossa & vallo septum tenet. 5. A. 24. Antonius circumsedet Mutinam. V. 82. Populus qui te circumsedet.

CIRCUNSIDEOR, 2. de Inuen. 72. Quidam Imperator ab hostibus circumsidebatur.

CIRCUNSISSO, *circundo*. 7. V. 141. Lictores circumsiunt valentissimi.

CIRCUNSONO, 3. Offic. 5. Conducere arbitror talibus aures tuas vndique circumsonare.

CIRCUNSPICIO, *accurata consideratio*. 4. Acad. 35. Sin ex circumspectione aliqua & accurata consideratione quod visum sit, id se dicent sequi, tamen exitum non habebunt.

CIRCUNSPECTANS, 4. ad Her. 62. Ille aspectu rabido circumspectans hue & illuc. 1. Tusc. 73. Dubitans, circumspectans, hæsitans.

CIRCUNSPETO, *circumspicio*. 2. de Nat. 126. Bestiæ in pastu circumspectant, in cubilibus delitescunt. I. P. 99. Circumspectant omnia, quicquid increperit, pertinetur, diffidit rebus suis.

CIRCUNSPECTVS, 12. A. 26. Facilis est circumspectus vnde exeam, quò progrediar, quid ad dextram, quid ad sinistram sit.

CIRCUNSPICIENDVS, *aduertendus, prospiciendus*. 1. Offic. 59. Hæc igitur circumspicenda sunt in omni officio, &c. 1. Q. Frat. 1. Sed est circumspicendum diligenter, ut in hac custodia prouinciæ omnes ministros imperij tui reip. præstare videare. 2. de Orat. 301. Multa in causis circumspicenda sunt, ne quid offendas, ne quò irruas.

CIRCUNSPICIO, *aduerto, perpendo, agnosco, omnia oculis collostro, accuratè considero*. 5. Famil. 13. Circumspice omnia membra reip. quæ notissima sunt tibi, &c. || de Nat. 140. Oculi tanquam speculatores altissimū locum obtinent, ex quò plurima conspicientes,

ientes, aliàs circumspicientes, fungantur suo munere. 2. de Diu. 7. Ille autem suspicit, nec circumspicit. pro Qu. 96. Omnia circumspexi, omnia perficitatus sum, &c. 1. con. Rul. 23. Ut circumspiciamus omnia, quæ populo grata sunt, nihil tam populare quam pacem reperiemus. pro Syll. 70. Circumspicite paulisper mentibus vestris hosce ipsos homines, qui, &c. 2. con. Rul. 44. Atque illud circumspicite vestris mentibus, &c. Parad. 4. Nunquam homo amentissimè te circumspicit? nunquam quid agas, considerabis. 4. C. 4. Quare P. C. incumbite ad salutem reip. circumspicite omnes procellas, quæ, &c. de Orat. Conuerte animum, & ea ipsa artium genera circumspice. pro Q. R. 55. Usque adeone te diligis? & magnificè circumspicis? ut, &c.

† ADVERB. Celeriter animo, 2. de Leg. Diligenter, 1. ad Q. Fra. Diligentissimè, 4. Acad. Magnificè, pro Q. Roic. Paulisper, pro Pub. Syl.

CIRCUMSPICIOR. Ora. 79. Quid deceat, circumspicietur.

CIRCUMSPECTVS, animaduersus. 1. Fa. 19. Circumspicis rebus omnibus, rationibusque subductis, summam feci, &c.

CIRCUNSTANS, proximus. 4. ad Her. 68. Si à rebus consequentibus, aut circumstantibus non recedemus.

CIRCUNSTO, circundo, circumsisto. 10. A. 20. Noctes & dies omnia nos vndique fata circumstant. 2. V. 52. Circumstant te summa autoritates, quæ te obliuisci laudis domesticæ non sinant. 1. C. 21. Cæteri ciues qui circumstant Senatam. 1. At. 13. Credo te ex acclamatione Clodij aduocatum audisse, quæ consurrectio iudicium facta sit, ut me circumfeterint, ut aperire iugula sua pro meo capite P. Clodio offerant. 1. C. 32. Definant insidiari domi suæ consuli, circumstare tribunal prætoris vrbani, obsidere cum gladiis curiam. 4. Acad. 89. Ceruleæ incinctæ igni incendunt, circumstant cum ardentibus tædis.

† Syntaxis. Circumstant nos fata omnia: id est, arumna. Illum circumstant autoritates, Circumstare Senatam, id est, stare circa Senatores.

CIRCUNVESTIO, 3. de Orat. 156. Quandoquidem iste circumuestit dictis, sepit sedulo: id est, occultat ne id quod agitur, possit intelligi.

CIRCUEO, circumeo. pro Cec. 94. Cecinna cum circuiret prædia, venit in istum fundum. 10. Fa. 30. Cum equites nostrum cornu circuire vellent. 15. At. 24. Sed tamen Antonij consilia narrabat, illum circuire veteranos, ut acta Cæsaris sancirent.

CIRCUEOR, circumeuor. 10. Fam. 30. Milites ab equitatu circuebantur.

CIRCVS, campus in quo populus ludos spectans considerat, circus. 2. de Leg. 38. Ludi publici sunt cauea circòq; diuisi. pro Mur. 72. Ut locus in circo & in foro daretur amicis & tribulibus. Ibidem 73. Qui in circo totas tabernas tribulium causa comportarunt. 2. A. 10. Nescis heri quartum in circo diem ludorum Romanorum fuisse? 1. Att. 11. Res agebatur in circo Flaminio. 1. de Diu. 55. Seruus per circum cum virgis cæderetur, fuream ferens ductus est. in Ara. Candens circus: id est, lacteus, circus. pro Sest. 33. Idem Consules, quos nemo est, qui non modò ex memoria, sed etiam ex fastis euellendos non putet, pacto iam fœdere prouinciarum, producti in circo Flaminio in concionem ab illa furia, ac peste patriæ, maximo cum gemitu vestro, illa omnia quæ tum contra me, contraque Remp. dixerat, voce ac sententia sua comprobauerunt. pro Planc. 55. Illud verò crimen de nummis quos in circo Flaminio deprehensos esse dixisti, caluit recenti. postq. in Senat. 16. Tu es ausus in Circo Flaminio productus cum tuo illo pari dicere, te semper misericordem fuisse?

CIS, citra. 3. Fa. 8. Diceces, quæ cis Taurum sunt. 7. At. 2. Quò ad hostis cis Euphratem fuit.

CISALPINVS, pro Pomp. 35. Cisalpina Gallia.

CISIVM, genus vehiculi, quo quis citissimè uebatur. pro S. R. 19. Hic decem oris nocturnis, sex & quinquaginta millia passuum citius peruolauit. 2. P. 77. Inde citio celeriter ad vrbem vectus, domum venit capite inuoluto.

CISTA, siccina, canistrum, arca. 5. V. 197. Quaternos H. S. quos mihi Senatus decreuit, & ex ærario dedit, ego habeo, & in cista transferam ex sicco. 1. ad Her. 21. Pontes disturbar, cistas deiicit.

CISTELLA. 1. ad Her. 21. * Ille nihilominus cistellam deferre, aliàs, sitellam.

CISTOPHORVS, Asiatici nummi genus. 11. Att. 1. Ego in cistophoro in Asia habeo ad H. S. bis & vicies. pro Dom. 52. Ut si in

† Asia cistophorum flagitaret, &c. 2. At. 6. Scripsi ad Quæstos vrbanos de Qu. Frat. negotio. vide quid narrent, & quæ spes sit denarij: ancistophoro Pompeiano iaceamus. ibid. 16. Quæstos autem quæso, num etiam de cistophoro dubitant?

† ADIUNCTA. Pompeianum, 2. Att.

CITIRINI, populi, qui apud Plinium Citarij. 5. V. 103.

CITATVS, in ius vocatus. pro Dom. 46. Qui neque adesse sit iustus, neque citatus. 3. V. 19. Quo die primum iudices citati confedisti. 1. 41. Quo die citato reo mihi dicendum est. pro Dom. 83. Ego, qui nunquam sum à Trib. pl. citatus. pro Clu. 49. Cognoscite nunc ita reum citatum esse illum, ut te semel atque iterum præiudicata condemnatus in iudicium venerit. 5. A. 14. Citatus index.

CITERIOR, propinquior. 3. de Leg. 4. Atque ut ad citeriora & notiora nobis veniam, omnes gentes, &c. 2. Fa. 12. Sollicitus equidem eram de rebus vrbanis; ita tumultuosæ conciones Quinquatriis afferebantur: nam citeriora nondum audiebamus. 5. Tufc. 71. Hæc ille intuens, &c. quanta rursus animi tranquillitate humana & citeriora considerat: de Pro. 36. Gallia citerior. (Gallia vltior.)

CITERIS, famosa mulier. 9. Fa. 26. M. Antonius à Citeride amica. 10. At. 12. Hic tamen Citheridem secum lectica aperta portat, altera vxorem. alij, Cytheris, legunt.

CITHERIVS, vocatur Antonius, quòd Citheridem meretricem adamauerat. 15. Att. 22. Certe si pergit, bellum paratum est. Hic autem noster Citherius nisi victorem neminem victurum.

CITHARA, lyra. 4. ad Her. 60. Citharam tenens exornatissimam, auro & ebore distinctam.

CITHARISTA, qui cithara tantum pulsatur, non canit. 3. V. 53. Aspèdius citharista. 5. A. 15. Saltatores, citharistæ, &c. de Diu. 133.

CITHAROEVS, qui cithara pulsatur & canit. 5. Tufc. 116. At vocem citharæ non audiunt, ne fridorem quidem ferræ, tū cum acuitur. pro Mur. 29. Ut aiunt in Græcis artificibus eos aulcedos esse, qui citharæ fieri non potuerunt. 2. de Or. 385. Tanquam citharæ proccium afflictum, non sit orationis exordium.

CITIEVS, 5. Tufc. 34.

CITIEAS. 4. de Finib. 56. Postea tuus ille Pænulus (scis enim Citieatas clientes tuos a Phœnicia esse profectos.) Hæc est vera eius loci lectio.

CITIVS, siue CITIVMVS; proximus, super. (Vltimus. de Som. 8. Luna vltima cælo, citima terris. de Vniuer. 22. Hanc autem citimam à media linea direxit ad lauam. 1. de Rep. teste Nonio, Quare, si placet, deduc orationem tuam de cælo ad hæc citima.

CITIVS, ocyus, prius tempore. 1. Off. 59. Ut vicinum citiùs adiuueris, quam fratrem, &c. 1. de Or. 174. Citiùs herculeis, qui duorū scalmorum nauiculam in portu euerterit, in Euxino ponto Argonautarum nauem gubernabit. 2. A. 25. Citiùs dixerim iactasse te aliquos, &c. quam ut quisquam cælare vellet. 2. At. 16. Orbis hic in rep. est cœuerus, citiùs omnino quam potuit, id culpa Catonis. 4. Tuf. 81. Citiùsque repentinus oculorum tumor sanatur, quam diuturna lippitudo depellitur. 6. V. 59. Vox me citiùs defecerit, quam nomina. 3. Fa. 10. Ego autem citiùs cum eò veterem coniunctionem diremissem, quam nouam conciliaissem. 5. 2. Citiùsque amore tui fratrem tuum odisse definam, quam illius odio quidquam de nostra beneuolentia detraharat.

† Potius, ac verius, aptius ratione. de Cl. 238. Eam citiùs veteratorem quam oratoriam dices.

CITIO, celeriter, maturè, quam primum, sine mora, breui tempore, quam mox. (Tardè. 9. Fa. 3. Puto citò me ad te esse venturum. 3. At. 27. Ego te, ut scribis, citò videbo. 16. Fa. 20. Si diligentiam, quam instituisti, adhibueris, citò firmus eris. 4. Attic. 2. Orationem tibi, etiam si non desideras, mittam citò. de Cla. 264. Sed neque verbi aptiorem citò alio dixerim. ibid. 265. Quam tu nò tam citò rhetorem dixisses, quam politicon. 3. de Orat. 144. Qui non citò quid discit, nunquam omnino posse perdiscere.

CITIO, in ius voco, adesse inbeo, diem alicui dico, laudo, nomino. pro Fl. 34. Citat præco maxima voce legatos Æmonenses. 1. de Nat. 95. Tu ipse paulò ante cum tanquam Senatam Philosophorum citares, summos viros despere dicebas. 4. V. 146. Primum igitur in hanc rem testem totam Siciliam citabo. Ibid. 98. Citat reum, non respondet: citat accusatorem, &c.

CITIOR, 2. de Fin. 18. Omnes Danaï aut Nycenæs Attica pubes, reliquique Græci, qui hoc Anapæsto citantur. pro Rab. 31. Omnes hi abs te capitis C. Rabinij nomine citantur: id est, accusantur. pro Sest. 35. Cum equester ordo reus à consule citaretur. Anteq. 6. Non citatur reus audaciæ, virtutis reus citatur. 1. Offi. 75. Citeturque Salamis clarissimæ testis victoria. postq. in Sen. 31. Nominatimque alij citabantur, alij relegabantur. 2. de Fin. 62. Cum datis testibus, alij tamen citarentur. pro Mil. 51. Tota denique rea citaretur Hetruria.

† ADVERB. Nominatim, postq. in Senat.

† Syntaxis. Citare in iudicium, & extra, ut auctores. Capitibus aliquem citare. Citatur ille reus. Nominatim citare.

CITRA, cis. 16. Fa. 2. Is locus est citra Leucadem stadia c. xx. 16. At. 7. Erat tum Brutus cum suis nauibus apud Heletem fretum citra Orlam. 6. A. 5. Ut exercitum citra flumè Rubiconem educeret. Vel. 58. Vocis sonus non est à postrema syllaba citra tertiam.

CITREVS, ut, Mensacitrea. 6. V. 37.

CITRO, Lege, VLTRO CITROQUE.

CITVS, celer, maturus. 3. de Orat. 204. Vox cita, tarda, acuta, grauis.

CIVARO, oppidum. 10. Fa. 23.

CIVICVS, pro Plan. 72. At id etiam gregarij milites faciunt inuiri, ut coronam & dent ciuicam, & se ab aliquo seruatos esse fateantur. I. P. 6. Corona ciuica.

CIVILIS, pro Font. 16. Crassus ex ciuilibus studiis absque obtreccatione domestica Marcello inimicus. 1. de Off. 148. Aliquid

contra morem consuetudinemque civilem facere. 7. At. 13. Civile bellum, quod ex civium dissensione oritur. pro Cec. 74. Civilis ac publica lex. 1. V. 18. Civilis actio & priuatum ius. 1. de Orat. 193. Ius civile. 7. A. 8. Pax civilis. 1. de Inu. 6. Civilis ratio multis & magnis ex rebus constat: id est, politica. pro Deiot. 33. Civilis victoria. pro Mil. 36. Civile odium. 1. 5. Famil. 1. 5. Civilis sanguinis odium. 2. de Nat. 78. Quasi civili conciliatione & societate inter se coniunctos. 1. 1. Famil. 2. 8. At pro civili parte debeo Remp. velle saluam. 14. At. 22. A civilibus castris abhorre. *Lege, POLITICVS.*

Syntax. Civile studium, consuetudo, mos, bellum, lex, pax, ratio, sanguis, conciliatio, castra. Pro civili parte debeo Remp saluam velle.

CIVILITER, ex iure civili. 1. Offi. 3. 8. Vt cum civiliter contendimus. * Frag. ep. Philofophia quidem præcepta noscenda, viuendum autem civiliter.

CIVIS, municeps, popularis, liber. || *Admonendos duximus eos, qui conterraneus, meus, compatriota & concivis dicere consueverunt, postrema duo barbara esse. Conterraneum vero apud Plin. vocari qui eiusdem est terra aut regionis, quem Cicero saepe popularem vocat. Qui vero eiusdem est civitatis, civem suum vocasse Ciceronem.* pro Flac. 8. Civis amantissimus Reipub. 10. Atti. 9. Vir quietus & civis bonus. 1. Offi. 86. Grauis & fortis civis, & in Republica principatu dignus, bella civilia fugiet atque oderit, tradetque te totum reip. neque opes aut potentiam confectabitur: totamque eam sic tuebitur, vt omnibus consulat. 4. de Rep. In ciue excelso atque homine nobili, blanditiam, ostentationem, ambitionem eam esse leuitatis. 4. Tusc. 42. Civis improbus. 2. C. 12. Perditus civis. pro R. P. 22. Equus Rom. ex hac vrbe, civis huius Reip. 10. Fam. 32. Civis Romanus sum. 2. Offi. 49. Civis seditiofus & inutilis. pro Corn. Balb. 5. 1. Romani civis. Ibid. 83. Civis boni summa ratio & æquitas est, commoda civium defendere, non diuellere, atque omnes æquitate eadem continere. 3. de Leg. 11. De civis capite, nisi per maximum comitatum, ollisque, quos censores in populi partibus locassint, ne feruato. 10. Att. 9. Quid civi bono magis conuenit, quam abesse à civilibus controuersis. 10. Fam. 9. Nihil civi, aut sero, aut exigue à patria tributum potest videri. 1. de Leg. 61. Cum se non popularem alicuius loci civem, sed totius mundi agnouerit. pro Corn. Balb. 30. Afciscere civem. 6. V. 4. Apud Segetanos repertum esse, Iudices, scitote neminem, neque liberum, neque seruum, neque civem, neque peregrinum, qui illud signum auderet attingere. 4. Acad. 176. Postremo solum civem, solum liberum: inipientes omnes peregrinos, exules, seruos, furiosos, &c. 3. Offi. 47. Nam esse pro ciue, qui civis non sit, rectum est non licere. 9. At. 12. Civis boni, amantem patriam. 1. C. 29. Summi viri & clarissimi ciues. 1. de Fin. 10. Debeo profecto, quantumcumque possum, in eo quoque elaborare, vt sint opera, studio, labore meo doctores civis mei. 2. de Diuina. 6. Dabunt igitur mihi veniam mei ciues, vel gratiam potius habebunt, quod, &c. pro Mil. 94. Valent, inquit Milo, valeant ciues mei, sint incolumes, sint florentes. 1. C. 17. Serui mehercle si me isto pacto metuerent, vt te metuant omnes ciues tui: domum meam relinquendam putare. pro Do. 77. Ciues Romani inuiti ciuitate aut libertatem non amittebant. 2. Acad. 13. Ciues seditiosi. 1. C. 33. Tum tu Iupiter, &c. nunc & huius socios à tuis aris, cæterisque templis, à rebus ac mœnibus, à vita, fortunisque civium omnium arebis. Ibid. 19. Certè verèdum mihi non erat, ne quid hoc parricida civium interfecisset, inuidia mihi in posteritatem redundaret. Ibid. 28. Tenere iura civium. pro R. P. 33. Neque ego, cui omnis civium libertas charissima fuisset, meam proiecisset. 7. V. 146. Cervicis in carcere frangebantur indignissime civium Romanorum, vt etiam illa vox & illa imploratio, Civis Romanus sum, &c. 1. C. 28. Salutem civium negligere. 8. At. 11. Civium beata vita moderatori Reipublicæ proposita est. 9. 12. Inferre famem civibus. 1. 1. Fa. 28. Civibus victis vt parceretur. 1. Offi. 53. Civibus multa inter se sunt communia, forum, fana, porticus, viae, leges, iura, iudicia, suffragia, consuetudines: præterea & familiaritates, multarumque cum multis res rationesque contractæ. 2. de Diu. 1. Trade re vias optimarum artium civibus. 1. Fam. 9. Ciues in Repub. tales esse solere, quales sint principes. Ibid. Quod meos ciues & à me conseruatos, &c. seruis armatis obici noluerim. 2. C. 2. Incolumes ciues relinquere. pro Mil. 37. Facinorosorum armis meos ciues meis consiliis periculisque seruatos pro me obici nolui. 3. de Nat. 39. Quos quasi novos & ascriptos ciues in caelum receptos putant. 6. V. 74. Colebatur à civibus, ab omnibus aduenis visebatur.

† **ADIVNC.** Acerrimus, constantissimus atque clarissimus, posterus, 11. Phil. Alacres pacis, impij & audaces, & facinorosi, tolerabiles, 12. Phil. Alienissimi, crudelis, in calamitate melior, seditiosus, seditiosus & turbulentus, virulentus & mali. 2. de Orat. Amantissimus, reipub. electissimi & amplissimi, fortes, lectissimi & amplissimi, nobilissimi, pro Flac. Amicissimus, inutilissimus, 1. de Inuent. Amicissimi & acerrimi, boni & singulares, pestiferi, supplicioque digni, 1. de Orat. Amplissimi, gratiosi, atque fortes, grauisissimi, & sapientissimi, Indemnati & incolumes, pro Cornel. Amplissimi & clarissimi, clarissimus, egregius, dissimilisque, fortis, & constans in optima ratione, im-

probi ac scelerati, incolumes, optimus, perditissimus, scelerati ac nefarij, pro Dom. Amplissimi ac sapientissimi, clarissimi atque optimi de repub. meriti, inuidus, multi & optimi, de Arusp. reip. Antiqui, Orat. Antiquissimus, partim improbi, partim inuidi, nouus, pro Cæc. Audaces, audaces & mali, & perniciosi, boni & fortes, ealamicosus, clarissimi, clarissimi & grauisissimi, florentissimus, florentissimi & de salute patriæ bene meriti, fortis, fortissimi & clarissimi, fortissimi atque optimi, fortissimus ac summus, improbi, importunus, indemnati, leues & audaces & mali & perniciosi, multi & fortes, optimi & fortissimi, perditus, perditus & pestifer, præstantissimus, sceleratissimus, pro Sest. Audacissimi, grauis, & fortis in republica, dignus principatu, meliores, meliores vtilioresque, reipub. studiosus & inutilis, 1. Offi. Bonus, optimi & clarissimi, 8. Attic. Bonus & optimi, cuiusque cupidus, seditiosus, sceleratique, turbulentus, pro Cæl. Bonus, clarissimus & fortissimus, fortissimi, summus & clarissimus, turpissimus atque improbissimus, in Var. Boni & vtilis reipub. noui perniciosus, impius, audax, facinorosus, sceleratus, libidinofus. (sanctus, temperatus, innocens, modestus, temerarius, aut crudelis, 8. Phil. Captiuus, 3. Tusc. Clarissimus reip. 10. Phil. Clarissimus atque inuidissimus, optimi & amicissimi alicuius, in Piso. Clarissimi & sapientissimi, improbissimi, optimi, & ornatisissimi, optimus & alicui amicus, potentissimus & clarissimus, pro Planc. Clarus salutarisque reipub. firmissimi & fortissimi, fortissimus & constantissimus, amicissimusque reipub. grati, sceleratus & perditus, 5. Phil. Clementes, grauis, 11. Famil. Constans & fortis, & imprudens molestus, constantissimus in rebus optimis, egregius & non indifferens, grauis tum etiam eloquens, indifferens, ingenuus, præstantes, princeps, turbulentus, sed tamen eloquens, de Clar. Crudelis, dignus aliquo negotio, honestissimus atque innocentissimus, 7. Ver. Detestabilis, impij, sceleratique, infimi, præditus pari voluntate, 13. Phil. Dissimilissimi, impij, singularis, 2. Phil. Doctores, excellens, 1. de Fin. Egentes & facinorosi, fortes & boni, incolumes, florentes & beati, ingrati, miseri & de rep. optimè meriti, perditissimi, scelerati, sceleratus & perniciosus, salutaris & mansuetus, timidus, & omnia circumspiciens pericula, pro Mil. Egregij, scelesti, in Salut. Egregius, pro Mur. Egregius, & paratissimus ad ea quæ timentur propulsanda, 5. Attic. Excellentes, 14. Philip. Fidelissimi atque optimi, 4. Philip. Fortiores, 7. Famil. Fortis atque innocens, pro Font. Fortissimus atque innocentissimus, memor sui nominis, imitatorque maiorum, impij, pro caritate reipub. nimium multi, pro multitudine bene sententium admodum pauci, optimi. (sceleratissimi, 3. Philip. Fortissimus & ad omnia paratissimus, impij & dissimilissimi, 10. Famil. Frequentes, 2. Ver. Immemor patriæ, inimicus dignitatis, 6. Phil. Improbis, pro Rab. Incolumes, locupletiores, & meliores, prouidi, Catil. Innumerabiles, turbulenti, perniciosi, seditiosi, 1. Phil. Inegri & incolumes, infimus, 5. Ver. Ingratus & iniustus, pro Marcel. Innocens, vtilis, pro Cluent. Leuis & popularis. (constans, severus & grauis, de Amic. Locupletiores, plurimi, veteres, 4. Ver. Maior, nobilissimus & constantissimus, optimus & de Re; ubi optimè meritus, præstantissimi, sceleratissimus, Postquam ad Quir. Malus, 2. Fam. & pro S. R. Malus atque inutilis, 2. de Inuen. Memor atque gratus, multi, salui, liberique, 9. Fam. Mirificus, 8. Fam. Nefarij, 7. Phil. Nobilissimi, 2. de Diu. Noui & ascripti, 3. de Nat. Noxius, optimus & grauisissimus, popularis, salutaris, sapiens, seditiosus atque improbus, 3. de Leg. Optimus & fortissimus, 12. Fam. Ornatisissimus, pro Syll. Pestiferi supplicioque digni, 1. de Orat. Pij in parentes, 3. Offi. præstantes, 1. de Diu. Prudentissimus, sceleratus, ep. ad Brut. Salui, sapientes, summi, 1. Fam. Seditiosi, 4. Acad. Solliciti, 4. Tusc. Vniuersi, 2. Offi.

Syntax. Civis Reip. amantissimus, grauis, bonus, fortis, excelsus, improbus, perditus, seditiosus, inutilis, popularis, clarissimus, nouus, aduersarius.

CIVITAS, civium multitudo unum in locum congregata, libertas. pro Sest. 91. Conuenticula hominum, quæ postea ciuitates nominauerunt. de Som. 4. Concilia cæterisque hominum iure sociati, quæ ciuitates appellantur. 4. Acad. 137. Ego tibi Prætor esse non videor, quia sapiens non sum, nec hæc vrbs, nec in ea ciuitas. Ibid. Et Roma vrbs, & eam ciuitas incolit. pro Mur. 47. Homines in suis ciuitatibus & municipiis gratiosi. pro Syl. 28. Etenim in qua ciuitate res tantas gesserim, memini, & in qua vrbe intelligo. 1. de Orat. 86. Instituire ciuitates, scribere leges. pro Flac. 74. An honestior est ciuitas Pergamena, quam Smyrnæ. pro Cor. 28. Duarum ciuitatum cuius esse nostro iure civili nemo potest. pro Cec. 100. Cum ex nostro iure duarum ciuitatum nemo esse possit, tum amittitur hæc ciuitas: denique cum is qui profugit, receptus est in exilium: hoc est, in aliam ciuitatem. 2. de Leg. 5. Cato ortu Tusculanus fuit, ciuitate Romanus. pro Ar. 7. Data est ciuitas Syllani lege & Carbonis, si qui fœderatis ciuitatibus ascripti fuissent, si tunc cum lex ferebatur, in Italia domicilium habuissent, & si LX. diebus apud Prætores essent professi. Ibid. 6. Heraclæa, quæ esset ciuitas æquissimo iure. pro Do. 68. Nemo civis Rom. aut ciuitate, aut libertatem potest amittere, nisi ipse autor sit factus. Ibid. 77. Nemo ciuitatem populi iussu vnquam amittit inuitus. pro Corn. 24. Seruos bene de rep. meritis per sepe liberate, id est, ciuitate publice donati vidimus. Ibid. 5. Is furatus esse ciuitatem, genus nulli ementibus, interposse in cæsum dicitur. Ibid. 30. Defendo nullam esse ex omni regione terrarum, ex qua nobis interdictum sit, vt ne asciscere ciuem, aut ciuitate donare possimus. Ibid. 31. Ne quis inuitus ciuitate mutetur, neque in ciuitate maneat inuitus. pro Ar. 22. Ergo illi maiores nostri in ciuitate receperunt. 2. de Leg. 5. Cato in ciuitate Romanâ susceptus est. de Cl. 79. Donare aliquem ciuitatem. pro Corn. 30. Perdere ciuitatem. Dicare se in aliquam ciuitatem. *Lege, Dico.* pro Arc. 9. Largiri ciuitatem alicui. 100. 10. Impartiri ciuitatem cuiquam. pro Cec. 99. De iure ciuitatis & libertatis, de quæ amittenda & ciuitate & libertate. 100. 101. 102. & pro

pro Dom. 77. 78. & 79. * Con. C. Anton. Qui in sua ciuitate cum peregrino negauit se iudicio æquo certare posse. in L. Pison. In eam ciuitatem ascendit. 3. de Nat. 50. In plerisque ciuitatibus intelligi potest virorum fortium memoriam consecratam. || 1. Offic. 88. Tamen ita probanda est mansuetudo, atque clementia, vt adhibeat Reipub. causa seueritas, sine qua administrari ciuitas non potest. 1. Att. 20. Nunc quidem nouo quodam morbo ciuitas moritur, vt cum omnes quæ sunt acta, improbent, querantur, doleant, varietas in re nulla sit, apertèque loquantur, & iam clarè gementi tamen medicina nulla afferatur. 2. Qu. Fr. 4. Summum otium forensis, sed senescentis magis ciuitatis principum, & vitii infici solet tota ciuitas: sic emendari & corrigi continentia. ibid. 15. Sed quoniam regale ciuitatis genus, probatum quondam postea non tam regni, quam regis vitii repudiatum est, nomen tantum videbitur regis, repudiatum, res manebit, si vnus reliquis omnibus magistratibus imperabit. de Clar. 32. Tu tamen (etsi cursum ingenij tui, Brute, premit hæc importuna clades ciuitatis) contine te in tuis perennibus studiis, & effice id, quod iam propemodum, vel planè potius affeceris, vt te diripias ex ea quam ego congesti in hunc sermonem turba patronorum. 7. V. 161. Hæc se commemoratione ciuitatis, omnia verbera depulsurum: cruciatumque à corpore de iecturum arbitrabatur. 5. V. 56. Huic homini, iudices, honestissimæ ciuitatis honestissimo, non modò frumeti scitote, sed etiam vitæ & sanguinis tantum relictum esse, quantum Apronij libido tulit. 3. de Leg. 32. Idque haud paulò est verius, quam quod Platoni nostro placet, qui musicorum ait cantibus muratis, mutari ciuitatum status. Ego autem nobilium vita, victusque; mutato, mores mutari ciuitatum puto. Quo perniciosius de Reipub. merentur vitiosi principes, quòd non solùm vitia concipiunt ipsi, sed ea infundunt in ciuitatem. 7. At. 3. De sua potentia dimicant homines hoc tempore periculo ciuitatis. 4. 16. Amifimus (mi Pomponi) non omnem modò succum ac sanguinem, sed etiam colorem & speciem ciuitatis. 6. V. 76. Circum omnia prouinciæ fora rapiebat: singillatim vnicuique calamitati fore se denunciabat: vniuersam se funditus illam euersurum esse ciuitatem minabatur. 13. Fam. 36. Cùmque propter quosdam sordidos homines, qui Cæsaris beneficia vendebant, tabulam in qua nomina ciuitate donatorum incisa essent reuelli iussisset, eidem Dolabellæ, me audiente Cæsar dixit, nihil esse quod de Mega vereretur, &c. 1. 5. 2. 1. Nam vt illa omittam, quæ ciuitate teste fecisti, &c. 5. 17. Cogitare scis, & in nostra ciuitate, & in cæteris quæ rerum potitæ sunt, multis fortissimis atque optimis viris, iniustus iudiciis, tales casus incidisse. 7. V. 134. Dicitur, mentiri nauarchos, mentiri tot & tam graues ciuitates, &c. 5. At. 2. Ciuitates locupletēs, ne in hyberna milites reciperent, magnas pecunias dabant. 7. V. 12. Perditæ ciuitates, desperatis omnibus rebus, hos solent exitus exitiales habere, vt damnati in integrum restituantur, vincti soluantur, exules reducantur, res iudicatæ rescindantur. pro Corn. Balbo 43. Quis est tam demens, qui sentiat ius hoc Gaditanis esse retinendum, ne interseptum sit iis perpetuò ad hoc amplissimum præmium ciuitatis. ibidem. Versari in ciuitate. 1. de Leg. 2. 3. Vnde etiam vniuersus hic mundus, vna ciuitas communis deorum, atque hominū, existimanda: & quòd in ciuitatibus ratione quadam de qua dicitur idoneo loco, agnationibus familiarum distinguuntur status, id in rerum natura tantò est magnificentius, tantòque præclarior, vt homines deorum agnatione, & gente teneantur. 3. de Nat. 5. Mihiq; ita persuasi, Romulū auspiciis. Numam sacris constitutis fundamenta iecisse nostræ ciuitatis: quæ nunquam profectò sine summa placatione deorum immortalium, tanta esse potuissent

† ADIVNCT. Aditrix, scelere, libidinum testis, prædarum ac fautorum receptrix, amica, ampla, illustris, clara, ampla & nobilis, improba, paucæ & parua, tam potens, tam libera, immanis & barbara, 6. Verr. Ablicæ, opportunissima, 2. cont. Rull. Alernæ, amicissima, & fidelissima, grauis, honesta, incolumis, inuicissima, misera atque inanis, sociæ factorum atque flagitorum, tantæ & tam graues, 4. Verr. Aliena, pro Rab. Amicissima, amplissima, 2. Verr. Amplissima, federata, graues, honestissima, maxima & locupletissima, perditæ, splendidissima, 7. Ver. Beata, 1. de Finib. Beata & honesta, 8. Attic. Beata & libera, 5. de Fin. Bella, 4. Attic. Clara, pacata & libera, 2. de Orat. Commendatior, coniunctissima atque amicissima, fidelissima atque amicissima, pro Corn. Balbo. Commentitia, florentissima consilio & armis, noua, bene morata, pacata, tranquillaque, 1. de Or. Communis, 3. de Fin. Antea copiosa, fidelior, aut copius locupletior, aut auctoritate, grauior, grauisima ac nobilis, honesta & antea copiosa, immunis, immunes, ac libera, minima, minores, nobilissima, ornata atque honesta, parua, perparua & tenuis, permulæ, perparua, 5. Ver. Cuncta illustris, illustris & nobilis, 3. Ver. Doctæ, nobilissima quondam & nunc doctissima, vniuersa, 5. Tusc. Egentissima, orba, perditæ, 3. Fam. Felices, lauta, nobilis, 13. Fam. Fidelissima, 8. Phil. Firma, de Amic. Firma & valens, de Arusp. resp. Florens, 14. Phil. Federata, mulcæ, pro Arch. Grata, pro Sest. Grauis, locuples, ornata, grauisima & maledicentissima, moderatissima, honestior, nobiles, prudens, & grauis, pro Flac. Grauisima, postquam ad Quir. Ingrata, bene morata & libera, pro Mil. Libera, de Prouin. Libera & honesta, ep. ad Brut. Libera, 1. cont. Rull. Libera, & in aliquem officiosa,

14. Fam. Locuples, sancta, tenuis, locupletissima, 2. Phil. Maledicta, pro Cæl. Marina, 6. Att. Maxima, vniuersa, 1. de Inuent. Misera, 14. Att. & 5. Att. Bene morata, bene constituta, pulcherrima, de Clar. Necessaria, 13. Phil. Occupatissima, 3. de Orat. Opulentissima & beatissima, 3. de Nat. Princeps omnium rerum, pro Mar. Proxima, 2. Att. Prudentissima, pro S. R. Quieta, 9. Fam. Salua & incolumis, ampla, & potentes, 2. de Inuent. Sollicita, Orat. Totæ, 2. de Leg.

✠ Syntaxis. Ciuitatis genera, cōuenticula, cœtus, concilia. Ciuitatem insinuere, amittere. Ciuitate donari. Ciuitatem alicui impartiri, largiri. In ciuitatem suscipi. Ciuitate mutatus.

CIUIS, 2. a Cio, vel Ceo insula. 2. de Or. 3. 5. 1. 3. 126. de Cla. 30.

CLADES, confictus & calamitas. 2. de N. 8. Qui risus classe deuicta, magnam pop. Rom. cladem attulit. 8. Att. 2. Ignorare mihi videris, hæc quanta sit clades. de Cla. 32. Cursum ingenij tui Brute premit hæc importuna clades ciuitatis.

† ADIVNCT. Generosa, poeta. 2. de Diu. Horribiles, luctifica, ex poeta. Vetus, 2. Tusc. Importuna ciuitatis, de Clar. Ingens, ex poeta. Maxima, 1. de Diu. Magna, 3. Phil. & 2. de Nat. Deo pristina, in Piso. Publica, 10. Att. Subita, 3. Tusc. ex poeta, Tanta, 6. Ver.

CLAM, furim, obscure, ex occulto, occulte. (Palam. 1. 5. Fa. 1. Ibi bene valentem vidi Pyliam, quietiam paulò clam iis (cum sepe) eam vidi: venerat enim funus. in Sal. 15. Timens ne facinora eius clam vos (cum accusatio) essent. 3. Tusc. 17. Qui propter auaritiam clam depositum non reddit, quod iniustitiæ. 1. Fa. 1. Vt in reb. ab intimis Pompeij clam exulceratis, deinde palam à consularibus exagitatis, ita versatur. pro S. R. 23. Multa palam domum suam auferebat, plura clam de medio remouebat. pro Ccc. 92. Nec vi, nec clam, nec precario possidere.

CLAMATOR. 3. de Orat. 78. Clamatores odiosi ac molesti. de Cl. 182. Vt intelligi possit quem existimem clamatorem, quem Oratorem fuisse.

† ADIVNCT. Odiosi ac molesti, 3. ad Qu. Frat.

CLAMATORIVS. 3. Q. Fr. 3. Clamatorium genus.

CLAMITO, pro Q. R. 20. Supercilia illa olere malitiæ, & clamitare calliditatem videntur: id est, se ferre. 2. de Diuin. 84. Quiddam caricas Cauno aduectas vendens, Cauneas clamitabat.

CLAMO, vociferor, clamorem edo, persono, clamorem facio, voce conrendo, clamorem profund. pro Mur. 78. Ego quod facio, me omnium vestrum causa facere clamo atque testor. 2. de Fin. 65. Tum ipsum clamat virtus beatiorem fuisse quam Thorium. 6. V. 67. Rex deos hominesque contestans clamare cepit, &c. 6. Att. 9. Sed clamaui tamen, admiratusque sum, quòd, &c. 7. V. 17. Cùm, vt dico, hoc de pecunia clamaret, in vincula coëctus est. pro Clu. 31. Cùm & de suo & de vxoris interitu clamaret. 1. de Fin. 58. Clamat Epicurus non posse, &c. pro Qu. 31. Clamabat porrò Quintius, se nolle, &c.

* CLAMOR. Aca. Ab eis, quos deserit, insanus, imperitus, temerariusque clamabitur.

† ADIVNCT. Importunè, pro Mil. Porro, pro Quint.

CLAMOR, vociferatio. 1. de Orat. 152. Hæc sunt quæ clamores, id est, acclamationes, vel admurmurationes, & admirationes in bonis Oratoribus efficiunt. 2. de Diuin. 50. Bulbulcus clamorem maiorem cum admiratione edidit. 1. Att. 13. Clamor, concursus fit. pro Flac. 15. Psephismata non sententias neque autoritatibus declarata, nec iureiurando astricta, sed porrigenda manu profundendoque clamore multitudinis concitata. 1. de Orat. 225.

✠ Acutissimus clamor. 4. At. 3. Itaque ante diem 3. Idus Nouemb. cùm sacra via descenderem, insecutus est me cum suis clamor, lapides, fustes, gladij, hæc improuisa omnia. 6. V. 94. Clamor à vigilibus fanique custodibus tollitur. 2. Qu. Fr. 1. Deinde eius opere repente à Græcofasti & gradibus clamorem satis magnū sustulerunt. 2. Att. 18. Fusum clamoribus, & conuitiis, & sibilis consecantur. 12. Fa. 7. Dixi de te, quæ potui, tanta contentione quantum forum est, tanto clamore, consensuque populi, vt nihil vnquam simile viderim. 7. V. 92. Cùm prætor quaereretur, vt constaret, ei neminem nunciassè: fit ad domum eius cum clamore concursus, atque impetus. 2. Qu. Fr. 5. Sed eodem die vehementer actum est, de agro Campano clamore Senatus propè concionali. 3. 1. Clamores efficiam, si eum mecum habuero otiosum. 6. V. 94. Interea ex clamore, fama tota vrbe percurrebuit expugnari deos patrios, non hostium aduentu, neque repentino prædonum impetu, sed ex domo atque cohorte prætoris, manum fugitiuorum instructam, armatamque venisse. 8. Fa. 2. Clamoribus scilicet maximis iudices corripuerunt, & ostenderunt planè esse quòd ferri non posset. 3. ad Her. 21. Nam læduntur arteriæ, si antequàm leni voce permulsa sunt, a cri clamore arceantur.

† ADIVNCT. Acutissimus, 3. de Orat. Par. ibid. Cælestis, 5. Phil. Conacionalis, 2. de Orat. Gladiatorij, 1. Phil. Incredibilis, 1. de Diu. Infestus atque inimicus populi, 6. Ver. Magnus, 8. Fam. 3. Att. Maior, 2. de Diu. & de Clar. Maximi, 10. Phil. 4. Att.

CLAMOSVS, 3. ad Her. 23. Cōtinuatio est orationis enunciandæ acceleratio clamosa.

CLANDESTINVS, occultus. Or. 223. Cur clandestinis consiliis nos oppugnant? pro Syl. 33. Exercitus perditorum ciuium clan-

* destino scelere confatus. || de Sen. 40. Hinc patriæ prodiones, hinc rerum publicarum euerfiones, hinc cum hostibus clandestina colloquia, nasci dicebat: nullum denique scelus, nullum magnum facinus esse, ad quod suscipiendum non libido voluptatis impelleret.

CLANGOR, tubarum cantus, & aquila, aliarum item auium vox. 2. de Diu. 63.

Nona super tremulo genitrix clangore vocabat. 2. Tusc. 24. Iouis satelles, &c. clangorem fundi vastum.

CLARE, clara voce, explicatè, enodatè, manifestè, planè, apertè, dilucide, iuculenter. 2. Attic. 20. Cùm apertè loquantur, & iam clarè gemant.

CLARIVS, aduerbum. 8. Fa. 14. Quo propius ea contentio accedit, eò clarius id periculum apparet.

CLAREO, eniteo. 1. Offi. 84.
Ergo postq̄ magisq̄ viri nunc gloria claret.
ex Ennio, & de Sen. 10. in Arat.
Non potuit nobis nota clare figura, & in eodem opere,
simili quia forma littera claret.

CLARISONVS, clarè sonans, canorus. in Arat.
Hunc è clarifonis auri Aquilonis ad Austrum, &c.

CLARITAS, splendor, amplitudo, splendor nominis, altitudo, fortuna & gloria nobilitas. In voce claritas etiam. 1. Offi. 70. Horum sententia ad claritatem amplitudinè que aptior est. 2. de Diuin. 66. Miror deos immortales histrioni futuro claritatem ostendisse, nullam ostendisse Africano, 13. Fa. 68. Quæ quanquam ex multis pro tua claritate audiam, tamen libentissimè ex tuis literis cognoscam. || 1. A. 33. Num amplitudinis, num claritatis, num gloriæ pœnitebat? 1. Acad. 19. Corporis autem alia ponebat esse in toto, alia in partibus, valitudinem, vires, pulchritudinem in toto; in partibus autem, sensus integros, & præstantiam aliquam partium singularem, vt in pedibus celeritatem, vim in manibus, claritatem in voce.

CLARIVS, à Claro in insula & vrbe, unde fuit Antimachus pœta, vt Ouid. testatur, & Cic. de Clar. 191. Quod dixisse Antimachum Clarium pœtam ferunt. sic enim legendum est, non clarum.

CLARO, illustro, patefacio, ostendo. 1. de Diu. 21.
Iuppiter excelsa clarabat sceptrum columna. Pœta.

CLARVS, & CLARISSIMVS, planus, apertus, perspicuus, expressus, dilucidus, explicatus, illustris, euidentis, peruulgatus, non obscurus, in promptu, qui tanquam in clarissima luce versatur, nobilis, insignis. de Som. 2. Ostendebat autem Carthaginem de excelsis & pleno stellarum, illustri & claro quodam loco. pro Cl. 134. Clara voce, vt omnes audire possint, dicere aliqui. pro Cec. 22. Clara voce imperare aliquid alicui. 5. V. 61. Clara res est, toto orbe celeberrima atque notissima. pro Qu. R. 8. Ego quæ clara sunt consuetudine, diutius dicere non debeo. 2. de Diuin. 8. Plurimis nostris exemplis vsus es, & iis quidem claris & illustribus. 2. de Orat. 155. Vir gloria clarus, auctoritate grauis. de Am. 102. Virtutem alicuius posteris fore claram & insignem. de Sen. 22. Clarus & honoratus vir. pro R. P. 44. Clarus & præpotens vir. 2. de Or. 155. Tres nobilissimi & clarissimi Philosophi. 1. Tusc. 116. Clarae mortes pro patria oppetitæ, non solum gloriose rhetoribus, sed etiam beatè videri solent. in Arato.

Stella lumine clara.

* pro C. Cornel. 1. Homo summa prudentia clarus C. Cotta Alcy. Claris delapsus ab astris. || 4. Acad. 75. Videor me tibi, non vt Saturninus, nominare, modo illustres homines, sed etiam imitari nunquam, nisi clarum, nisi nobilem? de Clar. 54. Dissensit cum Mario, clarissimo ciue, Consul nobilissimus & fortissimus Sylla. 4. Acad. 6. Quasi verò clarorum virorum aut tacitos congressus esse oporteat, aut ludicros sermones, aut rerum colloquia leuiorum. pro Rab. Posth. 23. Et ex doctrina nobilem, & clarum qui Phalereus vocitatus est, in eodem isto Ægypti regno aspide ad corpus admora vita esse priuatum. 1. de Orat. 198. Sic in nostra ciuitate, amplissimus quisque & clarissimus vir, vt ille, qui propter hanc iuris ciuilibus scientiam sic appellatus à summo Pœta est, &c. 6. V. 41. Litteræ mittuntur isti à patre vehementes, ab amicis item, videret quid ageret, de Diodoro quò progredieretur, rem claram esse & inuidiosam: insanire hominem, periturum hoc noy crimine nisi cauisset. 7. 99. Res erat clara: neque solum argumentis, sed etiam certis testibus istius audacia tenebatur. In Arat.

At magnum nomen signi clarumque vocatur. Ibid.
Et propè conspicias, Parium sub pectore claro.
Andromida signum.

1. de Fin. 36. In quo enim maxime consuevit iactare vestra se oratio, tua præsertim, qui studiosè antiqua persequeris claris & fortibus viris commemorandis, deorumque factis non emolumento aliquo, sed ipsius honestatis decore laudandis id totum euertitur, eò delectu rerum, què modò dixi, &c. Postq̄. ad Quir. 4. Vestra beneficia, quamquã mihi semper clarissima visa sunt, tamen nunc renouata illustriora videntur. 1. C. 4. C. Græchus, clarissimo patre patus, auis, maioribus. 6. At. 9. Admiratus sum, vt vidi obfignatam epistolam, breuitatem eius: vt aperui rur-

sus, οὐ γὰρ πῶν literularum quæ solent compositissimæ & clarissimæ esse. pro Syll. 40. Vos denique in tantis tenebris erroris, & inscientiæ clarissimum lumen prætulistis menti meæ.

SYNTAXIS. Clarus locus, vox, res, exempla, vir, virtus, mors, stella. Illustris & clarus. Res clara, celeberrima, atque notiss. Vir gloria, doctrina clarus & honoratus. Lumine clara stella.

CLASSICULA. 16. Att. 2. Cassium cum classicula sua venerat.

CLASSIS, naues, nauium, multitudo. 7. V. 130. Naues quibus præfuerat, Cleomeni tradidit, classi populi Romani Cleomenem præesse iubet. pro Flac. 32. Hac classe M. Crassus ab Eno in Asiam, his nauibus Flaccus ex Asia in Macedoniam nauigauit. pro Pomp. 9. Qui maximas ædificasset ornassetque classes. Orat. 153. Duellius, qui Pœnos classe deuicit. 9. A. 4. Vt eum classes habere prohiberet. 7. V. 85. Præclara classis in speciem, sed inops & infirma propter dimissionem propugnatorum atque remigum. Ibidem. Tandiu in imperio suo classem iste prætor diligens vidit, quandiu conuiuium eius flagitiosissimum præteruicta est. 7. V. 86. Posteaquam paulum proeicta classis est, & Pachinum quintò die denique appulsa est. 3. V. 48. Vt ne

Perfæ quidem cùm bellum toti Græciæ, diis hominibusque indixissent, & mille numero nauium classem ad Delum appulissent, quidquam conaretur aut violare aut attingere. 7. 136. Tua luxuria atque auaritia, classis populi Romani a prædonibus capta & incensa est. Ibid. 135. Tu à ciuitationis pecuniam classem nomine cogisti. Ibidem. 90. Tunc prædonem dux Heracleo, repente præter ipem non sua virtute, sed istius auaritia nequitiaq̄ victor, classem pulcherrimam, populi Rom. in litus expulsam, & eiectam cùm primùm adueesperaceret, inflammari, incendi que iussit. pro Flac. 31. Testimonio doceo, eo ipso tempore, quo tu ipse negas classem habendam fuisse complures à prædonibus esse captos tamen Flacci consilium in remigibus imperandis reprehendetur. 7. V. 99. Qui ex illo numero reliqui Syraculas classe amissa refugerant. Ibidem 96. Vsq̄ ad forum, & ad omnes arbis crepidines accessit: quò neque Carthaginensium gloriosissimæ classes, cùm mari plurimum poterant, multis bellis sæpe conatæ, vnquam adspirare potuerint. 2. de Diu. 20. Si enim factum fuit classes Pop. Romani bello Punico primo, alteram naufragio, alteram à Pœnis depressam interire: etiam si tripudium solistimum pulli fecissent, L. Iunio & P. Clodio Cosil. classes tamen interissent. Sin cùm auspiciis obtemperatum esset, interiturae classes non fuerunt, interierunt fato. 2. de Fini. 112. Vt si Xerxes cùm tantis classibus, tantisque equestribus, & pedibus copiis Hellefponto iuncto, Athòue perfosso maria ambulauisset, terramq̄ nauigasset. 3. Offic. 46. Darius etiam Athenienses, qui sciuerunt, vt Æginetis, qui classe valebant pollices præcederentur. 3. Fam. 5. Tunc ille mihi dixit, te classe velle decedere: perfore accommodatum tibi, si ad Sidam maritimam partem prouincias, nauibus accessisset.

Ordo eiuum & distributio, pro modo census & dignitatis. pro Flac. 15. Tributim & centuriatim descriptis ordinibus, classibus, ætatibus, &c. 2. A. 82. Prima classis vocatur, renunciatur, deinde, vt assolet, suffragia. 4. Acad. 73. Qui mihi cum illo collocati quintæ classis videntur.

ADIVNC. Armata, pro Sest. Bella, 16. Attic. Bene magna, maxima, 12. Famil. Gloriosissima, præclara in speciem, sed inops atque infirma, propter dissimilitudinem pugnaturam atque remigum, pulcherrima, 7. Ver. Magna & ornata, pro Pomp. Maxima. 2. Tusc. Optima, atque importunissima, 2. Ver. Tanæ, 2. de Finib.

SYNTAXIS. Classes adificare, & ornare. Classe deuincere, nauigare. CLASSITIVS, vnus ex Antonij stipatoribus. 5. A. 18. Sequebatur Classitius, Mustela, Tiro, gladios ostentantes, sui similes greges ducebant per forum.

CLASTIDIVM, oppidum. 4. Tusc. 48.

CLATERNA, vrbs. pro Mil. 12. Fam. 5.

CLAVA, teli genus. 6. V. 94. Qui primò cùm obfistere ac defendere conaretur, malè multati clauis ac fustibus repelluntur. de Senect. 58. Habeant igitur alij sibi clauam & pilam.

CLAVDIA. 5. Famil. 2. Q. Metelli Celeris vxor. pro Cæl. 34. Nonne te si nostræ imagines viriles non commouebant, ne progenies quidem mea, Q. illa Claudia, æmulam domesticæ laudis in gloria muliebri esse admovebat: Non virgo illa Vestalis Claudia, quæ patrem complexa triumphantem, ab inimico Tribuno plebis de curru detrahi passâ non est: de Arusp. 27. Fœmina autem, quæ matronarum castissima putabatur, Quin. Claudia, cuius priscam illam seueritatem sacrificij tua totor mirificè existimatur imitata.

CLAVDICANS. 2. de Orat. 299. Spurius Caruilius grauitè claudicans ex vulnere ob Remp. accepto.

CLAVDICATIO. 1. de Nat. 54. In quo stante atque vestito apparet claudicatio non deformis. 2. de Orat. 149.

CLAVDICO, altero pede nuto, non rectè incedo: translationem, tubo, vacillo, infirmus ac debilis sum. 2. de Orat. 149. Num claudicat: at hic claudicat. 3. de Or. 196. Sic vulgus, si quid in oratione claudicat, sentit. 1. de Nat. 108. Nec vos exitum reperietis, reliq̄ tota vacillat ac claudicat. de Clar. 214. In quacunque enim vna plane

planè claudicaret, orator esse non posset. Orat. 170. Quid est cur claudicare aut insistere orationem malint? non cum sententia pariter excurrere. 1. Off. 119. Ut cōstare in vite perpetuitate possumus nobismetipsis, nec in vilo officio claudicare. de Cl. 227. Actio paulum cum vitio vocis, tum etiam ineptis claudicabat. 1. de Finib. 69. Qui verentur, ne si amicitiam propter nostram voluptatem expetendam putemus, tota amicitia quasi claudicare videatur. 5. Tusc. 22. Item beatam vitam etiam si ex aliqua parte claudicare, tamen ex multo maiore parte obtinere nomen suum.

† ADVERB. Grauitur, 2. de Orat. Paulum, de Clar. Planè, Ibidem.

† SYNTAXIS. *Claudicat homo, res, oratio, actio, amicitia, vita. Claudicare & insistit oratio. Vacillare, & claudicare. In officio claudicare & ineptis.*

† CLAUDIVS. 1. de Orat. 176. Quid qua de re inter Marcellos & Claudios patricios centumviri iudicaverunt? Cum Marcelli ab liberti filio stirpe, Claudij patris eiusdem hominis hereditatem, gente ad se redisse dicerent, nonne in ea causa fuit oratoribus de toto stirpis, ac gentilitatis iure dicendum? 3. Offic. 66. Claudius proseripit insulam vendidit: emit P. Calpurnius Lanarius. Ibidem. Ut cum in acre auguriū Augures acturi essent, iussissentque Titum Claudium centimanum, qui aedes in Caelio monte habebat, demoliri eas quarum altitudo officeret auspiciis pro Syll. 42. *App. Claudius à Cicerone constitutus ad iudicium cum dicta perscribenda.* pro Planc. 5. Vidit enim pater tuus App. Claudium nobilissimum hominem, viuo patre suo. potentissimo, & clarissimo tunc C. Claudio, Ædilem non esse factum, & eundem sine repulsa esse factum cōsulem. 4. V. 107. C. Claudius, C. F. Palatina non quero quis hic sit Claudius, quam splendidus, quam honestus, quam idoneus, propter cuius auctoritatem & dignitatem Sthenius ab omnium Siculorum consuetudine discederet, & eiuem Romanū cognitorem daret. 6. V. 7. C. Claudius pulcher. Ibid. 133. Nisi arbitramini, L. Crasso Qu. Scauola, C. Claudio, potentissimis hominibus, quorum aedilitates ornatissimas vidimus, commercium iltarum rerum cum Græcis hominibus non fuisse. de Arusp. 12. L. Claudius rex sacrorum. *aduersus P. Clodium gentilem suum iudicauit.* I. V. 1. T. Claudius P. Sestij accusator. 2. de Nat. 8. Nihil nos P. Claudij bello Punico primo temeritas mouebit? qui etiam per iocum deos irridens, cum cauea liberati pulli non pascerentur, mergi eos in aquam iussit, ut biberent, quoniam esse nolent: qui risus classe deuicta, multas ipsi lacrymas, magnam populo Ro. cladem attulit. 3. de Leg. 42. Id torum dixi, & Crassi sapientissimi hominis sententia, quam Senatus est secutus, cum decreuisset, C. Claudio consule designato, Carbonis seditionem referre, eo inuito qui cum populo ageret, seditionem non posse fieri.

CLAVDENDVS, *comprimendus, suppressendus.* 2. Offic. 54. Nec ita claudeda est res familiaris, ut eam benignitas aperire non possit. 2. de Nat. 142. Palpebræ aptissime factæ, & ad claudendas pupillas, ne quid incideret, & ad aperiendas.

CLAVDO, *obstruo, oppilo, aburo, intercludo.* pro Flac. 61. Cum L. Flacco portas tota Asia clauderetur, Cappadocem autem illum recipiebat. 9. Attic. 18. Cæsar claudere mihi videtur maritimos exitus. 5. Tusc. 59. Claudere fores cubiculi. Orat. 229. Claudere sententias numeris. 4. Fa. 13. Et in ipsius consuetudinem, quam adhuc meus pudor mihi claudit, me insinuabo.

CLAVDOR, *occludor.* pro Dom. 54. Cum edictis tuis tabernas claudi iubebas. 1. A. 25. Forum sepietur, omnes claudentur aditus. 7. V. 95. Non enim portu illud oppidum clauditur, sed vrbe portus ipse cingitur, & concluditur. 4. V. 4. Vrbem pulcherrimam Syracusas, quæ cum manè munitissima esset tum loci natura terra ac mari clauderetur, cum vi consilioque cepisset. (M. Marcellus) non solum incolumem passus est esse, sed ita reliquit ornatam, ut esset idem monumentum victoriæ, mansuetudinis, continentia, cum homines viderent, & quid expugnasset, & quibus peperisset, & quæ reliquisset.

CLAVSVS, *occlusus, obstructus.* 2. Qu. Fr. 5. Adhuc clausum mare scio fuisse. Or. 198. Comprehensio orationis clausa & terminata esse debet. 12. Fa. 9. Tuas res ignoramus, tãquam clausa sit Asia. Vide, GLAVSVS.

† SYNT. *Claudere vñ familiare, consuetudine, aditus, mare, provinciã.*

CLAVDVVS, *altero pede laesus.* 1. de N. 84. Et quidem Athenis laudamus Vulcanum eum quem fecit Alcmenes: in quo stante atque vestito leuiter apparet claudicatio non deformis: claudum igitur habebimus deum. I. P. 69. Iste claudus, quomodo aiunt, pilam tenere.

CLAVICVLVS, vel CLAVICVLA, *capreolus in vite.* 2. de Nat. 120. Vites clauiculis adminicula tanquam manibus apprehendunt. de Sen. 52. Vitis clauiculis suis quasi manibus, quicquid est naçta, complectitur.

CLAVIS, pro Dom. 25. Scilicet tu Sex. Clodio omne frumentum priuatum, & publicum, omnes prouincias frumentarias, omnes mancipes, omnes horreorum claus leges tua tradidisti.

CLAVSTRVM, *quo aliquid clauditur, valua, fores, loca clausa*

† *quod nostrum vulgus, clauum regni aut imperij vocat, Latini Clausura dixerunt.* 7. V. 83. Clausura vrbs hostibus non committenda sunt. 6. 52. Effringi multorum fores, reuelli claustra. 1. cont. Rul. 21. Horreum belli sub signo & claustris positum. 2. cont. Rul. 86. Corinthus erat posita in angustiis Græciæ, sicut terra claustra locorum teneret, & duo maria penè contingeret. pro Mur. 17. Cum ego claustra ista nobilitatis refregissem. pro Fla. 30. Omnes vrbes maritimas claustris imperij nostri contineri. * Oec. 1. Ouium carterarumque pecudum fortis atque fructus claustro custodienda erant.

CLAVSULA, *extrema cuiusque rei pars, praesertim in oratione, verbes, verborum conclusio, exitus.* *Quam nos sententiam aut peroidum vocamus, integri illi adhuc Romani Clausulam appellauerunt: Epistoliarum quoque & comædiarum extrema partes, quæ à nobis conclusiones dictæ, à Romanis clausula dicebantur: vtriusque significationis exempla facile ipse distingues.* 6. Attic. 3. Clauula est difficilis in tradenda prouincia: sed hæc Deus aliquis gubernabit. 2. Fa. 4. Quamobrem, quoniam mihi nullum scribendi argumentum relictum est, ut ea clausula, qua soleo, teque ad studium summae laudis cohortabor. 5. V. 35. Illa verò præclara est clausula edicti, quod omnium controuersiarum, quæ essent inter aratorem & decumanum, si vter velit edicit, se recuperatores daturum. 13. A. 47. Veniamus aliquando ad clausulam, legatos venire non credo. 2. de Or. 240. Addidisti clausulam, tota Taracina, & c. Or. 216. Pedem clausula non solum extremum pedem, sed etiam proximum superiorem, sæpe tertium etiam intelligere debemus. 3. de Or. 179. Clausulas & interpuncta verborum animæ interclusio & angustia spiritus attulerunt. Ibid. 171. Clausula in orationibus interpunctæ. Orat. 215. Clausula numerosè & iucunde cadens. pro Cæl. 65. Mimi ergo est etiam exitus, non fabula, in quo cum clausula non inuenitur, fugit aliquis è manibus.

† ADIVNCT. Difficilis, 7. Att. Præclara, 5. Ver. Variæ, Or. ad Brut. Interpuncta, 3. de Orat.

CLAVVS, *reconditus, sub signo & claustris positus.* (pater, apertus, promptus, expositus. pro Quin. 93. Quintius fateretur se non ornare magnificè, non habere domum clausam pudori & sanctimonie, patentem atque adeo expositam cupiditati & voluptatibus. 5. V. 63. Nemo dubitat, quin eò sit occisus, quod habere clausa non potuerit sua consilia. 7. 38. Nullius domus clausa contra tuam cupiditatem potest esse. 6. 42. Statuerunt se nihil tam clausum, neque tam reconditum posse habere, quod non istius cupiditati apertissimum, promptissimumque esset. 2. Qu. Fr. 5. Atque adhuc clausum mare scio fuisse. *pro Pomp. 21. Patrefactumque nostris legionibus esse pontum, qui ante populo Romano ex omni aditu clausus esset.* 7. V. 57. Nihil tam clausum ad exitus, nihil tam septum vndique, nihil tam tutum ad custodias, nec fieri nec cogitari potest. 4. Tusc. 2. Quis enim est qui putet, cum floreret in Italia Græcia potentissimis & maximis vrbibus, ea quæ magna dicta est, in hisque primum ipsius Pythagoræ, deinde postea Pythagoreorum tantum nomen esset, nostrorum hominum ad eorum doctissimas voces, aures clausas fuisse?

† SYNTAXIS. *Habere domum clausam, consilia, mare. Res clausa & recondita.*

CLAVVS, *gubernaculum nauis, cuneolus.* de Sen. 17. Ille autem clauum tenens sedet in puppi quietus, & c. pro Sext. 20. Clauum tanti imperij tenere, & gubernacula reip. tractare. 7. V. 52. Beneficium (ut dicitur) trabali clauo figere.

CLAZOMENAE, *vrbs, & Anaxagora patria.* 1. Tusc. 104.

CLAZOMENIVS, 3. de Or. 136.

CLEANTHES, 4. Ac2. 126. Cleanthes, qui quasi maiorum est gentium Stoicus, Zenonis auditor, solem dominari & rerum potiri putat. 3. de Nat. 23. Nihil igitur affert pater iste Stoicorum (Cleanthes) quare mundum ratione vti putemus: nec cur animantem quidem esse. 2. 13. Cleanthes quidem noster quatuor de causis dixit, in animis hominum informatas deorum esse notiones. 1. 37. Cleanthes autem, qui Zenonem audiuit, vnâ cum eo, quem proximè nominavi (Aristone) tum ipsum mundum deum dicit esse, tum totius naturæ menti, atque animo hoc nomen tribuit, tum vltimum, & altissimum atque vndiq; circumfusum, & extremum omnia ingentem, atque complexum ardorem, qui æther nominetur, certissimum deum iudicat. 4. de Finib. 7. Quamquam scripsit artem rhetoricam Cleanthes, Chrysippus etiam, sed sic, ut si quis obmutescere concupierit, nihil aliud legere debeat. 2. de Finib. 69. Pudebit te, inquam, illius tabula, quam Cleanthes sanè commode verbis pingere solebat. Iubebat eos qui audiebant, secum ipsos cogitare, pictam in tabula voluptatem pulcherrimo vestitu & ornatu regali, in folio sedentem: prærito esse virtutes ut ancillulas, & c. 2. de Nat. 24. Cleanthes negat vllum esse cibum tam grauem, quin is die ac nocte concoquatur. de Fat. 14. Omnia enim vera in præteritis, necessaria sunt, ut Chrysippo placet dissentienti a magistro Cleanthe, & c. 2. de Nat. 40. Atque ea quidem (Astra) tota esse ignea, duorum sensuum testi

testimonio confirmari Cleanthes putat, tactus, & oculorum. Ibid. 14. Cleanthis argumenta de vi caloris in omni corpore.

CLEMENS, CLEMENTIOR, lenis, mitis, mansuetus, misericors, humanus, liberalis. 2. de Finib. 12. Et si satis clemens sum in disputando, tamen interdum soleo subirasci. ad Brut. 2. Si clemens esse voluerimus, nunquam deerunt bella ciuilia. 7. Att. 7. Nec in cædè principum clementior hic erit quam Sylla. pro S. R. 85. Clemens ab innocentia. pro Planc. 31. Clemens & misericors iudex. 1. Offic. 137. Clemens castigatio.

† Syntaxis. In disputando clemens. Ab innocentia clemens. Clemens & misericors. Castigatio clemens.

CLEMENTER, mansuetus. (dissolutus. 7. V. 19. Quod est factum clementer, dissolute factum criminari. Antequam 27. Clementer audire.

CLEMENTIA, lenitas, benignitas, animi lenitas, humanitas, misericordia, moderatio animaduertendi, placabilitas, mansuetudo, bonitas. 2. de Inu. 162. Clementia est, per quam animi remere in odium alicuius inuentionis concitati comitate retinentur. 10. At. 4. Cæsarem non voluntate, aut natura non fuisse crudelem, sed quod putaret popularem esse clementiam. 14. 25. Clementiam Cæsari malo fuisse: quasi visus non fuisset, nihil ei tale accidere potuisset. 2. A. 116. Cæsar aduersarios clemenciæ specie deminuerat. 1. Qu. Fr. 1. Omnia plena clemenciæ, mansuetudinis, humanitatis. Part.

78. Clementia, lenitas, moderatio animaduertendi. 5. Fam. 1. itaque in luctu & squalore sum, qui prouinciæ, qui exercitui præsum, qui bellum gero, quæ quoniam nec ratione, nec maiorum nostrorum clemenciæ administratis, non erit mirandum, si vos poenitebit. 8. Att. 25. Huius insidiosa clementia delectantur, illius iracundiam formidant. ad Brut. 2. Sed salutaris feruitas vincit inanem spem clemenciæ. 7. V. 114. Hic cuncti, Siculis, &c. commouentur, & de suis periculis, fortunisque omnibus perimelcunt: illam clementiam, mansuetudinemque nostri imperij, in tantam crudelitatem inhumanitatemque esse conuersam. 8. At. 9. Meruo, ne omnis hæc clementia, ad vnam illam crudelitatem colligatur. 14. 21. M. Antonius ad me tantum. de Clodio rescripsit, meam lenitatem & clementiam & sibi esse gratam, & mihi, voluptati magnæ fore.

† **CLEOBIS.** 1. Tusc. 113. Primum Argiæ sacerdotis Cleobis, & Biron filij prædicantur, nota fabula est.

† **CLEOMBROTUS.** 1. Tusc. 84. Callimachi quidem epigramma in Ambraciotam Cleombrotum est: quem ait cum nihil ei accidisset aduersi, è muro se in mare abiicisse lecto Platonis libro 1. Offic. 84. Atque hæc quidem Lacedæmonij plaga medicis fuit: illa pestifera, qua cum Cleombrotus inuidiam timens, temere cum Epaminonda confixisset, Lacedæmoniorum opes corruerunt.

† **CLEOMENES.** 7. V. 81. Cleomenem Syracusanum classi populi Rom. præesse iubet Verres. Ibidem 86. Cleomenes autem qui alterum se Verrem cum luxuria atque nequitia, tum etiam imperio putaret: similiter, totos dies in littore tabernaculo posito perpotabat. 1. Offic. 33. Cleomenes, cum triginta dierum essent cum hoste pactæ induciæ, noctu populabatur agros, quod dierum essent, non noctium pactæ induciæ. 4. V. 50. Cleomenes furrorum Verrii particeps.

† **CLEON, orator.** de Clar. 28. Post Pericles, qui cum floreret omni genere virtutis, hac tamen fuit laude clarissimus, Cleontem etiam temporibus illis turbulentum illum quidem ciuem, sed tamen eloquentem constat fuisse.

† **CLEOPHANTVS, medicus.** pro Clu. 47. Erat illo tempore infirma valetudine Auitus, utebatur autem medico ignobili, sed spectato homine Cleophanto: cuius seruum Diogenem Fabricius ad venenum Auito dādum spe & precio sollicitate cepit.

CLEPO, furor, rapio, surripio. à κλέπτω. 2. de Leg. 22. Sacrum sacrove commendatum qui clepsit, rasperitque patricida esto. 3. de Nat. 63. Agnum Thyestes clepere ausus est. 2. Tusc. 23. Ignem Prometheus clepsit dolo. 4. de Rep. Spartæ rapere pueri & clepere discunt.

CLEPSYDRA, vas è quo aqua paulatim effluens horas distinguebat horologium. 3. de Ora. 136. Non declamator aliquis ad clepsydram latrare docuerat.

CLIENS, qui in fide alicuius est. & patronum habet. pro S. R. 19. Manlius Glauca tuus cliens & familiaris. 2. A. 107. Quos clientes nemo habere velit, non modo esse illorum cliens.

† **ADIVNCT.** Noui, pro Font. Plurimi, pro Clu. Proprius, 13. Fam. vetus, 6. Fam.

CLIENTELA, clientum defensor, tutela, procuratio. 14. At. 12. Scis quam diligam Siculos, & quam illum clientelam honestam iudicem. 6. A. 15. Janus Medius in L. Antonij clientela sit. 6. V. 90. Conabar clientelam tam illustrem, tam splendidam prouinciæ ad te traducere. 13. Fa. 64. Quare si te fautore visus eris, amplissime clientelas acceptas à maioribus confirmare poterit. 4. C. 22. Pro hospitibus clientelisque prouincialibus. pro S. R. 106. Esse in fide & clientela alicuius. Ibid. Conferre se in fidem & clientelam alicuius.

† **ADIVNCT.** Honestas, 13. Att. Illustres, 6. Verr. Maxima, 15. Fam. & Syntaxis. In clientela est alicuius. In clientelam, in fidem, & clientelam alicuius se conferre.

† **CLIMACHIAS.** 4. V. 128. Erat eius honoris cupidus Arthenio quidam Climachias cognomine, homo sane locuples, & domi nobilis. Ibidem. 129. Dies is erat legitimis comitiis habendis: eo modo Climachias sacerdos renunciatus est.

CLINATVS, inclinatvs. in Ar. à Cit. ter usurpatum.

† **CLYSTHENES.** 2. de Leg. 40. Et Atheniensis Clifthenes Iunoni Samiæ, cuius egregius, cum rebus timeret suis, filiarum doctes credidit. de Clar. 27. Posteaq; Clifthenem multum, vt temporibus illis valuisse dicendo.

CLITELLAE, ephippia, qua iumentis imponuntur, ad melius ferendas sarcinas. pro M. Scaur. Ego quia Albanas habeo columnas, clitellis eas oportui. 5. At. 15. Clitellæ boui sunt impostæ, non est nostrum onus: sed feremus. Proverbum significans, impositum esse sibi impositum onus.

CLITELLARIVS, mulus. Top. 36. id est, onerarius.

CLITERNI. Lege, COLEI.

† **CLITOMACHVS.** 1. Philosophus nobilis Academicus. 5. Tusc. 85. Voluptatem cum honestate Clitomachus & Callipho copulauit. 4. Ac. 16. Industriæ plurimum in Clitomacho fuit. Ibidem. 17. Iam Clitomacho Philo vester operam multos annos dedit. Ibid. 102. Accipe quemadmodum ea dicantur à Clitomacho in eo libro quem ad C. Lucilium scripsit poetam, cum scripsisset iisdem de rebus ad L. Cætorinum, &c. 3. Tusc. 54. Legimus librum Clitomachi, quem ille euersa Carthagine misit consolandi causa ad captiuos ciues suos. 1. de Orat. 45. Academicam Carneades & Clitomachus, & Æschines obtinebant. 4. Ac. 11. Et erat iam antea Alexandriæ familiaris Antiochi Heraclitus Tyrius, qui & Clitomachum multos annos & Philonem audierat. Ibid. 98. Nec verò quidquam ita vt dicam, vt quisquam id fingi suspicetur: à Clitomacho sumam, qui vsque ad senectutem cum Carneade fuit, homo & acutus vt Pœniti, & valde studiosus ac diligens, & quatuor eius libri sunt de sustinendis assentionibus. Ibidem 108. Credoque Clitomacho ita scribenti Heraculis quandam laborem exantlatum à Carneade, quod vt feram & immanem bellum sic ex animis nostris assensionem, id est, opinionem & tenentem extraxisset.

CLIVVS, collis. 2. Attic. 1. Clivus Capitolinus. pro Rab. 31. Postquam in Senat. 11.

CLOACA, locus cuius, per quem sordes publica eluuntur. pro Ce. 36. Prætor qui de fossis & de cloacis interdicit. pro Sest. 77. pro Planc. 95. Arcem facere ex cloaca. Proverbum: id est, rem abutissimam ornare.

† **CLODIA.** 12. At. 11. Nū Clodia D. Br. consulari, filio suo mortuo vixerit. pro Cæl. 31. Res est omnis nobis in hac causa, iudices, cum Clodia muliere non solum nobili, sed etiam nota. Ibidem 32. Neque enim muliebres vnquam inimicitias mihi gerendas putavi, præsertim cum ea Clodia quam omnes semper amicam omnium potius quam cuiusquam inimicam putauerit.

† **CLODIVS.** 1. At. 9. P. Clodij Appij F. te credo audis cum veste muliebri deprehensum domi C. Cæsaris. 2. 10. Nam nos quidem, si per istum tuum sodalem Publium (Clodium) licebit, & quæ cogitamus. 4. 3. Reum Publium, nisi antea occisus erit, fore à Milone puto. 2. 8. Tribunatum pleb. petit. 1. 13. Clodius ad concionem fugit. pro Sest. 43. In concione dixit (Clodius) aut mihi (Ciceroni) semel pereundum, aut bis esse vitendum. pro Milo. 74. Clodius Ædem Nympharum incendit, vt memoriam publicæ recensionis, tabulis publicis impressam extingueret. 2. Qu. Frat. 3. Clodius concionatur in Pompeium. 1. Famil. 9. Quamquam ille (Clodius) perennis inimicus amicorum suorum, qui tuis maximis beneficiis ornatus, in te potissimum fractam illam & debilitatam vim suam contulit. Ibidem. Non pluris fecerat Bonam Deam, quam tres sorores. 1. Att. 11. Clodius conciones miseras habebat, in quibus Lucullum Hortensium, C. Pisonem, Messalam consulem contumeliose laudebat. 1. de Leg. 6. Clodius Historicus. pro Mil. 47. Dixit hoc comes P. Clodij C. Clodius. 4. V. 121. Decretum Senatus honorifico S. C. vt his C. Clodius Appij. F. Pulcher, Prætor de Senatu cooptando leges conferberet. Lamb. C. Claudius, legendum censet. pro Cluen. 40. L. Clodius pharmacopola circumforaneus. pro Cæl. 78. Sext. Clodius minister seditionis & dux, qui ades sacras, qui census pop. Rom. qui memoriam publicam suis manibus incendit, &c. pro Cec. 27. Sext. Clodius cui nomen est Phormio, nec minus niger, nec minus confidens quam ille Terentianus est Phormio.

† **CLODIVS.** pro Do. 34. Quid? Sacra Clodiæ gētis cur intercut, quod in te est: postq; in Sen. 5. Clodia legis in Ciceronem atrocitas.

† **CLODIANVS.** pro Do. 24. Qui in orbe terrarum vacuus extraordinariis fascibus, atque imperio Clodiano fuisset? 2. Qu. Fr. 1. Is cum grauer Clodianis incendiis, trucidationibus, lapidationibus quæstus esset; sententiam dixit, vt ipse iudices per Prætorem vrbanum fortiretur. 1. Att. 11. Id autem erat de Clodiana religione ab Senatu constitutum. 2. Qu. Fr. 3. Nā vt surrexit operta

opera Clodianæ clamorem sustulerunt. Ibidem. Quasi signo dato, Clodiani nostros conspiciere cœperunt. pro Mil. 73. Nec vero me, Iudices, Clodianum crimen mouet.

CLYDEO, claudo. 2. de N. 100. Mare terram littoribus cludit.

CLYPEVS, scutum. 1. de Diuin. 99. Clypeos Lanuuij à muribus esse derofos. 2. de Fin. 97. Epaminôdas quæsiuit, saluûsne esset clypeus, cum saluum esse, &c. * Ora. 2. 35. Si quis Phidiæ clypeû dissoluerit. 5. Fam. 12.

COACERVATIO, copia, cumulus, aceruus, aggregatio. Part. 122. Frequentatione argumentorum, & coacervatione vniuersa, motus animorum incitare.

† ADIVNCT. Vniuersa. Part.

COACERVATIVVS, congregatus, coactus, congestus, cumulatus. Part. 40. Singula per se exigua sunt, mutuum tamen cum sunt coacervata proficiunt. 1. con. Ru. 14. Videris constitutam & coacervatam pecuniam.

COACERVO, aggrego. 6. V. 54. Et ne fortè hominem existimetis hanc tantam vim emblematum sine causa coacervare voluisse, videte, &c.

COACERVOR, accumulor, cogor, congregor. 2. con. Rul. 70. Pecuniam coguntur & coacervantur. pro S. R. 133. Tantum quantum coacervari vna in domo potuit.

COACESCO, accidum de Sen. 65. Vt non omne vinum, sic non omnis ætas vetustate coacescit.

COACTIO, conspiratio, congregatio, conventiculum. de Arusp. 56. Veruntamen nocturnis vigiliis & coactione hominum iustitiam illud conceptum ac meditatam est. Lamb. legi. coitione.

COACTOR, qui pecuniam cogit & recipit officij nomine. pro R. P. 30. Non intelligo hoc quale, sit vtrum accessionem decum, vt nostri coactores facere solent, centesima, an decessionem de summa fecerit. pro Cluent. 180. Ne multa: perquiritur à coactoribus: id est, ab ijs qui auctioni præsumt.

COACTVS, expressus. pro Dom. 93. Nunquam de me, nisi coactus ac necessario dico. 2. de Di. 73. Ergo hoc auspiciu diuini quicquam habere potest: quod tam sit coactum & expressum.

¶ Congregatus. pro Cec. 59. Coacti sunt ij, qui ab aliquo sunt vnum in locum congregati. 8. At. 19. Quæ si copiar in vnum locum coactæ fuerint, hærebis. 2. de In. 4. Sed omnibus in vnum locum coactis scriptoribus, quod quisque commodissimè percipere videbatur, excerptimus. 4. V. 13. Ilte nauem maximam, Messana publicè coactis operis, ædificauit.

¶ Vi adactus. 2. de In. 98. Vt & necessariò sumus in portu coacti.

COACTVS, subit. impulsus. ad Brut. 17. Quoniam efflagitas: coactu tuo scribam. 7. V. 74. Coactu atque efflagitatu meo.

COÆDIFICOR, constructor. 13. At. 33. Campu Martiu coedificari.

COÆDIFICATIVVS, in Part. 36. Loci coedificati. (Loci vasti.

COÆQVO. 5. V. 95. Sic ad libidines tuas omnia coæquasti.

COÆVVS, equalis, cū aliquo atque conunctus. in Vat. 11. Nunquam puer aut adolescens inter coæuos fueras. aliàs, cocos: & melius.

COAGITATIO, agitatio. 2. de Na. 138. Anima coalescit primum ab ipso spiritu, deinde coagitatione pulmonum.

COAGMENTATIO, nexus, compositio, constructio, coniunctio. de Vniu. 14. Omnis coagmentatio corporis, vel calore vel frigore, vel aliqua impulsionem vehementi labefactatur. 2. de N. 119. Copulatio rerum & quasi cõsentiens ad mundi incolumitatem coagmentatio naturæ. 1. 20. Quæ est enim coagmentatio non dissolubilis.

¶ Syntaxis. Rerum, corporis, natura, labefactata, dissolubilis coagmentatio.

COAGMENTATIVVS, compactus, compositus. 1. Tuf. 71. Quoniam nihil sit animis admixtum, nihil concretum, nihil copulatum, nihil coagmentatum, nihil duplex. 3. de Orat. 169. Collocatio nis est componere & struere verba, sicut ne asper eorum concursus, neque hiulus sit, sed quodam modo coagmentatus, & leuis. 3. de Fini. 74. Quid enim aut in natura, qua nihil est aptius, nihil descriptus: aut in operibus manufactis, tam cõpositum, tamque compactum, & coagmentatum inueniri potest?

COAGMENTO, compono, coniungo, construo. de Sene. 72. Opus ipsa suum, eadem quæ coagmentauit, natura dissoluit. Ora. 77. Verba enim verbis quasi coagmentare negligat. de Cl. 98. Verba compone & quasi coagmenta.

COAGMENTOR, conficior, tractor. 7. A. 21. Docebo ne coagmentari quidem posse pacem.

¶ Syntaxis. coagmentare verba, pacem. Verborum concursus coagmentatus ac leuis. Componere, & quasi coagmentare.

COAMICVS. de A. 99. Hodie me ante omnes comicos stultos senes versaris atque luseris lautissimè. Poëtæ. Aliàs, comicos.

COANGVSTO, coarcto. 3. de Leg. 32. Hæc lex dilatata in cuctum ordinem coangustari etiam potest.

COARCTO, constipo, coangustio. (dilato, explico. 1. de Orat. 163. Perfice vt Crassus hæc quæ coarctauit, & perangustè referat, in oratione sua dilatat nobis atque explicet.

COARGVO, indico, redarguo, accuso, conuincio, detego. 3. Fam. 8. Non nostram perfidiam is coarguit, sed indicat suam. pro Mur. 9. Fuga laboris inertiam coarguit & desidiam. pro Flac. 20.

Satis ne vobis coarguere his autoribus dissolutam Græcorum consuetudinem videor: 9. Att. 4. Sed opinor quæcamus, nec nostram culpam coarguamus. pro Ligario. 16. Refellere & coarguere mendacium alicuius. pro Syll. 17. Illum multorum literarum & nunciij coarguerunt. Ibid. 44. In eum locum te deducis, vt antequam me commutati iudicij coarguas, te summæ negligentia, tuo iudicio conuictum esse fatearis. pro Milo. 37. Hunc autem hæc eadem coarguunt. 2. ad Her. 8. Coarguere rem aliquam certioribus argumentis. 2. A. 28. Coarguere aliquem: id est, signo aliquo ostendere, illum aliquid fecisse. 7. V. 152. Coarguere aliquem auaritia. 1. Acad. 13. Philo errorem eorum qui ita putarunt, coarguit.

COARGVOR, conuincor. 6. V. 104. Omnibus in rebus coarguitur à me, conuincitur à testibus, vrgetur confessione sua. pro S. R. 76. Iam intelliges certum crimen quàm multis suspitionibus coarguatur. 2. de In. 137. Aut aliis constitutionibus factu coarguetur. 1. con. Rull. 17. Hæc à me suspitionibus & coniecturis coarguuntur. pro Cl. 41. Oppianicus digito legata deleuerat, ne lituris coargui posset. Anteq. 15. Quorum cognita improbitas me tacente coarguitur turpitudine vita.

¶ Syntaxis. Coarguere, & refellere. Auaritia aliquem coarguere. Crimen coarguere.

COAVCTIO, auctio. 5. V. 189. Hoc crimen est, &c. ex coauctione annonæ atque æstimationis.

COBIAMACHVS, vicus inter Tolosam & Narbonam. pro Fon. 9.

COCHLEA, Græcè κόχλη. 2. de Diui. 133. Vt si quis medicus ægroto imperet, vt sumat terrigenam, herbigradam alij, domiportam sanguine cassam, potius quàm hominū more cochleam diceret. 4. ad Her. 62. Ilte tanquam cochlea abscondens & retentans sese taciturnus, quo sit tutus, comeditur cum domo sua, & aufertur.

COCLEBS, luscus, qui altero captus est oculo: de Horatio Coclite. 2. de Legibus 10.

COCTVS, maturus. de Sen. 71. Poma matura & cocta. (cruda. 13. At. 50. Bene coctus & conditus sermo bonus.

COCVS, vel COQVVS, qui cibos parat & cõdit. 9. Fa. 20. In ea cocina cocus meus præter ius feruens nihil potuit imitari. pro S. R. 134. Mitto coquos, pistores, lecticarios, &c. I. P. 67. Lege, COÆVVS.

† ADIVNCT. Arthricus, 9. Fam. Optimi.

COCVTVS, fluvius apud inferos. 3. de Nat. 43. Et illi qui fluere apud inferos dicuntur, Acheron, Cocytus, Styx, &c. 1. Tusc. 10. Cocytus fremitus.

CODEX, liber, tabula, tabula accepti & expensi, & in quo publica acta scribebantur. pro Q. R. 4. Quomodo H. S. C. C. C. L. I. I. in codice accepti & expensi non sunt? Ibid. Prò dij immortales, effene quemquam tanta audacia præditum? qui quod nomen referre in tabulas timeat, id petere audeat: quod in codicem iniuratus referre noluit, id iurare in litem non dubitet: ibidem. 5. Non habere se hoc nomen in codice accepti & expensi relatum confitetur, sed in aduersariis patere contendit. Ibid. 8. Vtrum cætera nomina in codice accepti & expensi digesta habes? pro Cluent. 91. C. Verres subförtionem eius in eo codice non habebat, qui tum interlitus proferebatur. 5. V. 41. Codicis tui literas contemplare. 3. 149. Causam in me conferebat, quod tum codicem obfignassem. pro Syl. 44. Referre in codicem. 3. V. 157. Proferre falsum codicem. Ibid. 95. Codicis extrema cera: id est, tabularum. Ibid. 119. L. Pifo multos codices impleuit earum rerum, in quibus intercessit. * pro C. Cornel. 1. Legere codicem cum intercedatur. Ibidem. Codicem attingit.

† ADIVNCT. Falsus, pro Q. Rosc. Multi. 3. Ver.

¶ Syntaxis. Accepti & expensi codex. In codicem referre, digere. Codicem obfignare.

CODICILLI, litera, tabella, libelli. 4. Fa. 12. Puer mihi obuiam venit cum codicillis, in quibus erat scriptum, Marcellum, &c. 2. Q. Fr. 10. Epistolam hanc conuicio efflagitarunt codicilli tui. 9. Fa. 26. Accubueram hora nona, cum ad te harum exemplum in codicillis exaravi. 8. A. 28. Hic hesternò die sententias nostras in codicillis & omnia verba referebat. 4. At. 8. Qui nõ minus longas iam in codicillorum fastis futurorum Consulium paginulas habeat, quàm factorum.

¶ Syntaxis. Exarare in codicillis exemplum epistola. Referre in codicillis dicta.

CODRVS. 5. de Finib. 62.

COELATOR. 6. V. 54. Artifices omnes celatores & vascularios conuocat. Ibid. 63. Mittit rogatu vasa ea quæ pulcherrima apud illum viderat, ait se suis celatoribus velle ostendere.

COELATIVS, insculptus, vt argentum & aurum celatum. 5. Tusc. 61. Or. 232. & 4. V. 129. Qui non tam cæli quàm celati argenti rationem ducit. obserua elegantem annominationem. 6. 97. Galeæ anæ celatæ opere Corinthio. 2. de Inu. 116. Vasa magnificè & preciosè celata.

COELEBS, qui vel qua uxorem aut virum non habet. 3. de Leg. 7. Cælibes esse prohibent.

COELESTIS, diuinus, diuus, cælestes. Orat. 119. Cum se à cælestibus

sibus rebus refert ad humanas. 2. de Diu. 9. Vini cœlestem aliquid ad eos qui in terra gignantur, pertinere. Br. ep. pr. In. 7. Res à te gesta est memorabilis & penè cœlestis. 4. Ac. 127. Cogitantesq; supera atque cœlestia, hæc nostra, vt exigua & minima contemnimus. 5. A. 28. Tum illæ cœlestes diuinæque legiones. de Somn. 9. Orbis cœlestis extimus, qui, &c. 3. Offi. 25. Hercules, quem hominum fama beneficiorum memor in concilio cœlestium collocauit. 4. A. 10. Quid est quod de voluntate cœlestium dubitare possimus? 1. de Leg. 24. Agnationem nobis esse cum cœlestibus. 2. 19. Diuos, & eos qui cœlestes semper habiti, colunt.

☞ *Syntaxis. Cœlestes colito. Gesta cœlestia, orbis, vis.*

COELICVLVM. de Ar. 32.

COELIMONTANA, porta. I. P. 55.

COELITES, *calicola*. de Somn. 1. Gratas, inquit, tibi ago, summe Sol, vobisque reliquis, Cœlites, quod, &c. 2. de Diu. 104. Ego diuinum genus esse semper dixi, & dicam, cœlitum ex Ennio. 4. Tusc. 63. Neque ira cœlitum inuectum malum.

COELIVS. *Mons Roma*. 3. Offi. 66.

☞ COELIVS, *Cognomen in Romana Repub. celebre*. 2. Fam. 15. Ego de prouincia decedens, quaestorem Cœlium præposui prouinciam puerum: inquit, at quaestorem: at nobilem adolescentem. 3. de Leg. 36. Dedit huic quoque iudicio Cœlius tabellam, doluitque quoad vixit: sed vt opprimeret Cœlius populum, nocuit Reip. de Clar. 272. Nec verò M. Cœlium prætereundum arbitror, quæcunque eius in exitu vel fortuna vel mens fuerit, qui quandiu authoritati meæ paruit, talis Trib. Plebis fuit, vt nemo contra ciuium perditorum popularem turbulentamq; demeritiam à Senatu, & à bonorum causa steterit constantius. 2. de Nat. 8. C. Flaminium Cœlius religione neglecta cecidisse apud Thrasimenum scribit cum magno reipub. vulnere. 2. de Orat. 54. Sed iste ipse Cœlius neque distinctè historiam varietate locorum, neque verborum collocaione, & tractu orationis leni, & æquabili perpoliuit illud opus: sed vt homo neque doctus neque maximè aptus ad dicendum, sicut potius doluit. 10. Att. 11. 3. V. 30. M. Cœlius Prætor cum Verre. 13. P. 26. Et homo diuuptus, dirutusque Qu. Cœlius.

COELIANVS. 10. Attic. 14. Fortuna velim meliori, animo Cœliano.

COELO, *in sculpo*. 1. de Diuin. 79. Atque hanc speciem Praxiteles cœlavit argento.

COELVM, *alvissimum Dei domicilium*. Lege, SPIRITVS. 9. Fam. 26. Ille verò te putabat quaesturum, num vnum cœlum esset, an innumerabilia. 3. de Orat. 176. Hic status est huius totius mundi atque naturæ, cœlum vt rotundum, terræque vt media sit. pro Pomp. 41. Pompeium omnes sicut aliquem non ex hac vrbe missum, sed de cœlo lapsum intuentur. 1. Qu. Fr. 1. E cœlo diuinum hominem esse in prouinciam delapsum. de Somn. 12. Summus ille cœli stelliferi cursus. 1. de Diuin. 97. Cum cœlum discessisse visum est, atque in eo animaduersi globi. 1. de Diu. 1. Cœlum ex omni parte patens atque apertum intueri. de Somn. 9. Stellæ errantes, quæ versantur retrò contrario motu, atque cœlum. 1. de Diu. 41.

Quamquam multa manus ad cœli cœrula templa

Tendebam lacrymans. — pro Rab. 15. Quem non modò foro,

sed cœlo hoc ac spiritu censoriæ leges carere voluerunt. Orat. 107. & pro S. R. 71. Ducere animam de cœlo. 4. At. 3. Milo proferipit se per omnes dies comitiales de cœlo seruaturum. * Horren. Epicurei plures volunt esse cœlos. Ibid. Eloquentiam in cœlum, credo vt ipse cum ea simul ascendentes, iustulisses. de Consolat. Si Cadmi progenies in cœlum tollèda fama fuit. Ibidem. Omnibus eundem cursum in cœlum parere.

☞ *Aër, spiritus circumfusus*. 1. C. 15. Potèstne tibi huius vitæ hæc lux, Catilina, aut huius spiritus cœli esse iucundus? 1. de Diu. 130. Cuius cœli aspiratio grauis ac pestilens est. Ibid. 93. Apud Hetrufcos propter aëris crassitudinem de cœlo multa fiunt. 2. con. Rul. 80. Vectigal cœlo ac loco calamitosum. de Fat. 7. & 8. Cœlum crassum. (calum tenuè. 2. de Nat. 13. Cœli temperatio: id est, aëris. 7. V. 26. Natura loci ac cœli Syracusarum. 11. At. 24. Cœli grauitas. 1. de Diu. 16. Summanus de cœlo ictus. 1. de Or. 179. L. Fufius cuiusque particulæ cœli officeret, immutata lumina putabat. 1. Tusc. 60. Cœlum hoc, in quo nubes, imbres ventuque coguntur, quod & humidum & caliginosum est propter exhalationes terræ.

☞ *Translatione, summus gradus & locus*. 6. Att. 2. Salaminij nos in cœlum decretis suis sustulerunt. 4. A. 6. Cæsar in cœlum fertur. 2. Att. 10. Si verò ea quæ de me pacta sunt, non seruantur, in cœlo sum. Ibid. 19. 20. Bibulus hominum admiratione ac benevolentia in cœlo est. 2. A. 107. Collegam de cœlo detraxisti. 2. de Nat. 48. Epicurus dum palato quid sit optimum iudicat, cœli palatum (vt ait Ennius) non suspexit. 2. At. 1. Attingere cœlum digito.

† ADIVNCT. Crassum. (tenue, de Fat. Extremum, atque vltimum, 2. de Diu. Humidum & caliginosum, liberum, nebulosum & caliginosum vnuerfum, 1. Tusc. Pingue atque concretum, tenue, purum & pro-

pterea salubre, 1. de Diu. Rotundum, 3. de Orat. Stelliferum, totum de Som.

☞ *Syntaxis. De cœlo missus, delapsus. Deducere de cœlo animam. De cœlo ictus, obseruare, seruare. In cœlum ferre aliquem. In cœlo esse, id est, felicem esse. De cœlo aliquem detrahere. Cœli palatus. Cœlum digito attingere.*

COELVS, *pater Saturni*. 2. de Nat. 63. Vetus opinio, ex cœtum esse Cœlum à filio Saturno. 3. 44. Æther & dies parentes Cœli. 53. 55. & 61.

COEMO, *coëmptionem facio, emo*. 6. V. 133. Non modò non vendebant, sed etiam coëmebant. 15. Fam. 19. 7. 23. Sylla omnia bona coëmit.

COEMPTIO. pro Mur. 27. Horum ingenio senes ad coëmptiones faciendas interimèdorum sacrorum causa reperti sunt. Ibidem. Putarunt omnes mulieres, quæ coëmptionem facerent, Caias vocari. pro Flac. 84. In manu, inquit, conuenerat, sed quæro vsu? coëmptione? 1. de Orat. 237. Mulieris, quæ coëmptionem fecerit, causam defendere. pro Flac. 84. Coëmptione in manu conuenire.

☞ *Syntaxis. Coëmptionem facere. Coëmptione in manum conuenire.*

COEMPTIONALIS qui frequens est in emptionibus. 7. Fam. 29. Si inter series coëmptionales venale proseripserit, &c.

COENA, *vespertina mensa*. 3. Qu. Fr. 1. Venit ad nos Cicero tuus ad cœnam, cum Pomponia foris cœnaret. pro Cæl. 20. Est enim dictum ab illis, fore qui dicerent, vxores suas redeuntas à cœna, attrèctatas esse à Cœlio. pro S. R. 98. Non illum redeuntem à cœna videris. 3. V. 49. Quid ego istius prandia & cœnas commemorem. pro S. R. 59. Puerum vocauit, eredo cui cœnam imperaret. pro Deiot. 21. Cum te vòmere post cœnam velle dixisses. 9. Fam. 16. Nec tamen eas cœnas quero, vt magnæ reliquæ fiant: quod erit magnificum, sit & lautum. 6. Atti. 3. Vocare aliquem ad cœnam. || 9. Famil. 20. Tamen in ea cœna cocus meus præter ius feruens.

† ADIVNCT. Antelucana, 2. Car. Auguralis, 7. Famil. Intemptiua, lautæ, 9. Att. Incundæ, 5. Tusc. Sumpuosa, 9. Fam.

☞ *Syntaxis. Venire ad cœnam ad aliquem. Redire à cœna. Cœnam alicui imperare. Vomere post cœnam. Vocare ad cœnam aliquem. Dare alicui cœnam.*

COENACVLVM, *triclinium, conclauis*. 2. contra Rull. 95. Roma cœnaculis sublata atque suspensa.

COENANS. 9. At. 7. Cœnantibus nobis, & noctu quidem Statius à te epistolam breuem tulit. * pro M. Scaur. Venenum hospiti

☞ aut conuiuæ cœnanti datum. || 16. Atti. 26. Aduentabat autem *βυζύοις* cœnantibus nobis.

COENATVRVS. 13. Atti. 50. Cum Cæsar secundis Saturnalibus ad Philippum vesperi venisset, villa ita completa militibus est, vt vix triclinium, vbi cœnaturus ipse Cæsar esset, vacaret. 1. Qu. Fr. 1. Apud Pompeium in eius nuptiis eram cœnaturus.

COENATVS. 1. de D. 57. Qui vt cœnati quiescerent, visum esse ei, qui, &c.

COENITIO, *frequentiùs cœno*. 7. Famil. 16. Ego si foris cœnitarem, Cn. Octauius familiari tuo non defuissem. 9. 7. Non desino apud istos qui nunc dominantur, cœnitare. Ibid. 16. Puto enim te audiuisse, illos apud me declamitare, me apud illos cœnitare.

☞ || Ibid. 24. Cœnitando foris.

† ADVERB. Foris, 9. Fam.

COENO. de Inu. 14. Qui cum in quandam cauponam diuertissent, simul cœnare, & in eodem loco somnum capere voluerunt, cœnati discubuerunt. 1. Fam. 2. Ego eo die casu apud Pompeium cœnabam. pro Deiot. 19. At eodem te cum cœnauisses, rediturum dixeram. in Var. 31. Quis vnquam in funere familiari cœnauit cum toga pulla. 2. de Orat. 246. Manus laua, inquit, & cœna. 3. Qu. Fr. 1. Cœnare foris. 3. de Orat. 352. Cum cœnaret Cranone in Thessalia apud Scopiam. 2. de Finib. 24. Benè cœnare, libenter cœnare.

† ADVERB. Bellè frugaliter, honestè, libenter, malè, nequiter, Graue, rectè, turpiter. 2. de Finib. Melius, 5. Tusc.

☞ *Syntaxis. Simul cœnare. Cœnare apud aliquem. Cœnare in funere familiari cum toga pulla. Cœnare, absolutè. Cœnare foris.*

COENULA, *parua cœna*. 9. Fam. 24. Vereor ne obliuiscare cœnulas. 5. Tusc. 91. Hesternæ cœnula.

COENVM, *lutum*. pro Dom. 47. O cœnum, ò portentum. 4. Tusc. 53. Stoici dicunt omnes stultos insanire, vt malè onere omne cœnum. pro Sest. 20. Habeo quem opponam labi illi atque cœno. 2. Attic. 21. Pompeius oblitus cœno. de Consolat. In cœno iacere.

COEO, *conuenio, adiungor, congredior* || cum duo idem petunt, qui col-

☞ lega, futuri, aut qui munere, necessitudine, aut societate coniungendi sunt, hi coire à Latinis dicuntur, quod vulgò ignorantia in dissuetudinem abiit. 1. Attic. 14. Cæsar cum eo coire cogitat, & Bibulus cum hoc se putat posse coniungi. Postquam in Sen. 15. Cum hoc coire ausus es? 7. Att. 3. Heri aliquot adolescentuli coimis in Piræum. pro Dom. 47. Collegia medijs fidijs Tribunorum plebis tota reperientur, &c. quæ coiant de hominum locupletissimorum

iffimorum bonis. pro Clu. 144. Dixi Habito statim de eo, qui coisset, quis condemnaretur, illum esse liberum. pro Clu. 148. Qui eorum coit, coierit, conuenit, conuenerit, &c. *lingor, contrahor*. pro Quin. 76. Coire societatem voluntariam cum aliquo. 2. de Natu. 113. Pinna cum Squilla societatem coit comparandi cibi. pro S.R. 96. Coire societatem praeij vel sceleris cum aliquo. pro S.R. 87. Coire societatem cum aliquo de aliqua re. 2. A. 24. Utinam Cn. Pompeij cum C. Caesare societatem aut nunquam coisses, aut nunquam diremisses. pro S. R. 20.

† Societas coitur.
 † Syntaxis. *Coire societas cum aliquo. Coire de sa lute*. &c.

COEPI, *instituto, suscipio, incipio*. pro Rab. P. 5. Ut magis pœniteret cepisse, quam liceret desistere. 1. At. 3. Caietan si quando abundare cœpero, ornabo. 1. de Orat. 170. Neque se ante causas amicum tractare cepisse, quam ius civile didicisset. de Far. 3. Neve inde naus inchoanda cepisset exordium. 10. Fa. 15. Si latro rursus in Italiam se recipere cœperit, Bruti erit officium occurrere ei. 7. At. 20. Ipse me Caesar ad pacem hortatur, sed antiquiores literæ, quam ruere cœpit.

COEPTO, *incipio*. in Arato. *ceptant tutos constringere portus*.

COEPTVS, 2. de Diui. 8. Nunc de republica consuli cœpta sumus. de Cla. 26. Qua in vrbem primum literis oratio est cœpta mandati. 1. de Ora. 168. Antè petitam esse pecuniam quam esset cœpta deberi. 5. de Fin. 24. Cum sensim incipit progredi, seseque agnoscere: cœptaque & ea, quæ natura apta sunt appetere, & propulsare contraria. * pro C. Corn. 1. Cœptum igitur per eos, desitum est per hunc.

† Syntaxis. *Cœptus ille est consuli de pace. Litera scribi cœpta*.

COEPTVS, *inceptum*. 4. de Fin. 41. Atque ipsa institutio hominis si loqueretur, hæc diceret, primos suos quasi cœptus appetendi fuisse, vt se conseruaret in ea natura, in qua ortus esset.

COERARIVS, *curator*. COEREO, *curio*. 3. de Leg. 19. At si quid erit quod extra magistratus, coerario vsus sit, qui coeret, populus creato: eique ius coerandi dato. *Alij legunt, coherario. Et cetera eodem modo*.

† COERCENDVS, 1. de Fin. 51. Tamen in quibusdam neq; pecuniæ modus est, neque honoris, nec imperij, nec libidinum, nec epularum, nec reliquarum cupiditatum, quas nulla præda vnquam improbe parta minuit, sed auget potius atque inflammat: vt coercendi magis quam dedocendi esse videantur.

COERCENS, *comprehendens, amplectens*. 2. de Nat. 101. Restat vltimus & omnia cingens, & coercens cœli complexus.

COERCEO, *contineo*. 2. de Nat. 57. Mundus omnia complexu suo coeret & continet.

† *Refrano, domo, reprimo*. 2. Tus. 47. Hoc præcipitur vt ratio coereat temeritatem. 2. de Fin. 3. Cum enim fertur quasi torrens oratio, quamuis multa cuiusque modi rapiat, nihil tamen teneas, nihil apprehedas, nusquam orationem rapidam coerecas. de Cla. 316. Fluuuium extra ripas diffusentem coercere. 5. At. 2. Appius turmas aliquot equitum dederat Scaptio, per quas Salaminius coereceret. ad Br. 16. Ego vero is sum, qui non modò, non supplicem, sed etiam coerecam postulantes, vt sibi supplicetur. 11. A. 4. A progressu coerecui. *alias, Arcuit, reditu refranauit*. 2. Offi. 24. Iis qui vi oppressos coerecent, sit sanè adhibenda seguitia. 3. de Or. 4. Coerece aliquem ablatis pignoribus. 1. At. 15. Resecare libidinem, coerecere iuuentutem. 3. Off. 23. Eos morte, exilio, vinculis, damno coerecent. 1. de Or. 194. Coerecere cupiditates. Top. 39. Coerecere aquam, *id est, arcere*. 5. V. 208. Coerecere improbitatem.

COERCEO, *moderor*. 2. de Fin. 73. Pudicitia non infamiæ metu coerecetur, sed sanctitate sua se tuetur. 4. Acad. 65. Nam si minimis rebus pertinacia reprehenditur, calumnia etiam coerecetur. 1. de Fin. 2. Qui autem moderatius id volunt fieri, difficilem quandam temperantiam postulant in eo, quod semel admissum coerecere reprimique non potest.

† Syntaxis. *Cœlum cingit omnia complexu suo, atque coerecet. Fluuios coerecere, iuuentutem, libidinem. Coerecere et reprimere*.

COERVLVS, *Leges*. COERVLVS, 1. de N. 84. Cæsus oculos Minervæ, cœruleos esse Neptuni. in Arat. Cœrulea pistrinx.

COETVS, *concilium*. de Senect. 85. Cum in illud animorum concilium cœtumque proficiscar. 2. de Fin. 77. Opiniones, quæ in Senatu, quæ apud populum, quæ in omni cœtu concilioque sunt proferendæ. de Som. 4. Concilia & cœtus hominum iure sociati. in Sal. 18. Ea pars, quò tanquam in vnam voragine cœtus omnium vitiorum exercebat. 7. V. 185. Omnèsque dij, qui solennes cœtus ludorum initiis. 1. de Orat. 30. Dicendo tenere hominum cœtus. 2. 33. In hoc tali cœtu, & tam accurato sermone. 3. 62. Valde autem est absurdum ei concionem, aut Senatam, aut vllum cœtum hominum committere, cui, &c. 2. de Fin. 11. Cœtus matronarum. 1. C. 6. Cœtus nefarij. 1. 10. Dimittere cœtum. Cœtu nostro dimisso. * de Consol. Te in eorū cœtu locatā consecrabo.

† ADIVNCTO, *occuli*, 2. cont. Rul. Nefarij, 1. in Catil. Popularis, 4. Aca. Solennes ludorum, 7. Verr. Talis, 2. de Orat. Villus, 3. de Orat.

† Syntaxis. *Hominum cœtus, vitiorum, ludorum. Concilium ac cœtus, Cœtus iure sociatus. Cœtum dimittere*.

COGITATVS, *cogitatio, consilio*. pro Arch. 18. Accurate cogitate que scribere aliquid.

COGITATVS, *cogitare*. 11. de Offi. 27. Permultum interest, vtrum perturbatione, &c. an consulto & cogitato fiat iniuria.

COGITATIO, *mentis sensus, mentis agitatio, animi motus, animi sensus, intimus sensus, reconditus sensus, meditatio, commentatio, cœtus, intimus sermo, cura*. 10. At. 6. Meas cogitationes omnes explicavi tibi superioribus literis. 8. 24. Obsecro te Cicero suscipe curam & cogitationem dignissimam tuæ virtutis, vt, &c. 9. 13. Quamobrem a te peto, vt in tuis maximis curis aliquid impertias temporis huic quoque cogitationi. 2. de Or. 86. In ea cogitatione curaque versor, vt odor, &c. 15. Att. 25. Hæc me species cogitatioque perturbat. 2. A. 31. Attende enim paulisper, & cogitationem sobrij hominis ad punctum temporis suscipe. Parad. 1. Cum illi cogitationem vllam habuisse videntur, aut auri ad auaritiam, aut, &c. de Amic. 31. Qui omnes suas cogitationes abiecerunt in rem tam humilem, tamque contemptam. 3. Fa. 11. Complexus sum cogitatione te absentem. 3. de Ora. 17. Omne illud tempus meridianum Crassus in acerissima & attentissima cogitatione posuit. Ibid. Cum eum in cogitatione desitum esse sentisset. 9. Att. 8. De his rebus rogo vos, vt cogitationem suscipiatis. 14. 23. Quæris vt suscipiam cogitatione, quidnam istis agendum putem. 9. 13. Spe tamen deducebar ad eam cogitatione, vt arbitrarer, &c. 2. cont. Rul. 5. Versantur in animo meo multa & graues cogitationes. Brut. *Epist. Prid. Inueterarum*.

3. Cicero tuus nunquam videtur dimittere cogitationem, cuius sit filius. 1. de Ora. 150. Subitam orationem commentatio & cogitatio facile vincit. Orat. 134. Qui motus cogitationis celeriter agitur, per se ipse delectat. pro Syl. 64. Peterem ventam ex intimis vestris cogitationibus, & ex humanitate communis. de Am. 27. Quapropter a natura mihi videtur potius, quam ab indigentia orta amicitia, applicatione magis animi cum quodam sensu amandi, quam cogitatione, quantum illa res utilitatis esset habitura. 1. de Ora. 218. Multa animo & cogitatione, multa etiam legendo percurrisse. 2. 130. & 131. Neque quoties verbum aliquod est scribendum nobis, toties eius verbi literæ sunt cogitatione perquirendæ. 1. de N. 39. Mens nostra quiduis cogitatione potest depingere. 3. ad Her. 3. Cogitatio quamuis regionem potest amplecti, & in ea situm loci cuiusdam ad suum arbitrium fabricari & architectari. Item. Quis est iste tuus sensus, quæ cogitatio? Brutus vt non probes. Antonius probes. 1. de Nat. 106. Sic enim dicebas speciem Dei percipi cogitatione, non sensu, nec esse in ea vllam soliditatem, nec eadem ad numerum permanere, eamque esse eius visionem, vt similitudine & transitione cernatur, neque deficiat vnquam ex infinitis corporibus similitium accessio, ex eoque fieri vt in hæc intenta mens nostra beatam illam naturam & sempiternam putet. pro Mil. 79. Fingite animis: liberæ enim sunt cogitationes nostræ, & quæ volunt, sic intuentur, vt ea cernimus, quæ videmus fingite igitur cogitatione imaginem, &c. 3. V. 58. Vidi simul cum populo Rom. forum adornatum ad speciem magnifico ornatu, ad sensum cogitationemque acerbo & lugubri. 1. Off. 132. Cogitatio in vero exquirendo maxime versatur. 3. 4. Nos tantum roboris non habemus, vt cogitatione tacita a solitudine abstrahamur. 1. 19. Omnis autem cogitatio motusque animi, aut in studiis scientiæ cognitionisque versabitur, aut, &c. 1. Tus. 50. Quidam nequeunt qualis animus sit vacans corpore, intelligere, & cogitatione comprehendere. pro Fl. 66. Sed vestrum est iudices, omnia quæ dici possunt in hominum leuitatem, &c. etiam si a me minus dicuntur, vestris animis & cogitatione comprehendere. 4. Tuscu. 29. Sed in animo tantummodo cogitatione possumus morbum ab ægrotatione seiuungere. 2. 53. Hæc cogitatio non solum animum comprimit, &c. 1. de N. 47. Omnia quæ nobismet ipsis cogitatione fingere possumus. 4. Fa. 5. Quoties in eam cogitationem necesse est vt tu veneris, & nos sæpe incidimus. 1. de Nat. 21. Quod ne in cogitationem quidem cadit. 7. At. 3. Si ista nobis cogitatio de triumpho iniecta non esset. 1. de Or. 6. Quocumque te animo & cogitatione conuerteris. pro Sest. 11. Audite literas, & vestram memoriam ad timoris præteriti cogitationem excitare. * pro C. Corn. 2. Studia, consilia, cogitationesque eorum aperiam. Hortens. Congruere cum cogitatione magna, voluptas corporis non potest.

† ADIVNCTO, *Acerba, diuturna*, 3. Tuscu. Acerissima atque attentissima, deformis, 3. de Orat. Bonæ, 1. de Diui. Ceteræ, 2. Offic. Multo difficilior multoque obscurior, mollissima, 1. Tuscu. Dignissima virtutis, 8. Attic. Inanis liberæ, pro Mil. Intimæ, pro Syll. Mala conscientia atque animi, pro S. R. Melior, quieta, tacita, 1. Offic. Malta, 2. Attic. Multa & graues, 2. cont. Rul. Posteriores, sapientiores, 12. Phil. Pristinæ, 7. Att. Quotidianæ, 1. de Orat. Reliquæ, 4. Att. Summæ, 1. Fam.

† Syntaxis. *Cogitatio dignissima, acerissima, attentissima, grauis. Cogitationes suscipere, explicare. In cogitatione versari. Habere, et abieceris cogitationes in studia. Cogitatione aliquem complecti, percurrere aliquid, depingit mens, percipere, fingere. In animo cogitatione distinguere*.

† ADIVNCTO, *Oculi*, 2. cont. Rul. Nefarij, 1. in Catil. Popularis, 4. Aca. Solennes ludorum, 7. Verr. Talis, 2. de Orat. Villus, 3. de Orat.

† ADIVNCTO, *Oculi*, 2. cont. Rul. Nefarij, 1. in Catil. Popularis, 4. Aca. Solennes ludorum, 7. Verr. Talis, 2. de Orat. Villus, 3. de Orat.

† ADIVNCTO, *Oculi*, 2. cont. Rul. Nefarij, 1. in Catil. Popularis, 4. Aca. Solennes ludorum, 7. Verr. Talis, 2. de Orat. Villus, 3. de Orat.

† ADIVNCTO, *Oculi*, 2. cont. Rul. Nefarij, 1. in Catil. Popularis, 4. Aca. Solennes ludorum, 7. Verr. Talis, 2. de Orat. Villus, 3. de Orat.

† ADIVNCTO, *Oculi*, 2. cont. Rul. Nefarij, 1. in Catil. Popularis, 4. Aca. Solennes ludorum, 7. Verr. Talis, 2. de Orat. Villus, 3. de Orat.

† ADIVNCTO, *Oculi*, 2. cont. Rul. Nefarij, 1. in Catil. Popularis, 4. Aca. Solennes ludorum, 7. Verr. Talis, 2. de Orat. Villus, 3. de Orat.

† ADIVNCTO, *Oculi*, 2. cont. Rul. Nefarij, 1. in Catil. Popularis, 4. Aca. Solennes ludorum, 7. Verr. Talis, 2. de Orat. Villus, 3. de Orat.

† ADIVNCTO, *Oculi*, 2. cont. Rul. Nefarij, 1. in Catil. Popularis, 4. Aca. Solennes ludorum, 7. Verr. Talis, 2. de Orat. Villus, 3. de Orat.

† ADIVNCTO, *Oculi*, 2. cont. Rul. Nefarij, 1. in Catil. Popularis, 4. Aca. Solennes ludorum, 7. Verr. Talis, 2. de Orat. Villus, 3. de Orat.

† ADIVNCTO, *Oculi*, 2. cont. Rul. Nefarij, 1. in Catil. Popularis, 4. Aca. Solennes ludorum, 7. Verr. Talis, 2. de Orat. Villus, 3. de Orat.

† ADIVNCTO, *Oculi*, 2. cont. Rul. Nefarij, 1. in Catil. Popularis, 4. Aca. Solennes ludorum, 7. Verr. Talis, 2. de Orat. Villus, 3. de Orat.

† ADIVNCTO, *Oculi*, 2. cont. Rul. Nefarij, 1. in Catil. Popularis, 4. Aca. Solennes ludorum, 7. Verr. Talis, 2. de Orat. Villus, 3. de Orat.

mus. Venire in cogitationem. Convertere se animo & cogitatione ad.
COGITATVM, *cogitatio*. 1. con. Rul. 1. Hæc non cogitata sapientum, sed optata furiosorum videntur. de Cl. 2. 5. 4. Cogitata mentis præclarè eloqui.
COGITATVS, *meditatus*. 2. A. 85. Attuleras domo meditatam & cogitatum scelus. pro Deiot. 17. In posterum, inquit, diem distulit, ut cum in castellum Luceium ventum esset, ibi cogitata perficeret.
COGITO, *meditor, commentor, contemtor, mente contracto, mente complector, cogitatione complector, animo agito, mente agito, mecum quero, existimo, in animo habeo, mihi in animo est, cogitatione alicuius rei habeo, omnem meam curam desigo in aliqua re, animo & cogitatione comprehendo, in aliqua re cogitationem pono, omnem curam cogitationem & configo, memoriam meam ad aliquam rem excito, ratione animo, lustror, ante oculos meos propono, speciem alicuius rei cogitatione percipio. Mente & cogitatione versor, cogitationem alicuius rei capio, cogitationem suscipio*. 1. de Orat. 2. 3. Sagaciter peruestigare quod sui ciues, ique qui audiunt, cogitè, lentiant, opinentur, expectent. pro Deiot. 38. Hæc ego repeto, & dies & noctes cogito. 2. de Leg. 2. Nihil in his locis nisi montes & faxa cogitabam. pro Font. 12. Vos sapius eandem rem animis agitare, & diutius vno de teste cogitare potestis. 2. con. Rul. 62. Vos tamen id potestis cum animis vestris cogitare. 2. de Leg. 1. Nam illo loco libenter soleo uti, siue quid mecum ipse cogito, siue aliquid scribo, aut lego. pro Mil. 57. Clodius nihil de extremis Milonis comitibus cogitavit. 9. At. 4. Adhæc igitur cogita, vel potius excogita. 2. de Orat. 102. Et quicquid de sua re cogitavit, in medium proferat. pro Rab. 19. Longius quam vitæ termini postulant, spe atque animo de se & gloria sua cogitare. 1. Famil. 7. Is visus est mihi toto animo de te ac de tuis ornamentis, & commodis cogitare. 2. C. 20. Sed eos hoc moneo desinant furere, & proscriptores & dictaturas cogitare. 13. At. 12. De hortis toto pectore cogitemus. 2. Tusc. 58. Ad ferendum dolorem placidè & sedatè, plurimum proficit, toto pectore (ut dicitur) cogitare, quam id honestum sit. 4. Fam. 5. Cæpi egomet mecum sic cogitare: Hem nos homunculi, &c. 5. Tusc. 110. Docto & erudito homini viuere est cogitare. 15. Fam. 16. Si inulam Britanniam cæpero cogitare, eius *ἐδωλον* mihi aduolabit ad pectus. 14. At. 14. Sed mehercule si humaniter, & sapienter, & amabiliter in me cogitare vis, facilem te profecto præbebis. 2. 9. Ludi antiq futuri sunt pridie Non. eos Tullia spectare vult, inde cogito in Tusculanum. 9. 1. M. Lepidus cras cogitat. || *Quam obseruatione auctorum lingua Latina cognitio acquiratur, hoc loco clarum, sic enim olim consuetudine Romana usurpatum est, ut verbum professionem significans omittatur. Quod tamen à nemine Grammaticorum præceptis vnquam traditum. Notandum tamen hoc magis in sermone familiarium aut epistolis locum habere quam alijs generibus orationum: ut supra, Cras cogitat: putà proficisci. con. C. Anton. Consulatum spero aut cogito.*
COGITOR, *excogitor, existimo*. 4. Acad. 37. Nihil enim agens ne cogitari potest, quale sit, 2. de Diuin. 137. Nulla species cogitari potest, nisi pulu imaginum.
† **ADVERB.** Acerbè de pernicie reip. crudeliter de exilio, 4. Catil. Acrius, 5. de Finib. Accuratius, multum de aliquo, 3. Fam. Acutissime, libidinosè, prudenter, 1. Offic. Altius, Orat. Amabiliter in aliquem, 4. Attic. Amantissime, 3. ad Q. Frat. Altutè, 2. Famil. Attentiùs, 2. Offic. Bene aliquando, 2. Phil. Callidè, inconditè, monstrosè, præpositè, 2. de Diuin. Crudelissime, 11. Attic. Diligenter, 1. Tusc. Diligenter rationem, pro Cluen. Diligentius, 10. Attic. Diuinè, ibid. Diligentissime, pro Sest. Diu. 15. Famil. Diutiùs, pro Font. Etiam atque etiam, male. 8. Famil. Humaniter in aliquem, 14. Attic. Longius spe & animo de gloria, pro C. Rab. Malè iamdiu, de Senec. Multum & diu, 1. Acad. Nefariè, stultè, pro Syll. Nefariè de vita alicuius, obscurè, pro Mil. Omnino, 4. Famil. Omnino vnquam, 5. Verr. optimè, 14. Philip. Planè, parum, 6. Attic. Plurimum, 2. con. Rul. Rectè, sapienter in aliquem, 14. Attic. Sæpe & multum, 1. de Inu. Sæpenumerò, 1. de Orat. Salutariter, 10. Famil. Sapienter, de Pet. Conf. Senfim, 3. Tusc. Tantisper, pro Cec. Timidè, pro Cæl. Valde, 12. Phil. Verè, 1. ad Quint. Frat.
† **Syntaxis.** Repetere, & dies, noctesque cogitare. Saxa cogitare, de testibus cogitare. Cum animo suo cogitare. Cogita, excogita. Toto pectore cogito. Cogitare amabiliter in aliquem. Cogito hinc Romam.
COGNATIO, *coniunctio*. 6. V. 72. Segestanti cognatione se cum populo Romano coniunctos esse arbitrantur. 1. de Natur. 92. Deorum cognationem libenter agnoscerem. 5. de Fin. 1. L. Cicero frater noster cognatione patruelis, amore germanus. 1. de Inu. 36. Cognatione, quibus maioribus, quibus confanguineis. 5. A. 6. An potest cognatio vlla propior esse quam patris. 6. V. 81. Quæ cognatio studiorum & artium non minus est coniuncta, quam illa natura. 2. de Diu. 142. Hæc verò qua cum somniis naturali cognatione iunguntur. 2. de Or. 100. Cognationes, affinitates, &c. 5. de Fin. 65. Et tota domus cõiugio & stirpe coniungitur, serpit sensim foras, cognationib. primum tuum affinitatibus, deinde amicitijs, post viciniam cum ciuibus. pro Syl. 59. Cincius nunquam sibi cognatione cum prædijs esse existimauit suis. 12. Attic. 48. Pro cognatione quæ mihi tecum est. 1. de Diuin. 64. Animus, qui deorum cognatione teneatur. Orat. 186. Habere aliquam necessitudinem aut cognationem cum aliquo. 2.

de Diu. 34. Cum rerum autem natura quam cognationem habent: Postquam in Sen. 14. Cognatio materna transalpini generis. 2. de Diuin. 33. Distantiam rerum cognatio naturalis. Ibid. 34. Cognatio naturæ & quasi concentus atque consensus, quam *συμπάθειαν* Græci appellant. 3. de Nat. 28. Naturam quasi cognatione continuatam conspirare. pro Lig. 8. Propinqua cogratio. pro Clu. 16. Tulit hoc commune dedecus iam familia, cognationis, nominis, grauitur filius. * in Pison. Cum tibi tota cogratio in farraco aduehatur.
† **ADIVNC.** Amplissima, 4. Ver. Non minus coniuncta, 6. Ver. Coniuncta, 2. de Nat. Materna, postquam in Sen. Naturalis, 2. de Diu. Propinqua, propior, 5. Phil. pro Lig. Propior certiorque, 1. de Legi. Proxima, 3. de Ora. Tota, in Pif.
† **Syntaxis.** Cognatio cõsanguinitatis, patria, natura, virtutù. Cognatio, concentus & consensus natura. Animus deorù cognatione tenetur.
COGNATVS, *sanguine coniunctus, habens cognationem cum aliquo, qui alicuius cognatione tenetur, affinis, conueniens*. Postquam ad Quir. 6. Pro reditu P. Pompilij multi cognati & affines deprecari sunt. pro S. R. 96. Propinqui cognatique optime conuenientes. 3. de Orat. 195. Nihil est tam cognatum mentibus nostris, quam numeri atque voces. pro Cec. 15. Amici cognatique illius. 13. At. 27. Incidisse etiam in illos, in eis, in cognatum tuum. de Vniu. 15. Formam autem maxime & sibi cognatam & decoram dedit: id est, similem. Lege, A G N A T V S.
† **Syntaxis.** Numerus nobis cognatus. Forma illi cognata, & decorata id est, conueniens, & decens.
COGNITIO, *agnitio, intelligentia, inspectio, notio, scientia*. Topic. 67. Caularum cognitio cognitionem, euentorum facit. 3. de Fin. 34. Nam quæ corporis sunt, ea cognitionem habet facilitorem. 2. de Nat. 140. Ut homines deorum cognitionem cæsum intuentes capere possent. 1. de Ora. 185. Cognitionem iuris magnam ac difficilem esse. Ibid. Nullis mihi artis facilior cognitio videtur. 3. de Orat. 110. Nam aut cognitio rei scientiaque perquiritur, aut, &c. 5. de Fin. 34. Natura hominis, in qua sit mirabilis quædam vis rationis, & cognitionis, & scientiæ. pro Flac. 24. Vtrum hæc tadem disceptationem & cognitionem veritatis, an innocentia labem aliquam aut ruinam fore putatis? 16. Att. 18. Quæ lex earum rerum quas Cæsar egisset, magnam consilii cognitionem dedit. Ibid. Coss. quorum & lege, & S. C. cognitio & iudicium fuit. 1. de Orat. 122. Nam ipsæ quidem res in perfacili cognitione versantur. 1. Offic. 13. 19. 20. 150. 151. 152. Cognitione rerum aut occultarù aut admirabilium, ab bene beatèque viuendù necessaria est. 2. con. Rul. 33. Orbis terrarum cognitionem alicui sine consilio dari, & pœnam sine prouocatione. pro Cornel. 32. Ipsæ enim leges te à cognitione sua iudicio publico repulerunt. 1. Offic. 151. Cognitione contemplatiuè nature, &c. 2. de Nat. 153. Quæ contuens animus accipit ab his cognitionem deorum. * Hortens. Vna esse me beati cognitione naturæ, & scientia. 1. de Finib. 7. Si ad eorum cognitionem diuina illa ingenia transferrem. Cat. Ut expectatio à cognitione, aures ab oculis vincerentur. 3. Aca. Homini ut soli cupiditas ingeneretur cognitiois & scientiæ.
† **Iudicium** de Clar. 87. Cum dies cognitionis esset.
† **ADIVNC.** Diuina, 5. Tuscul. Facilis, infinita, satis, magna, subfissor, vulgaris, 3. de Orat. Facilior, magna ac difficilis, necessaria, summa rerum ciuilium, 1. de Orat. Magna, 16. Attic. Magna atque ardua, 2. de Inuent. Manca quodammodo atque inchoata natura, foliuga atque icuina, 1. Offic. Perfacilis, Orat. Vistata perceptaque, 1. de Diuin. Veilis, Top.
† **Syntaxis.** Id habet cognitione facilem: id est, facile noscitur. Id cognitionem tibi dabit. In cognitione facili hoc versatur. Cognitione & scientia. Cognitione & contemplatio.
COGNITOR, *qui cognoscit, qui alium in iure defendit, procurator*. pro Q. R. 38. Tu Qui Roscium pro opere & labore quod cognitior fuisset, quod vadimonia obisset, rogasti ut, &c. Ibid. 53. Nemo alteri petit, nisi qui cognitior est factus. Ibid. 32. In hanc rem me cognitorem dedisti. Ibid. 54. Nisi te in suam litem dedisset cognitorem. Ibid. Quoniam tuus cognitior non est factus, de Arusp. 46. Cum in me cognitorem harum omnium rerum illa flamma coniciebatur: id est, qui cognoscebam. 7. V. 166. Homines tenues ad eunt ad ea loca, quæ nunquam antea viderunt, vbi neque noti esse iis, quod venerunt, neque semper cum cognitioribus esse possunt. Ibid. 167. Cognitorem locupletem dare. 3. V. 13. Cuiem Romanum, qui cognitores homines honestos daret, sublatum esse in crucem. 4. 106. Videte porrò aliam demetiam? cognitorem ascribit Sthenio. quem? cognatù aut propinquum, non, &c. Ibid. Sthenius inuenire neminem Siculum potuit, qui pro se cognitior fieret. Ibid. Cedo cui Siculo, cum is reus fieret, cuius Romanus cognitior vnquam factus sit? Ibid. 107. At credo Sthenius hoc sibi amplum esse putauit, eligere è ciuium Rom. numero, quem cognitorem daret. 2. ad Heren. 20. Maior annis L X. & cui morbus causa est, cognitorem dat.
† **ADIVNC.** Improbissimi, 5. Ver. Locuples, 7. Ver.
COGNITVS, *spectatus, perceptus, comprehensus, compertus, perceptus, indicatus*. pro Mur. 26. Veriti sunt ne dierù ratione peruulgata

gata & cognita, sine sua opera lege posset agi. 1. Offi. 18. Inco-
gnita pro cognitis habere. 1. Fa. 7. Re perfecta & cognita. de
Cl. 147. Satis mihi videbar habere cognitum Scæuolam ex iis
rebus, quas, &c. pro Cec. 104. Homo virtute cognita & spectata
fide amplissimus. 1. de Orat. 92. Artem cognitis penitusque per-
spectis rebus contineri, pro Cec. 104. Homo in vtraque fortuna
cognitus, multis signis, & virtutis, & humanitatis. ad Bru. 7. Clo-
dij animum perspectum habeo, cognitum, iudicatum. 1. de Ora.
108. Res penitus perspecta, planèque cognita, Brut. Ex me illud
est, quod te velim habere cognitum. 5. de Fin. 76. An verò quis-
quam potest probare, quod perceptum, quod comprehensum,
quod cognitum non habet. 4. V. 118. Ut aliquando de rebus ab
isto cognitis iudicatisque, & de iudiciis dicere desistamus. * cont.
C. Anto. Homo nobilis & valdè in hoc largitionis quaestu no-
tus & cognitus. Frag. epist. Cognita virtus.

† ADVERB. Bene, 6. Ver. & 10. Fam. Diu, in diuin. Diligenter, Top. Mo-
dò, 10. Fam. Facile. Orat. Maximè, de Clar. Planè, 1. de Orat. Penitus, 10.
Fam. l.

† Syntaxis. *Cognitum ac peruulgatum. Perspectum & cognitum.*
*Homo cognitus: in bonam partem. Habere quid perspectum, cogni-
tum, & iudicatum. Penitus perspectum, planèque cognitum. Cognitum
& iudicatum. Perceptum, comprehensum, cognitum.*

COGNOMEN, *cognomen*. de Am. 6. Cato quasi cognomen
iam habebat in senectute sapientis. 3. Offi. 112. T. Manlius, qui
Galli torque detracto cognomen inuenit. 1. de Fin. 23. Neque
Torquatus, qui hoc primum cognomen inuenit, pro S. R. 17.
Duo isti Roscij, quorum alteri Capitoni cognomen est, iste qui
adest Magnus vocatur. 2. Offi. 57. P. Crassus cum cognomine
diues, tum copiosus. 2. At. 13. Noster amicus Magnus, cuius cogno-
men vnà cum Crassi diuitis cognomine confesceat, pro Cl. 72.
Quid tu, inquit, Pacete (hoc enim sibi Stalenus cognomen ex
imaginibus aliorum delegerat, ne si se Ligurum fecisset, natio-
nis magis suæ quàm generis vti cognomine videretur.) pro
Mur. 31. Quam laudem ille Africa oppressa cognomine ipso
præ se ferebat, eandem hic sibi ex Asia nomine assumpsit, de
Som. 2. Eritque cognomen id tibi per te partum, quod habes ex
nobis adhuc hæreditarium. 3. A. 16. Bombalio, qui propter hæsi-
tantiam linguæ stuporèque cordis cognomen ex ignominia
traxerit. 6. 11. Hinc enim puto Trebellium sumpsisse cogno-
men. 2. de Inu. 28. Nomen autem cum dicimus, cognomen quo-
que & agnomen intelligatur oportet. 4. ad Her. 42. Cognomen
quod pro certo nomine collocamus.

† ADIVNCTA. Hæreditarium, de Som. Scip.

† Syntaxis. *Cognomen inuenire, assumere, trahere.*

COGNOMENTVM, *cognomen*. pro Mil. 47. C. Cassinius cogno-
mento Schola. 2. de Fin. 15. Ut Heraclitus, cognomento qui *σχο-
λαστής* perhibetur.

COGNOMINATVS, *Part.* 53. Verba ponenda sunt quæ vim ha-
beant illustrandi, nec ab vsu sint abhorrentia, graui, plena, so-
nantia, iuncta, facta, cognominata, non vulgata, superlata.

COGNOSCENDVS, *noscedus*. 1. de Orat. 204. Studium cogno-
scendæ percipiendæque virtutis.

COGNOSCENS, *qui noscit*. 4. ad Her. 26. Qui priuatus intolerabi-
li superbia fuerit, eum commodum & sui cognoscentem videri
in potestate quis speret?

COGNOSCO, *percipio, atendo, disco, non me latet, non me fugit, as-
sequor, teneo, habeo, ex audio, animaduervo, cognitum habeo, intelligo,
notum habeo, mihi notum est, perspectum mihi est, cerno, notitiam ali-*

quius rei habeo, cognitionem capio. || Sic Schorus vim huius verbi ex-
plicat, *cognoscere, inquit, de re aliqua dicitur is, qui inquirat aut qua-*

sitor est constitutus, à magistratu, ut disceptet de eo quod in iudicium

venit, iudicium igitur munus cognoscere: Cognitorem esse verò, eius

qui defendit causam alicuius, videre & audire qui ius habeat. & non

quàm aqua sint, & non casu quod audire hac ille. Farraginem hanc Sy-

nomimorum Nixolius magis videtur, ex vulgari Grammaticorum

turba, quàm excultissimis Romanorum Rostris assumpsisse: vnicum

nos Agnosco expunximus (cuius vsus vel puerulis, satis notus) reli-

qua lectoris iudicio perpendenda relinquimus. 5. At. 4. Idque quoniam

Philotimum habes, perspice & cognosce rationem. 16. 17. Con-

sulibus & lege, & S. C. permittum erat, vt de Cæsaris actis co-

gnoscerent, statuerent, iudicarent. 4. V. 26. Causam Verres co-

gnoscebat, Verres iudicabat. 2. Offi. 82. Aratus adhibuit sibi in

literis tuorum. 6. Att. 1. De me imperatore scribis te ex Philoti-

mi literis cognouisse. 1. de N. 14. Ad sint, animaduertant, cogno-

scat, pro Fl. 51. Quem tu cum ephèbum Temni cognosces, quo-

niam te nudus delectarat, semper nudum esse voluisti. 5. Fa. 12.

Vt ceteri viuentibus nobis ex libris tuis nos cognoscant. 7. V.

9. Ideò non tam ex re, quàm ex istius decretis cognosco. 9. Atti.

19. Bene enim tibi cognitus sum. * Oecon. 1. Quod etiam ludi-

cris spectaculis licet saepe cognoscere. 16. At. 2. 1. Cognoui studia

tua in amicis. Ibidem. Res ita est firma, quàm Coss. de con-

sulij sententia decreuerunt, cum & Senatusconsulto cogno-

scerent.

COGNOSCOR, *noscor*. 2. Offi. 46. Facillimè autem in optimam
partem cognoscuntur adolecentes, qui se ad claros & sapien-
tes viros bene consulentes reip. contulerunt. 1. de Ora. 222. Ni-
hil certum sciri, nihil planè cognosci ac percipi posse. * Horten-
s. Vnde facilius quàm ex annalium monumentis aut res bel-
lica aut omnis Reipub. disciplina cognoscitur.

† ADVERB. Bene aliquem, bene leges, & instituta, facillè, penitus, de
Clar. Breuiter, commodè, planè, 4. Ver. Diligenter, 1. de Inuen. Diligen-
ter causas, facillè rem totam, penitus causas, 2. de Orat. Diligenter ver-
ba, pro Cæl. Diligenter vim, naturam, 2. de Inuent. Diligentius, 4. Tusc.
Diligentissimè, Orat. Exploratè, 1. de Nat. Facilius ex aliquo, 2. Famil.
Libentissimè, melius, 13. Famil. Maximè fidem, quamprimum, 12. Famil.
Modò, summarim, 10. Famil. Omnino, nunquàm fontes, 3. de Orat. Opti-
mè, 5. Ver. Prorius, 3. Ver. Quàm sapientissimè, 7. Fam. Rectè, 7. Ver. & pro
Quint. Senfim, tardè, 5. de Finib. Separatim, pro Cluent. & 5. Phil. Serò,
2. Phil. Sero, 1. Tusc.

† Syntaxis. *Cognoscere causam (proprie iudicij). Cognoscere, & per-*

cipere. Perspicere, & cognoscere. Cognoscere, statuerere, iudicare. Dili-

genter penitusque cognoscere. Cognoscere medicinam: id est, addiscere.

Ex literis, ex aliquo, ab aliquo cognoscere. Certum sciri, & planè co-

gnosci nihil posse.

COGENDVS, *congregandus*. 6. Att. 20. Ut equites Scaptio ad pec-
uniam cogendam darem.

COGENS, *colligens, congregans*. 2. de Leg. 8. Mens omnia ratione
aut cogentis, aut vetantis Dei.

COGO, *vim facio, impello, adigo, vim adhibeo, vim affero, necessitatem*

affero, compello. 3. Offi. 55. Diogenes contra, num te emere coë-
git: qui ne hortatus quidem est de Am. 20. Vim hoc quidem est
afferre, quid enim refert, quæ me ratione cogatis: cogitis certè.

1. Fa. 5. Quorum ytrum minus velim, non facillè possum existimare:
sed si res cogat, est quiddam tertium. 2. de Legib. 14. Plato hoc
quoque legis putauit esse persuadere aliquid, non omnia vi ac
minis cogere. 2. C. 25. Etiam si hominum studia deficiant,
dij ipsi, &c. cogant ab eis virtutibus vitia superari. * Incer-
t. Omnium pectora sic attingit, vt cogat in gemitum.

† Colligo, *argumentor, concludo*. ad Brut. 7. Hoc cogere volebat,
falsas literas esse.

† Congrego. 5. Fa. 1. Recordare cætera, quàm citò Senatum coë-
gerim. 3. V. 70. Cum frumentum imperarem, cum stipendium
cogere. 8. Att. 19. Itaque non amplius XIII. cohortes Nuc-
ceriam coëgi, pro Rab. 6. Qui me ex constituto spatio in semi-
horæ curriculum coëgisti. 2. de Orat. 142. Crassus pollicitus est
se ius ciuile, quod nunc diffusum & dissipatum est, in certa ge-
nera coacturum, & ad artem facillè redacturum, pro Cec. 59. Ne-
minem coëgeris, ipsi conuenerint sua sponte. Ibid. 33. Manum
facere, copias parare, multitudinem hominum cogere, armare,
instruere. Ibid. 32. Cogere homines armatis. 15. At. 13. Nec du-
ces simus, nec agmen cogamus. 4. Fa. 12. Marcellus me rogauit
vt cogere medicos: cogi, & euestigio eò sum profectus. pro
R. P. 30. Ait enim dum Gabinio pecuniam posthumus cogeret,
ex decumis Imperatorum pecuniam sibi coëgisse. 4. V. 140. Co-
gere pecuniam à ciuitatibus. 2. de Leg. 22. Cogere stipem. 5. V.
317. Cogere pecuniam.

COGOR, *colligor, concludor*. 3. de Na. 33. Innumerabilia sunt, ex qui-
bus effici cogique possit, nihil esse quod sensum habeat, quin id
intereat. 2. de Leg. 32. Ex quibus id quod volumus efficitur &
cogitur. 1. de Inu. 87. Hic cõplexio est infirma: aliud enim quàm
cogebatur, illatum est.

† Impellor. pro Dom. 135. Fieri particeps alieni sceleris inuitus
cogor. 1. A. 11. Quid erat causæ, cur in Senatum heri tam acerbè
cogerer?

† Comprimor. 2. de Nat. 101. Aër extenuatus in sublime fertur,
concretus autem in nubem cogitur.

† Congregor, *conuocor*. 3. de Fin. 7. Cato in ipsa curia solebat lege-
re, dum Senatus cogere. 1. de Ora. 191. Intereà dum hæc quæ
dispersa sunt, coguntur, licet, &c. 8. At. 17. Vt reliquæ copię omnes
Brundisium cogere. 1. de Ora. 191.

† Syntaxis. *Cogere pecuniam, copias, Senatum, aures, stipendium,*

ius ciuile, stipem. Cogere pecuniam ab amicis. Acerbè cogi. Aër cogi-

tur in nubem. Romam coguntur copias.

COHÆRARIVS, *qui coheret, & alteri ad aliquod munus adiun-*

ctus est. Lege, COHÆRARIVS.

COHÆRENS, *connexus, adhærens, coniunctus*. 3. Offi. 11. Qui pri-
mum hæc natura coherencia opinione distraxisset. 2. de Orat.
325. Membrum coherens cum omni corpore. 1. Aca. 28. Omnis

natura coherens & continuata cum suis partibus. 3. de N. 3. Res si minus vera, tamen apta inter se & coherentes.

COHERENTIA, *compositio*. 2. de Nat. 155. Circuitus solis & lunæ, reliquorumque siderum, quanquam etiam ad mundi coherentiam pertinent, tamen & spectaculum hominibus præbent.

COHERERE, *coherere, conuenire*. || *coheret oratio cuius partes apte sunt inter se, cui opponitur disiuncta*. Orat. 149. Ut inter se quam aptissimè cohæreant extrema cum primis. 1. ad Her. 11. Cohære cum aliquo. Top. 53. Quicquid antecedit quamque rem, id cohæret cum re necessariò: quicquid repugnat, id eiusmodi est, ut cohære non possit. pro Cec. 52. Sermo familiaris non cohærebit, si verba inter nos aucupabimur. de Ar. 60. Etenim hæc vix innixa in omnium vestrùm humeris cohærebunt. pro Cæl. 15. In quo non modò crimen non hærebat, sed vix diserti adolescentis cohærebat oratio. 5. de Fin. 79. Illud dico, ea quæ dicat præclare inter se cohære. de Vniu. 13. Mundus ita aptè cohæret, ut dissolui nullo modo possit. || 1. de Legib. 24. Namque alia quibus coherent homines, è mortali genere sumperunt. 1. Acad. 24. Neque enim materia cohære potuisset, si nulla vi contineretur. * 1. de Leg. Vna eadèmq; natura mundus omnibus partibus inter se congruentibus cohæret ac nititur.

† *Abolutè bene res habet in dicto*. pro Pomp. 19. Hæc ratio pecuniarum, &c. implicita est cum illis Afariis, & cohæret.

† **ADVERB.** Aptè, de Vniuers. Necessariò, vehementer, 1. de Inuent. Necessariò cum re, top. Præclare, 5. de Finib. Quam aptissimè extrema cum primis, Orat.

† **Syntaxis.** *Natura coherens, & continuata. Extrema cum primis inter se coherent. Mundus aptè cohæret.*

COHERES, *simul hæres*. 7. Att. 8. Dolabellam video Liuia testamento cum cohæredibus esse in trionte. pro Qu. 55. Sibi soli non cohæredibus petit. 13. Fam. 46. Lucius est cohæres meus: id est, mecum hæres.

COHERESCO, *cohæreo*. 1. de Nat. 54. Atomi quæ cohærescunt inter se, & aliæ alias apprehendentes continuantur. 1. de Fin. 17. Atomos ita ferri, ut concursibus inter se cohærescant.

COHIBENS, *comprehendens, continens*. de Fat. 19. Sed interest inter causas fortuito antegressas, & inter causas cohibentes inter se efficientiam naturalem.

COHIBEO, *refræno, contineo*. 3. A. 5. Nisi Cæsar illius furentis impetus crudelissimòsq; conatus cohibuisset. 5. 37. Ut eius furor ne Alpium quidem muro cohibere possemus. pro Mil. 77. Nunquam ille à coniugibus vestris effrænatas libidines suas cohibere potuisset. 4. Acad. 68. Effectum illud erit, sapientem assensus omnes cohibitorum. 1. de Nat. 1. Prudenter Academicos à rebus incertis assensionem cohibuisse. 1. Acad. 44. Cohibere semper, & ab omni lapsu continere temeritatem. 2. Offi. 18. Cohibere motus animi turbatos. pro Mar. 8. Animum vincere, iracundiam cohibere, victoriam temperare. pro Pomp. 6. Qui ab auro gazaque regia manus, oculos, animum cohibere possit. 4. Acad. 94. Cohibere assensus.

† **ADVERB.** Prudenter, 1. de Nat. Semper, 1. Acad.

† **Syntaxis.** *Cohibere impetus, furor, libidines, assensus, manus, oculos, animum à gaza.*

COHIBITIO, *interdictum*. 5. V. 37. Sic deportandi dies præstituta tollere cogebat ex area, cohibitio tollendi nisi pactus esset, vim adhibebat pactioni, non voluntatem.

COHONESTO, *honesto, decoro*. pro Quin. 50. Funus quo amici conueniunt ad exequias cohonestandas. Antequam. 30. Quem sape vestra laude cohonestatis. 4. V. 168. Eorum autoritate itatuas cohonestare tuas conatus es. 13. Fa. 11. Honestare aliquem.

COHORREO, *horre, & frigore magno afficio*. 3. de Or. 6. Ex quo sudore cum cohorruiisset, cum febris domum rediit. 5. At. 21. Cohorru primò: etenim erat interitus ciuitatis. 7. 1. Sin iam illas accepisti, scis cohorruiisse me, quod tuæ literæ de legionibus Cæsaris afferrent, de Somn. 2. Quem ut agnoui, equidem cohorrui.

COHORS, *militum manus, propriè: translatione, caterua, multitudo varia hominum* pro Mil. 68. Si Capitolinæ cohortes contra Milonis impetum armatae sunt. pro Mar. 7. Nihil tibi ex ista laude cohors, nihil turba decerpit. 1. Qu. Frat. 1. Domestici & necessarii apparitores, qui quasi ex cohorte prætoris appellari solent. 4. V. 66. Prætorum de sua cohorte iudicem dare. 2. C. 24. Cum hanc sit habiturus Catilina scortatorum cohortem prætoriam. 6. * V. 115. Conferre huius cohortem impuram cum illius exercitu iniusto.

† **ADIVNC.** Auxiliaria, de Prouinc. & 11. Famil. Impura, Orat. Inuita, studiosa, tota, 4. Ver. Nobilis, 5. Attic. Optima, pro Sext. Plenissima 3. Famil. Præclara Prætoris, 5. Verr. Prætoris, 15. Famil. & 10. Familia.

COHORTICVLÆ, *parua cohortes*. 8. Famil. 6. Cohorticularum nescio quid amiste.

COHORTANDVM, *adhortandum*. 1. de Orat. 258. Illud vereor ne maiorem vim ad deterrendum habeat, quam ad cohortandum, &c. 1. de Orat. 30.

COHORTATIO, *hortatio*. 16. Attic. 13. Incredibiliter me com-

mouet tua cohortatio. 1. de Orat. 204. Cohortatione alicuius concitari ad studium cognoscendæ veritatis. ad Brut. 14. Cohortationibus excitari. 1. Fa. 7. Quæ quidem mea cohortatio me tibi inanis aut sine causa suscepta videatur, illa me ratio mouet, vt, &c. pro Cluent. 138. Cohortatio iudicum *παρηγορητικὴ* illa tua non abiecti, quæ mihi hærent in visceribus. pro Corn. 52. Neque ille summus Poëta noster Annibalis illam magis cohortationem, quam communem Imperatorem voluit esse, hostem qui feriet, &c.

† **ADIVNC.** Grauior, 9. Phil. Inanis, 3. Atti. Mirifica, 13. Attic. Pulcherrima, 12. Phil. Veterana, 10. Fam. Vniuersa, pro Corn. Balbo.

† **Syntaxis.** *Cohortatione commouere, excitare, incitare aliquem.*

COHORTOR, *hortor, adhortor*. 2. Fam. 4. Téque ad studium summæ laudis cohortabor. 2. de Ora. 35. Cohortari ad virtutem ardentius, à vitiis acrius reuocare. || 4. P. 11. Sic ego vos ardentis, & erectos ad libertatem cohortabor.

† **ADVERB.** Ardentius ad aliquid, 2. de Orat.

COINQUINOR, *turpescor, commaculor*. 3. de Nat. 68. Summum esse arbitror periculum, matres coinquinari, regiam contaminari stirpem. Poëta.

COITIO, *soietus, sodalitas*. pro Pl. 53. Dubitatis, inquit, an coitio facta sit? 3. Q. Fr. 1. Quod audisti in candidatorum consularium coitione me interfuisse, falsum est. pro Cl. 148. Si item de coitione voluisset, adiunxisset.

COLCHIS, *regio, & populi*. Orat. 163. Auratus aries Colchorum. 9. At. 11.

COLEI, *testes, seu testiculi, & familia nomen Lanuuij*. 9. Fam. 22. At honesti Colei, Lanuuii, Clitemini non honesti.

COLLACRYMATIO. 2. de Orat. 190. Nec ad misericordiam adducetur, nisi ei tu signa doloris tui verbis, sententiis, vultu, voce, collacrymatione denique ostenderit.

COLLACRYMO, *lugeo*. de Somn. 1. Ad quem vt veni, complexus me fenex, collacrymauit. pro Sest. 123. Histrum casum meum toties collacrymauit.

COLLATATVS, *dilatatus*. Orat. 187. Oratio collatata atque diffusa. (Angusta atque concisa.)

COLLATIA, *regio, & oppidum*. 2. contra Rul. 95.

COLLATIO, *comparatio, similitudo*. 1. de Inu. 49. Collatio est oratio, rem cum re ex similitudine conferens. 2. de Diuin. 38. Quanquam tu quidem non hostiarum casum confirmas sortium similitudine, sed infirmas sortes collatione hostiarum. 4. de Fini. 75. Collatio ista te nihil iuuat. nec enim, &c. *Et ibi nonnulla collationis exempla pulcherrima*. 1. de Or. 210. De collationibus signorum. 3. de N. 70. Quæ est in collatione ista similitudo. 4. Tusc. 84. Philosophia ex rationu collatione constat, * con. C. Anto. Te collatione centuriarum è postremo in tertium locum esse sublectum.

COLLATO, *dilato. Lege, COLLATATVS.*

COLLATVS, *comparatus*. 4. Acad. 73. Qui mihi cum illo collatis signis exercitus regios superare posse videretur. * Hortens. Disputatio collata cum horum actis perfectisque rebus.

COLLAUDANDVS, *ornandus, honestandus*. 1. de Orat. 30. Aliquem non cohortandum, sed potiùs collaudandum videri.

COLLAUDATIO, *laudandi actus*. 2. de Inu. 125. & 2. ad Her. 13.

COLLAUDO, *comprobo, laudo*. 1. Fam. 7. Illud tibi affirmo fore, vt cum redieris, ab omnibus collaudere. 5. A. 28. Eodem die D. Bruti factum collaudauistis. 9. At. 19. Clementiam Cæsarum per literas collaudaui, & Antequam. 2.

COLLECTA, *pecunia qua colligitur à multis, vt fieri solet in diuersis; à conuiuijs, & alijs in locis*. 2. de Or. 233. Ego verò, inquit ille, quoniam collectam à conuiua Crasse exigis, non committam, vt si defugerim, tibi causam aliquam dem recusandi.

COLLECTIO, *congregatio*. pro Pomp. 22. Vt eorum collectio dispersa celeritate persequendi retardaret. de Cl. 302. Attuleratque duas res, quas nemo alius partitione, quibus de rebus dicturus esset, & collectiones; memor & quæ essent dicta contra quæ ipse dixisset. 16. Att. 5. Mearum epistolarum nulla est *σωαγωγή*.

COLLECTITVS, *recens, collectus, tumultuarius*. 7. Fam. 3. Signa tyronis, & collectio exercitu cum legionibus robustissimis contulit.

COLLECTVS, *coactus*. 2. C. 5. Exercitus collectus ex senibus desperatis. 1. Offi. 104. Multa multorum facete dicta, vt ea quæ à sene Catone sunt collecta, quæ vocantur *δωροφειγμένα*. 3. de Orat. 90. Res vndiq; collectæ & comportatæ. 2. C. 5. Exercitus collectus ex rusticis, pro Do. 63. Vt improborum diu collecta & inueterata compresso odio & tacito iam erubeat in actum.

† *Comparatus*. 1. V. 71. Conseruare famam antè collectam. Ibid. 72. Existimatio multo labore collecta.

† **ADIVNC.** Diu, pro Dom. Præclare, 13. At. Vndique, 1. Cat.

† **Syntaxis.** *Sibi colligere, & conciliare beneuolentiam: item gratiam & famam ab aliquo. Colligere inuidiam crudelitatis ex aliqua re. Te collige. Multum virum colligere. Cum te collegeris, iterum dicas. Vnde collige. Collecta, & comportata.*

COLLEGA, *qui eiusdè cum altero officij & potestatis est*. 1. Offi. 144.

Bene pericles, cum haberet collegam in pratura Sophoclem, &c. 1. A. 85. Eum, quem collegam regni habebas, dominum habere velles. de Pro. 20. Vt commune officium censurae communi voluntate defenderent. de Ami. 39. Aliquos duos bis vna consules & collegas in censura fuisse. * pro C. Cornel. 1. Nec vehementius ostendere se laturum legem inuito collega, quam ipsi collegae magistratum abrogare: nec criminofus, tribus ad legem accipiendam, quam ad collegam reddendum priuatam introuocare.

† ADIVNCT. Custos ac vindex cupiditatis, 2. cont. Rull. Coniungiffimi, de Amic. Cupidus Prouinciae, in Pifo. Immanis & impurus, pro Sest. Non indifferus, de Clar. Perhonorificus in aliquem & partium studiosus ac defensor bonorum, 1. Attic. Studiosus, 1. Famil.

COLLEGIVM, conuentus, coetus, vt sacerdotum, opificum, seruatorum, & id genus dicitur etiam Sodalitas, 3. de Leg. 24. Quod enim est tam desperatum collegium, in quo nemo e decem sanæ mentis sit? 3. Fa. 10. Amplissimi sacerdotij collegium, in quo non modo, &c. sed ne optari quidem sacerdotem licebat, qui cuiquam ex collegio esset inimicus. 3. Offi. 80. Cum pratorum collegium Tribuni plebis adhibuissent. pro Dom. 33. De rebus diuinis pontificum collegium docere. de Clar. 127. Hic qui in collegio sacerdotum esset, condemnatus est. pro Dom. 47. Collegia mediisfidus Tribunorum pl. tota reperitur, hoc iure iublat, quæ coeant de hominum locupletissimorum bonis. 4. V. 100. Collegium Tribunorum pl. pro Sest. 32. Nulla societas vestigium, nullum collegium, nullum concilium, nullum commune consilium, &c. pro Dom. 74. Nullum est in hac vrbe collegium, quod, &c. ad Brut. 5. Cooptare aliquem in collegium. 6. V. 108. Amplissimum collegium decemvirale. de Cl. 1. Cooptatum me ab eo in collegium recordabar. * pro C. Corn. 1. Cornelios vero ita multos, vt iam etiam collegium constitutum sit.

† ADIVNCT. Amplissimum, decemvirale, 6. Verr. Frequens, pro Dom. Innumerabilia, vetera, pro Sest. Maximum, pratorum, 8. Fam. Noua, in Pifo. Torum, in Vat.

† Syntaxis. Collegium desperatum, sacerdotij, pratorum, pontificum, Trib. plebis, decemvirale, Cooptare aliquem in collegium.

COLLIBET, liber, in Sal. 17. Sallustius in eo honore nihil non æquum & verum duxit, quod ipsi facere collibuisse. Sal. In Cic. 2. Nihil flagitiosum corpori putasti, quod alteri collibuisse. 15. Fa. 16. Vt simul ac mihi collibitum sit de te cogitare, spectrum tuum occurrat. 1. de Nat. 109. Quod simul ac mihi collibitum est, præsidio est imago.

COLLIDIO, frango, contero, 3. de Nat. 31. Humor facile comprimi collidique potest.

COLLIGATIO, connexio, vinculum. de Fat. 31. Omnia naturali cogitatione confertè contexteq; fieri. 1. de Diu. 127. Qui colligationem causarum omnium perspiciat animo. 1. Offi. 53. Arctior vero colligatio est societatis propinquorum. de Vni. 21. Sesequialteris autem interuallis, & sesquitertiis, & sesquioctauis sumptis, ex his colligationibus in primis interuallis sesquioctauo interuallo sesquitertia omnia explebat.

† ADIVNCT. Arctior, 1. Offi. Naturalis, de Fato.

COLLIGATVS, vnâ nexu, connexus, 1. de Nat. 9. Vt alia ex alia nexa, & omnes inter se aptæ colligatæque videantur. 1. Offi. 16. Quæ quatuor inter se colligata atque implicita sunt. de Vn. 35. Omne colligatum solui potest. Ibidem. Corpora colligata vinculis naturalibus.

COLLIGO, constringo, ligo, vincio. Orat. 120. Atticus annorum septingentorum memoriam vno libro colligauit. pro Rab. 13. Illictor, colliga manus. de Vn. 13. Vt vnum medium extrema colligaret. 11. A. 4. Alterum Brutus omnia diripere cupientem vitæ suæ periculo colligauit, à progressu arciuit. 11. A. 26. Ni Brutum colligaffemus in Graciam. 1. de Inu. 104.

COLLIGOR, constringor. Or. 168. Id enim expectant aures, vt verbis colligetur sententia. * Hort. Corpora viua cum mortuis, aduersa aduersis accommodata quam aptissime colligabantur.

† Syntaxis. Hac inter se apta & colligata. Colligata & implicita. Medium extrema colliget. Aliquem colligare in locum quempiam: id est, amandare. Sententia verbis colligata.

COLLIGENDVS, comparandus, acquirendus. 9. Fa. 16. Ad istorum benevolentiam conciliandam & colligendam.

† Recreandus, 1. de Orat. 24. Crassus quasi colligendi sui causa, se in Tusculanum contulit: id est, reficiendi & recreandi.

COLLIGENS, legens, eligens, 1. de Ora. 191. Vel passim licet carpentem & colligentem repleti ista iuris ciuili scientia.

† Comprimens, 2. de Natu. 101. Aër humorem colligens, terram auget imbris.

COLLIGO, cogo, congreo, 2. C. 8. Catilina ex agris magnum numerum perditorum hominum collegerat. 6. V. 40. Mouere castra ex aliquo loco, & vasa colligere. 1. Offi. 159. Ea Possidonius collegit permuta. 1. de Orat. 146. Quæ sua sponte homines eloquentes facerent, ea quosdam obseruasse atque collegisse. de Cl. 214. Curio nullam memoriam antiquitatis collegerat. ad Brut. 9. Me quidem tum rationes quas collegeras, tum autoritas tua à nimio more deterruit. de Cl. 268. Si ij, quos iam diu

colligis, viuerent. Ibid. 269. Et Oratores quos colligo. Qu. de Pet. 45. Colligere multa in vnum locum. de Fin. 56. Colligere multa argumenta contra aliquem. de Cla. 282. Is metuens, ne vitiosum colligeret, etiam verum sanguinem deprauabat.

† Intelligo, nosco, 2. At. 23. Ex eo colligere potes, quanta occupatione distineat.

† Acquiro, comparo, de Am. 62. Benevolentiam ciuium blanditiis & assentationibus colligere turpe est. 1. de Leg. 50. Vt benevolentiam, & bonum rumorem colligant, erubescant, &c. 1. ad Her. 8. Colligere benevolentiam à persona alicuius. 2. Qu. Fr. 15. Ex hoc labore magnam gratiam dignitatēque colliges. 3. de Or. 133. Colligere gratiam ex priuatorum negociis. 1. Qu. Fr. 1. Colligere laudem omnium vndique. 7. V. 19. Vt ex eo crudelitatis inuidiam colligam. pro Clu. 77. Qui omnes rumores & concionum ventos colligere consueisset.

† Me recipio, reficio, pro Pomp. 24. Manus eorum qui se ex Mithridatis regno collegerunt. 1. Tusc. 58. Cum animus se collegit atque recreauit. 1. de Ora. 251. Vocem ab acutissimo sono vsque ad grauissimum sonum recipere, & quasi quodammodo colligere. ad Brut. 9. Tum me, inquit, collegi, verens ne, &c. 7. Atti. 3. Ipsi se collegerunt admiratione integritatis meæ. ad Brut. 9. Iudicium tuum magni æstimans, idque veritus, me ipse collegi. 3. Fa. 10. Tamen vt me collegi, cætera facillima videbantur. 1. 9. Collegi ipse me, & cum ipsa quasi republ. collocutus sum. 5. 18. Rogo te colligas, virumque præbeas. 11. 18. Sin aliquid virium forte collegerit, sentiat, &c. 4. Tusc. 78. Quid est autem seipsum colligere, nisi dissipatas animi partes rursus in suum locum cogere? pro Qu. 53. Tu te collige, aliquid loci rationi & consilio da. 1. de Diu. 57. Is primò perterritus somnio surrexit, dein de cum se collegisset, &c. recubuit.

COLLIGOR, vel COLLIGITVR, impersonale, intelligitur, 2. Offi. 57. Vnde colligitur, hæc pueris & mulierculis esse grata.

† ADVERB. Acute, facetè, ridiculè, 1. de Orat. Acute crimina, pro Deiot. Aliquando, pro Cluen. Amicè, Beneuolè, memoriter, 1. de Finib. Breuiter, 1. Attic. Commodius animo, 2. de Inuent. Copiosè, rhetoricè sententias, 3. Tusc. Copiosè, 5. Famil. Diligentius, pro Pomp. Diuinitus, 3. de Orat. Eleganter, 5. Famil. Exquisitius, 1. Tusc. Modicè, benevolentiam, in Part. Præclarè, 13. Atti. Propemodum, 12. Attic. Singulatim, 1. de Diuin. Tenuiter argumenta, 4. Ver. Vndique, 1. ad Qu. Frat. Vndique copias, 6. Phil. Vndique omnes perditos, in L. Pifo.

COLLIMO, vide, COLLINEO.

† COLLINEO, siue COLLIMO, dirigo, propositum assequor. || hoc verbo Latine significatur, quod Barbari, ferre scopum, aut tangere metam offerunt. 2. de Diu. 121. Quis est enim, qui totum diem iaculans, non aliquando collineat. 3. de Fin. 22. Vt si cui sit propositum collineare hastam aliquò aut sagittam, Ibidem. Huic in eius similitudine omnia facienda sint vt collineet, & tamen, vt omnia faciat, quò propositum assequatur.

COLLINA, porta Romæ. 2. de Leg. 58.

COLLIQVEFACTVS, dissolutus, liquatus, pro Clu. 173. Venenum colliquefactum in potione.

COLLIS, mons, pro Clu. 161. Cum quædam controuersia in collibus esset orta, in Arat. Excelsi colles.

† ADIVNCT. Difert, nitidissimi, 5. Verr. Excelsi, Arat.

COLLOCATIO, dispositio, 1. Offi. 142. Itaque videtur eadem vis ordinis & collocationis fore. 3. de Orat. 169. Collocationis est, componere & struere verba, sic, vt neve asper eorum concursus, neve hiulus sit, quodammodo coagmentatus & leuis. Ora. 232. Compositi oratoris bene structam collocationem dissoluere permutatione verborum. 1. de Orat. 151. Ipsa collocatio conformatioque verborum perficitur in scribendo. 2. 181. De ordine verborum & collocatione aliquid dicere, pro Cl. 190. Collocatio filiarum. 2. Offi. 55. || 2. de Orat. 54. Perpolire collocatione & tractu orationis.

COLLOCANDVS, aptandus, statuendus, Part. 3. Sed & res & verba inuenienda sunt, & collocanda. & alia plura ibi, pro Mur. 28.

Itaque beneficij collocandi spem perdidistis. pro Cec. 15. Pecuniam in prædiis collocare. item: Pecuniæ collocandæ ratio esse debet. ad Brut. 15. Tua nobis autoritate opus est ad collocandum aliquem ciuitatis statum.

COLLOCATVS, dispositus, pro Pl. 97. Huius ego manibus in nauituta collocatus, Brundisium petere contendi. 1. Qu. Fr. 1. In quibus tuas virtutes consecratas, & in numero deorum collocatas vides. 7. V. 36. Adilitas alicui data & rectè collocata, & in loco posita. 3. C. 21. Cum signum statueretur, quo collocato atque ad vos Senatūque conuerso vidistis, &c. I. P. 28. Quem ad Cn. Pompeium interimēdum collocatum fuisse constabat. Brut. ep. pr. in. Qui esset eo quo ego sum gradu, Senatus populique iudicio collocatus. Postquam in Sen. 2. Populus Rom. cuius honoribus in amplissimo consilio, & altissimo gradu dignitatis, & in hac omnium terrarum arte collocati sumus.

† ADVERB. Simpliciter, 4. de Finib. Rectè, 7. Ver.

COLLOCO, loco, pono, dispono, statuo, accommodo, 3. Offi. 25. Hercules ille quem hominum fama beneficiorum memoriam in coelisso celestium collocavit. 7. V. 55. Se bene apud istum tam multa

precia ac munera collocasse. 13. Fam. 28. Bene collocare beneficium. 2. Off. 70. Collocare beneficium apud aliquem. 12. Fam. 23. Legiones ad urbem adducere cogitat, easque in ceruicibus nostris collocare. de Orat. 173. Acutum grauiumque vocum iudicium ipsa natura in auribus nostris collocavit. 2. Tusc. 39. Collocare aliquem in cubili. de Ar. 5. Collocare aliquem in tuto. 2. de Inu. 12. Non isto loco verbum istud collocasset. 2. Fa. 13. Mihi erat in animo, cum prima aestiua ardigissem, militaremque rem collocassem, decedere ex Senatusconsulto. 1. de Ora. 161. Tabulas ac signa propalam collocare. de Cla. 261. Tabulas bene pictas collocare in bono lumine. pro Sest. 83. Collocare statuum in foro. 3. C. 20. Simulachrum aliquod ita collocare, ut solis ortum conspiciat. Part. 3. 1. Violatur is qui procreavit, qui aluit, qui sede ac domo atque in republ. collocavit. 4. ad Her. 24. Fortuna se collocavit in amplissimo statu. I. P. 61. Collocare sibi tabernaculum in aliquo loco. 7. A. 19. In hac custodia tanquam in specula collocati fumus. pro Quin. 83. Collocare spem in incerto futuri temporis euentu. 4. V. 6. Sedes ac domicilium collocare. pro Dom. 100. Si vos me in meis adibus collocatis. pro Mil. 18. P. Clodius feruum in templo Castoris ad Rompeium interficiendum collocarat. 3. Q. Fr. 1. Columnas neque rectas neque e regione Diphilus collocarat. Ibid. Ea erat loco posita. 1. de Ora. 162. Suo quicque loco collocare. 3. 124. Collocare aliquem in regno maiorum suorum. pro dom. 82. In eo loco sum, in quo me honores populi Rom. collocauerunt. 3. A. 3. Non enim patrimonium suum effudit, sed in salutem pop. Rom. collocavit. de Cla. 122. Qu. Catulum in praesidiis reipub. collocemus. pro Mil. 27. Collocare insidias alicui. 1. Q. Fr. 1. Qui omne studium suum in doctrina & sapientia collocasset. 1. Offic. 158. Tum optimo quisque ingenio totum se in solitudine & scientia collocaret. * pro Do. 137. In urbe monumentum delatae Reipub. collocatis ad equitum notam, ad dolorem bonorum omnium. ¶ *Do nuptum.* de Cla. 98. Collocare filiam alicui. 1. de Diu. 104. In matrimonium colloco. 1. de Inu. 91. P. Scipio corneliam filiam Tiberio Graccho collocavit.

COLLOCOR, *accommodor, adaptor.* 5. A. 18. Lectica collocabatur. *id est, deponebatur.* 3. C. 26. In animis ego vestris omnes triumphos meos condi & collocari volo. pro Cec. 11. Is curavit ut in eo fundo dos collocaretur.

† **ADVERB.** Aptissime, diligentet, Orat. Bene, 13. Famil. Bene pretia apud Aliquem, 7. Ver. Diligentet, ingeniose, 1. de Inuent. Longe se, 4. Ver. Melius, pro Cec. Mirifice, 2. de Na. Palam se in vita, pro Cal. Penitus legiones in hybernis, 10. Fam. Propalam, 1. de Orat. Recte, 2. de Nat. Vipsiam in solitudinem, de Amic.

¶ **Syntaxis.** Collocare beneficium apud aliquem statuum, munera. In nauis collocatus. Alio collocatus gradu, in concilio Deorum, in curio. Rem militarem collocare: *id est, bene constituere. In bono lumine collocare. Domicilium sibi collocare in. Collocare in regno, in matrimonium: & collocare filiam alicui. Dotem in fundo collocare, Insidias alicui collocare.*

COLLOCUPLETANDVS, *ditandus, augendus.* 2. ad Her. 28. Exornatio est, qua vitum rei honestanda & collocupletanda causa, confirmata argumentatione.

COLLOCVTIO, *colloquium sermo.* 1. Fam. 9. Haec me mente fuisse, & Senatus ex me te consule audiuit, & tu in nostris sermonibus collocutionibusque ipse vidisti. 12. Attic. 1. Aliqua quaedam, quae habet collocutione ipsa suauitatem. 1. ad Her. 25. Venire in collocutionem cum aliquo. 11. A. 5. Collocutio familiarissima cum aliquo.

† **ADIVNC.** Familiarissima, 1. Agra. & 11. Philipp.

COLLOQVIVM, *collocutio, sermo, congressus, dialogus, sermonis, communicatio.* 14. At. 6. Antonij colloquium cum heroibus nostris pro re nata non incommodum. 4. Acad. 6. Quasi vero clarorum virorum aut tacitos congressus esse oporteat, aut ludicros sermones, aut rerum colloquia leuiorum. 12. At. 16. In hac solitudine careo omnium colloquio. 10. Famil. 23. Colloquia facta improbabam. 9. A. 2. Cum ad colloquium congressumque eius peruenero. || 12. A. 26. Nempe in Antonij congressum colloquiumque veniendum est. Ibidem. 27. Memini colloquia cum acerrimis hostibus. 3. Offic. 1. Ut neque cessaret unquam, & interdu colloquio alterius non egeret. 2. A. 7. Colloquia amicorum absentium: *id est, litera.* de Sen. 40. Cum hostibus clandestina colloquia. Par. 32. Colloquia personarum.

¶ **Syntaxis.** Ad colloquium, congressumque venire. Colloquin absentium: *id est, litera.*

COLLOQVENDI. 1. de Diu. 90. Magi congregantur in Fano commentandi causa, atque inter se colloquendi.

COLLOQVENS, *una loquens.* de Clar. 218. In eo libro vbi se cum Curione colloquentem fecit.

COLLOQVOR, *cum aliquo sermonem habeo, vel confero, communico, colloquium facio.* 6. At. 1. Tu velim quam saepissime mecum per literas colloquare. 1. Famil. 7. Per literas tecum quam saepissime colloquar. 4. 1. Vitam, Serui, saluis rebus colloqui potuissemus inter nos. 1. de Diu. 64. Dij cum morientibus colloquuntur. ¶ *de Ansp.* 62. Cum hominibus colloquatur. 1. Q. Fr. 9. Tu vero ut me appelles & interpelles, & obloquare, & colloquare

velim. 11. At. 14. Quibus cum tu de hoc ipso colloquare velim, & ad me quid tibi responderint, scribes. 1. de Orat. 26. Qui primo die de republ. inter se colloqui sunt. 1. Fa. 9. Cum ipsa quasi rep. collocutus sum. 6. At. 9. Eadem omnia, quasi colloqui esse vidimus. 1. de Orat. 32. Hoc enim vno praestamus vel maxime feris, quod colloquimur inter nos, & quod exprimere dicendo sensa possumus. 16. At. 8. Antonius a me postulat ut clam colloquatur mecum.

† **ADVERB.** Postremum cum aliquo, quam saepissime per literas, 1. Famil. Secretum, 7. Attic.

¶ **Syntaxis.** Per literas colloqui. Colloquemur inter nos.

COLLVCEO, *luceo.* 2. de Nat. 40. Sol longè lateque collucet. 3. V. 58. Vidi collucere omnia furtis tuis. 6. 7. 1. Fulgore auri collucere & illustrari templum. de Vn. 28. Ut mundus omnibus collucet. 4. Aca. 105. Mare nunc, quia a sole collucet, albescit, & vibrat, dissimileque est proximo ei continenti.

† **ADVERB.** Late, longèque, 2. de Nat.

COLLVDO. 4. V. 58. Qui tibi inimicus esset tanta contumelia accepta, nisi tecum colluisset, & tuae potius existimationi feruisset quam suae.

COLLVDM, *ceruici subiecta pars, cervix, ceruicis.* 7. V. 107. Cum istius auaritia poenam collo & ceruicibus suis sustinerent. 6. 37. Homini iam tollim in laqueum inserenti subuenire. 2. A. 77. In collum inuasit, *id est, complexus est.* Qu. de Pet. 8. Qui viuo stanti collum gladio secuerit. de Clar. 3. 13. Procerum & tenue collum. 2. de N. 123. Cameli adiuuantur proceritate collorum. 7. V. 27. Ipse autem coronam habebat vnam in capite, alteram in collo. 4. Acad. 19. Neque verò hoc loco expectandum est, cum de remò inflexo aut de collo columbae respondem. ¶ con. C. Anton. Collum secuit hominis.

† **ADIVNC.** Procerum, tenue, de Clar.

¶ **Syntaxis.** Collo & ceruicibus sustinere poenam. Inferere collum in laqueum. In collum inuadere. Colli proceritas.

COLLVSTIO, 5. V. 33. Cum verò verbo iudicium sit in edicto, te quidem vera tuorum comitum hominum nequissimorum collusio cum Decumanis sociis tuis, atque adeo procuratoribus, tamen audis illius iudicij mentionem facere?

COLLVSOR, *qui una ludit, in ludo socius.* 2. A. 56. Lenticulam de alea condemnatum collusorem suum restituit. Ibid. 10. 1. Hic tu compransoribus tuis & collusoribus diuidebas? 5. 13. Ut ei cum M. Curio coesore eodè & collusore facillime possit conuenire.

COLLVSTRANS, *illuminans, illustrans.* 2. de Na. 92. Sol omnia clarissima luce collustrans.

COLLVSTRATVS, *illustratus.* Orator. 36. Pictura collustrata. (opaca.

COLLVSTRO, *aspicio.* 5. Tuf. 65. Cum omnia collustrarem oculis, animaduerti, &c.

COLLVSTRO, *illustro, illuminor.* 1. de Diu. 17. & 2. 91. Luna solis lumine collustrari putatur.

COLLVVIES, *sordes, feces.* 9. At. 12. Et te in certamine vinci cum illo facilius patiaris, quam cum hoc in ea quae perpicitur futurae colluue regnare.

COLLVVIO, *idem.* pro Sest. 15. Ille sceleratissimus ex omnium scelerum colluione natus. de Sen. 85. Cum ex hac turba & colluione discedam. de Ar. 55. Hæc tanta colluio tantumque; euersio ciuitatis. in Vat. 23. Leges, quæ in Gracchorum ferocitate, & in audacia Saturnini, & in colluione Drusi, & inter Syllana arma vixerunt.

¶ **Syn.** Ex turba & colluione discedere. Colluio & euersio ciuitatis.

COLLYBVS, *pecunia detrimentum, quod sit apud argentarios, cum ea de regione in regionem tibi desertur, & redditur.* 5. V. 131. Nam collybus esse qui potest, cum vtantur vno genere nummorum.

Ibid. Certis nominibus deductiones fieri solebat, primum pro inspectione & collybo, deinde pro nescio quo cerario. 12. At. 6.

De Cælio vide quæso ne qua lacuna sit in auro. Ego ista non noui: sed certe in collybo est detrimentum.

COLLONDVS, *obseruandus, amandus.* 5. Fa. 8. Mihi tui colendi, aut amandi, aut ornandi voluntas nunquam defuit. 1. de Orat. 148.

Diligentia præcipue colenda est nobis. 2. con. Rul. 94. Is in deorum immortalium numero venerandus a nobis & colendus est.

¶ **Offic.** 4. In officio colendo vita vitæ est honestas omnis, & in negligendo turpido. 1. de Leg. 16. Cuius muneris colendi efficiendique causa nati sumus. 1. Offic. 3. Sed hoc quoque colendum est æquabile & temperatum orationis genus. pro Ar. 16. Literæ adiuuant ad percipiendam colendamque virtutem.

¶ **Curandus.** pro S. R. 50. Qui præse agro colendo flagitium putes. Ibid. Studium quod ad agrum colendum attinet. 1. de N. 151. Nos est terræ cauernis ferrum elicimus, rem ad colendos agros necessariam. pro S. R. 43. Tot prædia, tam pulchra, tam fructuosa pater filio suo colenda ac tuis tradiderat. 2. de Fin. 38. Si igitur illa cultura vitium in vite infuit ipsa, cætera erado vellet quæ ad colendam vitem atinebant.

COLLO, *amo, diligo, obseruo, veneror.* 9. At. 13. Aliquot sunt anni, cum vos duos elegi, quos præcipue colerem. 10. 7. Nihil mihi unquam

gratius

gratius accidit, quam quod meam Tulliam suauissimè diligenti-
 simèq; coluisti. 15. Fa. 21. Colere aliquem absentem me-
 moria. 4. 4. 12. 27. Colere aliquem summa obseruatiã. 12. At. 27
 Nunc planè nec victum, nec vitam vllam colere possum. Postq;
 ad Quir. 24. Memoriam vestri beneficij colam beneuolentia
 sempiterna. 13. Attic. 11. Posthac enim poterimus commodius
 colere inter nos in Tusculano. de Am. 84. Neque solùm colent
 se inter se ac diligunt, sed etiã verebuntur. 2. At. 19. Hic Cæciliũ
 colimus & obseruamus diligenter. pro Fl. 52. Ciuitas, quã meus
 frater in primis colit ac diligit. de Sen. 83. Pater tuus quem co-
 lui & dilexi. 3. Fa. 13. Nam tibi me profiteor & in repub. socium,
 & in quotidiana vitã coniunctum, cum iis artibus studijsq; quæ
 colimus. Postq; ad Quir. 22. Colere benemeritos. 1. Offic. 5. Co-
 lere amicitiam, iustitiam, liberalitatem. de Clar. 1. Colere ali-
 quem loco parentis. 2. A. 99. Quem patris loco colere debebas.
 pro S. R. 106. Colere atque obseruare aliquem. 16. At. 19. Mèq;
 ille mirificè coluit & amauit. 2. de Or. 160. Illi qui hoc solum
 colendum ducebam: id est, Rhetoricam. Part. 5. Sequi & colere
 leges. de Somni. 12. Qui in vita humana diuina studia colue-
 runt. 3. ad Her. 4. Studiõse colere sociates, atq; amicitias. 3. de
 N. 45. Achilleũ Aftypalea insula sanctissimum colit. 1. 120. Dij
 quos nos colere, precari, venerariq; solemus. 10. de N. 56. Piè
 sanctèq; colere Deum. 2. de Inu. 1. Crononate templum Iuno-
 nis religiosissimè colebant. 3. ad Her. 4. Religiosè & castè cole-
 re aliquid. 2. de Fin. 107. Colere diem natalem. pro Arch. 27. In
 qua vrbe Imperatores propè armati Poetarum nomen & Mu-
 sarum delubra coluerunt. 2. de Legib. 12. Colere ius & iustum.
 pro Font. 2. Colere religionem. de Arusp. 18. Colere religio-
 nes. 3. Offic. 12. Colere virtutem. Colere bonas artes. Lege. R. E-
 C O L O. Colere studium Philosophiã. Lege. C. M. L. V. S. 1. Tus-
 27. Nec ceremonias sepulchrorum tanta cura coluissent, nisi,
 &c. de Arusp. 28. Quæ Perfa semper summa religione coluerit.
 pro Fl. 9. Testimoniorum religionem & fidem nunquam ista
 natio coluit. de Clar. 117. Tubero vita seuerus, & congruens cũ
 ea disciplina, quam colebat. 2. de Inu. 161. Obseruantia est, per
 quam superiores veneramur, & colimus. Hortens. Lautum vi-
 ctum & elegantem magnificè, neq; minus quam deceat colere.
 Curo. pro S. R. 50. Maiores nostri suos agros studiosè cole-
 bant, nõ alienos cupide appetebant. Ibid. Quod alius prædia co-
 luit, non sibi. Oecon. 3. Neque ferit vitem, neque quæ sata est,
 diligenter colit.
 Habito, incolo. 2. de N. 164. Qui has nobiscũ terras ab oriente
 ad occidentem colunt. Anteq. 10. Quam nunc colere gentem
 instituit. 7. V. 187. Deæ, quæ illos lacus lucosq; colitis. 2. Fa.
 12. Vrberem, mi Rufe, cole, & ista luce viuere.
 Exorno. 4. ad Her. 21. Colere vitam cum virtute: id est, viuere.
 A D V E R. Acque, atque obseruare, diligentissimè, sanctè, necessi-
 tudinem. 13. Fam. Acque ius, 1. de Leg. Assidue, sanctissimè, 9. Fa. Ca-
 sissimè deos, 14. Fam. Commodius inter se, 13. Attic. Diligenter, 2.
 Attic. Diligenter solum, de Clar. Diligentissimè, suauissimè, 10. Attic.
 Maximè vnumquemque, 1. Offic. Mirificè, 16. Attic. Omnino studiose,
 agros, prædia, pro S. R. Piè, sanctè, 1. de Nat. Priuatim, 2. de Leg. Reli-
 giosè, Sanctius, 3. de Nat. Sanctissimè, 6. Verr. Sanctissimè sacra auspici-
 a, pro Mil.
 C O L O R, obseruor, amor. de Am. 51. Amicitia non propter indigen-
 ziam, sed propter amorem coluntur. 1. de Orat. 255. Vereri ne
 tua domus, si à litigiosis hominibus non colatur, à cæteris de-
 feratur. 9. Fa. 15. Coli & amari à multis. pro Quint. 26. Amicitia
 veritate, societas fide, propinquitas pietate colitur. 6. Fa. 10. Coli
 & obseruari ab aliquo.
 Curo, excolor. 2. contra Rullũ. 66. Ager qui arari aut coli pos-
 sit, nõ qui aratus aut cultus sit. 2. contra Rullũ. 87. Vt esset vrbs,
 quæ res eas, quibus ager Capanus coleretur, suppeditare posset.
 Habitor. 6. V. 119. Coliturque ea pars vrbs, & habitatur fre-
 quentissimè.
 C V L T V S, excultus. pro Quint. 12. Erat ei res rustica sanè bene
 culta & fructuosa.
 A D V E R. Castissimè, 1. de Diu. Frequentissimè, 6. Verr. Vehementius
 studia, pro Arch.
 C O L O N A R I V M, vestigal quod pro re penderetur rustica, in quo
 sensu etiam vsus videtur Cæsar de bello ciuili. 3. 13. Att. 6.
 Colonarium vide ne nullum debeamus: aliter, colonarium.
 C O L O N A R I I, qui vestigal colonariũ exigebat, vt arbitror. 8. Fa. 9.
 C O L O N E V S, locus, in quo Sophocles Oedipum tragediam scripsit.
 de Sen. 22. Oedipus Coloneus. 5. & de Fin. 3. Coloneus locus cui-
 us incolæ Sophocles ob oculos versabatur.
 C O L O N I A, populus ex vrbe, aut regione, alio deductus & transla-
 tus. Colonia tamen etiam privilegio fiebat, sine soli mutatione. pro
 Font. 3. Narbo Martius colonia nostrorum ciuium. pro Cecin.
 98. In colonias Latinas sæpe nostri ciues profecti sunt, aut sua
 voluntate, aut legis mulcta. 2. con. Rul. 92. Cũ ceteris in colo-
 nis Duumuir appellentur, hi se Prætores appellari volebant, de
 Clar. 79. Cũ Triuuir coloniã deduxisset, 1. con. Rul. 16. In I-
 niculo coloniã constituere. 2. 34. Deducere nouas colonias
 renouare veteres. 1. de Diu. 3. Mittere coloniã in Asiam. 2. C. 24.

Vrbs coloniarũ ac municipiorum. pro Syll. 61. Hic patronus,
 defensor, custos illius coloniã. Ibid. Qui coloniã deducebat,
 patronus erat colonorum. Lege. C O L O N V S. 1. de Diu. 102. Itẽ
 in coloniã lustrada ab eo, qui eã deducebat. 2. A. 102. Mos in co-
 loniis deducẽdis, vt ille qui deduceret, aratũ circumduceret, &c.
 A D I V N C T. Fidissima, fortissimãque, imparata, 5. Phil. Imprimis, fir-
 ma & illustris, pro Corn. Firmissima, & splendidissima, florens, noua, 2.
 Phil. Florentissima, 13. Phil. Noua, veteres, 2. con. Rull.
 S Y N T A X I S. In colonias proficisci. Colonias deducere, constituere, re-
 nouare, mittere, lustrare.
 C O L O N V S, agricultor. pro Cec. 94. Qui colonus habuit condu-
 ctum de Cæstennia fundum. Ibid. Dubium est, quin si Cæstennia
 tum possidebat cùm erat colonus in fando, post eius mortem
 hæres eodem iure possederit. 5. V. 228. Coloni pop. Rom. atque
 aratores. 7. 122. Coloni agrorum. 2. de Orat. 287. Optimus colo-
 nus, parcissimus, frugalissimus. 1. con. Rull. 20. Deducant colo-
 nos quos velint, & iis agros assignent. 2. 74. In omnes colo-
 nias totius Italiã colonos deducant. pro Sylla. 60. Colonorum
 dissensio delata ad patronos est.
 A D I V N C T. Frugalissimus, modestissimus, optimus, paratissimus, 2. de
 Or. Honestissimi, 13. Phil. Noni, 2. Phil.
 C O L O N V S ager. 5. A. 53. Vt consules cognoscerent qui ager co-
 lonus esset, quò milites veterani deducti essent.
 C O L O P H O N, Vrbs. pro Pomp. 33.
 C O L O P H O N I V S, pro Arch. 19. Homerum Colophonij ciuem
 esse dicunt suum. ibidem, de Homeri patria.
 C O L O R, pigmentum, species prima aspectabilis. 1. Offic. 130. Forme
 dignitas coloris bonitate tuenda est, color executionibus
 corporis. 3. de Orat. 94. Ornatur oratio genere primum, & quasi
 colore quodam, & succo suo. de Arusp. 2. Sed vocis repente si-
 ne suo vultu, sine colore, sine voce constitit. 3. de Orat. 197. His
 tribus figuris insidere quidam venustatis non succo illitus, sed
 sanguine diffusus debet color. de Clar. 298. Catonis lineamen-
 tis nihil, nisi eorum pigmentorum que inuenta nondum erant,
 flos & color defuit. pro Clu. 54. Crebra coloris mutatio. de Cl.
 171. Vrbanitatis color. 2. de Legib. 45. Color autem albus præ-
 cipue decorus Deo est, cùm in cæteris, tum maxime in textili,
 &c. 5. Tus. 46. Candiduli dentes, venusti oculi, color suauis. in
 L. Pison. Qui colore ipso patriam aspernaris.
 A D I V N C T. Albus, decorus, 2. de Leg. Clari, 3. de Orat. Disparis, 1.
 de Fin. Egregius, 2. de Finib. Pauci, Orat. Pristinus, 4. At. Seruilius, in Pi-
 so. Suauis, 5. Tus.
 C O L O R A T V S, tinctus. 3. de Nat. 51. Arcus ipse ex nubibus effi-
 citur quodammodo coloratus. de Clar. 171. Vrbanitate quadam
 quasi colorata oratio.
 C O L O R O, colorem indico, tingo. Orat. 42. Eloquentia educata nu-
 trimentis epidictici generis, ipsa se postea colorat & roborat. 1.
 de Nat. 111. Atomi formare, figurare, colorare, animare non
 possunt.
 C O L O R O R, 2. de Orat. 60. Vt cùm in sole ambulem, etiam si ob
 aliam causam ambulem, fieri natura tamen vt colorer: sic cùm
 istos libros ad Misenum lego, sentio orationem meam illorum
 quasi cantu colorari.
 C O L V M B A. 4. Acad. 79. Tu autem te negas infracto remo, ne-
 que columbæ collo commoueri. 3. de Fin. 18. Plumæ xericolor-
 res columbis.
 C O L V M B I N V S. 9. Fam. 18. Pullus columbinus.
 C O L V M E L L A, prima columma. 2. de Leg. 66. Statuere columel-
 lam super tumulum. 5. Tus. 65. Animaduerti columellam è du-
 mis eminentem.
 C O L V M E N, culmen, princeps. 5. V. 176. Timarchides columen fa-
 milia vestra. 13. A. 26. Columen amicorum Antonij Coptyla.
 pro Flac. 41. At istud columen actionis tuæ Mithridates ambu-
 lat cum lorica, &c. 1. de Diu. 18.
 Quid verò Phœbi fax, tristis nuncia belli,
 Quæ magnum ad columen flammato ardore volabat?
 Ibid. 20. Ni post excelsum ad columen, &c. pro Sest. 19. Colu-
 men reipublicæ.
 A D I V N C T. Excelsum, magnum, 1. de Diuin.
 C O L V M N A. 3. de Orat. 178. Columnæ & templa & porticus su-
 stinent. pro Dom. 62. Columnæ marmoreæ ex ædibus meis ad
 focerum consulis portabantur. 3. Q. Fr. 1. Columnas neque rec-
 ctas, neque è regione Diphilus collocarat. pro. Cl. 39. Is in di-
 scordiis ciuitatis ad eam columnam, ad quam multorum sape
 conuicijs perductus erat, tum suffragijs populi peruenerat. 3.
 Q. Fr. 1. Columnæ porticus politæ sunt. 1. A. 5. Euerfio illius
 execrata columnæ. 1. de Diuin. 21.
 Iuppiter excelsa clarabat sceptræ columna.
 Columna Menia. Lege, M E N I V S. pro M. Scaur. Ego qui Al-
 banas habeo columnas, clitelis eas apportauit. Ibidem & in Or.
 224. Incurristi amens in columnas.
 A D I V N C T. Aurea, solida, summa, 1. de Diuin. Aeneæ, pro Corn. Bal-
 bo. Antiquæ, 4. Att. Excelsa, 2. de Diuin. Marmoreæ, pro Dom. Noua, 3.
 Verr. Politæ, 3. ad Quint. Frat. Rectæ, 2. ad Quint. Frat.

COLVMNARIUM, tributum quod in singulas columnas domum sustentantes exigetur, propterea quod opulentiam significarent habitantium. Itaq; in *Cæsare lib. 3. de bello civili*, Columnaria legunt, non colonaria. 13. At. 6. Columnariū vide ne nullum debeamus.

COLVMNARI, *prefecti columnarum tributis*. 8. Fam. 9. Nolo te putare Fauonium à columnariis prateritum esse.

COLV, bacillus, è quo mulieres pensa trahunt. 2. de Or. 277. Quando ad me venis cum tua colu & lana?

COMAGENE, *urbis, & regio*. 8. Fa. 10.

COMAGENSIS. 15. Fa. 1.

COMA, capillus. pro *Seft. 18*. Consul vnguentis affluens, calamistrata coma. Postq; in *Sen. 12*. Primum processit madenti coma, composito capillo, &c.

† **ADIVNC**. Calamistrata, pro *Seft. Intonfa, 3*. Tusc. Matida, postquam in Senat.

COMATVS. 8. A. 27. Gallia comata? id est, brachata & transalpina.

COMBIBO, imbibo, haurio. 5. de Fin. 9. Sed infici iam debet his artibus: quas si combiberit, dum tener est, ad maiora veniet paratior.

COMBIBO, *compoto*. 9. Fa. 25. In controuersis quas habeo cum tuis combibonibus Epicureis.

COMBVR, *uro, cremo, inflammo, incendo, exuro*. 7. V. 93. 1. Q. Fr. 2. Cōburere aliquem viuū. 1. de Diu. 33. Cōburamus annales.

COMBVS, *crematus, adustus*. pro *Cl. 274*. Fam. 12. Puer ante noctem mortuus, & postridie antequam luceret, combustus est. 14. At. 10. At *Cæsar* etiam in foro combustus, 2. Tusc. 52. Calanus Indus sua voluntate viuus combustus est. 1. de Nat. 63. Libri Protogoræ in concione combusti.

COMBVR, *adoro*. 1. Q. Fr. 2. Aliquem fumo comburo.

COMEDO, *cibum capio, edo, adedo*. de *Cl. 217*. Nisi se collega tuus iactauisset, hodie te isthic muscæ comedissent. pro *Seft. 110*. Vique eò non fuit popularis, vt bona solus comesset. 9. Fa. 20. Ego te ia cente bona tua comedam. 1. de *Cl. 217*. Quocirca Sagulium negligamus, qui res nouas quatit non quo veterem comederit, nullam enim habuit, sed hanc ipsam recentem nouam deuorauit. pro *Flac. 91*. Quid atinuit relinquere hanc urbem? quasi bona comesse Romæ non liceret. 6. Att. 11. Putat enim Pompeius suos nummos vos comedisse, Cæsarem in merito reâdificando diligentior fore. 2. de *Orat. 240*. Vt olim tu Crasse comedisse eum lacertum Largij. * *Hortens.* Se ad extremum pollicetur prolaturum, quæ se ipsa comest.

COMEDOR, *edor*. 4. ad *Her. 62*. Iste tanquam cochlea, &c. comeditur cum domo sua, & auferitur.

COMES, qui alterum sequitur, affectator, affecta, socius. 13. Fa. 71. Titus Augustus & comes meus fuit illo miserrimo tempore, & omnium itinerum, navigationum, laborum, periculorum meorum socius. pro *Syl. 66*. Itaque P. Sylla hoc importunissimo tum honoris, tum etiam calamitatis socio atque comite, & secundas fortunas amittere coactus est, & in aduersis sine vilo remedio atque alleuamento permanere. 1. Fa. 9. Me quidem certè tuarum actionum, sententiarum, voluntatum, rerum denique omnium socium comitemque habebis. de *Cl. 45*. Eloquentia pacis est comes, otique socia. 1. Fa. 9. In eis verò vlciscendis, &c. mirificum me tibi comitem præbuissem. 1. de *Orat. 75*. Omnes artes comites ac ministras oratoris esse. 8. At. 1. Et statim rescripti, hominemque certum misi de comitibus meis de *Amic. 96*. Quanta illi in oratione maiestas, vt facile ducem populi Romani, non comitè diceres. de *Ami. 37*. Neq; se comitem illius furoris, sed ducem præbuit. pro *Mar. 11*. Huius rei tu ipse es & dux & comes. 4. Tusc. 19. Examinatio metum subsequens, & quasi comes paucioris. pro *Mur. 13*. Multarum deliciarum comes est extrema saltatio. 5. Att. 11. Marcellus sedendi comes, etsi ille magistratum non gesserit, erit tamen transpadanus. * *Hortens.* Cum videat me & meos comites, fortitudinem, magnitudinem animi, patientiam, constantiam, grauitatem, fidem. *Incer.* In libris de *Repub.* Platonis me comitem profiteor, in *Consolatione filiz Crantorem* sequor.

† **ADIVNC**. Carus atque iucundus, 4. *Cat. Extremi*, pro *Mil. Idoneus*, 13. *Artic. Importunissimus*, pro *Syl. Mercenarius*, in *Piso*, *Mirificus*, 1. *Fam.* Non molestus, 9. *Att. Nequissimi*, 2. *Phil. Veteres*. (Recentes, 6. *Fam.*)

† **Syntaxis**. Socius, & comes. Habere aliquem comitem. Præbere se comitem. Dux & comes.

COMESATIO, vel **COMESSATIO**, *intempesiui conuiuium, præsertim nocturnum, & à cœna*. pro *Cæl. 35*. Comestationes, conuiuia Baii acta. 5. A. 15. Totus denique comestationis Antonianæ chorus. 1. C. 10. In vino & oleo comestationes & scorta querere, 3. de *Orat. 162*. Tempestas comestationis, aut comestatio tempestatis.

COMESATOR, vel **COMESSATOR**, qui intempesiuis conuiuijs indulget. pro *Cæl. 67*. Non idem iudicum comesatorumque conspectus. 1. *Att. 11*. Nostri istic comesatores coniuurationis, alijs, comissatores.

COMESSOR, vel **COMESOR**, *intempesiuis conuiuijs & epulis*. 1. Fa. 9. Si quando illa dicet, Phædrum intromittamus comestatorum, Pamphilam cantatū prouocemus, alijs, comissatorum.

COMESVS, *conuuptus, adesus*. in *Sal. 20* Patrimonio non comeso, sed deuorato. pro *Clu. 173*. Venenum epotum quam comesum celerius potest.

COMETES, *stella crinita*. 2. de *Nat. 14*. Stellæ quas Græci cometas, nostri crinitas vocant, quæ nuper magnarum fuerunt calamitatum prænuñciæ. 1. de *Diu. 20*.

Vidisti & claro tremulos ardore cometas. Lege, CRINITVS.

COMICVS, ad *comœdiam pertinens*. pro *Qu. R. 28*. Comœdius ex artificio comico spectatur. *Orat. 184*. Comici Poëta. *Lege, COMEDIA.*

COMICE, *comico more*. 3. de *Orat. 27*. Res tragicas penè comice tractare.

COMINVS, *de propinquiore loco, propius* (eminus. 2. de *Diu. 26*. Sed hæc fuerit nobis tanquam leuis armatura prima excursio, nunc cominus agamus. pro *Corn. 23*. Qui cum hoste nostro cominus in acie sæpe pugnârit. de *Sen. 19*. Eminus hasta, cominus gladio uti. pro *Plan. 72*. Cominus pugnare. 2. *Att. 2*. Qui me epistola petiuit, ad te, vt video, cominus accessit. pro *Cec. 43*. Etsi non solum impulsu scutorum, neque conflictu corporum, neque ictu cominus, neque coniectione telorum, sed sæpe clamore ipso militum, &c. magnas copias pulsas esse & vidimus, & audiuimus. 4. Tusc. 49. Video enim utrumq; cominus ictu cecidisse contrario.

† **Syntaxis**. Cominus agere, accedere, pugnare.

COMIS, & **COMIOR**, *humanus, habens comitatem, suavis, commodus, facilis, benignus*. de *Sen. 59*. Cyrus omnibus in rebus comis erga Lylandrum atque humanus fuit. pro *Corn. 36*. Comes, benigni faciles, suaves homines, qui erranti comiter monstrant viam. 2. de *Fin. 80*. Vir bonus, comis & humanus. pro *Mur. 66*. Quis C. Lælio comior? quis iucundior? ibid. Nemo eo commodior, comior, moderatior fuit, &c. 3. *Artic. 20*. Nil come, nil simplex est. de *Cl. 111*. Qu. Scæuola augur percomis est habitus, pro *Planc. 64*. Omnibus comis eram vilius. * *Lin.* Quicquid comeloquens atque omnia dulcia linguens.

† **Syntaxis**. Comis & humanus. Quis illo comior? In omni re, & in omnibus comis.

COMITAS, *facilitas* (seueritas, grauitas. *Part. 22*. Idq; comitate fit magis quam vanitate. 1. Q. Fr. 1. Cyrus ille à Xenophonte scriptus, cuius summa grauitas ab illo Philosopho cum singulari comitate coniungitur. de *Cl. 148*. Scæuola multa in seueritate non deerat comitas. de *Sen. 10*. Comitate condita grauitas. 2. de *Inu. 162*. Clemētia est, per quā animi temere in odium alicuius inuectionis concitati, comitate retinentur. 6. *At. 6*. Mulieres quidem valde intelligo delectari obsequio & comitate adolescentis. 2. de *Orat. 182*. Verborum comitas. 1. *Offic. 109*. Contraque pater eius nullam comitatem habuit sermonis. 2. 48. Comitas affabilitateque sermonis maximè conciliat animos hominum. pro *Mur. 66*. Si illius comitatem facilitarēque tuæ grauitati seueritateque asperferis.

† **ADIVNC**. Iucunda, singularis, 1. ad *Quint. Fra. Multa*, de *Clar. Summa*, ibidem.

† **Syntaxis**. Comitatem habere. Comitas & affabilitas sermonis. Comitas & facilitas.

COMITATVS. pro *Dom. 76*. Quem pop. Romanus à porta in Capitolium, atque inde domum sua celebritate lætitiāq; comitatum honestauit. 9. *At. 2*. Si Cn. bene comitatus conscendisset, & Coss. transissent. 2. C. 4. Molestè fero, quod ex virbe parum comitatus exierit. pro *Cæl. 34*. Mulier multis viris comitata. 12. A. 25. Quis audeat luci bene comitatum aggredi.

COMITATIO. 5. Tusc. 113. Vt puero vno esset comitatio.

† **ADVERB**. Bene, 12. *Phil. Parum*, 2. *Catil.*

COMITATVS, *comitum multitudo, clientela, cœtus, numerus, chorus, caterua*. 8. *At. 3*. Si maneo, & illum comitatum optimorum ciuium defero, cadendū est in vniu potestatem. pro *Corn. 62*. Cum ducibus ipsis, non cum comitatus affectatoribus configant. 3. C. 6. Cum iam pontem cum magno comitatu legati Allobrogum ingredi inciperent. *Ibid.* Literæ quæcunque erant in eo comitatu, integris signis pratoribus traduntur. 3. *Q. Fr. 1*. Ille ignarus sui comitatus, repente aperuit lecticam. *ibid.* Quæ si quos inter societas est eorum habendus optimus comitatus. pro *Mil. 28*. Muliebri ac delicato ancillarum puero rumque comitatu. de *Sen. 29*. Mihi verò illi comitatu nobilium iuuenum fortunati videbantur. *Para. 2*. Regulus virtutum prædicio munus, tantoque virtutis comitatu septus. de *Arr. 2*. Cepi equidem maximum fructum, & ex consurrectione omnium, & ex comitatu publicanorum. 6. *Fam. 19*. Si modò tecti satis est ad comitatum nostrum recipiendum. 6. *V. 121*. Aduentum & comitatum cum exercitu & victoria conferatis. 5. *V. 205*. Vtrum crimini defensio, an comitatus exilio quaritur.

† **ADIVNC**. Familiaris, 2. de *Inu. Improbissimus*, flagitiosissimusque, turpissimus, 5. *Ver. Magnus*, 1. *Catil. Maximus*, 3. de *Leg. Maximus*, ornatissimusque.

tissimisque, Pro Fla. Muliebris, & delicatus ancillarum puerorumque, Multus, magnisque, pro Mil. Optimus, pro Cluent. Optimus, beatissimisque, de Rmic. Pulcherrimus, 5. Tusc. Regius, 6. Ver. Tancus, Parad.

COMITER, *humane, humaniter, benigne*. 13. A. 4. Salutare benigne, comiter appellare vnumquenque. 1. de Nat. 57. Tum Cotta comiter vt solebat. Atqui, inquit, &c. 1. Offic. 51. Homo qui erranti comiter monstrat viam. pro Cael. 13. Cum aliquo comiter viuere. pro Corn. 36. Benigne, non grauate, comiter quidem certe, non communiter conuenit. Sic Cicero comiter interpretatur, contra quendam qui comiter, dicebat esse communitatem. Hic aduerte, clarissimos Oratores aliquos putare, benignitatem, benignum, benigne, significare liberalitatis vim: sed Cic. fecit.

⚡ Syntaxis. *Benigne comiterque, salutare, appellare. Viuere comiter.*

COMITIA, *conuentus pop. Rom. commune consilium omnium ordinum, ad creando magistratus, ad ferendas leges, & alia cum populo agenda*. pro Planc. 49. Consul comitia habere cepit, vocata tribus, latum suffragium, descripta, renuntiata: longè plurimum valuit Placius. 2. A. 82. Ecce Dolabellæ comitorum dies, fortitio prerogatiuè quiescit, renuntiatur, tacet, prima classis vocatur, renuntiatur: deinde, vt affolet, suffragia: tum secunda classis vocatur, &c. 3. de Leg. 44. Ferri de singulis nisi centuriatis comitiis noluerunt: descriptus enim populus, censu, ordinibus, ætate, plus adhibet ad suffragiū auxiliij, quam fusc in tribus conuocatus. 2. contra Rul. 4. Est illud amplissimum, Quirites, quod hoc honore ex nouis hominibus primum me multis posthabitis affectis, quod prima petitione, quod anno meo: sed tamen magnificentius esse illo nihil potest, quod meis comitiis non tabellam indicem tacite libertatis, sed vocem viam præ vobis indicem vestrarum erga me voluntatum tulistis. Postquam in Sena. 26. Comitua centuriata, quæ maximè maiores iusta dici haberique voluerunt. 2. cont. Rul. 26. Nunc quia prima illa comitia teneris centuriata & tributa, curiata tantum auspiorum causa remanserunt. 1. Fam. 9. De comitiis multa, & de lege centuriata & curiata. 2. Qu. Fr. 2. Gracchus augur recordatus est, quid sibi in campo Martio comitia consulibus habetibus contra auspicia accidisset. pro Rab. 11. Qui in campo Martio comitiis centuriatis, auspiciato in loco cruce defigi iubet. pro Mil. 42. Quid comitiis in campo quoties potestas fuit de Pet. 44. Video nulla esse comitia tam inquinata largitione, quibus non gratis aliqua centuriæ renūcient suos sibi maximè necessarios. 3. Qu. Fr. 3. Comitiorū quotidie singuli dies tolluntur obnūciationibus magna voluntate bonorum omnium. de Cl. 55. Habere comitia contra leges. 9. Attic. 11. Comitua consularia à prætoribus haberi non posse. 4. 1. Legem comitiis centuriatis esse perlatam. 4. V. 128. Satis putabat se ad comitia tempore venturum, si pridie venisset. 7. Fam. 30. In campo certe non fuisti, cum hora secunda comitiis quaestoriis institutis sella Qu. Maximi quem illi consulere esse dicebat, posita esset: quo mortuo nunciato, sella sublata est. Ille autem qui comitiis tributis esset auspiciatus, centuriata habuit, consulere hora septima renūciauit, &c. 1. Att. 1. In campo Martio comitiis tribunitiis ad xv i. Cal. Sex. competitores, qui firmi esse videbantur, Galba & Antonius. 11. A. 19. Quod si comitia in Senatu haberi placet, petamus, ambiamus: tabula modò noua detur nobis, sicut populo data est. 3. de Leg. 45. Comitua illa sunt armis gesta ferulibus. 4. Att. 14. Sed ea comitia puto fore vt dicantur. De comitiis, vide A. Gellium, & Alexandri Geniales dies.

† **ADIVNCTA**. Aedilitia, leuiora, priora, superiora, pro Plan. Centuriata, 1. Fam. Consularia, pro Mur. Curia, vera, 2. cont. Rull. Gratuita, tota, 4. Acad. Iusta, recentia, 1. de Diuin. Magna, singularia, 8. Fam. Nugaria, pro S. R. Pontificia, pro Cael. Proxima, 1. Cari. Publica, priuata, pro Pomp. Quæstoria, 7. Fam. Tributa, 1. Tribunitia, 1. Att.

⚡ Syntaxis. *Centuriata comitia, quaestoria, tributa, curiata, tribunitia. Comitua habere, gerere armis, ducere.*

COMITIALIS, *ad comitia pertinens*. 1. Qu. Fr. 2. Consecuti sunt dies comitiales, per quos Senatus haberi non poterat. Ibid. 5. Dies comitiales exemit omnes. 4. V. 130. Offendit cum menscm comitalem, comitiis iam abhinc triginta diebus habitis.

† **ADIVNCTA**. Inutiles, maximus, multi, probabiles, 2. de Leg.

COMITIA TVS, *comitia*. 3. de Leg. 11. De capite ciuis, nisi per maximum comitium, &c. ne ferunt. Ibid. 27. Omnibus magistratibus, auspicia & iudicia dantur, &c. auspicia, vt multos inutiles comitatus probabiles impediunt moræ.

COMITI VM, *& forum comitium, locus in quo comitia habebantur, campus Martius, commune consilium*. 5. V. 9. Quid, hoc cuiquam ferendum putas esse: huius argento domos vestras, huius signis & tabulis forum comitium ornari? pro Sest. 75. Cum forū comitiū, curā armatis hominibus occupauissem. 3. V. 49. Tene, quem quondam in comitio vidistis. Ibid. 58. Vidi simul cū populo Romano forum comitiūq; adornatum, ad speciem magnifico ornatu, ad sensum cogitationemque; acerbo & lugubri. * de Clar. 188. Si angustè & exiliter dicere est, Atticorum: sint fanè Attici: sed in comitium veniant, ad stantem iudicem dicant.

COMITOR, *affector, sector*. 2. de Finib. 60. An est aliquid per se ipsum flagitiosum, etiam si nulla comiter infamia. 2. de Inu. 14. In itinere quidam proficiscentem ad mercatum quendam est comitatus. 5. Tusc. 100. Cæteraque, quæ comitantur huic vitæ.

COMMACULO, *maculo, rursus, fædo*. Pro Cael. 16. Si se ista infinito ambitu commaculasset.

COMMEANS. 2. de Nat. 49. Sol ab ortu ad occasum commeans. 1. de Nat. 27. Animum esse per naturam rerum omnem intentū & commeantem.

COMMEATVS, *cibaria ad multitudinem aliquam alendam, præferri belli tempore. Item tempus quod exundi, manedi, redeudi datur, & præscribitur alicui*. pro Pom. 53. Cum ex omnibus prouinciis comætu & publico & priuato prohibebamur. 7. At. 9. Suscepto autem bello aut tenenda sit vrbs, aut ea relicta ille à comætu & reliquis copiis intercludendus. 1. de Orat. 2. 10. De comætu, de insidiis faciendis atque vitandis, &c. 1. ad Her. 24. Vt ille qui ad diem comæatus non venit, quod eum aquæ interclusissent. 7. V. 110. Hunc scitote fuisse Heraclitum in ea causa, qui propter grauem morbum oculorū tum cum nauigaret, & iussu eius qui potestatem habuit, in comætu Syraculis remanserit. 7. 61. Hancine impudentiam iudices ciuitatibus pro numero militum pecuniarum summas describere, certo precio sexcætenos nummos nauarum missione constituere, quos qui dederat, comæatum totius ætatis auferebat: iste quod & nauarum nomine, & pro stipendio frumentoque acceperat, lucrabatur.

† **ADIVNCTA**. Publicus, priuatus, pro Pomp.

⚡ Syntaxis. *Commeatu auferre. Commeatu prohiberi, intercludi. commeatu remanere.*

COMMEDITOR, *meditor, verso*. 3. ad Her. 31. Quare locos, quos assumpserimus, egregie commeditari oportebit, vt perpetuo nobis harere possint. *aliis*, egregie communiturque notare.

COMMEMINI, *memini*. 1. de Ora. 27. Quem hominem probè commemorasse aiebat. 3. 82. Id quod tu rectè commemorasti. 1. Tusc. 13. Ego autem non commemini, antequam sum natus, me miserum.

COMMEMORABILIS, *memorabilis*. pro Mar. 10. Vir commemorabili pietate ac virtute præditus. 2. de Nat. 131. Multa alia in aliis locis commemorabilia proferre possum.

COMMEMORANDVS, 2. V. 42. O commemoranda iudicia, præclaræque existimationem nostri ordinis.

COMMEMORATIO, *mentio, recordatio*. 1. Qu. Fr. 1. Me in scribendo commemoratio virtutis delectauit. 3. V. 101. Verres in assidua commemoratione omnibus omnium flagitiorum fuit. 5. Fam. 12. Me commemoratio posteritatis ad spem quandam immortalitatis rapit. 10. 5. Commemoratio huius rei magnam mihi lætitiā atulit. Orat. 120. Commemoratio antiquitatis, exemplorum prolatio. pro Arch. 29. Commemorationem nominis nostri non cum vitæ tempore dimittendam esse, sed cum omni posteritate adæquandam. 4. V. 192. An ab hac eius infamia nequitia vestros animos in aliam partem fortitudinis comemoratione traducat?

† **ADIVNCTA**. Assidua, 3. Ver. Illustrior, splendidior, de Diu. Multa, 2. Att. Necessaria, pro Cluent. Superuacanea, 3. Fam.

COMMEMORANDVS, *memoria dignus*. Parad. 6. Quæ est ista in commemoranda pecunia tua tam insolens ostentatio?

COMMEMORATVS. pro Planc. 95. Nihil ex meis est temporibus, quod minus mea celebratione commemoratum sit.

COMMEMORO, *memoro, dico, memini, profequor, profero, sermonem vsurpo, alicuius rei memoriā vsurpo, crebris vsurpo sermonibus, laudo*. 6. V. 135. Longum est & non necessarium, comemorare, quæ apud quosque visenda sunt. de Am. 74. Beneficia meminisse debet is in quem collata sunt, non commemorare qui contulit. 4. Fam. 4. Omnes enim causæ, quas commemoras, iustissimæ sunt. 2. de Orat. 160. Critolaus, quem simul cum Diogene venisse commemoras. 3. 72. Metrodorus de cuius memoria commemorauit Antonius. 1. Qu. Fr. 1. Omnes de tua virtute commemorant. pro R. 24. C. Decianus, de quo tu sæpe commemoras. de Sen. 38. Quid quoque die audierim, dixerim, egerim, commemo vesperi. 6. V. 115. Vrbs direptionem commemo rabo.

COMMEMOROR. 4. Acad. 72. Primum quod initio dixisti, videamus quale sit, similiter à nobis de antiquis Philosophis comemorari, atq; seditiosi soleret claros viros, sed tamen populares aliquos nominare. pro Deiot. 40. Quæ si priuatis gloriosa sunt, multò magis comemorabuntur in regibus. pro Qu. 8. Nam quid hoc iniquius, aut indignius dici aut comemorari potest?

† **ADVERBIA**. Breuiter, pro Corn. Creberrimè, 1. de Diu. Libentius, 1. Fam. Planius, 3. Verr. Verè, pro Pont. Vesperi quod dixeris, de Senec.

⚡ Syntaxis. *Longius est commemorare, quid, &c. Commemorare hoc & de hoc. In Rege id commemoratur, id est, laudatur.*

COMMENDATIO, *commissio*. 1. Fa. 3. Is cum antea & suo splendore & nostra cæterorumque amicorum commendatione gratissimus in prouincia semper fuit, tum hoc tempore propter tuum in me amorem nostramque necessitudinem vehementer confidit, his meis literis se apud te gratiosum fore. Ibidem. Omnibusque

bis que rebus cum ita tractes, ut intelligat nostram commendationem non vulgarem fuisse. 8. Att. 4. Cui qui noster honos? quod obsequium? quae etiam ad ceteros contempti cuiusdam hominis commendatio nostra defuit? ut meum iudicium reprehendi à Qu. fr. vulgoque ab omnibus mallet, quam illum non efferre laudibus.

¶ *Laudis celebratio, comprobatio.* 5. Tul. 103. Vide ne plus commendario in vulgus, & hæc quæ expetitur gloria, molestiæ habeat quam voluptatis. 1. Fa. 7. Magna est hominum opinio de te, magna commendatio liberalitatis, magna memoria consulatus tui. Orat. 112. Hunc librum si minus nostra commendatione, tuo tamen nomine divulgari necesse est. 2. Offic. 45. Prima est igitur adolescenti commendatio ad gloriam, si qua ex bellicis rebus comparari potest. Orat. 124. Principia acuta sententiis vel ad offensionem aduersarij, vel ad commendationem sui. 2. de Orat. 211. Illa pars orationis quæ probitatis commendatione boni viri debet specie tueri. I. P. 1. Obrepsisti ad honores errore hominum, commendatione fumosarum imaginum. 1. C. 28. Homo per se cognitus, nulla commendatione maiorum. de Cla. 96. Is magnos honores sine vlla commendatione maiorum est adeptus, pro Flac. 24. Aliquis infimo loco natus, nulla commendatione famæ. de Cla. 138. Huius mores omnes commendationem ingenij evertunt. de Clar. 312. Hæc causa tantum commendationem habuit, ut, &c. 2. Offic. 46. Prima igitur commendatio proficitur ad modestiam, pro Deiot. 2. Qui commendationem ineuntis ætatis ab impietate & scelere duxerit, pro Cæl. 6. Et meus hic forensis labor vitæque ratio dimanauit ad existimationem hominum, paulò latius commendatione ac iudicio meorum. 3. A. 17. Nec sentit amens commendationem esse compellationem suam, pro Planc. 31. Hoc valeret, inquam, in communi sensu omnium, & dulcissima commendatione naturæ. 2. de Orat. 357. Facillimè teneri ea quæ auribus perciperentur, aut cogitatione, si etiam oculorum commendatione animis traderentur. 2. de Fin. 35. Epicurus in prima commendatione voluptatem dixit. Ibidem. Ut voluptatem illam Aristippi in prima commendatione poneret.

† *ADIVNC.* Accurata, communis hominum, & inter homines, naturalis, diligentissima, grauissima, maior, 13. Fa. Diligens, 2. Fam. Dulcissima, pro Planc. Magna liberalitatis, non vulgaris, 1. Fam. Non modò humana, sed etiam diuina, pro Mar. Obscura & incerta, 5. de Finib. Perpetua, 2. Offic. Singularis, 3. Famil.

¶ *Syntaxis.* In vulgus commendatio. *Commendatio ad gloriam.*

COMMENDATIIVS. 6. V. 148. Tabellæ non commendatitiae, sed tributariæ. 5. Fa. 5. Etsi statueram nullas ad te literas mittere, nisi commendatitias tamen, &c.

COMMENDATRIX. 1. de Leg. 58. Lex est emendatrix vitiorum, commendatrixque virtutum.

COMMENDATVS, COMMENDATIIVS, COMMENDATISSIMVS, creditus, laudatus, commissus. 9. A. 10. Vita Ser. Sulpitij multis erit præclaris monumentis ad omnem memoriam commendata. 2. A. 32. Quæ res vnquam gloriosior? quæ commendatio hominum memoriæ sempiternæ? pro Cor. 43. Quis nostrum est, cui non illa ciuitas sit huius studio, cura, diligentia commendatio? pro Sest. 21. Alter erat opinione hominum, nobilitate ipsa blanda conciliatricula commendatus. Ibid. Homo falsa opinione, errore hominum commendatus. 2. de Legib. 22. Sacrum sacræque commendatum qui cleperit, parricida esto. de Pro. 35. Quare sit in eius tutela Gallia, cuius virtuti, fidei, felicitati commendata est. 11. A. 21. Harum rerum omnium decertatio consulibus commissa & commendata est, pro Ar. 18. Poëtæ quasi deorum aliquo dono & munere commendati nobis esse videntur, pro S. R. 113. Cui fortunæ viui commendata sunt atque conceditæ, pro Dom. ad Pon. 142. Vobis ergo meam dignitatem, studium & iudicium non modò commissum, sed etiam commendatum arbitrabantur. 12. Fa. 16. Vale, & matrem meam tibi commendatos habe. Ibid. 12. A te peto dignitatem meam tibi commendatam habeas. Ibid. 26. Rogo ut habeas eos à me commendatissimos, pro Cl. 34. Spes illa quam mulier in alio commendatam à viro continebat, pro Cæl. 5. Nec enim vobis satis commendata huius ætas esse posset, nisi, &c.

† *ADVERB.* Valdè, 16. Fam.

COMMENDO, fidei alicuius committo, in alicuius fide ac religione depono, concedo, repono, colloco: alicuius virtuti, fidei, felicitati concedo, trado. 1. de Orat. 228. Filios suos paruos tutelæ populi commendare, pro Pomp. 13. Ut se socios dignos existimetis, quorum salutem tali viro commendetis. 3. At. 20. Me totum tuo amoris fidei; commendo. 14. 15. Respublica te mihi commendauit, ut chariorem habeam neminem. 2. Fa. 6. Tibi me totum commendo atque trado. 13. 32. Sed vereor, ne quia complures tibi præcipue commendo, ex æquæ videar ambitione quadam commendationes meas, pro Publ. Quint. 98. Tibi me, tibi meas omnes opes fortunæque commendo, tibi committo existimationem ac spem reliquæ vitæ. 2. Fam. 17. Petis à me ut Bibulo te quam diligentissime commendem, ad Brut. 6. Ad petitionem aut

commendationem honoris tibi. Glicona medicum diligentissime commendo. 1. Fa. 3. Quæ ne spes eum fallat, vehementer te rogo, commendoque tibi eius omnia negocia, liberos, procuratores, familiares. 7. 29. Quare, mi Cicero, perseuera constant nos cōseruare, & Sulpitio successori nos de meliore nota commendare. de Ar. 14. Pontifices, quorum auctoritas, & fidei, & prudentiæ maiores nostri sacra religionisque commendarunt, pro Mur. 2. Idem consul eum vestræ fidei commendat, quem antea diis immortalibus commendauit. 1. Q. Fr. 2. Quam multos mecum egisse putas ut se Statio commendarem.

¶ *Laudis, probis.* 2. de Orat. 9. Ut duos summos viros, iis qui neutrum illorum viderint, eorum quibus ambo illi Oratores cogniti sunt, viuorum & præsentium memoria teste commendemus. 1. 2. 52. Vox quæ vna maximè eloquentiam commendat, de Cl. 240. Huius actio non satis commendabat orationem. 13. Ar. 19. Ligarianam, ut video, præclare auctoritas tua commendauit. 2. de Orat. 183. Lenis oratio commendat reos. 2. Offic. 47. P. Rutilij adolescentiam ad opinionem & innocentiam, & iuris scientiam, P. Mutij commendauit domus. Postquam in Sen. 12. Cum cum præter simulatam tristitiam nulla res commendaret.

COMMENDOR, trador, committor, credor. 5. Fa. 12. Cupio res nostras quam celerrimè monumentis commendari tuis. 11. 10. Satis me multa scripsisse quæ literis commendari possint, arbitror: id est, committi. 5. 12. Ut me sempiternæ gloriæ per eum commendari nolim, qui non ipse quos; in me commendando propriam ingenij gloriam consequatur. 2. de Orat. 36. Historia qua voce alia nisi oratoris immortalitati commendatur;

¶ *Laudor.* 12. Fam. 13. Neque enim omnium iudiciorum malim me à te commendari, quam ipso tuo iudicio dignè ac meo reor cōmendatus esse. de Cl. 216. Nulla re vna magis commendatur Orator, quam splendore verborum.

¶ *Fidei committor.* 3. de Fin. 16. Simulatq; natū sit animal, ipsum sibi conciliari & commendari ad conferuandum. || 1. Q. Fr. 2. Zeuxis, quem scribis certissimum matricidam, tibi à me intimè commendari.

† *ADVERB.* Bene, 4. Ver. Communiter legatos, diligentissime, etiam atque etiam, magnoperè, mediocriter, penitus, præcipue, religiosè & sine ambitione, separatim, diligentius, studiosè, studiosius, quam diligentissime, vnicè, 13. Famil. Dignè ac meretur, 12. Famil. Diligentius, epist. ad Brut. Grauius, 7. Famil. Intimè, 1. ad Quint. Frat. Potissimum adolescentiam, pro Cæl. Præclare, 13. Attic. Præclare his rebus, 2. Phil. Rectè, 15. Famil. Quam diligentissime, 2. Famil. Quam celerrimè monumentis, 5. Fam. Valdè, 3. Famil.

¶ *Syntaxis.* Homo ad memoriam, & memoria præclaris monumentis commendatus. Res commendata sacro. Commissus & commendatus. Commendatus & conceditus. Non modò commissus, sed commendatus. Commendatum habe illum. Commendare se tutelæ, fidei, amoris, felicitati alicuius. Commendare aliquem de meliore nota. Literis commendari videtur, credi. Nulla re vna magis commendatur Orator, &c. Sibi commendari animal. Conciliare & commendare.

COMMENTARIOLVM, libellus. 1. A. 16. An in commentariolis & chirographis & libellis acta Cæsaris firma erunt. 4. de Fin. 10. Quæ res efficit, ne necesse sit, iisdem de rebus temper quasi dictata decantare, neque à commentariolis suis discedere. 1. de Or. 5. Quæ pueris nobis ex commentariolis nostri inchoata ac rudia exciderunt. Quint. de Pet. 45. Volo enim hoc commentariolum petitionis haberi omni ratione perfectum.

COMMENTARIVM, liber ad subsidium memoriæ comparatus, in quo rerum & negotiorum capita notantur. de Cl. 164. Ipsa illa censoria contra Cn. Domitium collegam non est oratio, sed quasi capita rerum, & orationis commentarium paulò plenius. 8. Fa. 11. Quam quisque sententiam dixerit, in commentario est rerum vrbicularum, è quo tu quæ digna sunt, selige. 1. At. 16. Commentarium consulatus mei Græcè scriptum misi ad te, ad Oct. M. Antonium ciuitates donabat ex commentario. 8. Famil. 2. Commentarium rerum vrbicularum primum dedi L. Castrinio, secundum ei qui has literas tibi reddet. 7. V. 53. Audite decretum mercenarij prætoris ex ipsius commentario. Ibid. Recita commentarium, pro Syl. 45. Ego recetem putarem memoriæ cuncti Senatus commentario meo posse superari. 3. Tuscu. 54. In eo est disputatio scripta Carneadis, quam se ait in commentarium retulisse. 7. Ar. 3. Refere aliquid in commentarium manu sua. 1. de Ora. 208. illa quæ in commentarium meum retuli.

† *ADIVNC.* Paulò plenius, de Clar. Plurima, 3. de Fin.

COMMENTARI, commentarium. 5. Famil. 12. Si enim suscipis causam, conficiam commentarios rerum omnium. de Cl. 261. Cæsar scripsit commentarios rerum suarum. 3. Offic. 8. Quem locum miror à Possidonio breuiter esse tractatum in quibusdam commentariis, pro Rab. 15. Ex annalium monumentis, & ex regum commentariis aliquid conquirere. de Cl. 72. Ut & Atticus scribit, & nos in antiquis commentariis inuenimus. 1. A. 2. Nihil nisi quo erat notum, in C. Cæsaris commentariis reperiebatur. de Cl. 55. Postumus T. Coruncanum suspicari disertum, quod ex pontificum commentariis longè plurimum ingenio valuisse videatur. 3. de Fin. 10. Commentarios quosdā Aristotelicos, quos

quos hic sciebam esse, veni ut auferre. 2. de Orat. 224. Vbi sunt fundi, Brute, quos tibi pater publicis commentariis consignatos reliquit: id est, tribus libellis de iure civili. 2. A. 35. Cuius domus quartuosissima est falorum commentariorum & chirographorum officina.

† ADIVNCT. Antiqui, nudi & venusti, de Clar. Commentitij, 5. Phil. Falsi, infiniti, 2. Phil. Noui, 12. Fam.

COMMENTATIO, cogitatio, meditatio. 1. de Orat. 150. Subitam orationem commentatio & cogitatio facile vincit. Ibid. 157. Et illa commentatio inclusa in veritatis lucem proferenda est. 9. Fa. 20. Commentatio causarum de Clar. 249. Is sese quotidianis commentationibus exercebat. 2. de Or. 118. Quos locos multa commentatione ac meditatione paratos atque expeditos habere debetis. de Cl. 105. In exercitationibus commentationibusque multum operam ponere. 1. de Orat. 257. Subita ad propositas causas exercitationes, & accurata ac meditata commentationes, multi sudoris sunt. 1. Tuf. 74. Tota enim Philosophorum vita, ut ait idem, commentatio mortis est. 2. Tuf. 42. De exercitatione & consuetudine & commentatione dixi, apage sis: nunc de ratione videamus. Ibid. 41. Tantum exercitatio, meditatio, consuetudo.

† ADIVNCT. Accurrat, 1. de Orat. Domestica, quotidiana, de Clar. Multa, 2. de Orat. Plurima, 3. de Finib.

† Syntaxis. Commentatio & cogitatio. Commentationibus se exercere. Meditata & accurata cogitatio. Hic habes Meditatus, patendi.

COMMENTITIUS, fictus. pro S. R. 42. Ille quomodo crimen commentitium confirmaret, non inueniebat. 1. de Nat. 18. Commentitiae futilisque sententia. 2. 70. Commentitij & ficti dij. 3. Off. 39. Ficta & commentitia fabula. 5. de Fin. 90. Nomina partim nova & commentitia, partim idem significatia. 1. de Nat. 28. Parmenides commentitium quiddam coronae similitudine efficit.

† Syntaxis. Commentitium & fictum. Commentitium ac futilis, Novum & commentitium.

COMMENTOR, mediator, cogito, considero, mecum meditor, conficio. 4. At. 6. Veruntamen ipsum mecum in his locis commentor, ut ista improbum. 3. A. 36. Iam accedit consules multos iam mentes de pop. Rom. libertate commentari atque meditari. I. P. 97. Sin autem aliquid sperare volueras, cogitaras id, quod illa trophaea plena dedecoris & risus te commentatum esse declarant. 7. Fa. 1. Si me occupationibus relaxarem (nam ut plane exoluum non postulo, & ipsum quidem multos annos nihil aliud commentor) docebo, &c. 3. Tusc. 29. Nam qui haec audita a docto meminisset viro, futuras mecum commentabar miseras. de Clar. 301. Hortensius tanta memoria fuit, ut quae secum commentatus esset, ea sine scripto verbis eisdem redderet. *vbi etiam pro Scribere seu Annotare poni videtur.* 1. de Diu. 90. Magis congregantur in fano commentandi causa, atque inter se colloquendi. de Amic. 7. Cum in hortos Dec. Bruti commentandi causa (ut affolet) venissemus. 12. Fam. 2. Ad quem paratus venerat, cum in villa Metelli complures dies commentatus esset. Ibid. Quae autem in lustris & in vino commentatio potuit esse. 5. de Fin. 42. Animaduertuntque ea quae domi sunt curiosius, incipiuntque commentari aliquid & discere. 4. Fam. 6. Ut ante commentemur inter nos, qua ratione nobis tradendum sit hoc tempus. 3. de Orat. 84. Magister hic Samnium summa iam senectute est, & quotidie commentatur. 11. A. 13. Quorum alter commentatus est mimos, alter egit tragediam. pro S. R. 82. Quae mihi iste visus est ex alia oratione declamare, quam in alium reum commentaretur. Att. 11. *Oratoris* meas commentari non desino, *id est, proposita.* de Cl. 310. Commentor declamans cum aliquo quotidie. Ibid. 87. Vsq; illum commentatum in quadam testudine cum seruis literatis fuisse. 16. Fam. 26. Is diu & multis lucubrationibus commentata oratione vide ut probari possit, te non peccasse.

† ADVERB. Diu. Vide, commentatus. Quotidie, 3. de Orat. & de Clar.

COMMENTVM, res ficta, excogitata inuentio. 2. de Nat. 5. Opinionum enim commenta delet dies. de Clar. 301. Idem sua, & commenta, & scripta, & nullo referente omnia aduersariorum dicta meminerat.

COMMO, eo venio, redeo, caeo. 8. Att. 9. Crebro enim illius literae ab altis ad nos commeant. pro Pom. 55. Insula Delos, quod omnes vndique cum mercibus atque oneribus commeabant. 7. V. 45. Nauis, quae ad furta quae reliquisses, commearet. 3. de Nat. 31. Cum eadem vicissim retrò commeant. pro Cael. 38. Cuius in hortos iure suo libidines omnium commearent.

† ADVERB. Vicissim, retrò, 3. de Nat. Vndique, pro Pompeio.

COMMERCIVM, usus, familiaritas, affirmatio. de Sen. 42. Voluptas nullum habet cum virtute commercium. 6. V. 133. Mihi commercium vilius rei cum illo non est. 5. 93. Is agrum in Segestanto (nam commercium in eo agro nemini est) conductum habebat. 4. 124. Ei locum illum Senatorium ille vendidit, cui ne commercium quidem esse oportebat. ad Brut. 16. Si sit commercio locus.

COMMEREO, mereor. 1. de Or. 232. Interrogabatur reus quam

quasi aestimationem commeruisse maxime diceret.

COMMERITVS, de Inu. 95. Non castigabo pro commerita noxia.

COMMETIOR, metior, simul metior. 1. de Inu. 39. Saepe oportet commetiri cum tempore negotium. de Vn. 29. Neque fidrum ambitus inter se commetuntur.

COMMIGRO, migro, domicilium mutuo, redeo, eo. 2. Q. F. 3. Domus tibi conducta est, sed breui in tuam commigrabis.

COMMILITO, in bello socius, pro Deiot. 28. Hic adolescens, qui meus in Cilicia miles, in Graecia commilito fuit.

COMMINATIO, minatio. 3. de Ora. 204. Orationis autem ipsius tanquam armorum est, vel ad usum comminatio & quasi petitio, vel ad venustatem ipsa petitio.

COMMINSOR, fingo, de Fat. 5. Quadam etiam Possidonius comminisci videtur. 2. de N. 59. Epicurus monogrammos deos commentus est. 6. Attic. 1. Nec me hoc vel potius Africanum (is enim loquitur) commentum putes. 4. de Fin. 43. Ille enim occurrētia nescio quae comminiscatur. 2. ad Her. 10. Confingere & comminisci aliquid. * pro P. Opp. Verisimile non est, tantum scelus M. Cottam esse commentum.

COMMINVIO, frango, diminuo. I. P. 93. Illi statuum istius deturbant. Affligunt, comminuunt, dissipant. pro Qu. 26. Nullum officium tam sanctum est, quod non avaritia comminuere atque violare soleat. 2. Offic. 40. Viriatus, quem C. Laelius praetor fregit & comminuit.

COMMIVTVS, 4. Att. 3. Re familiari comminuti sumus. 6. V. 56. Is nescio quo pacto dum armis exercebat, annulus aureus quem habebat fractus est & comminutus.

COMMISCENDVS, 2. de Nat. 128. In mari & in foemina commiscendorum corporum mirae libidines.

COMMISCEO, permisceo. de Am. 83. Cuius animi cum se commisceat, ut efficiat penē vnum ex duobus. 4. ad Her. 47. Ius accusatoris cum iure testimonij commiscebis.

COMMISCEOR, misceor. pro Marc. 7. Nunquam enim temeritas cum sapientia commiscetur. pro Dom. 144. Cuius ignem non sum passus cum totius urbis incendio commisceri.

COMMISERANS, In Arat.

Commiserans hominum metuendos vndique casus.

COMMISERATIO, miseratio, misericordia. 3. de Orat. 217. Aliud molestia, sine commiseratione graue quiddam, & vno pressu ac sono obductum. 2. ad Her. 50. Commiserationem breuem esse oportet: nihil enim lacryma citius arefcit.

COMMISEROR, misero, miseratione afficio, miserationem exprimo verbis, gestu. 1. V. 46. Quid cum commiserari, conquiri, & ex illius inuidia deonerare aliquid, & in te traicere coepit? Anteq. 21. Conquiri & commiserari non licere.

COMMISSATOR, Lege, COMESSATOR.

COMMISSVM, factum, facinus, delictum. pro Syl. 72. Ecquid huius facti aut commissum nō dicam audacius, sed quod cuiquam paulo minus consideratum videretur, factum quæro. 2. Tusc. 2. Enunciare commissum, proderet conficio. 2. de Leg. 22. Sacrum commissum quod neque expiari poterit, impie commissum esto. *Videtur hic Cicero loqui de quodam scelere, quod expiari non potest, cuiusmodi Theologi nostri appellant, peccatum in Spiritum sanctum, & peccatum ad mortem.*

† ADIVNCT. Audacius, pro Syll. Sacrum, 2. de Leg.

COMMISSIO, exhibitio. 16. Attic. 5. Sed tamen rumoris nescio quid affluerat, commissione Graecorum frequentiam non fuisse. 13. 25. Et tecum ago ut iam ab ipsa commissione ad me, quem admodum ij ludi accipiuntur, deinde omnia.

COMMISSVRA, iunctura. 2. de N. 139. Quid dicam de ossibus? quae subiecta corpori mirabiles commissuras habent? Ibid. 150. Molles digitorum commissuras. de Vni. 21. Vt & ipse secum, & inter se ex commissura iungerentur.

† ADIVNCT. Aprae ad stabilitatem, & ad artus finiendos accommodata, mirabiles, molles digitorum, 2. de Nat.

COMMISSVS, factus, incipit, incipit. pro Mu. 33. Pugna quae cum rege commissum est, & summa contentione pugnata. 3. C. 6. Tum interuentu Pontini pugna quae erat commissum sedatur? pro S. R. 113. Res tanta, quae publice gesta atque commissum sit.

† Patrus, admissus. pro Font. 30. Frugi hominem, iudices, videtis positum in vestra fide ac potestate, atque ita ut commissus sit fidei, promissus potestati. 1. Offic. 124. Iura fidei magistratum commissum sunt. Ibid. 85. Ut tutela, sic procuratio reipub. ad utilitatem eorum qui commissi sunt, non ad eorum quibus commissum gerenda est. 6. A. 2. Multis rebus nefariis ante commissis pro Quint. 60. Commissum nihil est, quare ad istam rationem perueniretur. pro Mur. 5. Nihil commissum contra legem esse defendo. 3. Fam. 10. Sed quoniam accidit, si quid a me pretermisum fuerit, commissum facinus & admissum dedecus confitebor. || pro Syll. 6. Cum ille tanto scelere commissio omnium officiorum societatem diremisset. pro S. R. 62. Commissum maleficia. 16. Fam. 10. Graues solem offensiones esse ex grauibz morbis, si qua culpa commissum est.

† Traditus

¶ *Traditus*. pro Dom. 18. Cn. Pompeio plurima bella extra ordinem sunt commissa. 5. V. 6. Qui Quaestor consulem suum consiliis commissis, rebus omnibus creditis, spoliaret. 1. A. 21. Cum harum rerum omnium decertatio consulis commissis & commendata sit. pro Dom. 1. Ut omnia vestrae sapientiae fidei & potestati commissis creditaque esse videantur. 7. V. 35. Mihi honorem illum non solum datum, sed etiam creditum ac commissum puto.

¶ *Obligatus*. pro Dom. 145. Hanc ego deuotionem capitis mei, cum ero in sedes meas restitutus, tum denique conuictam esse & commissam putabo. 4. V. 36. Faciemus ut palæstræ petant hereditatem: quod eam palæstræ commissam esse dicant. 3. 27. Calumniatores ex sinu suo apposuit, qui illam hereditatem Veneri Erycinæ commissam esse dicerent. 5. 30. Pœnam octupli commissam persequi. Hoc vulgo Cadere in pœnam dicitur.

COMMITTENDVS, credendus, tradendus, commendandus. 8. Att. 20. Quantum iis copiis committendum sit, non te præterit. 1. de Orat. 174. Ego tibi vllam causam maiorem committendam putem? 10. At. 2. Fortunæ sunt committenda omnia, sine spe conamur vlla.

¶ *Facendum*. 11. Fam. 20. Non committendum putavi, prius ut alpes transgrederer, quam scirem, &c.

COMMITTO, admitto, patro, pecco, patror, probro. de Cl. 219. Is ne legens quidem vnquam sensit, quantum flagitij commississet. pro Qu. 98. Is nihil alienum vita superiore commisit. 3. V. 6. Verres multa in deos nefarie commisit. Ibid. 46. Ea natura quæ tantum facinus commisit. de Cla. 48. Sed cum ex eo, quia quasi committeret contra legem, quo quis iudicio circumueniretur, sepe ipse in iudicio vocaretur, orationes aliis destitit scribere. pro Cl. 92. Is condemnatus est, quod contra legem commississet. 4. V. 138. Censoribus, si quid commississent, pœnæ erant legibus constitutæ. 2. de Inu. 20. Qui simili impulsu aliquid commiserint. Ibidem. Cum impulsione aliquem commississe quid dicit. 1. V. 35. Quæ tu sine Verre commissisti, Verri crimini daturus sunt. pro Mil. 63. Nihil timent, qui nihil commiserunt. 2. de Ora. 133. Non committam, vt si defugerim, tibi causam aliquam dem recusandi. 8. At. 3. Non puto Cn. nostrum commissurum, vt Domitium relinquit. Ibid. 15. Non placuit nobis committere, vt temeritas nostra respública noceret. 1. 13. Id autem vt accideret, commissum est Hortensij consilio. 5. 6. Non committam vt tibi cum possint reddi à me literæ, non reddantur. 13. Ne committas, vt frustra properasse videaris. 1. Q. Fr. 1. Præsertim cum id commiserit, vt ille alter annus etiam tertium possit adducere. 1. de Leg. 37. Quocirca vereor committere, vt non bene prouisa principia ponantur. 8. A. 15. Ego nolo quenquam ciuem committere, vt morte mulcendus sit. 5. Fam. Non committam, vt tibi insanire videar. 1. At. 5. Non committam posthac, vt me accusare de epistolarum negligentia possis. 2. Offi. 50. Id enim ipsi sordidum est ad famam, committere vt accusator nominetur. 3. Fam. 9. Non est meum committere, vt negligens fuisse videar. 11. 20. Ipsum Cæsarem nihil sanè de te questum, nisi dictum, quod diceret te dixisse, laudandum adolescentem, ornandum, tollendum, se non esse commissurum vt tolli possit. 6. V. 26. In conspectum pop. Rom. quo ore vos commissistis? pro L. Varen. In legem de sicariis commisit.

¶ *Mando, credo, concedo, irado* pro Qu. 98. Tibi committo existimationem ac spem vitæ meæ. 1. Qu. Fr. 1. Si quis est in quo iam defendaris, huic mihi credideris, nullam partem existimationis tuæ commiseris. Ibid. Vt eos quos tuæ fidei potestatis; S. P. Qu. R. commisit & credidit, diligas. 13. Fa. 5. Neque te impedio, quod minus susceptum negotium pro tua fide & diligentia exoptantate Cæsaris, qui tibi rem magnam difficilemque commisit genere possis. pro S. R. 123. Quæ posita sunt in suspicionibus, ea vestris ingenij coniecturæ committo. 15. Att. 11. Autor non sum, vt te vrbis committas. pro Dom. 49. Qui se populo commiserant, repellentur. pro S. R. 116. Cum per eius fidem læditur, cui se commiserit. 3. Fa. 10. Quid mihi ille non commisit? quid non mecum communicauit? 1. At. 10. Itaque neque Achaicis, neque Epiroricis hominibus paulo liberiores literas committere audeo. Ibidem. Huic terræ filio nescio qui committere epistolam tantis de rebus non audeo. 1. Fam. 9. Quos tamen ipsos libros, si quem cui rectè committam inpenero, curabo ad te perferendos. 4. Att. 1. Præterea sunt quædam domestica, quæ literis non committo. 16. Fam. 4. Quare te neque nauigationi, neque viæ committas. 9. Att. 4. Quorum causa timidus me fortunæ committebam. 1. Q. Fr. 1. Huic nihil credideris, nullam partem existimationis tuæ commiseris. In Arat. Hoc caue te pœno studeas committere mens. 4. Acad. 68. Vt tamen in præcipitem locum non debeat se sapiens committere. 12. A. 25. Possimae satis videri cautus, si me huic itineri tam periculoso commiserit? pro Pomp. 31. Quis nauigauit, qui non se aut mortis, aut seruitutis periculo committeret?

¶ *Facio, meo*. pro S. R. 11. Longo intervallo iudicium hoc inter sicarios primum committitur. 3. Qu. Fr. 4. Ad VIII. Calend. Nouemb. quo die ludi committebantur. 10. Fa. 33. Sed vt ratio-

nem in eo, quo die prælium Pansa commisit, eodem à Gadibus naues profectæ sunt.

¶ *Obligatus*. pro Clu. 103. Nihilominus enim potest, vt illam multam non commiserit, accepisse tamen ob rem iudicandam, &c. COMMITTOR, trador, credor, commendo. 1. At. 13. Satius est infamiae sordibus relinqui, quam infirmo iudicio committi.

† *ADVERB.* Contra, 2. de Inuen. Impie, sceleratè, pro S. R. Impie, nefarie, 3. Ver. Nunquam omnino, 1. Offic. Omnino se ludis, pro Sest. Optime alicui, 2. cont. Rull. Rectè, Ibid. Rectè libros temere literas, 1. Fam. Rectissime, 1. ad Quint. Frat. Rectissime liberos, 2. Off. Stulte te potestari regis, temere fortunam atque formam, libidini, pro Rab. posth. Temere, pro Cec. Timidius se fortunæ, 9. At. Tutè liberos, 9. Fam.

¶ *Syntaxis.* Pugna & prælium commissum, & pugnatum. Iura magistratus commissis. Commissum facinus, & admissum dedecus. Commissa consilia: id est, aperta, credita. Omnia tua fidei commissis, creditaque. Non solum datum, sed creditum & commissum. Illi hoc ne committas. Non committam, vt scelus, maleferum committere. Nihil ego commisi. Epistolam rectè committere alicui. Se nauigationi, & committere.

COMMODE, COMMODIVS, COMMODISSIME, bene, rectè, commodum. 12. Fa. 29. Commodiusque, id est, quam quod ille à me petit. Ibid. commodissimum esse credo. Ibid. 30. Commodissime agi. pro S. R. 9. Non satis commodè dicere possim: nam commoditari ingenium est impedimento. de Ami. Multa ab aliquo breuiter & commodè dicta. 2. Offic. 87. Has res commodissime Xenophon persecutus est. 1. de Orat. 227. Aliquid non tantum parum commodè, sed etiam turpiter & flagitiose dictum. Ibid. 13. Oratio commodè scripta. 1. At. 7. Quod literas, quibus putas opus esse, curas dandas, facis commodè. pro S. R. 33. Hunc pro dignitate laudare nemo satis commodè possit. 2. Offic. 69. Commodè autem quicumque dixit, pectus tam qui habet, &c. 3. contra Rul. Commodius fecissent: id est, melius. 1. de Inu. 58. Exeritius is, cui præpositus est sapiens Imperator, omnibus partibus commodius regitur, quam is qui stultitia alicuius administratur. 7. Att. 14. Sanè commodè Pompeius distribuit binos singulis patribus familiarum. 10. 3. Feceris igitur commodè: mihi que gratum, si me de his rebus feceris certiorum. 16. 6. Magis commodè quam strenue nauigauit. 11. Fam. 16. Et ille cui mandauit, satis scite & commodè tempus ad te cepit aduendi. 2. Offic. 89. Sed toto hoc de genere commodius à quibusdam, &c. disputatur, quæ, &c. 2. At. 8. Emerferam commodè ex Antio in Appiam ad tres tabernas, cum in me incurrit Roma veniens Curio meus. 5. V. 61. Commodè cum Aptonius è palæstra rediisset, statuitur Lollius in illo conuiuio.

¶ *Syntaxis.* Commodè scribere, dicere, facere, nauigare, scire & commodè adire quempiam.

COMMODITER, commodè. Lege, COMMODIOR.

COMMODITAS, opportunitas. 2. de Inu. 40. In occasione commoditas ad faciendum idonea. pro S. R. 9. Neque satis commodè dicere possum: nam commoditatis ingenium est impedimento. 2. Offic. 14. Qui ex bestij fructus, aut quæ commoditas percipi possent, nisi, &c. de Amic. 23. Amicitia plurimas & maximas commoditates continet. 1. ad Her. 1. Non parum habet in se fructus copia dicendi & commoditas orationis. 1. Offic. 9. Ad vitæ commoditatem iucunditatè que, ad facultates rerum atque copias, conducatur id nec ne, &c. 3. de Nat. 73. Omnes meos dolos, fallacias, præstigias, prætrinxit commoditas patris. Ibid. 86. Externæ commoditates, vineta, segetesque, &c. id est, bona fortuna que vocantur.

† *ADIVNC.* Externæ, 3. de Nat. Idonea ad aliquid faciendum, 2. de Inuen. Imitatrix prauæ virtutis, 1. de Inuen. Magna, 2. de Nat. Multa, tanta, 4. de Finib. Plurimæ & maximè, de Amic.

¶ *Syntaxis.* Commoditates percipere, continere, Commoditates externæ: id est, bona.

COMMODANDA. 2. de Orat. 207. Inuidetur enim commodis hominum ipsorum, studiis autem eorum cæteris commodandi fauetur.

COMMODATVS, concessus. pro Mar. 19. Hæc à virtute donata, cætera fortuna commodata esse videntur.

COMMODO, accommodo, vtendum do, in seruiuo, benignè facio, benefacio, aliquem iuso. Lege, OCCVPO. 6. V. 20. At publicè commodasti tritici modium LX. millia. pro Cæli. 32. Mulier, quæ se aurum Cælio commodasse dicit. 4. ad Her. 64. Ait se ædes euidam ad nuptias commodasse. 6. V. 91. Nomen suum alicui ad translationem criminis commodare. 3. Famil. 3. Quæ successori commodare potest is, qui prouinciam tradit. 13. 48. Quibus tu quæcunque commodaueris, erunt mihi gratissima. Ibid. 54. A peto, quando apud gratos homines beneficium ponis, vt eò libentius his commodas, operamque des, quoad fides tua patetur, vt socrus adolescentis rea ne fiat. Ibid. 52. Quamobrem peto à te maiorem in modum, vt his omnibus in rebus, quantum tua dignitas fidesque patietur, commodas. Ibid. 54. Primum vt omnibus in rebus ei te commodas, quoad fides tua patietur. Ibid. 35. Peto igitur abs te, vt omnibus rebus, quoad sine molestia tua facere possis, ei commodas. Ibid. 9. Cupio ei societas, quibuscum

quibuscunque rebus possim commodare. Ibid. 16. Quicquid ei commodaueris, erit mihi maiorem in modum gratum. 2. de Fin. 117. Nec enim si tuam ob causam cuiquam commodes, beneficium illud habendum est, sed feceratio. 2. Fa. 17. Quod scribis ad me drachmis CCC LIII. nihil est quod in isto genere cuiquam possim commodare. Frag. epist. Cui ego quibuscunque rebus potero, libentissimè commodabo.

COMMODORI. Offi. 51. Quicquid sine detrimento possit commodari, id tribuatur cuique.

† ADVERB. Diligentissimè, 5. ad Attic. Publicè, 1. Ver. Quoad fides patietur, 13. Fam. 1.

† Syntaxis. Hoc à fortuna commodatum: id est, concessum ad tempus. Commodum ades ad. Commodare alicui, in cunctis, & se commodare. Sua causa commodare, feceratio est. In isto genere tibi nequeo commodare: id est, Hac de re, in hoc. Id sine detrimento commodatur.

COMMODVM, vix, tantum, commodè, opportunè. 10. Att. 18. Commodum ad te dederam literas de pluribus rebus, cum ad me bene manè Dionysius fuisset. 13. 9. Commodum discesseras heri, cum Trebatius venit. Ibid. 30. Commodum ad te miseram Demeam, cum ad me Eros venit.

COMMODVM, utilitas, bonum, ratio, δὲ χρησιμότης. 3. de Fin. 69. Incommoda autem, & cōmoda (sic enim δὲ χρησιμότης & δὲ δυσχρησιμότης appello) communia esse voluerunt. 2. de Orat. 335. Qui utilitatem defendet, enumerabit commoda pacis, opum, &c. 1. Offic. 83. Dimicare de honore, gloria ceterisque commodis. 1. de Inu. 35. & 3. ad Her. 14. Præterea commoda & incōmoda considerantur ab natura data animo aut corpori. pro Pomp. 71. Salutem reipubl. meis commodis & rationibus prætulit. 1. Qu. Fr. 1. Est eius qui aliis præsit, eorum quibus præsit, commodis utilitatisque servire. i. deferuire. 1. de Nat. 123. Si amicitiam ad fructum nostrum referemus, non ad illius commoda quem diligimus. Ibid. 23. Incommoda vitæ sapientes commodorum compensatione leniunt. pro Mur. 47. Quibus contra valetudinis commodum laborandum est. 2. de Inu. 18. Cum commodum aliquod maioris adipiscendi commodi causa præteritur. ibidem. Retinendi, augendi, adipiscendive commodi causa. 12. Att. 27. Velim aliquando cum erit tuum commodum, Lentulum puerum visas. 1. de Di. 111. Ut ostenderet etiam Philosophum, si ei commodum esset, pecuniam facere posse. 3. Qu. Fr. 9. Nihil quod ad commodum meum attinet, sine maximo tuo commodo & maxima tua facultate, mi frater, cogitarit. 13. Att. 46. Id si tibi erit commodum, cures velim. Postq. in Sen. 11. Neq. solum id dixit, sed quos ei commodum fuit. cōpellavit. de Cl. 20. Quare si tibi est commodum, ede illa quæ cœperas. 2. V. 56. Etiam si spatium ad dicendum nostro commodo vacuòsque dies habuissimus. 4. Fam. 2. Tu quod commodo tuo fiat, quamprimum velim venias. 14. At. 18. Ipse quod commodo tuo fiat, cum eo colloquere. 13. 46. Heri nescio quid in strepitu videor exaudisse, cum diceres te in Tusculanum esse venturum: quod vitinam, iterum vitinam, tuo tamen commodo. Ibid. 11. Pisonem si poteris conuenias? vides quàm maturum sit: sed tamen quod tuo commodo fiat. ad Brut. 5. Si minus id commodo reipub. facere posses, ut in iisdem locis exercitum contineres. 1. 3. Nunc verò sentio, quod tuo commodo facere poteris, venias ad id tempus quod scribis. de Cl. 17. Ego verò expectabo ea quæ polliceris, neque exigam, nisi commodo tuo. Ibidem. Quod ipse, cui debes, in commodo exacturum negat. Aca. Ipsam honestatem suo splendore in se animos ducere, nullo profus commodò extrinsecus posito, & quasi lenocinante mercede.

† ADIVNC. Commune, maius, 1. de Inu. Magnum, 13. Att. Maximum, 1. Fam. Non mediocre, 4. Verr. Priuatium, pro S. R. Senatorium, 5. Ver.

† ADVERB. Aequè, 7. ad Attic.

† Syntaxis. Commodis, utilitatibus, servire. Si tibi est commodum. Voca quos tibi commodum est. Spatium habes tuo commodo. Tu (quod commodo tuo fiat.) Agere commodo suo.

COMMODVS, COMMODIVS, opportunus, utilis, facilis. 13. Att. 16. Nihil geri potest nec commodius, nec aptius, quàm ut scribis. 3. V. 113. Ut filiis bona patria eriperes, & cui tibi commodum esset, condonares. 3. Qu. Fr. 1. Literæ, quas ego accepi satis commodas de Britannicis rebus. 8. At. 13. Ex literis tuis ea quæ in agro Piceno gesta erant, cognoui commodiora esse multò quàm vt erat nobis nunciatum. pro Cec. 8. Poruisti ad tuum ius facilitate ac commodiore via peruenire. pro Mur. 66. Nemo Catone proauo tuo commodior, comior, moderatior fuit, ad omnem rationem humanitatis. 1. Qu. Fr. 1. In hoc genere multò te esse iam commodiorem mitiorèmq. nunciat. de Am. 54. Qui antea commodis fuerunt moribus, eos prosperis rebus immutari. 4. ad Here. 26. Qui priuatus intolerabili superbia fuerit, eum commodum & sui cognoscentem videre in potestate quis speret? 9. Att. 3. Si commodius anni tempus esset, vel infero malliceret vti.

† Syntaxis. Vtile & commodum. Apta & commoda via. Homo commodus, comis. Homo commodior, mitiorque. Commodis esse moribus. Anni tempus commodum.

COMMOLIOR, molior. 3. de Nat. 73.

Neque dolum ad eum, neque machinam commoliar. Statij poetæ comici.

COMMONEFACIENDVS, admonendus. 13. Fa. 72. Sed tamen Cereleæ procuratores scripserunt, te propter magnitudinem prouinciæ multitudinèmq. negotiorum, etiam atque etiam esse commonefaciendum.

COMMONEFACIO, commoneo, admono. 5. Fa. 3. De rationibus prouinciæ quid vellem fieri, vt is vos doceret & commonefaceret. 6. V. 44. Irrisio quæ commonefaceret istius turpem calamitosamque praturam. Sal. in Cic. 2. Videlicet vt nos commonefacias, quàm conuersa sit Resp. 4. ad He. 33. Cum ipse te veteris amicitia commonefaceret, commotus es?

† ADVERB. Etiam atque etiam, 13. Famil.

COMMONEFIO. 7. III. Nemo est qui tui sceleris ex illa oratione commonefiat.

COMMONEO, admono. 2. de Orat. 323. Attentum, commonent Græci vt principio faciamus iudicem. 6. V. 57. Hoc me commouit Pisonis annulus, quod totum effluerat. Part. 96. 3. V. 154. & 7. 108. Commonere aliquem de aliqua re. 4. ad Her. 44. Te nuptiales tibi eius matrimonij commonebant.

COMMONEOR, admoner, fio certior. 3. de Fin. 2. Vt commoneari nos satis sit, nihil attineat doceri.

† ADVERB. Breuiter, 4. Famil.

COMMONITIO. Quin. de Pet. 41. Commonitionibus, aliis, communicationibus.

COMMONSTRO, indico. 1. de Orat. 203. Sed vt commonstrarem tantum viam, & vt fieri solet, digitum ad fontes intenderem. 2. de Orat. 162. & illi sedes & tanquàm domicilia omnium argumentorum commonstret. de Vn. 37. Commonstrauitque leges fatales.

COMMONSTRATVS, indicatus. 3. de Orat. 208.

COMMORATIO, mora. 6. Fa. 19. Nam & villa & amœnitas illa, commorationis est, non diuerforij. 3. Qu. Fr. 1. Multos dies hanc epistolam in manibus habuit, propter commemorationem tabellariorum.

† Exornatio oratoria. 4. ad Her. 58. Commoratio est, cum in loco firmissimo, quo tota causa continetur, manetur diutius, & eodem sapius reditur. 3. de Orat. 200. Nam & commoratio vna in re, permultum mouet.

† ADIVNC. Diuturnior, 7. Fam. Urbana, 9. Famil.

COMMORANDI. 6. Fam. 10. Consilium tuum, vel casus potius diutius in armis ciuilibus commorandi semper mihi magno dolori fuit. de Sen. 84. Commorandi enim natura diuerforium nobis, non habitandi dedit.

COMMOROR, maneo, consisto, subsisto. 9. At. 11. Assentio tibi, vt in Formiano potissimum commorer. 5. 12. Nostra negotia, quoniam Romæ commoraris, amabo te, explica. 3. Fam. 3. Triduum Ephesi commoratus sum. 1. de Orat. 82. Complures sum ibi dies commoratus. 7. V. 94. Prædones vnam illam solam noctem ad Pelorum commorati, ad Syraculas accedere incipiunt. 2. Fa. 17. Commoraturum me nusquam sine arbitror. 6. 19. Ego me Asturæ diutius arbitror commoraturum. pro Pomp. 13. Vt illi beatissimi esse videantur, apud quos ille diutissime commoratur. 11. Att. 7. Non possum præ fletu diutius in hoc loco commorari. 1. de Inu. 61. Commorari diutius in aliqua re. Orat. 137. Verfare sæpe multis modis eandem & vnã rem, & hæere in eadem, commorarique sententia. 2. de Orat. 292. Id amplector, exorno, exaggero, ibi commoror, ibi habito, ibi hæreo. pro Quint. 23. Deinde Romæ dies ferè XXX. Quintius commoratur. 6. Fa. 8. Quasi tibi non liceret in Sicilia diutius commorari. 3. 5. Prope cal. Sextiles puto me Laodicæ fore: ibi per paucos dies, dum pecunia accipitur, commorabor. 15. 4. Cum ad Cybistra propter rationem quinque bellè dies essem commoratus. 6. 3. Nos apud Alyziam vnum diem commorati sumus. 13. 21. Audio eum etiam nunc, vbi ego reliqui, Cybira commorari. || 1. Qu. Fr. 3. Me diutius quàm aut tuum tempus, aut firma spes postulabit in tam misera tamque turpi vita commorari. 11. Fa. 5. Lupus familiaris noster, cum ad te venisset, cumque Romæ quosdam dies commoraretur, ego eram in iis locis, in quibus, &c. 8. At. 19. Si Cæsar circum isthæc loca commorabitur. pro Clu. 37. Cum is apud mulierculam quandam pernoctaret, & ibidem diem posterum commoraretur. pro Qu. R. 48. Ipsa mihi veritas manum iniecit, & paulisper consistere & commorari coëgit. ad Br. 18. Tardare & commorari te melius est. pro Qu. R. 28. Quoniam ille hic consistit paulisper, mihi quoque necesse erit paulum commorari. pro Mil. 28. Milo paulisper dum se vxor comparat, commoratus est. 1. Qu. Fr. 3. Illud fieri non potest, me diutius quàm firma spes postulabit, in tam misera vita commorari.

† ADVERB. Accuratiùs, Parad. Attentiùs in studio, de Cl. Diutius, 6. Famil. Diutius ibi, 4. Fam. Diutius in causa, 13. Fam. Diutius in loco, 11. At. Diutissime, pro Pomp. Paulisper, pro Cluen. Paulisper dum, pro Mil. Paulum, pro Q. Rosc. Com.

COMMUTO, *mutō, conuerto, interuerto, contrarium facio, commutationem afferō*. 5. de Fin. 74. Fures earum rerum, quas ceperunt, signa commutant. de Petit. 32. Commutare & vultum & sermonem ad sensum & voluntatem alterius. pro Sest. 37. Ut cum patriæ charitate constantia gloriam commutaret. pro Cl. 129. Qui fidem suam ad perniciem innocentis pecunia commutavit. 2. ad Her. 29. Multi leue compedium fraude maxima commutauerunt. 1. contra Rull. 14. Possessionis inuidiam pecunia commutare. 3. de Orat. 165. Proprium proprio commutare. 4. Famil. 5. Mortem cum vita commutare. 5. V. 51. Quis inquam conatus est omnia iura & consuetudinem omnium commutare cum vituperatione sine quaestu? Orat. 158. Adiuncti verbi primam litteram præpositio commutavit.

COMMUTOR. I. Offic. 31. Sed incidunt sæpe tempora, cum ea quæ videntur digna esse iusto homine, commutantur, fiuntque contraria. 1. de Inuen. 102. Quæ si sit semel iudicata, neque alio commutari iudicio, neque nulla potestate corrigi potest. 4. de Fin. 7. Quibus etiam qui assentatur, nihil commutantur animo, & iidem abeunt, qui venerant. de Fat. 17. Hæc commutari ex veris in falsa non possunt. de Arusp. 60. Quare prouidete, ne reipub. status commutetur.

† **ADVERB.** Audacis tabulas, 5. Verr. Breuiter verba, paululum, Ora. Facile, & libenter sententiam, 2. de Inuen. Maximè actionem, in Part. Vehementer. 16. Attic.

✠ **Syntaxis.** *Commutare & scelerē animos. Commutatus homo, capiti. Proprium proprio commutare, & mortem cum vita.*

COMŒDIA, *fabula, Comitorum ars*. I. Offic. 104. Quo genere iocandi, eleganti, urbano, ingenioso, faceto, Plautus noster & antiqua comœdia referta est. de Cl. 224. Atheniensis Hyperboli veteres Atticorum comœdiæ notauerunt. * Incert. Comœdia est imitatio vitæ, speculum consuetudinis, imago veritatis.

† **ADIVNC.** Antiqua, 1. Offic. Vetus, de Clar. & 2. de Legibus.

COMŒDVS, *actor comœdiarum*. Orat. 109. Comœdum in tragœdiis, tragœdum in comœdiis placere vidimus. || pro Qu. 30. Qui ne in nouissimis quidē erat histrionibus, ad primos peruenierat comœdos. ibi. Ex pessimo histrione bonū comœdū fieri.

† **ADIVNC.** Bonus, pro Q. Rosc. Primi, ibidem.

COMPACTIO, *coagmentatio*. 5. de Finib. 33. Videmus ea quæ terra gignit, corticibus & radicibus valida seruari, quod contingit animalibus sensuum distributione, & quadam compactione membrorum.

COMPACTO, *aduerbium: consulto, & quod Vergilius dixit, composito*. 10. At. 14. Non committendum, ut etiam compacto prohibiti videamur.

COMPACTVS, *coagmentatus*. 3. de Fin. 74. Quid enim in operibus manu factis tam compositum, tamque compactum & coagmentatum inueniri potest? *Obserua trium verborum synonymiam.* de Vn. 24. Quippe qui ex eadem vincit alteraque natura, adiuncta materia temperatione trium partium proportionem compacta se conuersat, &c.

COMPAGES, *commissura, vincula*. de Sene. 77. Dum sumus in his inclusi compagibus corporis, munere quodam necessitatis & graui opere perfungimur.

COMPAR, *exornatio rhetorica*. 4. ad Her. 28. Compar appellatur, quod habet in se membra orationis, quæ constant ex pari fere numero syllabarum, &c.

COMPARABILIS, *qui habet comparationem*. 1. de In. 49. Comparabile est, quod in rebus diuersis similem aliquam rationem continet. Ibid. 79. (Diffimile. 1. de In. 42. Simile ex specie comparabili iudicatur.

COMPARATE, *cum comparatione*. Topicorum 84. Cum autem quaeritur quale quid sit, aut simpliciter quaeritur, aut comparate.

COMPARATIO, *collatio, contentio, similitudo, facultas, compensatio*. I. Offic. 58. Si contentio quædam & comparatio fiat, quibus plurimum tribuendum sit officij, principes sunt, patria & parentes, proximi, &c. deinceps, &c. Ibid. 152. Eorum autem ipsorum quæ honesta sunt, potest incidere sæpe contentio & comparatio de duobus honestis vtrum honestius. 2. 88. Vtilitatum comparatio fieri solet. I. Offic. 10. Primum igitur de honesto, tum de utili, post de comparatione eorum differendum. 1. de Ora. 257. Et illa orationis suæ cum scriptis alienis comparatio. 5. Tusc. 38. Et si præstantia debent ea dici, quæ habent aliquam comparationem, animus autem humanus cum alio nullo, nisi cum ipso Deo comparari potest. 2. de Na. 52. Cum solis & lunæ, & quinque errantium ad eandem inter se comparationem est facta conuersio. de Clar. 134. Cum autem ipsum audires sine comparatione, non modo contentus esses, sed melius non quaereres. Ibid. Quæ qui sine comparatione alicuius spectaret, satis magna diceret. 10. Fa. 5. Ex literis tuis cepi fructum duplicem, mihi que in comparatione difficilem ad iudicandum, amore me erga me tuum, an animum in reipubl. pluris æstimandum putarem. Topic. 71. Parium comparatio nec elationem habet, nec submissionem.

✠ *Apparatus, preparatio, cautio.* pro Pomp. 9. Mithridates omne

reliquum tempus non ad obliuionem veteris belli, sed ad comparationem noui contulit. 1. Q. Fr. 2. Nihil de mea comparatione diminuo. *i. de meo apparatu & cautione.* de Cl. 263. Has vias ille tenens, & paratus ad causas veniens, verborum non egens, ipsa illa comparatione disciplinæ dicendi iam in patronorum numerum peruenerat. *i. apparatus & facultate.* 1. de Inu. 15. Comparatio criminis est, cum aliud aliquid factum, rectum aut vitale contenditur. *i. compensatio.* pro Cluent. 101. Totius denique huius criminis comparatio ab illa & inuenta & adornata est.

† **ADIVNC.** Aequalis, Top. Breuis, 2. de inuent. Facilis, 2. de Finib. Necessaria, utilis, 2. Offic. Inuenta, & adornata, pro Cluent.

✠ **Syntaxis.** *Contentio, & comparatio. Conuersio siderum ad eandem inter se comparationem. Hoc mihi in comparatione difficile est.*

COMPARATIVVS, *comparabilis*. 2. de Inu. 76. Deinde oportebit ipsam illam comparatiuam iudicationem exponere, tantquam causam deliberatiuam.

COMPAREO, *videor, palam sum, adsum*. Anteq. 14. Illa conspiratio constata ita restincta est, ut nulla scintilla compareat in cendij. Or. 234. In Thucydide orbem orationis desidero, ornamenta comparent. de Cl. 122. Nobis quidem pueris oratio hæc omnium optima putabatur, quæ vix iam comparet in hac turbanoorum voluminum. pro Clu. 180. Omnis suspicio in eos seruos qui non comparebant, commouebatur. 12. At. 2. Pompeium non comparere, nec in balcearibus omnino fuisse. pro Rab. 23. Comparere in illa multitudine bonorum.

✠ *Appareo.* 3. V. 132. Cum ille dixisset signa & dona comparere omnia. 7. V. 147. Quærite nunc vestigia, quibus exitus illorum ex illo loco compareant. pro Syl. 73. Quæ ita à fortuna deformata sunt, ut tamen à natura inchoata compareant.

COMPARANDVS, *acquirendus*. 2. de Fin. 110. Quid enim tanto opus est instrumento optimis artibus comparandis?

✠ *Preparandus.* 3. de Or. 101. Quare primum sylua rerum ac sententiarum comparanda est.

✠ *Conferendus.* 2. A. 117. Cum illo ego te dominandi cupiditate conferre possum, cæteris verò rebus nullo modo es comparandus. pro Fon. 17. Nemo gallus cum ciue Rom. comparandus est.

COMPARATVS, *constitutus, decretus*. pro Dom. 77. Ius à maioribus nostris ita comparatum est, ut cuius Rom. libertatem nemo amittat iniuriis. pro Clu. 57. Iam hoc quoque, propè iniquissime comparatum est, quid, &c. 2. de Diu. 122. Si ita natura comparatum esset, ut ea dormientes agerent, qua somniant, &c. pro Cl. 196. O mira, præclara, atque diuinitus iam à principio Ro. nominis à maioribus nostris ratio comparata, ne quis, &c. de Am. 101. Ita ratio cõparata est vitæ naturæque nostræ, ut alia eras oriatur ex alia. Ora. 37. Genus *ἐπιδεικτικόν*, quod quasi ad inspicendum delectationis causa comparatum est. Or. 208. Id genus quod est ad delectationem comparatum. 2. de In. 69. Maleficium de quo iudicium comparatum sit. pro Cl. 128. Ideo illa fortitio cõparata est, ne, &c. pro S. R. 101. More maiorum comparatum est, ut, &c. ad Brut. 12. Præclare legibus cõparatum est, ut, &c. 5. Tusc. 36. Nam cui viro ex seipso apta sunt omnia, quæ ad beatè viuendū ferunt, &c. huic optime viuendi ratio cõparata est. pro Rab. 6. Qui me ex cõparato & cõstituto spatio in semihore curriculum coëgisti. * pro C. Corn. 2. Nullo intercessore cõparato. Oecon. 1. A natura cõparata est opera mulieris ad domesticam diligentiam, viri autè ad exercitationem forensis & extraneam.

✠ *Collatus.* Orat. 96. Et nisi coram erit comparatus illo fortior, per se hic quem dico, probabitur. 3. Q. Fr. 4. Si cum Eternio Samnite Pacidianus comparatus videretur.

COMPARO, *paro, preparo*. 2. 3. Pompeius se comparat, homines, ex agris accersit. pro Cl. 47. Comparare insidias alicui per aliquem. 2. At. 17. Nunquam huc venissent, nisi ad alias res pestiferas aditus sibi comparent. Or. 223. Cur de perflugis nostris copias cõparat cõtra nos. 4. C. 22. Quæ quidem non minore labore tuor quam cõparo. 1. Qu. Fr. 1. Sed te illud moneo, ut te ante compares, & quotidie meditere, &c. pro Cl. 191. Neque solum diligens fuit, ut accusatorem filio suo cõpararet, sed etiam, &c. 3. de N. 19. Sed eas rationes tu ita refellis, ut cum me interrogaturus esse videare, & ego me ad respondendum compararim, repente auertas orationem, nec des respondendi locum. pro Mil. 28. Milo paulisper dum se vxor, ut fit, comparat, commoratus est. 7. V. 26. Primum temporibus hybernis ad magnitudinem frigorum præclarum sibi hoc remedium comparat. 3. V. 65. Magnificè conuiuium comparat. 7. Fam. 1. Reliquas partes diei tu cõsumebas iis delectationibus, quas tibi ipsi ad arbitrium tuum comparas. 1. de Fin. 65. Omnium rerum, quas ad beatè viuendum sapientia comparauit, nihil est maius amicitia. pro Dom. 30. Instituire, comparare, perficere aliquam rem. * Oecon. 1. Qui labore & industria compararet victum.

✠ *Confero, compono, comparationem, contentionem facio.* de Sen. 14. Equi fortis senectuti cõparat suã. 1. de Or. 11. In hoc ipso numero si diligenter & ex nostrorum & Græcorum copia cõparare uoles, multo pauciores Oratores quã poetæ boni reperientur. pro Do. 130. Quæso pontifices, & hominem cum homine, & tempus cum tempore, & rem cum re comparate. 3. Famil. 6. Cum meum factum

factum cum tuo comparo, et si, &c. tamen multo magis meo delectator quam tuo. Ora. 38. Comparare similitudines, ut exemplis, &c. 1. Off. 11. Homo per rationem consequentia cernit, similitudines comparat, &c. Or. 38. Conferre pugnantia, & comparare contraria. 2. de Or. 172. Maiora & minora & paria coparabimus sic, &c. 6. V. 121. Ut hominem cum homine comparetis.

¶ *Acquir.* 4. ad Her. 28. Huic industria virtutem comparavit. pro Qu. 4. Quo minus ingenio possum, subsidio mihi diligentiam comparavi. 1. de Ora. 199. Equidem mihi hoc subsidium iam inde ab adolescentia comparavi. 2. Fa. 4. Comparare laudem bonis artibus. 2. Off. 45. Comparare gloriam ex rebus bellicis. 6. V. 147. Hunc hominem alienissimo à civitatibus laudationem per vim comparare.

¶ *Emo.* 4. V. 83. Studiosè comparare supellectilem. 3. Qu. Fr. 9. Qui ludos H-S.C.C. comparat.

¶ *Constituo, decerno.* pro Qu. 51. Itaque maiores nostri raro id accidere voluerunt, Prætores, ut consideratè fieret, comparauerunt. 4. ad Her. 24. Bene maiores nostri hoc comparauerunt, ut neminem regem, quem armis cepissent, vita privarent.

¶ *Facio, conflo, edo.* Ibid. 38. Tumultus C. Gracchi tumultus domesticos comparavit. * pro Dom. 13. His ducibus eum tu in annonæ caritate, in Consulibus, in Senatibus, in bonâ fortunâ que locupletum, per causam inopum atque peregrinorum, repentinos imperus comparares.

COMPAROR, *compensor.* 2. Off. 20. Quæ si longior fuerit oratio, cum magnitudine vilitatis comparetur.

¶ *Conferor.* de Am. 9. Sed hi nec comparantur Catoni.

¶ *Acquiror.* pro Quin. 12. Fecit societatem earum rerum, que in Gallia comparabantur. pro S.R. 111. Ideo amicitia comparatur, ut commune commodum mutuis officiis gubernetur. * Oecon. 1. Mundus muliebris, qui ad dies festos comparatur.

† *ADVERB.* Copiosè, largè passim, 2. de Natu. Diligenter argumenta argumentis, 1. de Diu. Diligenter ex copia, 1. de Orat. Diligentissimè ducem, omninò diligentissimè, 16. Famil. Idoneè animum, 1. de Inven. Improbissimè quæstum, 7. Ver. In perpetuum præfidium, 3. Car. Iniquè aliquem cum aliquo, pro Deior. Inscitè, 3. de Finib. Occultè milites, 14. Attic. Magnificè conuiuium, 3. Ver. Propemodum, 2. Offic. Prorius, magnoperè, de Pet. Consul. Studiosè tabulas pietas, itudiosius supellectilem, 4. Verr.

¶ *Syntaxis.* *Spatium comparat.* & *constitutum.* Ille se comparat. *Insidias comparare alicui, copias, Mulier dum se comparat.* &c. *Laudem comparare, tumultum. ius comparatum à priscis. Natura ita comparatum. Ratio diuinitus comparata. De maleficio iudicium comparatum. Legib. comparatum est, ut. Factum cum factis comparare. Hoc cum illo comparetur: id est, compenferur.*

COMPASCO, Top. 12. Ex coniugatione huiuscemodi est argumentum: si compascuus ager est, ius est compascere.

COMPASCVVS, vt, *Compascuus ager relictus ad pascendum communiter vicinis.*

COMPEDES, *sole & lignea, quibus pedes captiuorum constringi solent.* 8. Attic. 2. Age iam, has compedes, falces inquam hos laureatos, hæc ex Italia ferre quam molestum est: pro Rab. 20. Cum esset vnâ Glauca, etiam ille ex compedibus atque ergastulo Gracchus. 1. Tul. 75. Qui in compedibus corporis fuerunt, etiam cum soluti sunt, tardius ingrediuntur.

COMPELLATIO, *appellatio.* 3. A. 17. Idem Qu. Ciceronem compellat edicto, nec sentit amens commendationem esse compellationem suam. 12. Fam. 25. Nec verò postea destitit labefactare eum, qui, &c. Itaque quotidianas compellationes meas non tulit, seque in vrbem recepti inuitus. 4. ad Her. 23. Exclamatio est, quæ conficit significationem doloris, aut indignationis alicuius, per hominis, aut vrbis, aut loci, aut rei cuiuspiam compellationem, hoc modo: Te nunc alloquor, Africane, cuius, &c.

† *ADVERB.* Crebre, vel potius quotidianè, 12. Famil. Præclare, 2. de Natur.

COMPELLO, *appello, nomino, alloquor.* 2. At. 2. Nigidius minatur in concione, se iudicem, qui non affuerit, compellaturum. 13. A. 10. Cum hoc compello, prætereo illius ex grege latrocinij neminem. 2. 94. Compellat hospitem prælens, computarat, &c. 3. 57. Idem Qu. Ciceronem compellat edicto, nec sentit amens commendationem esse compellationem suam. 1. ad Her. 24. Minus quidam Actium poetam compellavit in scena, cum eo Actius iniuriarum agit. hic nihil aliud defendit, nisi licere nominari eum cuius nomine scripta dentur agenda. Postquam in Sen. 11. Neque solum id dixit, sed quos ei commodum fuit, compellavit. in Sall. 9. Nec enim me sperasti mutuum tibi gratiam relaturum, ut vicissim tuos compellarem. 1. de Diu. 41. Exin compellare pater me voce videtur, his verbis. 13. Attic. 23. Quare date in sermonem, & persequa, & confice, excita, compella, loquere.

COMPELLO, *accusor, nominor.* Postquam in Sen. 31. Nominatum alij compellabantur, alij citabantur, alij relegabantur. 8. Fa. 12. Quibus cum parum procederet, ut vlla lege mihi poneret accusatorem, compellari ea lege mea voluerunt, qua, &c.

† *ADVERB.* Nominatum, postq. in Senat. Non amplius, 1. de Or. Vicissim, in Sallust.

¶ *Syntaxis.* *Cum septimo. Edicto compellare aliquem. Compellare voce aliquem.*

COMPELLO, *impello, cogo, cōgrego, vexo.* 4. Acad. 112. Cum sit campus in quo possit exultare oratio, cur eam in tantas angustias compellimus? 1. de In. 2. Qui dispersos homines in agris ratione quadam compulit in vnum locum & cōgregavit. I. P. 16. Me domo mea expulistis, Pompeium domum suam compulistis. de Pro. 33. Caesar ceteras nationes contriuit, compulit, domuit, &c.

COMPELLOR, *oneror, vexor, afficior.* 1. Fa. 9. Cum verdin hunc sensum, & alliciar beneficiis hominum, & compellar iniuriis, facile patior, &c.

¶ *Syntaxis.* *In angustias compellere, in vnum locum. Caesar populos compulit: id est, vexavit.*

COMPENDIARIVS, *brevis.* 2. Offic. 43. Socrates hanc viam ad gloriam proximam, & quasi compendiarium esse dicebat, si quis id ageret, ut qualis haberi vellet, talis esset.

COMPENDIVM, *quæstus, vtilitas.* 2. Off. 63. Is omninò se negat facturum compendij sui causa, quod non liceat. pro Qu. R. 49. Si quando me vis peierare, ut paululum tu compendij facias, paratum fore scito. pro Fl. 7. In vberissima re turpe compendium effugit. 4. V. 6. Ciues qui merces suppeditant cum quæstu compendij que. 5. 109. In quæstu sunt compendij que versati. 4. ad Her. 52. Duæ res sunt quæ possunt homines ad turpe compendium commouere, inopia & auaritia. 2. 29. Multi leue compendium fraude maxima commutauerunt.

† *ADVERB.* Turpe, pro Flac.

¶ *Syntaxis.* *Facere compendium: id est, premium dare. Effugere compendium. In compendio versari. Quæstus & compendium.*

COMPENSATIO, *comparatio, premium, merces, remuneratio.* 1. de N. 23. Incommoda vitæ sapientes commodorum compensatione leniunt, 5. Tul. 95. Hac vitur compensatione sapiens, ut voluptatem fugiat, si ea maiorem dolorem effectura sit. 4. ad Her. 35. Fortitudo est contemptio laboris & periculi, cum ratione vilitatis & compensatione commodorum.

COMPENSANDVS, *æquandus, comparandus.* Anteq. 13. Si facta compensanda sunt, conferamus æquitatem.

¶ *Instaurandus.* 2. Off. 68. Certique operis & officii est, quod violatum est, compensandum. 7. Att. 17. Vix vllc otio compensandam hanc Reip. turpitudinem.

COMPENSATIVVS, 7. V. 33. Damna in stipendiis ab isto dissoluta, & compensata ætatis fructu. 3. de Orat. 14. Summi labores nostri magna compensati gloria mitigantur.

¶ *COMPENSOR, comparo, remunero, repono, exaquo, æsequor.* || *hoc verbo (inquit Scoborus) significarunt veteres, quod adolescentiores, sarcio, resarcio, dicunt, compensare aliquid aliqua re, & cum aliqua re.* pro Fon. 3. Massilienses Gallicorum bellorum pericula popul. Rom. copii remisit, que compensarunt. pro Dom. 32. Vestra in me attentè audiendo benignitas prouexit orationem meam: sed hoc compensabo breuitate eius orationis, qua, &c. Or. 231. Ij tamen hoc vitiū compensant, vel facultate, vel copia. 5. de Fin. 48. Et cum maximis curis & laboribus compensare eam, quam ex discendo capiant voluptatem. Or. 216. Paucitatem pedum gratuitatis suæ tarditate compensat. I. P. 75. Sed sit offensus: nonne compensabit cum vno versiculo tot mea volumina laudum suarum? 2. de Fin. 98. Rationes tuas te video compensare cum istis doloribus: non memoriam corpore percepturum voluptatum.

COMPENSOR, *exaquo.* pro Mur. 71. Neque vlla re alia, quæ à vobis consequuntur, nisi opera sua compensari putant posse. *id est, quasi remunerari.* 2. de Finib. 96. Compensabatur tamen cum his omnibus animi lætitia, quam capiebam, &c. Ibid. 97. Compensabatur cum summis doloribus lætitia. pro Flac. 72. Catonis est dictum, pedibus compensari pecuniam. pro Cl. 150. Atque hæc omnia honoris commodis compensantur.

¶ *Syntaxis.* *Facta compensare, & violatum, & turpitudinem. Compensatur cum dolore lætitia.*

COMPERENDINATIVVS, de Cl. 87. Galbam autem verecundè & dubitanter causam recepisse, vnum quasi comperendinatus medium diem fuisse, quem totum ille in consideranda causa componendaque posuit. 3. V. 86. Adimo enim comperendinatum, bis ut causa dicatur.

COMPERENDINATIVVS, *comperendinatus gaudens.* 3. V. 20. Nemo Verrem comperendinatum, sed damnatum iudicabat. 6. 35. Posteaquam Verres est comperendinatus.

COMPERENDINO, *amplius pronuncio, amplio, profero, procrastino, differo.* || *Quid hoc verbo significarint Latini, hæc Budæi verba docent. Comperendinati rei (inquit) dici possunt in causis criminalibus, quos curia dimissos fide sua esse voluit, hoc est, quos sua ipsorum custodia commisit, ut aut vrbem carceris loco iussi habeat, aut priuat à aliquam domum; ut sit interdum ex personarum dignitate, & genere causarum. Comperendinati autem idè dici possunt, quia non planè absoluti sunt, sed veluti iudicium quoddam obscuri, vel quia nondum comperta satis crimina, vel quia nondum innocentes se approbauerunt. Cicero 6. Ver. 33. Videtè hominis amentiam, postquam est*

compendinatus, cum iam pro donato mortuoque esset ludis Circensibus, apud Sennam virum primarium, cum essent tridinia strata argentumque expositum, contemplarique vnumquodque otiose, & considerare cepit. Mirari stultitiam alij, alij amentiam. Cui comperdinato cum iam multi testes dixissent, quicquam illorum venire in mentem comperdinatum Verrem, id est, qui in secundam actionem impetrauerat iudicium differri. *Cicero damnatum inuidiose appellat propter ingratia crimina testimoniisque prementia & prauidicia ab ipso multis rebus de se facta, utpote qui accusatus repetundarum, quod Siliciam prouinciam argenteis vasibus calatisque spoliasset, tamen temperare sibi apud Sennam nequiuisset, quin cupiditatem illam prauitiam calata supellectilis ingenitam sibi proderet. Hac Budasus. Ibid. 33.* Tua ratio est, ut secundum binos ludos mihi respondere incipias: mea, ut ante primos ludos comperdinem.

COMPERDINOR, *comperdinatu utor.* 3. 26. Glauca primus tulit, ut comperdinaretur reus: antea vel iudicari primo poterat, vel amplius pronuciari.

Syntaxis. *Verres comperdinatus. Reus comperdinatur.*

COMPERIO, *certum reperio, deprehendo, comprehendo, compertum habeo.* de Clar. 2. 76. Cum indicia mortis suae se comperisse manifestum, & manu tenere diceret. pro S. R. 3. C. Fimbria die Scæuolæ dixit, posteaquam comperit eum posse viuere. 4. V. 282. Ut comperi remotas esse literas societatis, habui rationem annorum. 14. At. 8. Scripsit se id certis autoribus comperisse. pro Cl. 192. Quod ego ex multis audiui & comperi. 5. Fam. 5. Ex multis audiui, non comperisse me, non audeo dicere. 4. Acad. 63. Et inquireret, qui tibi constares: cum idem negares quicquam certi posse reperiri, idem te comperisse dixisses. 1. C. 10. Hæc ego vix dum iam cætu vestro dimisso comperi. pro Syl. 86. Nihil de hoc comperi.

COMPERTVS, *certus, indubitatus.* pro Cl. 127. Aut illud afferant, aliquid esse quod de iis duobus habuerit compertum. pro Cl. 42. Facinus manifestum compertum atque deprehensum. Ibid. 131. Nihil ipsos habuisse cogniti, nihil comperti.

ADVERB. Manifestum, de Clar. & pro Cl. Maximè, 10. Famil.

Syntaxis. *Manifestum comperire, & manu tenere. Audio, & comperio, de hoc comperio. Habere compertum. Compertum & comprehensum.*

COMPESCO, *Quæ de Petit. 41.* Nec tamen in petendo res publica compescenda est. *alids, capefenda.*

COMPETITOR, *qui cum alio in petitione concurrat.* 1. Offic. 38. Ut cum ciuilitate contendimus, aliter si est inimicus, aliter si est competitor: cum altero certamen honoris & dignitatis est, cum altero, &c. pro Pla. 10. Non competitor à quo es victus, sed populus à quo es præteritus, in culpa est. 1. Attic. 1. Competitores, qui certi esse videbantur Galbæ & Antonius. Ibid. Catilina certus erit competitor.

ADIVNC. Certus, 1. Attic. Liberalis, 4. Attic. Nobilis, 8. Famil. Pares suffragiis, pro Planc. Peregrini, pro Cæl. Vrbani, 1. Attic.

COMPETITRIX, pro Mur. 40. Nam & nos habuimus scenam competitoricam.

COMPILATIO, *furtum fraudis.* 2. Famil. 8. Quid? tu me hoc tibi mandasse existimas, ut mihi vadimonia dilata, & Chrestii compilationem mitteres?

COMPILOR, *furo, fraudo, diripio.* 3. V. 35. Apertissime consulem, exercitum, prouinciamque compilauit. 6. 53. Vno imperio hostiatim totum oppidum compilauit. 1. de Natur. 87. Alij omnia, quæ possunt, fana compilant. pro Mur. 25. Qui ab ipsis cautis Iuriconsultis eorum scientiam compilauit. in Vat. 5. Ætarium exhaurire, rempublicam compilare.

COMPILOR, *diripior.* de Orat. 2. 68. Nihil est quod mihi gratias agas, inquit, si malui compilari, quam venire.

ADVERB. Apertissime, 3. Ver. Ostiatim, 6. Verr.

COMPINGO, *constringo.* 8. At. 8. Pompeius urbem reliquerat, Pice-num amiserat culpa, in Apuliam se cõpigerat, ibat in Græciam.

COMPINGOR, *impellor.* 1. de Or. 46. Oratorem in iudicia & in conciuiculas tanquam in aliquod pistrinum detrudi & compingi videbam.

COMPITA, *quadrantia loca in qua nulle viae conueniunt.* 1. contra Rul. 7. In truiuis aut in compitis auctionari.

COMPITALIA, *sefidies, qui in compitis agebantur.* 2. At. 3. Pridie compitalia.

COMPITALITIVS, 7. 7. Compitalitiorum dies. I. P. 8. Compitalitij ludi, *Legè, AMBVLATIO.*

COMPLANATVS, *deiectus, disruptus.* pro Dom. 101. Sp. Melij regnum appetentis domus est complanata.

COMPLAVDO, *simul plaudo.* de Ami. 24. in eod. Germ. Stantes complaudebant in re ficta, *verus lectio,* plaudebant.

COMPLECTOR, *complexu teneo, meo sinu complexu quo recipio, in collum inuado.* 1. de Or. 103. Pater complexus erat filium, flensque eum centumuiris commendasset. 16. At. 5. Complecti & osculari aliquem. pro Fon. 36. Soror fratrem complexa tenet. 1. de Dig. 103. Arctè complecti aliquem. Ibid. 58. Vidi in quiete, te repente lætum extitisse, nosque inter nos esse complexos. pro

Planc. 99. Hic me complexus est, conspersitque lacrymis.

AMO, *excipio, tracto amicum, charum habeo, faueo, incepto, defendo.* 16. At. 14. Cum Oppius me hortaretur, ut adolefcerem, totamque causam manumque veteranorum complecterer, dixi me id nullo modo facere posse. 3. Q. Fr. 1. Frater eius mecum est multum: quare, ut instituisset, complectere adolefcerem. 2. Fam. 6. De ipso Tito Annio tantum tibi polliceor, te maioris beneuolentiæ erga te, si complecti hominem volueris, habiturum esse neminem. Ibid. 8. Quare da te homini, complectetur, mihi crede. de Vniu. 13. Mundus ipse se cõcordi quadam amicitia & charitate complectitur. de Prou. 38. Multos est hic ordo complexus honoribus & beneficiis suis. pro Planc. 82. Complecti aliquem beneficium. pro Mar. 10. Complectialiquem beneuolentia. 1. Offic. 57. Omnes omnium charitates patria vna complexa est. ad Br. 12. Verrem ex tuis literis libenter complexus sum.

CONTINEO, *ambio, circundo, comprehendo.* 6. V. 57. Nullo modo possum omnia illius facta aut memoria consequi, aut oratione complecti. de Somn. 9. Circulus extimus, qui reliquos omnes complectitur. de Cl. 14. Liber, quo iste omnem rerum memoriam breuiter complexus est. 2. de Fini. 45. Omnem complectatur mens vitæ consequentis statum.

ASSEQUOR, *apprehendo, teneo.* de Clar. 322. Nemo erat qui Philosophiam complexus esset. 1. de Or. 64. Si quis vniuersam ac propriam oratoris vim definire complectique vult. 3. 173. Sententiam numero quodam complecti. Post. ad Q. 6. In ipso beneficio tanta magnitudo est, ut eam complecti oratione non possim. de Senec. 15. Cum complector animo, quatuor causas reperio, *cur, &c.* 5. Fam. 17. Nec enim minus nostra sunt quæ animo complectimur, quam quæ oculis intuemur. 3. 111. Complexus igitur sum cogitatione te absentem. 2. de Fini. 112. Omne cælum & totam terram mente complecti. 1. de Orat. 19. Animo rei alicuius magnitudinem complecti. Ora. 8. Quod cogitatione tantum & mente complectimur. 3. Fam. 3. Te rogo ut quæ successori amicissimo commodare potest is, qui prouinciam tradidit, ea pro nostra constantissima voluntate erga te, cura ac diligentia complectare. 2. Offic. 19. Quibus autem rationibus hanc facultatem assequi possimus, ut hominum studia complectamur, eaque teneamus, dicemus.

ADIUNGO, I. P. 75. Complecteris amplissimos viros ad tuum scelus, *id est, adiungis.*

COLLIDO, *argumentor, concludo.* 5. de Finib. 26. Ut iam liceat vna comprehensione omnia complecti & dicere, omnem naturam esse conseruatricem sui. 1. de In. 73. Nam ita complectemur, ut in vnum conducamus propositionem & assumptionem.

ADVERB. Aequè atque, 6. Famil. Arctius, 1. de Diu. Breui. Or. Breuiter memoriam rerum, memoriter, per diligentem, de Clar. Celeriter, 1. Tusc. Circumscriptè, 2. de Nat. Etiam atque etiam, 13. Famil. extrinsecus, 1. de Nat. Nimium multa, pro Cec. Occultè viros, in Piso. Quam liberalissime, 3. Fam. Scientissime, 4. de Fin.

Syntaxis. *Complecti aliquem & lacrymis conspergere. Causam alicuius complecti, & aliquem: scilicet defendendum. Honore & officij complecti, charitate, amicitia, animo, cogitatione, cura, & diligentia.*

COMPLEMENTVM, *supplementum.* Orat. 230. Inculcata reperias inania quædam verba, quasi complementa numerorum.

COMPLENDVS, *implendus.* 3. de Orat. 119. Onerandum & complendum pectus plurimarum & maximarum rerum suauitate, copia, varietate.

COMPLETVS, *plenus.* 4. Acad. 125. Ita completa & conferta sunt omnia, ut & quod mouebitur corporum cedat, & qua quicquæ cesserit, aliud illico subsequatur. Orat. 168. Meæ aures perfecto completor; verborum ambitu gaudent. pro Flac. 32. Neque est adhuc ea summa completa, 3. contra Rull. 3. Completi sunt animi auresque vestrae, me, &c. 1. Tusc. 28. Totum cælum humano genere completum est. 1. Attic. 15. Cùm domus bene completa est, *id est, plena.* 2. de Diu. 119. Animorum consentientium multitudine completum esse mundum.

COMPLEO, *impleo, ob soluo, perficio.* 5. de Fin. 71. Complent ea quidem beatissimam vitam. 5. V. 116. Ut summam mei promissi compleam. de Senect. 13. Gorgyas Leontinus centum & septem compleuit annos. 7. V. 141. Cùm sanguis os oculosque complefset. pro Cluen. 93. Gradus theatri accusator hominibus seditionis complerat. 2. contra Rul. 78. Tu locum compleas numero, confirmes præfidio. 2. de Nat. 49. Cùm sol terras larga luce compleuerit, &c. Orat. 131. Ut plangore & lamentatione compleremus forum. de Senect. 46. Quæ quidem etiam in Sabinis persequi soleo, & conuiuium vicinorum quotidie compleo. 1. de Nat. 88. Sol annuus cursus conficit, lustrationem menstruo spatio luna complet. de Somn. 11. Quis est iste, qui complet aures meas tantus & tam dulcis sonus? 13. At. 34. Etenim hæc decantata erat fabula, sed complere paginam volui. 2. contra Rul. 85. Complere municipium colonis. 2. de Nat. 124. Complere se conchis.

Facundo. de Som. 10. Sol cuncta sua luce lustrat & complet. **COMPLEOR**, *absoluo, perficio.* 2. de Inu. 169. Compleri, ad exitumque

tūq; perducit. 3. de Fin. 43. Illi enim corporis cōmodis cōpleri vitam beatam putant. 5. A. 18. Cū ventum erat ad eam cōcordiā, gradus complebantur. de Cl. 289. Occupetur locus in subelliis, cōpleatur tribunal. 3. ad Her. 21. Fauces caleficiunt, arteria cōplentur. Quin. de Pet. 31. Vt de nocte domus cōpleatur.

† ADVER. Perfe&e, 4. de Finib. Vndique, 5. de Fin.

† Syntaxis. *Complere vitam. Mundum luce sol. complet.*

COMPLEXIO, *comprehensio verborum, periodus.* Orat. 85. Nec aceruatim multa frequentans vna complexione deuinciet. 3. de Orat. 179. Longissima est complexio verborum, quae volui vno spiritu potest.

† *Argumenti conclusio & summa rationum.* 1. de Inu. 87. Hic cū concesseris propositionem & assumptionem, complexio est infirmamanda: aliud enim quā cogebatur, illatum est. 1. de Inu. 67. Cōplexio est, per quam id quod conficitur ex omni argumentatione, breuiter exponitur. 2. ad Her. 28. Complexio est quae concludit, breuiter colligens partes argumentationis. 1. de Inu. 72. Ne quod perspicuum sit, id in complexione inferamus.

† *Dilemma.* 1. de Inu. 45. Complexio est, in qua verū concesseris, reprehenditur, ad hunc modum: Si improbus est, cur veteris? Si probus, cur accusas?

† *Implicatio, confusio.* 2. A. 95. At quibus verbis, modō æquum sibi videri, modō non iniquum: mira verborum complexio.

† *Exornatio, qua vtramque complectitur exornationem, & conuersionem scilicet, & repetitionem.* 4. ad Her. 21.

† ADIVNCT. Breuis negotij, perspicua, 1. de Inu. Longissima Verborum, 3. de Orat. Mira verborum, 2. Phil. Vera & fallax, 2. de Inu.

COMPLEXVS, *patiendi forma usurpatum.* pro S.R. 37. Scelerum facinus, atque eiusmodi, quo vno maleficio scelera omnia complexa esse videantur. id est, contineri.

COMPLEXVS, *amplexus.* pro Flac. 95. Qui vos in complexu coniugum vestrarum trucidare voluit. 2. A. 60. Venisti Brundisium in sinum quidem & complexu tuā Mimulā, pro Planc. 100. Vi me Plancus & complexu suo retinuit. 2. C. 22. Postremum genus est de Catilinā delectu, imō verō de complexu eius ac sinu. 1. Q. Fr. 3. Quem ego ferus ac ferreus ē complexu dimisi meo, pro Fon. 36. Abstrahere filium de cōplexu matris. 12. At. 1. Atque vtiā continuo ad complexum meā Tullia, ad osculum Aticā possum currere. 13. A. 9. Respub. illum sinu complexūque recipit. 11. P. 5. Complexus summa benevolentia falsi indices exiterunt in amore simulato, pro Cæl. 49. Cōplexus & osculatio, de Sen. 5. Terra semen tepefactum vapore & complexu suo diffundit, &c.

† *Ambitus.* 2. de N. 58. Mundus omnia complexu suo coëctet & continet. Ibid. 101. Restat vltimus & omnia cingens & coëctens cæli complexus.

† *Coitus.* 2. de Diu. 143. Quidam cū in somnis complexu Venereo iungeretur, calculos eiecit.

† ADIVNCT. Altissimus ad domiciliis, vltimus, 2. de Nat. Extremus, 7. Ver. Indices, falsi, summa benevolentia, 11. Phil. Venereus, 2. de Diu.

† Syntaxis. *In complexu coniugum trucidare. In complexum ac sinum venire. Retinere complexu suo. De complexu abstrahere, dimittere. Ad complexum currere. Complexu recipere. Complexus & osculatio. Cæli complexus.*

COMPLICATVS, *implicatus.* 3. Offi. 76. Si quis voluerit animi sui complicatam notionem euoluere.

COMPLICVS, *inuoluo, claudio.* 12. Att. 1. Cū complicarem hanc epistolam, noctu abundus ad me venit. 3. Qu. Fr. 1. Cū hanc iam epistolam complicarem, tabellarij à vobis venerunt.

COMPLORATVS, *pro Domo 98. Videre prætextatos inimicos nondum morte complorata, arbitraria petentes funeris.*

COMPLURES, *multi.* 2. de N. 55. Vulcani item complures: id est, multi. 2. de Ora. 111. Ambiguorum autem complura sunt. 6. Fa. 7. Multa sustuli, complura ne posui quidem. 10. 6. Comples consulēs dicti, quorum nemo, &c. 2. 8. Ego cum Pompeio complures dies nullis in aliis nisi de rep. sermonibus versatus sum.

COMPONENDVS, *iungendus.* 4. At. 9. Tibi etiam gratias agebat, quod signa componenda suscepisses, de Cl. 238. In inueniendis componendis que rebus mira accuratio.

† *Edendus.* Orat. 150. Sed stylus exercitatus efficiet facili hanc viam componendi, de Cl. 48. Totūque se ad artes componendas transtulit. 15. At. 4. Sed & componendum argumentum est, & scribendi expectandum tempus maturus.

† *Tractandus, iudicandus.* de Cl. 87. In consideranda componendāq; causa totum diem ponere. Ora. 143. In cognoscendis componendis que causis.

COMPONO, *dispono, coniungo, congero, coagmento, consto, ex coniunctione facio, conficio, conglutino, construo, ex multis vna iungo, dispono, constituo, misceo, tempero, compositionem facio, comparo, confero, destruo, dissoluo.* de Cl. 98. Ipsa verba cōpone, & quasi coagmētā, 3. de Ora. 169. Collocationis est, componere & struere verba sic, vt nec asper eorum concursus, nec hiulcus sit, sed quodammodo coagmentatus & leuis. Orat. 147. Verba compo-

nere, & syllabas propemodū dinumerare & dimetiri. 2. de Orat. 308. Componere ea quae dicenda sunt probandi & persuadendi causa.

† *Edo, facio.* de Vn. 40. Atque is quidem qui cuncta composuit, constanter in suo manebat statu: qui autem erant ab eo creati, cū parentis ordinem cognouissent, hunc sequebantur. 15. Att. 15. Testamētum composui: quod cū vobis, ob signabis, de Cl. 227. Rem videbat acutē, componebat diligenter. 6. Att. 1. C. Flavius scriba fastos protulit, actionesque composuit. 3. Qu. Fr. 1. Poēma ad Cæsarem, quod composueram, incidi. *alias, institueram.* 2. de Orat. 224. Brutus tres libros de iure ciuili composuit.

4. Acad. 49. Componunt igitur primum artem quandam de iis quae vifa dicimus, eorumque & vim & genera definiunt. 2. de Diu. 110. Callidē enim qui illa composuit, perfecit, vt quodcunque accidisset, prædictum videretur. 1. de Leg. 14. Composui formula iudiciorum, confeci libellos de stitilicidiorum iure.

† *Discerno, insituo.* pro Cec. 50. Componere interdita. 16. Att. 16. Componere libellos. 3. Fa. 8. Romae composui edicto. 15. At. 25. Ego itinera sic composueram, vt nonis Quint. Puteolis essem. Orat. 143. Cognoscere & componere causas. 3. Offi. 80. Quod communiter compositum fuerat, solus edixit.

COMPONO, *edor, conficio.* 10. Fa. 22. Ne S.C. arbitrato nostro componeretur, quis fuerit impedimento, arbitror te ex Planci literis cognouisse.

† *Tractor, sedor.* 2. de Ora. 83. Crassus componi posse dicebat. 4. V. 54. Ita causa componitur, vt Bidentēs hereditatem peterent pro S.R. 136. Fieri non poterat vt componeretur.

† *Conferor, comparor.* de Op. 17. Æschines tanquā Aferinus, vt ait Lucilius, cum Pacidiano hic componitur.

† *Coniungor, adiungor, nector.* Orat. 164. Nec solū componitur verba ratione, sed etiam finientur.

† ADVER. Cautius, 3. Ver. Diligenter, de Clar. Generatim, 1. de Orat.

† Syntaxis. *Componere argumentum, causas, libros, testamentū, poemā, artem. Libello, interdicto, edicto componere. Non componetur: id est, conueniet minimē.*

COMPORTATVS, *aduectus, allatus.* 3. de Orat. 90. Res vndique exquisitae, collatae, accersitae, comportatae.

COMPORTVS, *vna porto.* pro Do. 54. Cū arma in ædem Castoris comportabas.

COMPORTVS, *afferor, feror, vehor.* 5. At. 18. Frumentum ex agris in loca tuta comportatur. 4. V. 46. Omnia ad istum comportari necesse est. I. P. 23. Cū arma in templum Castoris luce & palam comportarentur.

† ADVER. Palam, arma, pro Sest.

COMPOS, *particeps.* 2. de Nat. 21. Animans est igitur mundus, compōsque rationis. Ibid. 36. Mundum esse rationis & consilij compotem. 5. Tusc. 39. Omnes virtutis compotes beati sunt. 5. de de Fin. 71. Homines compotes virtutum. 9. At. 4. Non sum, mihi crede, mentis compos, tātum mihi dedecoris admisisti videor. 2. A. 97. Tu mentis es compos? I. P. 48. Qui suā mentis compos non est. 1. de Or. 210. Quatuor rerum qui essent animo & scientia compotes, eos Imperatores dicerent. Orat. 101. Illud quæro, cuius qui sit compos, is sit eloquens, pro Sest. 146. An ego in hac vrbe esse possum, his pulsus, qui me huius vrbs compotem fecerunt? 2. Tusc. 43. Compotes virtutis.

† Syntaxis. *Compos homo, mundus, mentis, rationis, consilij, virtutis, animo, scientia, vrbs compotem facere.*

COMPOSITVS, *dispositus.* 1. de Ora. 48. Oratoris est, compositē, ornate, copiosē eloqui. Ora. 236. Compositē & aptē dicere. (Sine verborum modo & ordine dicere.)

COMPOSITIO, *confectio, quasi structura, coagmentatio, compages, constructio, vna & c. concordia, dispositio, ordo, descriptio.* 2. de Legib. 55. Totaque huius iuris compositio pontificalis magnam religionem declarat. 2. de Nat. 146. Compositiones vnguentorum, & ciborum conditiones, &c. 1. 47. Compositio membrorum, conformatio lineamentorum. 1. Offi. 98. Aptā compositio membrorum. 2. de Orat. 58. Compositio verborum. 3. de Fin. 74. Verū admirabilis cōpositio disciplina Stoicā, incredibilissimā esse puto. Ibid. 16. De compositione aliquid me conficere spero. 2. A. 24. Pacis cōcordiæ, compositionis autor esse non destiti.

† *Concordia.* 9. Att. 4. Spes compositionis me fecellit: qua facta, volebam, &c. Ibid. 9. Compositionis spem non desperatissimā esse puto. Ibid. 16. De compositione aliquid me conficere spero. 2. A. 24. Pacis cōcordiæ, compositionis autor esse non destiti.

† *Commissio.* 2. Fam. 8. Quid me hoc tibi mandasse existimas, vt mihi gladiatorum compositiones & vadimonia dilata mitteres? Compositiones gladiatorum, commissionem intelligit, cum ipsi ad pugnam committuntur & exhibentur.

† *Constitutio.* 3. de Leg. 12. Magistratuum compositio. Ibid. Ex magistratuum compositione, quod cuiusque recipi genus sit, intelligi.

† **ADIVNCT.** Admirabilis, 3. de Fin. Apra, 1. Offic. Pontificalis, 2. de Leg. Tota, Orat. Varia, 1. Tufco.

COMPOSITOR. Ora. 61. Perfectum Oratorem hoc vno excellere, id est, oratione, cetera in eo latere, indicat nomen ipsum; non enim inuencor, aut compositor, aut actor hæc complexus est omnia: sed & Græcè ab eloquendo rhetor, & Latine eloquens dicitur est.

COMPOSITVS, & COMPOSITOR, conflatus, concretus, conglutinatus, factus, ex compositione factus, instructus. Or. 208. Composita orationis insidiis, fidem auditoris attentare. 1. de Orat. 50. Composita oratio & ornata, & artificio quodam & expolitione distincta. 4. ad Her. 17. Oratio puris & electis verbis composita. 1. de Leg. 39. Hæ rationes satis scite vobis instructæ & compositæ videntur. pro Sest. 41. Quem certi homines compositi monuerunt, vt à me caueret. 3. de Orat. 152. Verba ex coniunctione facta: id est, composita. 2. de Diu. 98. Ad rem pertinet, quo modo cælo affecto compositisque sideribus quodque animal oriatur. 3. de Fin. 74. Quid enim aut in natura, qua nihil est aprius, nihil descriptius, aut in operibus manufactis tam compositum tamque compactum & coagmentatum inueniri potest. 4. ad Her. 59. Equus natura bene compositus. 4. Acad. 40. Composita autem ea conclusio sic est: eorum quæ videntur, alia vera sunt, alia falsa, &c. 1. V. 47. Si ab isto libro, quem tibi magister Iudi nescio quis ex alienis orationis compositum dedit, vno verbo discesseris. 1. Att. 16. Commentarium consularis mei Græcè compositum misi ad te. 2. de Legib. 11. Queque ita composita sanctitæque essent, ea videlicet leges nominauerunt. 1. de Fin. 7. Libri Græci leguntur à Græcis in eadem de rebus alia ratione compositis. 2. de Leg. 32. Auspicia ad utilitatem rei publicæ esse composita. pro Deiot. 17. Locus erat quidam, in quo erant composita, quibus rex munerare constituerat. pro Mar. 28. In hoc elaborandum est, vt rempub. constituas, eaque tu in primis composita summa tranquillitate & otio perfruaris. 3. de Leg. 42. Composita & constituta à repub. quicquam agi per vim minimè ciuile est. 2. contra Rull. 52. Literarum exemplum ab istis compositum esse arbitror. 1. de Legib. 17. Iura quæ composita & descripta sunt. pro Dom. 123. Verba ad religionem deorum immortalium composita. de Cl. 233. Verba non abiecta, res compositæ diligenter.

† **Ornatus.** pro S. R. 135. Composito & delibuto capillo passim per forum volitare. 1. ad Her. 11. Exordium nimium apparatus verbis compositum.

† **Affectus, paratus, aptus, promptus.** 2. V. 32. Nemo vnquam paratior, vigilantior, compositior in iudicium venit.

† **ADVERB.** Communiter, 3. Offic. Diligenter, de Clar. Græcè, 1. Attic. Iamdiu, 5. Ver. Lepidè, Orat. & 3. de Orat.

† **Syntaxis.** *Cratio composita & ornata: puris & electis verbis composita. Rationes compositæ. Sideribus compositis oriri. Equus bene compositus. Res publica composita & constituta. Literarum exempli compositum. Iura composita & descripta. Composita verba, res. Compositus capillus: id est, nimio compositus ornatus. Exordium apparatus verbis compositum. Compositus in iudicium venit.*

COMPOTATIO. de Senect. 45. Græci conuiuium tum compotationem, tum concenationem vocant.

COMPOTOR, combibo. I. P. 65. Nisi forte vt cum P. Clodio, hoc est, cōporibus suis cœnet. 2. A. 42. Tum verò adhibes ioci causa magistrū suffragio tuo & cōporum tuorum Rhetorem in eodem. 5. 22. Bona suis comitibus compotoribusque descripsit.

COMPRANSOR, qui simul prandet. 2. A. 101. Agium hunc tu compransoribus & collatoribus diuidebas.

COMPREHENDENDVS, retinendus. de Clar. 19. Eisq; nosmet ipsi ad rerum naturalium memoriam comprehendendam impulsus sumus. 1. de Ora. 17. Est enim scientia comprehendenda rerum plurimarum.

COMPREHENDO, capio, deprehendo, comprehensum contineo, deuincio. 1. Qu. Fr. 2. Is hominem comprehendit, & in custodiam Ephesi tradidit. pro Cæl. 62. Vt serui profilirent, hominemque comprehenderent. 6. Fa. 18. Curtius consenserat cum Hispanis quibusdam Pompeium comprehendere, ad Cæsaremque deducere. pro Milon. 73. Cuius adulterium in puluinaribus sanctissimis nobilissimæ fœminæ comprehenderunt. 2. C. 3. Quod tam capitalem hostem non comprehenderim potius quam emiserim. Orat. 100. Tenemus igitur, Brute, quem querimus: sed animo, non manu: si comprehendissem, ne ipse quidem persuasisset, vt se demitterem. pro Cæl. 64. Erant enim illi positi, vt comprehenderent Licinium, vt manifestò Licinius teneretur.

† **Consequor, prosequor, explico, exprimo, abfoluo.** 1. de Or. 154. Cōprehendere aliquid memoria. 6. Fa. 22. Quæ à sapientissimis viris tradita memoria & scientia comprehendisti. 12. At. 22. Cato verbis luculentioribus & pluribus rem cōprehenderat. de Clar. 34. Natura ipsa circumscriptione quadam verborum comprehendit conclusitque sententiam. 1. de Or. 34. Ac ne plura consequer, comprehendam breui: sic enim statuo, &c.

† **Assequor, concipio, teneo, percipio.** 5. Tuf. 121. Sed quoniam manè eūdum est, has quinque dierum disputationes memoria com-

prehendamus. 3. de Nat. 64. Hoc non modò comprehendere animo, sed ne suspicione quidè possum attingere. 2. de Or. 36. Omnia quæ sunt in rerum natura, celeriter animo comprehendere. pro Cl. 6. Si quam opinionem mentibus vestris comprehendistis. 3. de Nat. 21. Eo minus, quod tu vis, possum mente comprehendere. pro Clu. 47. Comprehendere aliquam rem in dicio alicuius. 2. de Leg. 16. Quæ vix summa animi ratione cōprehendas. 4. Acad. 22. Quid quisquam meminit, quod non animo comprehendit ac tenet?

† **Explico.** de Cla. 317. Propriis verbis solutè & facillè comprehendere sententiam. 3. de Nat. 21. Id quod tu vis non possum mente comprehendere. 1. 115. Comprehende igitur animo, & propone ante oculos Deum, &c. pro Flac. 66. Sed tamen vestri est, iudices, omnia quæ in huc dici possunt, etiam si à me minus dicuntur, vestris animis & cogitatione cōprehendere. pro Cor. 3. Qui omnes animo virtutes penitus comprehendisset.

† **Amplictor, amore deuincio.** pro Cæl. 17. Comprehedere multos amicitia, tueri obsequio. 13. Fa. 15. Vehementer mihi gratum feceris, si hunc adolescentem humanitate tua comprehenderis. pro Planc. 30. Is omnibus officiis per se & per patrem totam Atinatem præfaturam comprehendit.

COMPREHENDOR, contineor, exprimo. pro Q. R. 46. Ex pactione verborum, quibus iusiurandum comprehenditur. 3. Offic. 67. Sed huiusmodi reticentiæ iure ciuili omnes comprehendendi non possunt: quæ autem possunt, diligenter tenentur.

† **Detegor, agnoscor, deprehendor.** pro Cæl. 62. Vt venenum eūm à Licinio traderetur, manifestò comprehendendi posset. pro Cor. 10. Vt facinus ipsum manifestò comprehenderetur. pro Cec. 81. Nulla res est, quæ aut comprehendendi satis, aut cauere, aut excipi possit.

† **Percipior, teneor, intelligor.** 4. Acad. 18. Ex quo efficitur, nihil posse comprehendendi. ibid. Nihil posse comprehendere, vt planè confidas id perceptum cognitumque esse. ibid. 23. Virtutum cognitio cōfirmat, percipi & comprehendendi multa posse. 5. de Fin. 27. Hoc comprehenditur suis cuique sensibus. 1. de Legib. 30. Nam & sensibus eadem omnia comprehenduntur. de Vin. 3. Quod intelligentia & ratione comprehenditur.

† **Capior.** 1. de Nat. 93. Quid opus est manibus, si nihil comprehendatur?

† **ADVERB.** Aptè sententiam verbis, Orat. Breui, 1. de Orat. Breuiter, 2. de Finib. Firmè animo, ibid. Celeriter animo, 2. de Orat. Firmè grauius, 1. de Finib. Manifestè, pro Flac. Manifestè, pro Cæl. Penitus virtutes omnes animo, pro Corn. Balbo. Solutè, & facillè sententiam, de Clar.

COMPREHENSVS, perceptus. 4. Acad. 22. Non enim fortuitò hunc artificem dicemus, esse illum negabimus: sed cum alterum percepta & comprehensa tenere videmus, alterum non item. ibid. 21. Animo iam tenemus hæc comprehensa, non sensibus. de Pet. 24. Postea totam Italiam fac vt in animo ac memoria tibi distributam comprehendamq; habeas. 1. de Ora. 108. Res penitus perceptæ, planèque cognitæ, atque ab opinionis arbitrio seunctæ, scientiæque comprehensæ. Orat. 19. Habere aliquam formam comprehensam animo. 2. de Finib. 6. Mihi videor habere bene cognitam voluptatem, & satis firmè conceptam animo atque comprehensam. 2. de Nat. 5. Habere aliquid cognitum comprehensumque animo. pro Flac. 68. Aliquid manifestè comprehensum.

† **Contentus.** 2. de Fin. 10. In alio verò libro breuiter comprehensissimis sententiis quasi oracula edidisse sapientia dicitur. pro Qu. R. 15. In hæc formulam omnia iudicia conclusa & comprehensa sunt. 1. de Diu. 36. Qui cœcæ, millia annorum momentis comprehensa continent.

† **Capus.** 2. de Ora. 170. Et tu cum gladio cruento comprehensus es. 3. C. 16. Belli duces captos iam & comprehensos tenetis.

† **Syntaxis.** *Comprehendere animo, mente, memoria, scientia, verbis. Breui comprehendere. Aliquem comprehendere amicitia, humanitate, officijs. Percipere & comprehendere. Cognitum habere, & comprehendere. Conclusum & comprehensum.*

COMPREHENSIBILIS. 1. Acad. 40. Visum comprehensibile. Græcè καταληπτόν.

COMPREHENSIO, deprehensio. 2. A. 18. Comprehensio sententiam mea, animaduerso Senatus fuit.

† **Apprehensio.** 1. de N. 65. Ingressus, cursus, accubatio, inclinatio, sessio, comprehensio,

† **Ambitus orationis.** de Cl. 140. Verba eligere, collocare, & comprehensione deuincire. ibid. 162. Comprehensio & ambitus ille verborum (si sic periodum appellari placet.) de Cl. 34. Spiritu quasi necessitate aliqua verborum comprehensio terminatur. ibid. 96. Orat. 149. Comprehensio numerosè & aptè cadens.

† **Agnitio.** 4. Acad. 101. Ex vno Epicuri capite comprehensio & præceptio tollitur. ibid. 31. Mens hominis amplectitur maximè cognitionem & καταληψιν, quam (vt dixi) verbum è verbo exprimentes, comprehensionem dicemus. ibid. 145. & 3. de Finib. 49. Cognitiones comprehensionesque rerum, è quibus efficiuntur artes, ad appetitiones mouent.

† **ADIVNCTA**. Firma, 2. de Finib. Longa, longior, numerosa, perfecta, plena, vniuersa, Orat. Stabilis atque immutabilis, 4. Acad. Vera & Fidelis, 1. Acad.

COMPRESSIO. de Clar. 29. Crebri sententis, compressione rerum breues, & ob eam ipsam causam interdum subobscuri.

COMPRESSIVS, *adverb.* 2. de Fin. 17. Quod latius loquerentur rhetores, dialectici autem compressius.

COMPRESSVS. *Lege*, HERBESCO.

COMPRESSVS, *tectus, absconditus*. pro Dom. 63. Omnis improborum vis diu collecta & inueterata compresso odio atq; tacito iam erumpebat in actum. Ibid. 14. Quasi ego frumentum aliquod compressum tenerem.

† **Suppressus, conclusus, absditus**. pro Cael. 75. Voluptates cum inclusa diutius & prima etate compressa & constricta fuerunt, subito se nonnunquam profundum, atque eiciuntur vniuersa. † **Pressus**. de Ar. 55. Iam ista serpens compressa atque illis famo-rietur.

† **Frenatus**. 1. de Diuin. 61. Duabus animi temerariis partibus compressis.

COMPRIMENDVS, *dissimulandus*. pro Dom. 140. Ne audacia quidem locus ad timorem comprimendum fuit.

COMPRIMO, *freno, sedo, coërceo, cohideo, frango, retardo*. 10. A. 11. Nisi Cæsar furentis hominis conatum & audaciam compressisset. 15. Fam. 4. pro Mur. 24. Qui dicendo comprimat tribunitios furores. 1. C. 11. Comprimi tuos nefarios conatus amicorum praesidio. Top. 86. Comprime exultantem lætitiā. 2. de Nat. 148. Hac deducimus perterritos à timore, hac gestientes comprimimus. In Vat. 2. Vt ferocitatem istam tuam comprimerem, audaciam frangerem, loquacitatem retardarem. I. P. 59. Meditare, quibus verbis incensam illius cupiditatem comprimas atque reslinguas. 1. Qu. Fr. 1. Paulò cupidiorem publicanum comprimere. pro Deiot. 34. Comprime plausum.

† **Abscondo, occulto, tego, abdo**. 10. Att. 4. Multa eius magna delicta compressi. 5. 21. Græci & ciues Rom. qui frumentum compresserant, magnum numerum pollicentur.

† **Contraho, claudo, adduco, stringo**. 4. Acad. 145. Zeno cum paulum digitos constrinxerat, assensus huiusmodi, tum cum planè compresserant, pugnumque fecerat, comprehensionem illam esse dicebat. Orat. 113. Nam cum cõpresserant digitos pugnumque fecerat, dialecticam aiebat eiusmodi esse. 3. Att. 12. Orationem illam ita compresseram, vt nunquam emanaturam putarem. 2. de Nat. 123. Tum admonita à squilla pinna morfu comprimit conchas.

COMPRIMOR, *contineor, prehendor*. 3. de N. 31. Humor facile comprimi collidique potest.

† **ADVERB.** Arctè, vehementer pugnum, Planè, 4. Acad. In perpetuum. † **Syntaxis**. *Audaciam comprimere, plausum, frumentum, digitos, orationem.*

COMPROBATOR, *approbator*. 1. de Inu. 43. Qui denique autoritatis eius & inuentionis comprobatores atque æmuli.

COMPROBATIO, *approbatio*. 5. de Fin. 62. Quis est tam dissimilis homini, qui non moueatur, & offensione turpitudinis, & comprobatione honestatis?

COMPROBATIVS, *deprehensus, comprehensus*. pro Cael. 58. Perceleri interitu serui aiunt esse ab hoc comprobatum venenum. 1. de Inu. 48. Iudicatum est res assensione, aut autoritate, aut iudicio alicuius aut aliorum comprobata.

COMPROBO, *approbo, laudo, collaudo*. pro Pomp. 69. Sententiam tuam laudo, vehementissimèque comprobo. 15. Fam. 4. Si tu honorem mecum sententia tua comprobâris. pro Cor. 42. Cum Gaditanus iussa nostra sententia sua comprobat. pro Dom. 15. Dij immortales nomine suo reditum meum comprobauerunt. pro Cecin. 72. Has comproba tabulas. Orat. 214. Parris dictum sapiens filij temeritas comprobauit. 1. de Fin. 65. Neque verò oratione solum, sed multo magis vita & factis & moribus comprobauit. 16. At. 20. Tota potestas eius rei tua est, vt quæ consules decreuerunt, & cæ. non dicam comprobe, sed studiosè libentèque comprobe. * *ibid.* 21. Quem arbitramur officij tui & Reipub. causa decretum Coss. comprobaturum.

COMPROBOR, *confirmor, laudor*. Antequam. 2. Illic animi voluntas propensa comprobatur, hic memoria collaudatur. 4. V. 119. Rem aliquam testimonio alicuius comprobari. 10. Att. 1. Ita lætor, vt me quasi patris eius iudicio comprobari putem.

† **ADVERB.** Firmius acta, studiosè, libentèque, 16. Att. Multò magis, 1. de Fin. Omnino in aliquo, pro Dom. Vehementissimè, pro Pomp.

COMPROMISSVM, *facultas à litigantibus arbitro data, arbitrium proferendi & iudicandi*. 4. V. 66. Quod iudicium secundum Heraclitum de compromissis factum erat. ibidem Pœnis compromissisque interpositis. 12. Fam. 30. Sed à magistris cum contenderem de proferendo die, probauerunt mihi sese quo minus id facerent, & compromisso & iureiurando impediri. pro Qu. R. 12. Quæro abs te, quid ita de hac pecunia, de tuarum tabularum fide compromissum feceris, arbitrum sumpseris, quantò æquius & melius sit dari repromittique, si peteris.

† **Syntax.** *Interponere, facere compromissum, Compromisso impedira* **COMPROMITTO**, *compromissum facio*. 2. Qu. Fr. 14. Tribunij candidati compromiserunt, H. S. cccc. in singulas, apud Catonem depositis petere eius arbitratu: vt qui contrà fecisset, ab eo condemnaretur.

COMPTVS, *ornatus, compositus*. I. P. 25. Erant illi compti capilli, & madentes cincinnorum fimbria. de Sen. 28. Compta oratio & mitis.

COMPVLVS. I. P. 87. Omni totius provinciae pecore compulso pellium nomine. pro Marc. 13. Omnes qui ad illa arma fato neficio quo sumus compulsi.

COMPVNCTVS, *notatus, iniustus, quod seruis fieri consuevit*. 2. Offic. 25. Barbarum, & cum quidem (vt scriptum est) compunctum notis Threiciis districto gladio iubebat anteire.

COMPVNGO, *figo*. 2. de Or. 158. Dialectici ad extremum ipsi se compungunt suis acuminibus.

COMPVTO, *subduco, ad calculos reuoco, rationes conforo*. 2. A. 94. Compellarat hospitem praesens, computarat, pecuniam imperarat.

CONATVS, *vis, impetus*. 2. de Nat. 122. Appetitus, quo belluæ conatum habent ad naturales pastus capessendos. 10. A. 24. Apuleius princeps fuit ad conatum exercitus comparandi. 5. Fam. 2. Qui omnem sui tribunatus conatum in meam perniciem parat. 2. C. 26. Is omnes motus conatusque Catilinae prohibebit. *ibid.* 27. Si cuius inceptum vllum conatumve contra Remp. deprehendo. I. C. 11. Compressi tuos nefarios conatus praesidio amicorum. pro Syl. 76. Non hominum ille impetus & conatus fuit, sed belluarum. Or. 36. Hac ego religione non sum ab hoc conatu repulsus. 2. C. 14. Catilina de spe conatūque depulsus, &c. Anteq. 11. Conatibus malorum obuam ire. de Ar. 7. Si impetū in me facere conabitur, resistam, & eius conatū refugabo. 1. Offic. 109. Pater eius, ille qui Tiberij Gracchi perditos conatus vindicauit. Or. 103. Alicuius rei, si non perfectio, at conatus tamen & adumbratio. pro Qu. 48. Magno conatu studiūque agere aliquid. * *con.* C. Anton. Prætereo illum nefarium conatū tuum.

† **ADIVNCT.** Crudelissimi, 3. Phil. Gratus, 10. Fam. Impij, pro Syl. Magnus, maior, pro Quint. Nefarij, 1. Catil. Occulti, 1. de Diu. Optimi & præclarissimi, 12. Fam. Perditij, 1. Offic.

† **Syntaxis**. *Conatum habere, parare, prohibere, comprimere, reputare, Conatibus depulsus, Conatu studioque, magno agere.*

CONCALEFACIO, & **CONCALFACIO**, *apud Non. ex Cic. ad Panjam*. Ventidians rumorib. concalefecimus. 2. de Or. 316. Et ait idem cū brachium cõcalefecerit, tum se solere pugnare.

CONCALEFIO. 1. Tuf. 42. Quam tamen Democritus concalefactam & spirabilem: id est, animalem esse voluit.

CONCALEO. *Lege*, STOMACHVS.

CONCALESCO. 1. Tuf. 22. Corpora nostra terreno principiorum genere confecta, ardore animi concalefcunt.

CONCALLESKO, *seu potius*. **CONCALLEO**. 3. de Nat. 25. Callidos voco, quorum sanquam manus opere, sic animus vsu concalluit. *Lege*, CALLEO.

CONCAVVS, *cauus, vacuus*. 2. de Nat. 98. Speluncarum concaue altitudines. de Fat. 10. Socrates iugula concaua non habebat.

CONCEDO, *ignosco, condono*. pro Cluent. 195. Multifape in iudicando liberum peccata parentum misericordiae concesserunt: vos ne huius vitam matris crudelitati condonetis, rogamus.

† **Tribuo, dono, largior, permitto, do, licentiam vel potestatem permitto, potestatem do, licentia aliquid do, potestatem desero, potestatem largior, potestatem facio, libertatem do, libertatem concedo, per me licet**. *causa nihil dico quim*. || 1. de Orat. 201. Si pio dolore me esse affectum viderent cõcederent. pro Qu. 93. Artes quibus tu magnus es, tibi concedo. 1. Fa. 2. Consules neque concedebant, neque valdè repugnabant. de Am. 38. Concedere amice quicquid petant, & impetrare ab eis quicquid velimus. 2. Offic. 63. Multa multis de suo iure cõcedere. 2. de Inu. 174. Qua in re vel concedere alteri, vel ad conditionem alterius descendere oportebit.

pro Fl. 37. Leuitas torius Asiae, de qua nos & libenter & facile concedimus. 4. V. 108. Vt vix Apronio illi de familiaritate concedere videatur. 3. 32. Vos quæso date hoc, & concede pudori meo. pro Plan. 73. Tibi remitto atq; concedo, vt Cn. Plancium defendas. 2. de Or. 28. Catulus, cui Græci ipsi solent suæ linguæ subtilitatem elegantiamque concedere. 4. Fa. 12. Ab Atheniensibus locum sepulturae intra vrbem vt darent, impetrare non potui, quòd religione se impediri dicerent: neque tamen id antea cuiquam concesserant. de Pro. 44. Ego dolorem & inimicitias meas reip. concessi. pro Mur. 47. Concessit Senatus postulationi tuae. * *con.* C. Anton. Vt primum locum concederem. Frag. Ep. Et præteritis ignoscis, & concedis futura.

† **Abeo**. 1. C. 17. Vt opinor, ab eorum oculis aliquid concederes. 2. de Diu. 45. Vnde fulmen venerit, quò concesserit. * *Oecon.* 3. Apes in aluearium concesserunt.

† **Cedo, fateor, non nego, non repugno**. 4. Tuf. 63. Vt magnitudinis medicinae doloris magnitudo concederet. 12. Att. 46. Etsi de cupiditate nemini concedam. 14. 21. Non cõcedo tibi in desperatione. 4. Fa. 3. Nemini concedo, qui maiorem ex reip. perniciem mole-

molestiam traxerit. 10. 3. Nemini concedo, qui tibi vetustate necessitudinis potior possit esse. 1. de Orat. 17. Quibus ego, vt de his rebus omnibus differam, eum concessero, illud tamen oratori tribuam & dabo, vt explicet, &c. ibid. 43. Nam si quis hunc statuet esse oratorem, qui, &c. tamen huic ipsi multa tribuat & concedat necesse est. 1. de Natu. 90. Beatos esse deos sumpsisti, concedimus: beatum autem sine virtute neminem esse posse, id quoque damus, & libenter quidem: virtutem autem sine ratione constare non posse, conueniat id quoque necesse est: adiungis, nec rationem esse, nisi in hominis figura, quem tibi hoc datum putas: pro Cecin. 103. Is ius suum deseruit, nec quicquam illius audacia petulantiaque concessit. pro S.R. 118. Is discipulus magistro tantulum de arte non concedit.

* *Accedo, transgo.* Acad. Si in illos aut in istos concesserit.

CONCEDOR, vel **CONCEDITUR**, *ignoscitur*. pro S.R. 3. Neque temere dicto concedi oportet.

† *Tribuor.* pro Arc. 13. Quantum ceteris ad res suas obundas conceditur temporis, & ad ipsam requiem animi. pro Arc. 4. Si mihi hoc à vobis tribui concedique sentiam. * pro M. Tull. Cui concedi sine summo omnium periculo potest, vt, &c.

† **ADVERB.** Commodus, 1. de Or. Facetè, aduersario, 2. de Orat. Facile, pro Flac. Honestè, necessariò, 1. de Inu. Libenter, 5. Att. Multum, 3. de Orat. Multum perturbationi, 9. Phil. Minus honestè, 7. Att. Prorsus beneficè, de Arusp. Redè, 1. de Fin.

† *Syntaxis.* *Concedere alicui de aliqua re. Dare & concedere. De suo iure concedere. Cōcedo meum dolorem tibi: id est, tua causa a quo animo fero. Tribuo & concedo.*

CONCELEBRATVS, *cultus, absolutus*. 1. de In. 4. Quare mihi videntur postea cetera studia recta atque honesta per otium concelebrata ab optimis enituisse: hoc verò, &c.

CONCELEBROR, *fr. quentor, excolor.* Quint. de Pet. 34. Coniunia quæ facillè abs te & amicis tuis concelebrantur & passim & tributim.

† **ADVERB.** Passim tributim coniunia, de pet. Consul.

CONCENTIO, *contentio*. pro Sest. 118. Caterua tota clarissima contentione in ore impuri hominis imminens concionata est.

† *L. mo.* contentione. *legit.*

CONCENTVS, *harmonia, quasi consensus*. 4. de Fin. 75. Vt in fidibus plurimis si nulla earum ita contenta numeris sit, vt contentum seruare possit, omnes æque incontenta. 1. de Legib. 21. Contentus auium. 1. Offi. 145. Maior & melior actionum quam sonorum contentus est. de Som. 11. Hic est, inquit ille, sonus, qui interuallis coniunctus imparibus, sed tamen pro rata portione, distinctus impulsu & motu ipsorum orbium efficitur, qui acuta cum grauioribus temperans, æquabiliter contentus efficit. 2. de Diu. 34. Cognatio naturæ & quasi contentus consensusque, quam Græci *συμπόσιον* vocant. 3. de Orat. 21. Omnium doctrinarum quasi consensus, contentusque. 2. de Nat. 119. Stellarum contentus ex dissimilibus motibus.

† **ADIVNCT.** Maior, melior, 1. Offi. Tantus, 2. de Nat. Varij, Som. Scip.

† *Syntaxis.* *Contentus auium, fidium, actionum, soni, naturæ, doctrinarum, stellarum.*

CONCEPTIO, *conceptus, formula*. 2. de Diu. 49. Conceptio mula contra naturam fortasse, sed partus propè necessarius. 2. de Inu. 58. Ibi enim omnis conceptio priuatorum iudiciorum constituitur.

CONCEPTVS, *meditatus, comparatus, dictatus*. pro Clu. 134. Africanus cum esset Cenfor, & in equitum censu, C. Licinius Sacerdos prodissit, clara voce dixit se scire, illum verbis conceptis peierasse, id est dictatis.

CONCEPTVS, *subst. conceptio*. 1. de D. 43. Quædam etiã oriebantur ex hominum conceptu & fatu. de Vn. 35. Oceanum. Salaciãmq; celi fatu terraque conceptu generatos editosque memorant.

CONCERNO, *cerno, video*. Qui. de Pet. 16. Quod si satis grati homines essent, illa omnia parata esse debebant, sicut parata esse concerno. alias, confido.

CONCERPO, *conscindo, lacero*. 10. At. 14. Tu tamen eas epistolas, quibus asperius de eo scripsi, aliquando concerpito, ego item tuas.

CONCERPOR, *discerpor*. 8. Fam. 6. Quod tibi scripsi Curionem frigere, iam calet: nam feruentissimè concerpitur.

† **ADVERB.** Feruentissimè, 8. Fam.

CONCERTATIO, *certamen, contentio*. 1. de Or. 194. Infinitæ concertationumque plenæ disputationes. 2. de Orat. 68. Ieiuna concertatio verborum. 2. Tusc. 30. Verborum concertatio, 1. de Fin. 17. Concertationes in disputando pertinaces. 1. de Diu. 62. Carneades concertationes studio modo ait hoc, modo illud.

† **ADIVNCT.** Ieiuna, 1. de Orat. Indignæ Philosophia, pertinaces in disputando, 1. Offi. Minutæ angustæque, 3. de Orat.

CONCERTANDVM, *disceptandum*. Antequam. 13. Nunc si lingua est concertandum, innocentiam virtute fretus supero.

CONCERTATORIVS, *contentiosus, vehemens*. de Cla. 286. Thucydides hoc forense concertatorium iudiciale non tractauit genus.

CONCERTATVS, in Part. 99.

CONCERTO, *pugno, contendo, discepto*. pro Pomp. 28. Qui sapius cum hoste confixit, quam quisquam cum inimico cōcertauit. 3. At. 12. Nunquam accidit vt cum eo verbo vno cōcertatum. 3. de N. 42. Hercules, quem concertasse cum Apolline de tripode accepimus. * Protag. Inter vos de huiusmodi rebus controuerfemini, non concertetis.

CONCESSIO, *assumptiua iuridicalis causa pars*. 1. ad Her. 242. de Inu. 94. Concessio est, per quam non factum ipsum improbat ab reo, sed vt ignoscatur id petitur. 3. At. 14. Concessione nostra omnem vim sui iuris amiserint. 10. Fa. 18. Cōcessiones præmiorum. * Con. C. Anton. Te concessione competitorum è postremo in tertium locum esse subiectum.

CONCESSOR. 2. At. 15. Modo te concessore spectare liceat.

CONCESSVM, *concessio, concessus, lege, LICENTIA*.

CONCESSVS, *certus*. (dubius, controuersus.) 2. de Diu. 103. & 104. Vidènt, vt ad rem dubiam concessis rebus peruenerit: hoc vos dialectici non facitis: nec solum ea non sumitis ad concludendum, quæ ab omnibus conceduntur, sed ea sumitis, quibus concessis, nihilo magis efficiatis quod velitis. ibid. 106. Quæ dubia sunt, ea sumere ipsos pro certis atque concessis. pro Plan. 33. Quæ fuit olim præconi in ridendo, nunc equiti Romano in plorando non est concessa libertas.

CONCESSVS, *subst. permissus, permissio, potestas*. pro Cæl. 28. Datur enim omnium cōcessu huic aliquis ludus etati. 2. de Leg. 13. Si latrores leges aliquas concessu suo sanxerunt. 4. Fa. 6. Magna delibatio est, quæ ratio sit ineunda nobis non agendi aliquid, sed illius concessu & beneficio quiescendi. de Vn. 44. Philosophia data est nobis deorum concessu munere. de Clar. 84. Sed etiam ipsorum inter ipsos concessu ita tributum est.

CONCHA, *genus piscis testa contextum*. 2. de Or. 22. Sed tamen ita solet narrare Scæuola, conchas eos & Umbilicos ad Caietam & ad Lucinum legere confuisse. 2. de N. 123. Prima duabus grandibus patula conchis. ibid. Admonita à squilla pinna morsu, comprimit conchas. ibid. 124. Platæa conchis se complens, easque euomens.

† **ADIVNCT.** Grandes, 2. de Nat. Patula, 3. de Fin.

CONCHYLIA TVS, *murice vinctus*. 2. A. 67. Conchyliata peritromata.

CONCHYLIVM, *muræ, concha genus, purpura*. I. P. 67. Mensa extracta, non conchyliis aut piscibus, sed multa carne, &c. 2. de Diu. 33. Ostreis & conchyliis omnibus contingit, vt cum Luna crescant pariter, pariterque decrescant. 6. V. 9. Ipse dabat purpuram, amici operas. 6. V. 59. Nihil nisi conchylio.

CONCIDO, *cado, ruo*. pro Pom. 19. Ruere illa non possunt, vt hæc non eodem labefacta motu concidunt. Postquam in Senat. 16. Cum ego vnà cum rep. consulari ictu concidisset. 1. de Diuin. 77. Equus sine causa repente concidit. Orat. 148. Cum meæ forenses artes & actiones publicæ concidissent. Anteq. 1. Ne omnes concideretis, ardoreque flammæ conflagraretis. de Som. 20. Vel concidat omne cælum, omnique natura consistat. 1. At. 13. Senatus autoritas concidit. ibidem. Ne patres conscripti vna plaga accepta conciderent, ne deficerent. 8. 24. Pompeius malas causas semper obrinuit, in optima concidit. 3. 10. Quis vnquam ex tam amplo statu concidit? 2. de Orat. 353. Hoc interim ipatio conclauè illud, vbi epulebatur Scopas, concidit, eaq; ruina ipse oppressus cum suis interiit. 4. Acad. 146. Artificia concidere dicebas. 6. V. 12. Iuuat me, hæc præclara nomina artificum Verris æstimationem sic concidisse. 2. de Diu. 119. Contrahi animum, & quasi labi atque concidere, & ipsum esse dormire. pro Dom. 135. Et mens debilitata metu concidit, pro Pom. 19. Scimus Romæ solutione impedita fidem concidisse. de Clar. 43. Themistocles veneno epoto mortuus concidit. ibid. Concidere animo. 1. Tusc. 89. Lucius Brutus in prælio concidit. 4. ad Heren. 13. Vrbis

* conflagrata concidit. || 10. Att. 7. Languentibus nobis concidat.

† **ADVERB.** Funditus, 1. de Diu. Indignissimè, tardè nimium, pro Sest. Repente, subitò, 2. de Diu.

† *Synta.* *Fides concidit, homo, vrbs, mens, animus. Animo concidere.*

CONCIDO, *cado, trucido*. pro Flac. 73. Membra vxoris sustibus debilitauit, manus contudit, digitos confregit, neruos concidit. 3. V. 122. Concidere aliquem virgis. 5. 155. Cæde, concide, 3. de Orat. 4. Cum omnem auctoritatem Senatus in conspectu populi Romani concideres. 5. A. 28. Vos decretis vestris Anronium concidistis. 2. Q. Fr. 4. Vatinius arbitratu nostro concidimus. 4. Acad. 42. Hæc autem vniuersa concidunt etiam minutiùs. 1. de Nat. 94. Concidere aliquem totis voluminibus. Ora. 231. Concidere & delumbare sententias. Orat. 230. Infringere & concidere numeros.

† **ADVERB.** Minutiùs, 4. Acad.

CONCISVS, *casus, trucidatus*. de Pro. 9. Post concisæ sunt optima cohortes. 5. At. 16. Sed tamen equites nostros concisos à Barbaris nunciabant. 10. Fa. 32. Pansa exercitus concisus est. 16. At. 1. Agripetas Buthroci concisos audio. 12. A. 11. Antonius nondum erat vestris tam grauius, tamque multis iudiciis ignominiusque concisus.

⌘ Syntaxis. *Considerare verbum. Virgine aliquem concedere. Alicuius concedere auctoritatem. Concedere aliquem. Concedere sententias, numeros. Cohortes, equites, exercitus concisere.*

CONCILIABVLVM. de Diu. in Frag. Cohortatio ne circum conciliabula antecellunt.

CONCILIANDVS, *cogendus, colligendus, acquiescendus.* 1. de Orat. 143. Etiam illa cognoscitur, initio conciliandis eorum esse animos qui audirent. 4. V. 137. Offensionem & inuidiam pecuniam conciliandae causa suscipere. 12. A. 11. Mea persona ad istam pacem conciliandam minime fuit diligenda. Orat. 162. Aut enim negligenda nobis fuit voluptas audientium, aut ars eius conciliandae reperienda.

CONCILIATIO, *communio, communitas.* 1. Offic. 149. Communem totius generis hominum conciliationem & confociationem colere, tueri, seruare debemus. 4. Acad. 141. Honestum autem quod ducatur à conciliatione naturae, Zeno statuit finem esse bonorum. 2. de N. 78. Deos inter se quasi ciuili conciliatio- ne & societate esse coniunctos. 2. de Or. 216. Quae permotionis causa vehementer, vel conciliationis causa leniter aguntur, id est, beneuolentia, fauoris.

† Captatio, comparatio. pro Clu. 84. Pecuniam Staleno dedit Oppianicus ad conciliationem gratiae.

† ADIUNCT. Ciuilis, 1. de N. Communis, 1. Offic.

CONCILIATRIVLA. pro Seft. 21. Alter erat nobilitate ipsa blanda conciliatrici commendatus.

CONCILIATRIX. de N. 78. Natura blanda conciliatrix, & quasi sui lena. de Amic. 37. Virtutis opinio est conciliatrix amicitiae 1. de Leg. 27. Oratio, quae conciliatrix est humanae maxime societatis.

† ADIUNCT. Blanda, 1. de Nat. deor.

CONCILIATVS, *sedatus.* 14. Att. 14. Puero quoque hoc à me dabis, ut animum eius conciliatum reddas. || *Alter Lamb.*

† *Coactus.* 4. V. 140. Vtrum cum iudices sitis de pecunia capta & conciliata, tantam pecuniam captam negligere potestis;

CONCILIO, *acquirere, parare, comparare, reconcilio, deuincio, beneuolentiam coniungo, charitatem inter aliquos iungo, cum aliquo consuetudinem & amicitiam iungo, aliquem ad amicitiam adiungo, amicitiam cum aliquo coniungo.* || *Admonendos censui adolescentiores, ne dicat consiliare aliquem cum aliquo (ut iam sepe passim) sed inter se, vel alicui, sic enim optimi scriptores loquuntur.* Part. 53. Amplificatio est grauior quaedam affirmatio, quae motu animorum conciliat in dicendo fidem. 1. At. 2. Conciliare sibi voluntatem alicuius. 4. Fa. 13. Careo omnibus amicis, quorum beneuolentiam nobis conciliaret Resp. 3. 10. Citius veterem coniunctionem diremiffem, quam nouam conciliassem. 5. 7. Illud non dubito, quin si te mea summa erga te studia parum mihi adiunxerunt, resp. nos inter nos conciliatura coniuncturaque sit ad Octau. Cui nulla dignitas maiorum conciliafset opem potentium. pro Arch. 17.

Ergo ille corporis motu tantum amorem sibi conciliaret ab omnibus. 2. Offic. 17. Conciliare sibi animos hominum, & ad vsus suos adiungere. 1. de Fin. 52. Liberalitas, qua qui vtuntur, beneuolentiam sibi conciliant & charitatem. pro Deiot. 39. Deiotarus, quo cum mihi amicitiam resp. conciliauit, hospitium voluntas vtriusque coniunxit. 4. 142. Inuenta est ratio, quare H. S. CXX. millia vno genere conciliauit. pro Clu. 7. Si quis deus vestram mihi beneuolentiam ad audiendum conciliaret. pro Mur. 41. Magnitudo negotij conciliat gloriam. Ibid. Largitio æquitatis conciliat gratiam. 2. de Or. 207. Eumque, cui concilies hunc amorem, significes nihil ad vtilitatem suam retulisse. ibidem. 206. Namque hæc res amorem magis conciliat, illa virtutis defensio charitatem. Ibid. 182. & 200. Ea quae omnia valde beneuolentiam conciliant. Ibid. 115. Ut conciliemus nobis eos qui audiunt. Ibid. 200. Conciliare sibi beneuolentiam populi. 4. Acad. 131. Frui rebus ijs, quas primas homini natura conciliet.

† *Procurio.* 10. Fa. 27. & 1. de In. 91. Conciliare pacem inter ciues.

† *Adiungo.* de Ar. 57. Parentibus & patriæ nos primum natura conciliat, 1. Off. 50. Oratio conciliat inter se homines, coniungitque naturali quadam societate. pro S. R. 63. Feras inter se partus atque educatio & natura ipsa conciliat. 12. Fa. 23. Antonius legiones sibi conciliare pecunia cogitabat ad Brut. 7. Itaque nostra necessitudo debet conciliare te illi.

CONCILIOR, *adiungor.* 3. de Fin. 16. Simulatque natum sit animal, ipsum sibi conciliari & commendari ad se conseruandum. pro Pomp. 79. Nec Pompeij gratiam mihi per hanc causam conciliari puto. 2. de Ora. 182. Multum valet ad vincendum, animos iudicum conciliari, quàm maxime ad beneuolentiam erga Oratorem. Ibid. 122. Ordiri orationem, in quo concilietur auditor, &c. Ibid. 206. Sentimus amorem conciliari, si id velle videre, quod sit vtile ipsis, apud quos agas, defendere.

† ADVERB. Quàm maxime animos, valde beneuolentiam, 2. de Orat.

† Syntaxis. *Conciliare inuidiam, offensionem, pecuniam, pacem, fidem, beneuolentiam, charitatem sibi, alicui. Inter ciues conciliare pacem. In oratione conciliatur auditor.*

CONCILIUM, *cætus, congregatio, consilium, numerus, classis.* 2. de

Fin. 11. Quid necesse est tanquam meretricem in matronarum cætum, sic voluptatem in virtutum concilium adducere. Ibid. 77. Opiniones, quæ apud populum, quæ in omni cætu concilioque profunderæ sunt. 1. de Nat. 18. Tum Velleius fidenter sanè, &c. tanquam modò ex deorum concilio & ex Epicuri intermundijs descendisset: Audire, inquit, &c. 1. de D. 49. In deorum concilium vocari. Sal. in Cic. 3. In concilio deorum fuisse. Ibid. In concilio deorum admitti. 1. Tus. 72. Iis deuium quoddam iter est seclusum à concilio deorum, in Vat. 18. Conuocare concilium. 3. Offic. 38. Concilium pastorum. pro Dom. 74. Quoniam plebi quoque vrbanae mores, conuenticula, & quasi concilia quædam esse voluerunt. de Somn. 4. Concilia cæterisque hominum iure sociati, quæ ciuitates appellantur. de Sen. 85. Cum in illud animorum concilium cæterumque proficiscar. 2. de Leg. 31. Augures possunt concilia vel instituta dimittere, vel habita rescindere. 2. de In. 52. Hunc pater suus concilium plebis habentem de templo deduxit. 3. Q. Fr. 1. Cogito inducere dicentem

† Apollinem in concilio deorum, qualis. || 3. de Leg. 42. Quippe cui liceat concilium, simulatque intercessum turbarique ceptum sit, dimittere, quod qui permouet, cum agi nihil potest, vim quaerit. 3. Offic. 25. Itemque magis est secundum naturam, pro omnibus gentibus, si fieri possit, iuuandis aut conseruandis, maximos labores molestiasque suscipere, imitatem Herculem illum, quem hominum fama, beneficiorum memor, in concilio cælestium collocauit, quam viuere in solitudine non modò sine vllis molestiis, sed etiam in maximis voluptatibus. pro Dom. 70. Quoniam plebi quoque vrbanae maiores nostri conuenticula, & quasi concilia quædam esse voluerunt.

† ADIUNCT. Amplissimum, Postquam in Senat. Laudabile, atque Populare, 15. Fam. Priuatum, (. publicum orbis terræ. 3. de Fin. Summum, de Senec.

† Syntaxis. *Concilium plebis, virtutum, deorum, animorum. Concilium ac cætus. Conuenticula, & quasi concilia. In concilium adducere, admittere, proficisci. Concilium habere.*

CONCINNE, *pulchre, facere.* 2. de Or. 81. Hæc quidem sunt concinnè distributa, sed non peritè. 2. de Nat. 69. Concinnè vt multa Timæus. id est, facere. pro Quint. 49. Hunc rogat blandè & concinnè.

CONCINNITAS, *compositio lenis, & numerosa, concinnitudo, concordantia.* Or. 81. Collocata verba habent ornatum, si aliquid concinnitatis efficiunt. Ibid. 149. Forma ipsa concinnitasque verborum conficiat orbem suum. Ibid. 83. Illa concinnitas, quæ verborum collocationem illuminat. de Clar. 38. Vt memoriam concinnitatis suæ relinqueret. Ibid. 286. & 325. Ornata sententiarum concinnitas.

† ADIUNCT. Ornata, de Clar.

CONCINNITUDO, *concinnas.* 1. de In. 25. Exordium splendoris & festiuitatis & concinnitudinis minimum debet habere.

CONCINNO, *adorno, aptè compono.* 12. Fa. 16. Ego tamen nactus in nauigatione nostra pusillum laxamenti, concinnaui tibi munusculum ex instituto meo. 5. de Fin. 83. Vides vt hæc concinnant.

† Syntaxis. *Concinnè dicere. Concinnitas in oratione. Ornamenta concinnant.*

CONCINNVVS, & CONCINNIOR, *ornatus, numerosus, elegans, politus, facetus, aptus: nam Cinnus commissio est.* 3. Q. Fr. 1. Mihi erit curæ tectorium vt concinnum sit. de Cl. 325. Sententia non tam graues & seueræ, quam venustæ & concinnæ. Orat. 65. Sophistæ concinnas magis sententias exquirunt, quam probabiles. de Clar. 271. Concinnæ acutæque sententia. I. P. 59. Homo ad persuadendum concinnus, perfectus, politus est schola. 5. de Fin. 13. Aristo concinnus & elegans. 3. de Orat. 98. Concinna, distincta, ornata, festiua oratio. 4. ad Heren. 32. Lepida & concinna exornatio. 3. de Orat. 201. Reditus ad rem aptus & concinnus. Orat. 21. Alij in eadem ieiunitate concinniores: id est, faceti, florentes etiam, & leuiter ornati. I. P. 22. Hic autem nec tam

† concinnus helluo, nec tam musicus iacebat, &c. || 3. de Ora. 205. Verborum concinna transgressio.

† Syntaxis. *Concinnum tectorium, sententia. Homo concinnus ad persuadendum. Exornatio concinna, reditus ad rem, belluo. Elegans, aptus, & concinnus.*

CONCINNO, *simul cano, conuenio, quadro.* 5. de Fin. 83. Videtne vt hæc concinant? & herculè mirabilis est apud illos contextus rerum: respondent extrema primis, media vtrisque, omnia omnibus. 2. de Nat. 19. Omnes mundi partes inter se copinentes. * Oecon. 1. Vbi certis numeris ac pedibus velut facta conspiratione consensit atque concinuit chorus. || 1. de Nat. 16. Antiocho Stoici cum Peripateticis, re concinere videntur, vrbis discrepare. Lamb. consentire.

CONCINOR, *canor.* pro Seft. 43. Hæc tum à me tanquam facta in ipsa re generanda concinebantur. 1. Tus. 106. Hæc cum presfis & nobilibus modis concinuntur, difficile est, &c.

CONCIO, *conuentus vel multitudo hominum, corona, consiliium, scena.* 1. de Nat. 63. Libri Protogoræ in ordine combusti. 2. de Or. 242. Quid aliud fuit in quo cõcio rediret, nisi illa vultus & vocis

vocis imitatio: pro Sest. 28. Consul aduocat concionem, habet orationem talem, qualem, &c. 5. V. 185. Aduocare concionem donandi causa. de Amic. 95. Concio quæ ex imperitissimis constat. Orat. 214. Clamor concionis. 1. At. 18. Ex hac ego lege secunda concionis voluntate omnia illa tollebam, quæ, &c. pro Flac. 15. Nullam maiores nostri vim concionis esse voluerunt. Ibid. Quæ seisceret, aut quæ populus iuberet, femota concione iuberi veterarique voluerunt. Ibid. 16. Græcorum totæ resp. sedentis concionis temeritate administrantur. de Arusp. 46. Ista labeas eas habet conciones, ea miscet, ea turbat. * pro Flac. 54. Cuius lingua quasi flabella seditionis illa tum est egentium.

✠ **CONCIO** ventilata. || 6. V. 110. Præto mihi Sacerdotes Cereris cum infulus ac verbenis fuerunt, concio conuentusque ciuium, in quo ego cum loquerer, tanti fletus, gemitusque fiebant, ut acerbissimus tota vrbe luctus versari videretur. Postquam in Sen. 12. Cum vero in Circo Flaminio non à Trib. plebis consul in concionem, sed à latrone Archipirata productus esset. 4. Aca. 144. Quid me igitur Luculle in inuidiam, & tanquam in concionem vocas. pro Font. 29. Quem cum in concionem Gracchus vocari iuberet, & viator quæreret, quem Pisonem, &c. 15. At. 15. Quæ quidem promissorum eius erant *φιλόδοξα* & dignitatis meæ, ut vel in concione dicere auderem. 7. Fa. 18. Epitolum tuam quam accepi ab Arruntio conscisci innocentem, nihil enim habebat quod non vel in concione rectè legi posset. 2. de Leg. 6. 1. Honoratorum virorum laudes in concione memorantur. 8. At. 9. Næ ego istas literas in concione recitari vellem. 4. 3. Conciones turbulentæ Metelli, temerariæ Appij, furiosissimæ Publij.

✠ **Oratio ad populum.** pro Sest. 107. P. Lentulus habuit concionem de me, ad quam pop. Romani concursus est factus. || 14. A. 16. P. Apuleius doloris mei concionem habuit maximam populo Ro. vnum atque idem sentiente, &c. I. P. 34. De mea salute, P. Lentuli, Cn. Pompeij, cæterorumque principum celeberrimæ & gratissimæ conciones fuerunt. 5. Fa. 2. Atque ille me abeuntem magistratu concionis habendæ potestate priuauit. 9. 14. Legi concionem tuam, nihil illa sapientius. Antequam. 19. In concione mea nihil ponam de rebus meis gestis. 11. Fa. 14. Meæque illæ vehementes conciones, tanquam *σκιαμαχιαι* esse videntur. 2. contra Rull. 1. Eam primam habent concionem, qua gratiam beneficij vestri cum suorum laude coniungant. * pro C. Cornel. 1. Quam ego causam longè aliter prætor in concione defendi.

✠ **Suggestum.** || 4. Attic. 2. & Postquam in Sen. 11. Subito ille in concionem ascendit. 2. de Finib. 74. Quid enim mereri velis iam cum magistratum inieris, & in concionem ascenderis, ut dicas, &c.

✠ **ADIVNC.** Accurata, graues, vniuersa, de Clar. Acerbissima, cuncta, 14. Phil. pro Cai. Rab. Celeberrimæ, & grauisimæ, improbæ, præclara, in Piso. Crebræ, 1. Fam. Domestica, necessaria, pro Dom. Externa, infamissima, turbulenta, vehemens, pro Mil. Funeribus, 2. de Orat. Furiosissima, temerariæ, 4. Attic. Horribilis, perditæ, 14. Att. Infinita, 2. de Diu. Legitima, de Opt. gen. Ora. Lentæ, seditiosa, vehemens & grauis, pro Clu. Maior, 1. de Or. Malæ, secunda, *id est, Fortunata*, 2. Cont. Rull. Miferæ, non iniucunda miseris, inanis improbis, beatis non grata, bonis non grauis, 1. Att. Molestæ, tumultuosæ, 2. Fam. Multæ, magnæque, 6. Famil. Orba ab optimatibus, pro Flac. Pestifera, Sanctissima, 13. Phil. Proxima, scelerata, tota, pro Dom. Quotidianæ, turbulenta, vera, non conducta, pro P. Sestio. Sapiens, 9. Famil. Timidissima, 7. Attic. Vehemens, 1. Quint. Fra.

✠ **Syntaxis.** Concionem aduocare, habere. Concio celeberrima, gratissima. In concionem ascendere.

CONCIONANDVM. I. Tusc. 117. Quæ cum ita sint, magna tamen eloquentia est vtendum, atque ita velut superiore è loco concionandum, vt homines, &c.

CONCIUNCULA. 2. Att. 16. Quod vesticigal superest domesticum, præter vicesimam, quæ mihi videtur vna concioncula, clamore pedisse quorum nostrorum esse peritura.

CONCIONALIS. I. 13. Illa concionalis hirudo ærarij. 2. Q. Fr. 4. Clamor concionalis: *id est, concionis.*

CONCIONARIVS. Ibid. 3. Populus concionarius.

CONCIONATOR. 4. C. 9. Intellectum est, quid interest inter leuitatem concionatorum, & animum verè popularem.

CONCIONOR. concionem habeo. 9. Att. 18. Cæsar postero die in oppidum introiuit, concionatus est, inde Romam contendit. de Ar. 8. De religionibus sacris concionatus est Clodius. 2. Q. Fr. 5. Cato concionatus est, comitia haberi non siturum. 10. Fa. 31. Cum Lepidus concionaretur, atque omnibus scriberet, se consentire cum Antonio. 5. Tusc. 59. Idemque cum in communibus suggestis consistere non auderet, concionari ex turri alta solebat. || 12. 22. At etiam de te concionatur: nec impunè, nam sentiet quos lacefferit.

✠ **ADVERB.** Impunè, 12. Fam. Sordidè, 15. Att.

* **CONCIPENDVS.** Hortens. Literis talibusque doctrinis antè excoli animos, & ad sapientiam concipiendam imbui & præparari decet. || 5. de Fin. 64. Nos ad Idæa sacra concipièda virum optimum delegimus.

CONCIPENS, excipiens. 2. de N. 81. Semen incidens in concipientem comprehendentemque naturam.

CONCIPIO, cum ad semen, & ad generandum proprie pertinet. *significat comprehendendo, colligo, accipio, imbibio.* 2. de N. 26. Omnia que terra concipiat femina, temperatione caloris oriri & augete. 2. de Diu. 49. Vtrum igitur cum conceperit mula, an cum peperit, ostentum est: pro Clu. 33. Vt id quod conceperat, seruetur, vt saluum parere posset.

✠ **Suscipio.** 1. Offic. 123. Ipsa senectus concipit dedecus. 2. de Diu. 81. Imbecilli animi superstitiosa ista facile concipiunt. 2. de Or. 190. Nulla materia, nisi admoto igni, ignem concipere potest.

✠ **Exprimo.** 2. Q. Fr. 14. Concipere vadimonium.

✠ **Nosco, intelligo, assequor, cogito.** 3. Off. 107. Quod ita iuratum est, vt mens conciperet fieri oportere, id obseruandum est. 1. de Leg. 59. Principio quasi adumbratas quasdam intelligentias animo ac mente concipimus.

✠ **Admitto, patro, experior, percipio.** 1. Tusc. 72. Qui in repub. violanda fraudes inexpirabiles conceperunt. 2. C. 7. Concipere scelus. 3. V. 9. Non iste maius in sese scelus concepit, cum fama spoliaret, &c. quam ij, si qui istum, &c. sententia sua liberauerint. pro Syl. 16. Quod flagitium non cum Antonio conceperit. 1. de N. 66. Ita necesse fuit, aut hæc flagitia animo concipere, aut, &c. 7. V. 72. Concipere furorem ex maleficio. 3. de Leg. 32. Concipere vitium. 6. V. 101. Concipere, magnam cupiditatem auribus: *id est, ex auditu.*

CONCIPIOR, exprimo, pronuncior. 3. Offic. 108. Quod ex animi tui sententia iuraueris, sicut verbis concipitur more nostro, id non facere peritium est.

Excipior, attrahor. 2. de N. 138. Animæ pars redditur respirando, pars concipitur parte quadam quam ventriculum appellant.

CONCEPTVS, excogitatus, fetus, occultatus. pro Syl. 67. Furor biennio antè conceptus erupit in meo consulatu. Postquam ad Quir. 1. Odium in aliquem conceptum tamdiu continere, de Ar. 55. Verumtamen nocturnis vigiliis iustitium illud conceptum ac meditaturn est. 4. Tusc. 21. Discordia, ira acerbior intimo odio & corde concepta. 1. 96. Cum iam in præcordiis conceptam mortem contineret.

✠ **Verè genitus.** pro Clu. 31. Vt vnà & illa, & quod erat ex fratre conceptum, necaretur. 2. de Diu. 68. Itane censet antè coronam extitisse, quam herbarum conceptum esse semen?

✠ **Translatio nutritus.** pro Mur. 84. Hoc quod conceptum resp. periculum parturit, consilio discutiatur.

✠ **Acquisitus.** 3. de N. 91. Is non à deo immisum dolorem, sed conceptum à seipso continebat.

✠ **Percipus.** Antequam. 1. Si liberum conceptam dulcedinem animo inclusam continetis. 2. de Fin. 6. Voluptas animo concepta atque comprehensa.

✠ **Obiectus.** 2. V. 49. Vos aliquot iam per annos conceptam hæc ordini turpitudinem atque infamiam delere potuistis.

✠ **Contractus.** pro S. R. 66. Sanguis paternus, ex quo si qua macula concepta est, laui non potest. *alias, elui.*

✠ **Excogitatus.** 6. V. 72. Magno scelere concepto.

✠ **ADVERB.** Firmè animo, 2. de Fin. Iamdiu, postquam ad Quir.

✠ **Syntaxis.** *Natura, id est, terra concipiens & comprehendens. Concipere ignem. Animo, mentèque concipere. Scelus, furorem concipere. Conceptum & comprehensum animo. Concepta macula, turpitud.*

CONCISIO. in Part. 19. Concisione verborum.

CONCISVS, minutus, breuis, angustus. 2. de Orat. 61. Philosophi angustis & concisis disputationibus illigati. Ibid. 27. Quamquam hoc ipsum imus, &c. concisum est. 3. de Orat. 200. Distinctè concisa breuitas. Orat. 159. Concisum non concæsum. Ibid. 40. Thrasymachus minutis numeris concisus. de Cl. 66. Concisæ sententiæ, & interdum non satis apertæ cum breuitate, tum nimio acumine. * *Participium vide supra post, CONEIDO.*

✠ **Syntaxis.** *Concisa disputatio, breuitas, homo, sententia.*

CONCITATIO, motus, commotio. 1. Q. Fr. 1. Vehementes animi concitationes. 5. Tusc. 48. Concitatio animi, quam perturbationem voco.

✠ **Tumultus.** de Cl. 56. Plebis cõcitatione & seditione nunciata.

✠ **Inflatus, inflatus.** 1. de Diu. 34. Concitatione quadam animi aut soluto liberòque motu futura præsentire. Ibid. 80. Atque etiam illa concitatio declarat, vim in animis esse diuinam. 2. 27. Concitatio mentis.

✠ **ADIVNC.** Graues, 5. Tusc. Popularis, pro Sest. Vehementes, 1. Q. Fr.

CONCITATOR. pro Dom. 11. Seditionis stimulator & concitator tu fuisti. Ibid. 13. Clodius concitator tabernariorum.

CONCITATVS, & **CONCITATOR,** commotus, permotus, impulsus. de Somn. 12. Conuersio cæli concitator. pro Mur. 65. Ac te ipsum & animi quodam impetu concitatum, & vi nature atque ingenij elatum iam visus flectet, dies leniet, ætas mitigabit. 1. de Orat. 204. Si quis esset satis concitatus cohortatione sua ad studium cognoscendæ veritatis. de Cla. 306. Admirabili quodam ad philosophandum studio concitatus. || pro Dom. 54. Conscribebas palam non modò liberos, sed etiam seruos ex omnibus

Æs alienum tibi crederet. 2. C. 20. In magnum æs alienum incidi. 6. V. 11. Habes æs alienum. Et alibi. Magnum & graue æs alienum. 1. Qu. F. 1. Contrahere nouum æs alienum. 12. At. Ex quibus mihi etiam æs alienum faciendum puto. 2. C. 21. Partim etiam sumptibus in vetere ære alieno vacillant. pro Syl. 56. Prædiis venditis, æs alienum eiusdem dissolutum. 2. C. 4. Alicuius æs alienum contractum in popinam. pro Syll. 58. Cuius æs alienum non libidine, sed negocij gerendi studio contractum est. * Horrenf. Si æra singula probasti. 7. V. 33. Ære dirutus est: id est, euerfus, victus, ære alieno obstrictus. 14. At. 20. Præsertim cum se in maximo ære alieno Faberij manu liberarit, & opem ab eo petierit, &c. 15. Fa. 4. Multas ciuitates acerbissimis tributis, & grauissimis vfuris, & falso ære alieno liberaui. 13. At. 4. Quid vis igitur inquam: æs alienum? 6. 2. Multa: ciuitates omni ære alieno liberata, multa valde leuata sunt. ibid. His ego duobus generibus facultatē ad se ære alieno liberandas aut leuandas dedi. ¶ *Leges in æs incisa.* 12. Fa. 1. Cuius æra refrigere debebamus, eius etiam chirographa defendimus.

† ADIVNCT. Alienum, (C. suum. pro Q. Rosc. Circumforaneum, 2. Attic. AES ALIENVM fallum, 15. Fam. Magnum, 1. Famil. Maximum. 7. Famil. Magnum, graue, nouum, vetus, 1. ad Qu. Fr.

¶ Syntaxis. *Natura æris commutabilis. Leges in æs incidere. In ære alicuius esse. In ære alieno nullo esse. Alienum as suscipere. Alieno ære amicos obstringere. Obvui, opprimi alieno ære. Donatum as alienum alicui. Alieno ære liberari. Liberare se ære alieno. Crescit illi alienum as. Faciendum est alienum as. In alienum as incidere. Æs alienum dissoluere. Contractum as alienum.*

ÆSCHINES, Demosthenis amulus. 1. de Orat. 45. Æschines Academicus. Orat. 26. & 27. Æschines Demosthenis orationem vt putidam reprehendit. Brut. 35. Æschines Demostheni proximus. 3. Tusc. 63. Itaque & Æschines in Demosthenem inuehitur, quod is septimo die post filia mortem hostias immolasset. vide orationem Æschinis inuestruam in Demosthenē 2. de Ora. 94. Æschines & Hyperides inter se dissimillimi. 1. de Orat. 94. Æschines orator, Isocratis discipulus. 3. de Orat. 211. Æschines Rhodi, quod propter ignominiam iudicij se contulerat, suam & Demosthenis orationem recitauit. de Opt. genere, 14. Conuertri ex Atticis duorum eloquentissimorum nobilissimas orationes inter se contrarias, Æschines, Demosthenisque. Brut. 32. 5. Æschines Milesij genus dicendi. 3. de Orat. 25. Æschinis oratio sonitum plurimum habuit. 3. de Or. 211. Æschinis testimonium de Demosthenis actione. Orat. 27. Æschini, ne Demosthenes quidem videtur Atticē dicere. Ora. 11. Inter Æschinem & Demosthenem causā inimicitiarum || 1. de Inuent. 5. 1. Velut apud Socraticum Æschinem demonstrat Sophocles. de Opt. gen. 17. Æschines tanquam Æserinus non spurius homo, sed doctus & acer.

ÆSCHYLVS, Poeta. 3. de Or. 24. Brut. 32. 5. 2. Tusc. 23. ÆSCVLAPVS, 3. de N. 57. & 83. Æsculapij multi fuerunt.

ÆSERNI A, oppidum. At. || lib. 8. ep. 15. ÆSERINVS, de Op. 17. Æschines tanquam Æserinus, vt ait Lucilius, cum Placideiano hic componitur. 3. Qu. F. 4. Si cum Æserino Samnite Pacideianus comparandus videretur.

ÆSOPVS, 1. de Orat. 259. Æsopus histrio. || 3. ad Her. 3. 4. 4. Tusc. 54. Num aut egisse vnquam iratum Æsopum, aut scripsisse existimamus. Accium. 1. de Diu. 80. Vidi in Æsopo familiari tuo tantum ardorem, vultum atque motuum, vt cum vis quædam abstraxisset a sensu mentis videretur. 1. 114. Non sæpe (puta, sumebat) Æsopus, Aiace.

ÆSTAS, anni pars seruentior, æstiuum tempus. 1. de Di. 94. Arabes campos & montes hyeme & æstate peragrantes, &c. de Senect. 46. Refrigeratio in æstate & vicissim hyeme aut sol, aut ignis hybernus. * Oecon. 3. Cum verò affecta iā propē æstate vasas * Sole mitescere tempus est. || 7. V. 79. Nā æstate summa quo tempore ceteri prætores obire prouinciam cæperunt. ibidem 29.

† ADIVNCT. Summa, 7. Ver. Affecta, 3. Oecon.

ÆSTIFER, ex æstu incendens, ardens. in Arat. Æstiferos validis erumpit flarib. ignes. & ibid. Æstifer cancer.

ÆSTIMABILIS, 3. de Fi. 20. Æstimabile est quod pondus aliquod habeat dignum æstimatione. (Inæstimabile.)

ÆSTIMATIO, precij iudicium, inpositio precij. 4. V. 131. In censu habendo potestas omnis æstimationis habendæ Censori permittitur, & item Parad. 6. Non æstimatione census, sed victu atque vultu terminatur pecuniæ modus. 13. Fa. 8. A. M. Laberio C. Albinus pradia in æstimationem accepit. 1. Qu. F. 1. Non est tibi his solis vtendum æstimationib. ac iudicij. pro Cl. 116. Æstimatione litis non est iudicium. 3. de Fin. 34. Nam cum æstimatione, quæ æstia dicitur, neque in bonis numerata sit. & ibidem. Dignum æstimatione, quam ille æstia vocat. * 12. At. 25. Mihi & res & conditio placet, sed ita, vt numerato malim quam æstimatione, scilicet, emere || 5. V. 189. Vt intelligas non æstimatione, neque externis denarijs pendere crimen: sed ex coactione annonæ, atque æstimationis. 3. V. 95. Æstimator Siciliensis. 5. V. 113. Æstimator frumenti. ibidem 214. 215.

† ADIVNCTA. Aequa, optima, non modò non incommoda, sed etiam grata, Remissior, tolerabilis, 5. Ver. Communis, 4. Ver. Mediocris, propria, 3. de Finib.

¶ Syntaxis. Æstimationem habere. Æstimator census. Pradia in æstimationem accipere. Litis æstimatio non est iudicium.

ÆSTIMANDVS, 2. Off. 82. Præficere aliquem æstimandis possessionibus. || In Piso. 86. Frumentum æstimandum.

ÆSTIMATOR, iudex. I. P. 86. Vnus tu dominus, vnus æstimator frumenti omnis per triennium fuiti. Parad. 6. Callidi rerum æstimator, prata & areas quasdam magno æstimator. pro Mar. 15. Nemo erit tam iniustus rerum æstimator, qui dubitet, &c. Orat. 141. Quis tandem id iustus rerum æstimator reprehenderit?

† ADIVNCT. Acerimus, de Clar. Aequus, æquissimus, 3. de Finib. Iniustus, pro Mar. Iustus, Orat. Callidi, in Parad.

ÆSTIMATORVS, 7. V. 23. Deinde crimen sine accusatore, sententia sine consilio, damnatio sine defensione, æstimator. Lamb. legur, æstimate. harum rerum nomina precia. 3. V. 99. Illarum ratione ex ea face legationis illa sunt omnia, quæ Dolabella necessario sunt æstimator.

ÆSTIMO, æstimationem habeo.

¶ De re venali, aut bonis. 5. V. 188. Senatus quaternis H-S, tritici modium æstimator. pro Cl. 116. Æstimator litem. pro Dom. 115. Is domum emit propē dimidio carius, quam æstimator. 2. de Fin. 55. Magni æstimator pecuniam. 10. Fa. 4. Æstimator aliquam rem carius. 3. V. 215. Eodem tempore Antonius tribus denarijs æstimator post messem. 3. Fa. 9. Quanti me illud æstimator putas. 7. V. 23. Deinde hæc expedite & æstimator pecunia. ibidem 24. Hæc pecunia æstimatori non queunt. * pro M. Scäu. Domum plurius quam te, quam fortunas tuas æstimator.

¶ Iudico, existimo, magni vel parui facio pro Qu. Rosc. 28. Nemo illum ex trunco corporis spectabat, sed ex artificio comico æstimator. Postq. in Sen. 14. Expudent atque æstimator voluptates. Brut. 16. Valdè carè æstimator tot annos, quos ista ætas recipit, si, &c. 3. Tusc. 20. Tantisper hoc magni æstimator. 4. Fa. 5. Animus callere iam debet, atque omnia minoris æstimator. 1. At. 6. Hoc si quanti æstimator sciam, tum quid mihi elaborandum sit, scire possim. 3. de Fin. 11. Ne ego istam gloriosam virtutē non magno æstimator putem. 7. At. 15. Is autoritatem suam quam magni æstimator. pro Qu. Rosc. Vulgus ex veritate pauca, ex opinione multa æstimator. Parad. 6. Si callidi rerum æstimator, prata & areas quasdam magni æstimator, quod ei generi possessionum minimè quasi noceri potest. quanti est æstimator virtus: 1. Tusc. 15. Me esse mortuum nihili æstimator. 4. de Fin. 62. Valitudinem, quia sit, non nihilo æstimator. 2. de Fin. 91. Nisi voluptatem tanti æstimator. in Sal. 10. Tanti me fugacem hi æstimator. 4. At. 1. Superficiem Coss. ex S. C. æstimator. pro Qu. Rosc. 29. Vulgus ex veritate pauca, ex opinione multa æstimator. de Vn. 24. Æstimator vel existimator. 1. de Leg. 1. Silenna omnes adhuc scriptores, nisi qui fortè nondum ediderunt, de quibus æstimator non possumus, facile superauit. || existimator, legit Lamb.

¶ Æstimator lites quoque princeps Latina eloquentia, ceteriq. eius atatis auctores, dixerunt, quod hodie barbarè Taxare damna multi æstimator. lites autem æstimator (teste Budæo) dicebantur pecunia multatitia & nuptaria sententia Quod iuris Auctores. Quanti inter est actoris appellant. 6. V. 22. Quo damnato tum cum seueria iudicia fiebant, H-S. xv 111. millibus lis æstimator est. pro C. Rab. 9. In litibus autem æstimator nemo appellatur, nisi ex testium dictis. 8. Fa. 8. Mittit in consilium eisdem illos qui litem æstimator iudices. pro Clu. 116. In litibus æstimator fere iudices, aut quod sibi eum quem semel condemnarunt inimicum putant esse, si qua in eum lis capitis illata est non admittunt, aut quod fe perfunctos iam esse arbitrantur, cum de reo iudicantur negligentius audiunt. 7. V. 127. Non ex litibus æstimator tuis pecuniam domum, sed ex tua calamitate cineri atque ossibus filij sui solatium aliquod vult reportare. pro Clu. 115. P. Septimio Scæuolæ litem eo nomine esse æstimator.

ÆSTIMORIAM aperta potestas. Parad. 5. Quæ seruitus est, si hæc libertas æstimator potest, aliàs, existimator.

† ADVERB. Cariùs, 10. Fam. Carè, 16. ad Brut. Largè, liberaliter, 5. Ver. Necessariò nomina, 3. Ver. Senere lites, pro Mur. Tentissimè argentum, 6. Ver. Valdè illiberaliter, 4. Attic.

¶ Syntaxis. Æstimatoribus possessionibus præfectus. Frumenti æstimator iustus. Æstimator lites, magni pecuniam. Quanti æstimator pecunia æstimator. Expedere, ac æstimator voluptates. Carè, valdè carè æstimator annos. Magno, & magni æstimator. Se esse mortuum nihil æstimator. Ex veritate, non ex opinione æstimator. De alienis æstimator, id est, serue iudicium.

ÆSTIVA, loca sunt, in quibus æstatis ardorem vitantes, bestias aut milites continent. (Hyberna 2. Fa. 13. Mihi erat in animo cum prima æstiva attingerem, militaremque rem collocassem, decedere ex Senatû consulu. 7. 14. Sin æstiuorum timor te debilitat, aliquid excogitat. 5. At. 17. Cicerones nostros Deiotarus filius secum in regnum, dum in æstivis nos essemus. 7. V. 95.

Ac primò ad illa æstiuæ prætoris accedunt. I.P. 97. Nulla trinis æstiuæ gratulatio.

¶ Syntaxis. *Attingere æstiuæ. In æstiuæ esse.*

ÆSTIVVS, qui ad æstiuæ pertinet. 5. At. 14. Erat mihi in animo rectè proficisci ad exercitum, æstiuos menses reliquos rei militari dare. 7. V. 80. Hic dies æstiuos sexaginta prætor populi Rom. sic vixit, vt, & 3. Q. F. I. Locus æstiuus bonus. Q. Frar. lib. 1. Vnus æstiuus dies.

¶ Syntaxis. *Dare dies æstiuos rei militari.*

ÆSTIVANDVS. 2. Tuf. 34. Esuriendo, sitiendo, algendo, æstiuando. ÆSTIVANS, furens. de Arusp. 2. Ille exanguis atque æstiuans, se è curia repente proripuit. pro Flac. 47. Hunc æstiuantem & tergiuerstantem iudicio ille prosequitur. || de Fat. 15. Hoc loco Chryssippus æstiuans falli sperat Chaldæos.

ÆSTIVO, ardeo, ferueo, angor, irascor, tangor, vexor. (Algeo. 4. V. 74. Itaque æstiuabat dubitatione, versabat se in vtranque partem. 7. Famil. 18. Sed magis vt desiderio nostri te æstiuare putarem. 4. Acad. 70. Sic ille cum æstiuaret, vmbra securus est. 4. V. 55. Quod vbi auditum est, æstiuare illi qui dederant pecuniam.

† ADVERB. Planè, ad Brut.

¶ Syntaxis. *Æstiuare corpore, absolute. Æstiuare dubitatione, alicuius desiderio. Exanguis, ac æstiuans. Æstiuant qui dederunt pecuniam.*

ÆSTIVOSVS, æstu, calorèque plenus. 5. At. 14. Nunc iter conficiendam æstiuosa & puluerulenta via.

ÆSTIVS, propriè feruor, agitatio fluctuum. 2. de Nat. 19. Æstus maritimos ortu aut obitu lunæ commoueri. 2. de Diu. 34. Quid de fretis & æstibus marinis plura dicam? 2. de Nat. 132. Æstus maritimi multum accedentes & recedentes. 1. C. 31. Cum æstu febrique iactantur. 3. de Orat. 155. Feruet æstu pelagus.

¶ Translatione, vis, vehementia. 2. de Leg. 9. Ne æstus nos consuetudinis absorbeat, & ad fermonis morem vsitati trahat. de Cl. 281. Sed hunc quoque absorbit æstus quidam gloriæ. 3. de Orat. 143. Repente te quasi quidam æstus ingenij tui procul à terra abripuit, atque in altum à conspectu penè omnium abstraxit.

† ADIVCTA. Marini, 2. de Diu. Maritimi, 1. de Nat. Magnus, 2. Tuscul.

¶ Syntaxis. *Via puluerulenta, & æstiuosa. Æstus maritimi commouentur, accedentes ac recedentes. Æstu ac febris iactari. Pelagus æstu feruens. Consuetudinis æstus absorbet aliquos. Sic æstus gloria. Ingenij æstus.*

ÆTAS, vniuersale, vel antiquum, vel præsens tempus. de Clar. 74. Atricus me inflammat studio illustrium hominum ætates & tempora persequendi. 5. Tusc. 7. Heroicis etiam ætatibus Vlysses & Nestorem accepimus & fuisse & habitos esse sapientes. 14. At. 12. Ætatibus nostris aliena res. 2. de Nat. d. 5. Vnà cum sæculis, ætatibusque hominum. * Hortens. Recens hæc quidem ætas.

¶ Particulare, ac certum humana vitæ tempus: quod varium est. 1. Off. 12. Ætas iniens maximè à libidinibus arcenda est, exercendaque in labore, patientiæque & animi & corporis. 3. Tusc. 61. Ætas acta honestè & splendide tantam affert consolationem, vt eos qui ita vixerint, aut non tangat ægritudo, aut perleuiter pungat animi dolor. de Senect. 62. Non cani, non rugæ repetè authoritatem arripere possunt: sed honestè acta superior ætas fructus capit authoritatis extremos. ad Brut. 2. De me possum idem quod Plautinus pater in Trinummo;

Mihi quidem ætas acta fermè est, tua isthuc refert maximè.

pro Qu. 99. Propè iam acta ætas decursaque. ad Brut. 18. Videtur enim esse indoles: sed flexibilis ætas, multique ad deprauandum parati. 7. Fam. Ætas & ambitio hortabantur. pro C. Rab. 26. Huic quidem afferet aliquam deprecationem periculi ætas illa, qua tum fuit. || 5. Tusc. 62. Ijs enim adolescens improvida ætate irretierat erratis. Orat. 39. Quorum ætas in eorum tempora, quos nominavi, incidit. 5. de Fin. 43. Ætas infirma. 2. Fa. 1. Quare hoc animo in nos esse debetis vt ætas nostra iam ingrauescens, in amore atque in adolescentia tua conquiescat. 4. ad Heren. 26. Ætas maturissima. de Senect. 48. Ætas media, & ætas extrema. pro Planc. 59. Ætas non est ad præcepta. 10. Fa. 3. Ætas optima. 11. 28. Ætas præcipitata. de Sen. 5. Præterita enim ætas, quamuis longa, cum effluxisset, nulla consolatione permulcere posset stultam senectutem. 1. Tuscul. 94. Ætas prouecta & decrepita. de Senect. 39. Ita sensum sine sensu ætas senescit; nec subito frangitur, sed diuturnitate extinguitur. post Red. ad Quiri. 6. Ætas spectata. 11. 39. Nihil enim semper oret: ætas succedit ætati. 1. Tuscul. Ætas volat. Cat. 13. Ætatis quietè & purè & eleganter actæ placida ac lenis est senectus. de Senect. 33. Vt enim infirmitas puerorum & ferocitas iuuenum, & grauitas iam constantis ætatis: sic senectutis maturitas naturale quiddam habet, quod suo tempore percipi debeat. pro Ros. Comædo. 44. Quum illis exactæ ætatis seuerissimè fructum, quem meruerunt, retribuam. de Senect. 33. Cursus est certus ætatis, & via vna naturæ, eaque simplex: suaque cuique parti ætatis tempestiuitas est data. 16. Fam. 21. Ciceronis filij, ætatis meæ errata. de Sen. 64. Quæ

sunt igitur voluptates corporum cum authoritatis præmijs comparandæ? quibus qui splendide vsi sunt, ij mihi videntur fabulam ætatis pregerisse, nec tanquam in exercitatu histriones in extremo actu corruisse. de Senect. 45. Epulabar igitur cum sodalibus omninò modicè, sed erat tamen quidam fetuor ætatis: qua progrediente, omnia fiunt etiam in dies mitiora. 1. de Orat. 1. Si infinitus rerum forensium labor, ætatis flexu constitisset. 7. V. 63. Si qui senes aut deformes erant, eos in hostium numero ducit: qui aliquid formæ, ætatis, artificijque habebant, abducit omnes. 3. V. 66. Homo qui & summa grauitate, & iam id ætatis & parens esset obstupuit hominis improbi dicto. 4. V. 37. Author est, vt quam primùm agere incipiant, hominèque id ætatis minimè litigiosum quam tumultuosissimè adorianur. 1. de Orat. 207. Quoniam id nobis Antoni hominibus id ætatis oneris ab horum adolescentium studijs imponitur, &c. 4. At. 15. Hominem id ætatis in tam longo sermone retinisset. ad Thoranium. 6. Fam. 20. Ita viximus, & id ætatis iam sumus vt omnia quæ non nostra culpa nobis accidant, fortiter ferre debeamus. de Cl. 258. Ætatis illius ista fuit laus. 2. de Di. 88. Anchialum & Cassandrum summos astrologos illius ætatis, qua erat ipse. ad Brutum, Ætatis imbecillitas non potuerit grauitatem rerum sustinere. 4. Acad. de Democrito, Quis hunc philosophum non anteponit Cleanthi, Chryssippo, reliquisque inferioris ætatis? 16. Att. 5. Ætatis infirmitas. 1. Off. 122. Incuntis ætatis inscitia, senum constituenda & regenda est prudentia. 4. Fam. 4. Ætatis maturitas abest. 2. V. 35. Ætatis nerui. de Sen. 86. Senectus autem peractio ætatis est, tanquam fabulæ. 1. de Or. 254. Solet idem Roscius dicere, se quò plus sibi ætatis accederet, eò tardiores tibicinis modos & cantus remissiores esse facturum. pro Sex. Rosc. 149. Qui si iam satis ætatis atque roboris haberet, ipse pro Roscio diceret. de Sen. 60. de Valerio Coruino, Itaque quantum spatium ætatis maiores nostrij ad senectutis initium esse voluerunt, tantus illi cursus honorum fuit. Ibid. 20. Temeritas est videlicet florentis ætatis, prudentia senectutis. Ibid. 69. Breue tempus ætatis satis est longum ad bene honestèque viuendum. in Vat. 11. Atque illud tenebrosissimum tempus inuentis ætatis tux patiar latere. 3. ad Q. Fr. 5. Angor, mi suauissimè frater, tanger, nullam esse temp. nulla iudicia: nostrumque hoc tempus ætatis, quod in illa autoritate Senatoria florere debet, aut forensi labore iactari, aut domesticis literis sustentari. pro, atas hæc nostra. de Sen. 2. Numquam satis laudari dignè poterit philosophia: cui qui pareat, omne tempus ætatis sine molestia possit degere. 2. de Fin. 87. Neque expectat vltimum tempus ætatis. 2. de Fin. 88. Cum enim summum bonum in voluptate ponat, negat infinito tempore ætatis voluptatem fieri maiorem, quam finito atque modico. 4. Acad. 8. Ætatis tempore infirmissimo. pro Cl. 51. Collegi me aliquando, & ita constitui, fortiter esse agendum: illi ætati, qua tum eram, solere laudi dari, etiam si in minus firmis causis hominum periculum non defuissem. 5. Tusc. 77. In India, qui sapientes habentur, nudi ætatem agunt. 2. de Leg. 3. Hic fere ætatè egit in literis. ad Brut. 172. de Theophr. Tulisse cum molestè, se non effugere hospitis speciem, cum ætatè ageret Athenis, optimèque loqueretur. 4. Fa. 5. Agere ætatè cum aliquo. 1. Off. 2. Quoniam in eo studio ætatem consumpsi. 5. A. 47. Legibus annalibus cum grandiore ætatem ad Consulatum constituiebant, adolescentiæ temeritatem verebantur. 1. de Leg. 53. Vt nollet ætatem in litibus conterere. 1. de Fin. 118. Degere omnem ætatem sine dolore. 4. Fa. 5. Quid autem fuit, quod illam hoc tēpore ad viuendum magnoperè inuitare posset: quæ res? quæ spes? quod animi solatiū: vt cum aliquo adolescente primario coniuncta, ætatem ageret? 13. 29. Vt primum per ætatem iudicium facere potueris: id est, ætatis progressu, & atate permitte. e. de Sen. 6. Quibus facillimè rationib. ingrauescentè ætatem ferre possumus. 7. Imperatorem liberalissimum, ætatem opportunissimam, commendationem certè singularem habes. v. e. comodissimum, & qua munis publicis adhuc probè vacare possit. 16. Att. 7. Sed hanc ætatem abesse lōgè à sepulchro negant oportere. de Sen. 82. Nonne melius multò fuisset, ociosam ætatè & quietam sine vilo aut labore aut contentione traducere? de Sen. 31. De Nestore dictum, qui secundū poetas, trecentos annos vixit. Tertiam iam. n. ætatè hominū viuebat. pro Q. 99. Quam honestatè in iudiciū tuum propè acta iam ætate decursa; attulit. 6. V. 95. Affecta iam ætate Mutius. de Sen. 64. Multa in nostro collegio præclara sunt: sed hoc in primis, quod vt quisque ætate antecellit, ita sententia principatum tenet. 1. Tusc. 5. Nam Galbam, Aphricanū, Lælium, doctos fuisse traditum est: studiosum autem, qui ijs ætate antebat, Catonem. 2. c. 20. Tertij genus est ætate iam confectum. de Sen. 47. Bene Sophocles, cum ex eo quidam iam confecta ætate quæreret, vteretur rebus Veneris, Dij meliora, inquit. ad Octa. Ætate & vulnerib. cōfecti. 10. Fa. 3. Ego Placcè necessitudinem cōstitutam habui cum domo vestra, antè aliquantò quam natus es, amorem autem erga te ab ineunte pueritia tua, confirmata iam ætate familiaritatem cum studio meo, tum iudicio

tuo constitutam. 8. 13. Cætera ætate iam sunt decursa. de Sen. 66. M. quidem Valerium Coruinum accepimus ad centesimum annum vitam produxisse, cum esset exacta iam ætas in agris, colque coleret. 7. V. 12. 7. Hic iam grandis natu Eubulida, tantum exacta ætate, laboris itinerisque suscepit, & c. pro Cæl. 43. Ac multi, & nostra & patrum maiorumque memoria, summi homines & clarissimi ciues fuerunt: quorum cum adolescentiæ cupiditates deseruissent, eximia virtutes firmata iam ætate extiterunt. 4. Acad. 4. Ætate inuente. 5. P. 47. C. Cæsar inuente ætate docuit ab excellenti eximiaque virtute progressus ætate expectari non oportere. in Brut. 1. 5. 1. Nam & ipsæ exercitationibus, inuente ætate finimus. 1. de Or. 97. Qui ab inuente ætate incensus esset studio vtriusque vestrum || 5. Phil. 48. Quæ est ætas nostris legibus decem annis minus quam consularis. 11. Fa. 18. Matij, Ætate præcipitata commutem, quod adolefcens præstiti. 1. Q. F. 1. Dignitate & ætate præstat illi. de Sen. 50. Liuius vsque ad adolescentiam meam processit ætate. de Sen. 21. Themistocles omnium ciuium nomina perceperat. Num igitur censetur eum, cum ætate processisset, qui Aristides esset Lyfimachum salutare solitum: in Or. 176. Horum vterque Isocradem ætate præcurrit; h. e. Isocrate maior natu fuit. de Sen. 33. Nisi forte adolefcens pueritiam, paulum ætate progressi, adolefcentiam debeat requirere. in Br. 129. Fimbria temporibus, ipsædem ferè, sed longius ætate prouectus, habitus est sanè luculentus patronus. 1. Tuf. 94. Ætate prouecta moti. 2. de Diu. 5. Equidem ex his etiam fructum capio laboris mei, qui iam ætate prouecti in nostris libris acquiescunt. 1. de Inu. 35. Ætate puer. 5. A. 43. Is adolefcens subuenit Reip. sed ætate multo robustior. de Am. 76. Omnino amicitia corroboratis iam confirmatisque & ingenijs & ætatibus, iudicandæ sunt. Cato, 72. Omnium ætatum certus est terminus, senectutis autem nullus est. de Sen. 76. Vt superiorum ætatum studia occidunt, sic occidunt etiam senectutis. 5. de Fin. 57. Vt eos in rebus quaerendis explicandisque naturis, ætates contere videamus. 1. de Orat. 219. Quo in studio hominum quoque ingeniosissimorum ociosissimorumque totas ætates videmus esse contritas. * de Clar. 81. Quo tempore ætas nostra perfuncta rebus amplissimis tanquam in portum confugere debet. pro Qu. Gall. Quoru ætates non annis, sed seculis, scimus esse distinctas. pro M. Cæl. 44. Vitiu vètris & gutturis nõ modò nõ minuit ætas hominibus, sed etiã auget.

† A D I V N C. Beata, 1. de Nat. Bona, beator, breuior, constans, decrepita, extrema, grauis, media, ociosa, quæta, prouecta & decrepita, superiores, de Senec. Certa, dispar rerum, superior, de Clar. Exacta, demensque, ad O. Grandior, 2. de Orat. Totæ, 1. de Orat. Horribilis, Ep. ad Brut. Improuida, Heroica, 2. Tuf. Infirma, 5. de Fin. Ingrauescens, 4. Fa. Optimum, 7. Fam. Optima, 1. Fam. Integra, pro Clu. Integerima, prima, pro Cæl. Longa, 2. de Diu. Longissima, 1. Tuf. Longinqua, 3. Tuf. Lubrica atque incerta, 7. Ver. Puerilis, pro Arch. Reliqua, in Salust. Dispar, 1. Offic. Sempiterna, 1. de Nat.

† Syntaxis. *Ætates ac tempora. Ætates ac secula hominum. Iniens ætas. Ætatem agere. Ætas incidit in hæc tempora. Ætatis omne tempus. Ætatem consumere, cõterere, gerere, degere. Ætate præstare, antecellere. Consecutus ætate. Præcurrere, progredi, proeui. Ætate puer. Procedere vsque ad nos ætate aliquem. Ætas heroica. Ætas honestè, purè, quietè, elegantè acta. Itè infirma, ingrauescens, maturissima, media, extrema, optima, præcipitata, prouecta, decrepita, spectata, florens, ociosa, quæta, opportunissima, affecta, firmata, confirmata. Ætatis infirmitas, infirmitas, maturitas, neuus. Homo id ætatis: id est hæc ætas.*

† T A T V L A. tenera ætas. de Ar. 42. Qui primam illam suam ætatulam ad scurrarum locupletum libidines detulit. 5. de Fin. 55. In primis puerorum ætatulis.

† T E R N I T A S. tempus sine carens, immortalitas. 2. de Diu. 19. Nihil fieri, quod non ab omni æternitate certum fuerit esse futurum rato tempore. 1. de Nat. 21. Æternitas, quam nulla temporis circumscriptio metiebatur. 1. de Inuen. 39. Tempus est pars æternitatis. 1. de Nat. 115. Deum in omni æternitate nihil aliud cogitantem, nisi, & c. 3. 14. Quod semper ex omni æternitate verum fuerit, id esse fatum. de Fato. 26. Nisi ex æternitate causa causam ferens, hoc erit effectura. Ibid. 33. Ea verò esse ex æternitate dicunt. 1. de Diu. 25. Diuinitio est ab omni æternitate repetita. Ibid. 125. Ea est ex omni æternitate fluens veritas. 2. 19. Quæ, siant ex omni æternitate, definita esse fataliter. Topic. 59. Causæ ex æternitate pendentes. de Vniuer. 5. Quod immutabili æternitate continetur. de Fat. 21. Si alterum ex æternitate verum sit. 2. de Fin. 88. Cur ita semper Deu appellet Epicurus beatum & æternum? dempta enim æternitate, nihilo beator Iupiter quam Epicurus. 1. de Nat. 21. Fuit quædam ab infinito tempore æternitas. I. P. 7. Mihi pop. Rom. non vnus diei gratulationem, sed æternitatè, immortalitatèmq; donauit. 12. A. 34. Ea extractio, quæ sit ad memoriã æternitatis, ara Virtutis.

† A D I V N C. Immutabilis, de Vniuer. Incredibilis, 1. Tuf. Nat. de Fat.

† Syntaxis. *Ab omni æternitate. Tempus pars æternitatis. In omni æternitate Deus. Ex omni æternitate verum. Pendentes causa ex æternitate. Immutabili æternitate veritas continetur. Ab infinito tempore æternitas. Ad memoriã æternitatis: id est, æternam.*

† T E R N V S, sempiternus, immortalis, perpetuus, qui toto tempore vitæ durat, qui immutabili æternitate continetur. 1. de Nat. 20. Nihil quod ortum sit, æternum esse potest. 2. de Finib. 88. Deus beatus & æternus. 1. de Nat. 40. Legis perpetuæ & æternæ vis. de Som. 10. Supra lunam sunt omnia æterna. de Fat. 28. Causæ immutabiles & æternæ. 1. de Fin. 17. Motum atomorum nullo à principio, sed ex æterno tempore intelligi conuenire. Postq; in Sen. 33. Si mihi æternam esse propositam ærnam arbitrarer, morte me ipse potius quam sempiterno dolore multastem. de Vni. 5. Mundum simulachrum æternum esse, alicuius æterni. || 1. de Diu. 17. Ætheris æterni septa atq; inclusa cæternis. † Syntaxis. *Ex æterno tempore id fuit. Æterna illi proposita est ærnam. Mundum æternum simulachrum alicuius æterni.*

† T H E R, elementum ignis. 3. de Nat. deor. 44. Æther & dies, parentes cæli, cælum verò Saturni. 2. 84. Et quum quatuor genera sint corporum, vicissitudine eorum mundi natura est continuata. Nam ex terra aqua, ex aqua oritur aër, ex aère æther; deinde retrosum, vicissim ex æthere aër: inde aqua, ex aqua terra infima. Ibid. 92. Æther immensus aërem amplectitur. 1. Æther nominatur ardor vltimus & certissimus, vndique circumfusum, & c. in Arat.

At propter se Aquila ardenti cum corpore portat Igniferum mulgens tremebundis æthera pennis.

2. de Nat. deor. 92. Ex æthere innumerabiles flammæ siderum existunt. Ibid. 43. In æthere astra gignuntur. Ibid. 117. In æthere autem astra voluuntur.

† Cælum. Ibid. 101. Restat vltimus, & à domicilijs nostris altissimus, omnia cingens & coërens cæli complexus, qui idem æther vocatur, extrema ora & determinatio mundi. Ibid. 55. Non est enim ætheris ea natura, vt vi sua stellas complexa contorqueat. Nam tenuis ac perlucens, & æquabili calore suffusus æther, non satis aptus ad stellas continendas videtur. Ibid. 118. Quod astrorum ignis & ætheris flamma cõsumat. Ibid. 29. Ex nobilissima puraque ætheris parte gignuntur sidera. 1. 40. Æt heræ Chrysiippus esse disputat, quem homines Ionem appellant.

† Deus. Ibid. 36. De Lenone loquitur. Atque hic (Strabo) idem alio loco æthera deum dicit esse. 4. Aca. q. 26. Æther Zenoni & reliquis ferè Stoicis videtur summus deus, mente præditus, qua omnia regantur.

† A D I V N C. Æternus, 1. de Diu. Ignifer, in Arat. Immensus, immoderatus, tenuis, ac perlucens, & æquabili calore suffusus, 2. de Nat.

† Syntaxis. *Ex aère æther. Aërem amplectitur æther. Æther ardor vltimus. Æther ignifer. Cælum, quidem æther. Ex æthere, vel æthera spectare.*

† T H E R E V S, 1. de Diu. 17. Æthereus ignis. 2. de Nat. 55. Sphaera ab æthere coniunctione secreta & libera. || Ibid. 64. Cælestem enim altissimam ætheramque naturam, id est, igneam, quæ per se omnia gigneret, vacare voluerunt ea parte corporis, quæ coniunctione alterius egeret ad procreandum. 1. de Diu. 17. Vide, Æ T E R N V S.

† T H I O P S. Postquam in Sen. 13. Cum homine, aut cum stipite Æthiops, si in foro constitisset, nihil crederes interesse.

† T H R A, idem quod æther. 2. de Nat. 117. Summa pars cæli, quæ æthera dicitur.

† T N A, mons Vulcano sacer. 2. de Diu. 43. Non enim te puto esse eum, qui Ioui fulmen fabricatos esse Cyclopas in Ætna putes. de Sen. 4. Onus Ætna grauius sustinere.

† T N E N S I S, 5. V. 104. Ætneus ager in Sicilia cultissimus. Ibidem Ætneus & Leontinus ager optimi totius Siciliae.

† T N E V S, 2. de N. 96. Nos autem tenebras cogitemus tantas, quantæ quondam eruptione Ætneorum ignium finitimas regiones obscurauisse dicuntur, & c.

† T O L I A, I. P. 91. Ætolia medio ferè Græciæ gremio continetur.

† T O L V S, pro Arc. 27. Fuluius, qui cum Ætolis Ennio cõmite bellauit.

† V I T A T E S, vel Æ V I T A T I S: id est, ætates. 3. de L. 7. Cenfores, populi æuitates, soboles, familias, pecuniæque censento. Ibidem. Æuitatem annali lege seruanto.

† V V M, ætas duratura. de Som. 4. His est definitus in cælo locus, vbi beati æuo sempiterno fruuntur. 1. Tuf. 28.

† Romulus in cælo cum dijs agit æuum. Alias, Romulus in cælo cum dijs genitilibus æuum. Degit.

* Hortens. Immortale æuum degere.

† F E R I, de Nat. 83. Alia est nobis, alia Afris Ammonis Iouis species. Item pro Cor. 41.

† F A B I L I S, comis, mitis, placidus, præcipue in sermone. 1. Offic. 113. Cum & mulieribus inseruiret, & in omni sermone omnibus affabilem se esse vellet.

† F A B I L I T A S, facilitas alloquendi, audiendi, leuitas, facilitas in audiendo, comitas sermone. 2. Off. 48. Difficile dictu est, quãtoperè conciliet animos hominum, comitas affabilitasque sermone.

† F A B R E, fabre, pulchrè & artificiosè. 2. V. 14. Deus paulo magis affabrè, atque antiquo artificio factus.

AFFARIS, *alloqueris* & *re. Brut.* 13. Liber, quo me hic affatus quasi iacentem excitavit. 2. de Diuin. 50. Et eum affatus est, qui arabat. de Clar. 2. 53. Nam scripsit his verbis, cum hunc nomine esset affatus. de Se. 1. Licet verbis iisdem mihi affari te Attice, & cetera. 2. A. 3. Qui locus est tam inhumanus, qui illos, cum accesserint, non affari atque appetere videatur?

✠ **Syntaxis.** *Affari aliquem nomine.*

AFFATIM, *abunde.* 2. At. 16. Puto me Dicæarcho affatim satisfacisse. 1. Tusc. 24. Tum iecore opimo facta & satiata affatim clangore fundit vastu. 2. de Nat. 12. 7. Iisdemq; seminibus homines affatim vescuntur. 6. At. 1. S. LXXII. satis esse affatim profus.

✠ **Syntaxis.** *Affatim satisfacere. Affatim satiat. Affatim vesci panibus.*

AFFECTIO, *perturbatio, commotio, concitatio animi affectus, motus animi, sensus, impetus.* *quidam* animi quidam dolor, studium, cupiditas. de Vn. 39. Cum perturbationem ratione depulerint, & ad primam & optimam affectionem animi peruenerint. 2. de In. 17. Impulsio est, quæ sine cogitatione per quandam affectionem animi facere aliquid hortatur, ut amor, iracundia, ægritudo, violentia, & cetera. ibid. 19. Ergo aeculator cum aliquid impulsione factum esse dicit, illum impetum, & quandam commotionem animi affectionemque verbis & sententijs amplificare debet. 1. de Inu. 36. Affectio est animi & corporis ex tempore aliqua de causa commutatio, ut lætitia, cupiditas, motus, molestia, morbus, debilitas, & alia, & cetera. 4. Tusc. 30. Vicia enim affectiones sunt manentes, perturbationes autem mouentes, ut non possint affectionum manentium partes esse. 3. de Fin. 65. Ex hac animorum affectione testameta, cõmendationesque morientium natae sunt. 3. Off. 29. Animi talis affectio, neminem ut violenter commodi mei causa. 4. Tusc. 29. Distorta & praua affectio. Ibidem. Vitiositas est affectio in tota vita inconstans, & à seipsa dissentiens. 3. Tusc. 9. Nec minus illud acutè quod animi affectionem lumine mentis carentem nominauerunt amentiam. 5. de Finib. 65. Quæ animi affectio suum quique tribuens. Ibidem 63. Nemo est qui non hanc affectionem animi probet. Tusc. 43. omnes rectæ affectiones animi virtutes appellantur.

✠ **Status, vis, constitutio.** 1. de Inuent. 176. Affectio est quædam ex tempore, aut ex negotiorum euentu, aut administratione, aut studio hominum commutatio rerum, ut, & cetera. de Fat. 8. Affectio astrorum ad quædam res valet. 2. de Diuin. 98. In puero refert, & cetera. qua affectione cœli primum spiritum duxerit.

✠ **ADIVNC.** Constans, conueniens, non distorta, nec praua, inuita, inconstans, & à seipsa dissentiens, laudabilis, manentes. 4. Tusc. Maltiosa animi, 1. de In. Optimã, de Vn. Vtilis, 3. Off. Rectæ animi.

✠ **Syntaxis.** *Animum ad affectionem optimam peruenire. Impetus animi commotio & affectio. Vtrum affectio manens. Animi affectio mea talis est, neminem ut violenter.*

AFFECTO, *appeto, quasi arefesso, nimis exquiro.* pro S. R. 140. Nunc verò quam viam muniret, quod iter affecter, videtis. In vita Attri. Omni diligentia mundiciam non affluentem affectabat. 4. ad Her. 3. 1. Nam hic in quibusdam verbis quædam similitudo non tam affectanda quam illæ superiores, sed tamen adhibenda nonnunquam.

✠ **Syntaxis.** *Affectare iter. Affectanda res non est, sed aliquando adhibenda.*

AFFECTVS, *paratus, comparatus, constitutus animo, nec non corpore.* 1. de Fin. 68. & de Am. 56. Ut eodem modo erga amicum affecti simus, quo erga nosmetipsos. 16. Fa. 2. Non queo ad te scribere, quo animo sim affectus. 1. Off. 66. Cum ita sis affectus animo, & cetera. Parad. 5. Nisi qui ita sit affectus, esse liberum neminem. 1. de Leg. 27. Oculi nimis arguti, quemadmodum animo affecti simus, loquuntur. pro Mur. 55. In his tantis periculis ita sum animo affectus, ut non queam satis communem omnium nostrorum fortunam misereri. 1. de Diu. 62. Iubet igitur Plato, sic ad somnum proficisci corporibus affectis, ut nihil sit, quod animis errorem afferat. 5. de Fin. 24. Aliquem ita affectum esse, ut optimè secundum naturam affectus esse possit. 1. 3. At. 23. Et mercuriè, nunc cum ita simus affecti, ut non possimus planè simul viuere. 3. Of. 2. Si enim sic erimus affecti, ut propter suum quisque emolumentum, & cetera. necesse est, & cetera. Part. 79. Atque si sunt quidem ferè quasi quidam habitus animi, sic affecti & constituti, ut sint singuli inter se proprio virtutis genere distincti.

✠ **Commotus.** Orat. 55. Orator utcumque se affectum videri, & animum audientis moueri volet, ita certum vocis admouebit sonum. 1. de Fin. 38. Qui enim sentit quemadmodum sit affectus, eum necesse est aut in voluptate esse, aut in dolore. 16. Fa. 4. Variè sum affectus tuis literis. 9. A. 12. Est enim ita affectus, ut nemo vnici filij mortem magis doluerit, quam ille mœret patris. 3. Tusc. 10. Eos sanos intelligi necesse est, quorum mens motu, quasi morbo perturbata nullo sit: qui contra affecti sunt, hos insanos appellari necesse est. 2. de Inu. 17. Animus ita videtur affectus fuisse, ut rem cum consilio perspicere non posset. 12. At. 40. Auide sum affectus de Fano. 1. de Orat. 87. Sic magis affectis animis iudicium, quam, & cetera. 2. Off. 61. Non vno modo in disparibus casibus affecti esse debemus.

✠ **Praditus, cumalatus.** I. P. 32. Cum tantis à vobis P. C. affectus sim beneficijs tantis honoribus. 1. Off. 149. & pro Mur. 4. Homines aliquo honore aut imperio affecti. I. P. 90. Qui erant affecti præmijs, & cetera. 3. de Nat. 67. Magno deorum munere affecti. 13. Fa. 4. Affectus magno alicuius beneficio. I. 9. Affectus magna molestia, & cetera. 11. de Diuin. 63. Qui sunt morbo graui & mortifero affecti. ad Bru. 4. Magna sum lætitia affectus. 14. At. 22. Magna desperatione affectus sum. pro Quin. 10. Tot tantisque difficultatibus affectus, & cetera. 13. Fa. 7. Affectus summis difficultatibus. 3. de Orat. 65. Q. Metellus iam affectus senectute. 4. Tusc. 11. Affectus optima valetudine. 14. Fa. 12. Vir clariss. ab, & cetera. morte affectus est. 14. A. 7. His vitijs affectos, & cetera. Part. 35. Animi autem, aut quemadmodum affecti sunt virtutibus, vitijs, artibus, inertijs, & cetera. aut quemadmodum commoti, & cetera. spectantur.

✠ **Vexatus, afflictus, tractatus, & acceptus male.** 6. V. 15. 1. Syracusanam quidem ciuitatem, ut abs te affecta sit, ita in te esse animatam videmus. Off. Affectam ac prostratam remp. tuis opibus extulisti. 13. Fam. 68. Respub. male affecta. Hor. Simili nos affectos esse supplicio. 1. de Finib. 49. Robustus animus & excelsus, omnis est liber cura & angore, cum & mortem contemnit, qua tui affecti sunt, in eadem causa sunt, qua antequam nati, & cetera. 3. Tusc. 10. Qui contra affecti sunt, hos insanos appellare necesse est.

✠ **Gravis,** ut affecta ætas, effecta, infirma, senectus ipsa. 6. V. 95. 1. de Orat. 200.

✠ **Ægrotans.** 14. At. 19. Cæsarem Neapoli affectum grauius videram. 9. A. 2. Qui cum ita affectus esset, ut si ad grauem valetudinem labor viæ accessisset, sibi ipsi dissidere non recusauit.

✠ **Inchoatus.** de Pro. 19. Bellum affectum videmus, & verè ut dicam, penè confectum. Ibid. 29. Ut ea quæ per ipsum affecta sunt, perfecta Reip. tradantur.

✠ **Ipsum.** 3. Tusc. 15. Oculus, conturbatus, non est probè affectus ad suum munus fungendum. 2. de Diu. 98. Ad rem pertinet, quomodo cœlo affecto, compositisque sideribus, quodq; animal oriatur. 1. de Fin. 39. Nunquidnam manus tua sic affecta quemadmodum affecta est, desiderat?

✠ **Cognatus, affinis, quod rem attingit, quod refertur ad aliquid.** Top. 8. & Part. 7. Ducuntur etiam argumenta ex ijs rebus, quæ quodam modo affecta sunt ad id, de quo queritur.

AFFECTVS, *affectio* *quidam* studium, cupiditas. 5. Tusc. 47. Qualis cuiusque animi affectus est, talis est homo. ibidem. Affectus animi in bono viro laudabilis.

✠ **Ad finem vergens.** Oecon. Affecta iam propè ætate uas à Sole miscere tempus est.

✠ **ADIVNC.** Laudabilis, 5. Tusc. 15.

✠ **Syntaxis.** *Erga aliquem malè affectum, bene, pessimè esse. Quo animo es affectus. Corpore sic affecto cubitum proficiscere, ut Affectus, & constitutus. Orator affectus ut est, ita voce utatur. Variè sum affectus tuis literis. Auide sum affectus. Afficere inducum animos. in disparibus casibus non vno modo affectus. Honore, imperio affectus, munere, morbo, desperatione, difficultatibus, senectute, optima valetudine, vitio, virtute. Affecta urbs à te, id est, vexata. Affectam & prostratam remp. efferre. Affecta ætas: id est, infirma. Affectus, id est, ægrotus. Bellum affectum, non confectum. Oculus affectus probè, id est, apertus. Affectu id est, illud, id est, affine. Qualis animi affectus, talis homo.*

AFFERENDVS, 5. de Finib. 17. Rationes quoque cur hoc ita sit, afferendas puto. 1. Off. 52. Et semper aliquid ad communem utilitatem afferendum. 2. de Orat. 215. Aut si ita non resillas, afferendum est in contrariam partem, quod sit aut grauius, aut æquè graue.

AFFERO, *dico, nuncio, profero, induco, in medium affero, adfero, defero, infero, deporto, nuncio, apporto, adhibeo.* pro S. R. 71. Ego contra breuem postulationem affero. 9. At. 18. Vix enim spero mihi hunc veniam daturum, etsi multa affero iusta ad impetrandum. 11. 15. Quoniam iustas causas adfers, quod te hoc tempore videre non possum. 10. 16. Afferatis bellis: id est, nunciat. 2. de Ora. 364. An ætatem afferret: quadriennio minor est, id est, in causam vel excusationem adduceret.

✠ **Præbeo, do, exhibeo.** de Petit. consul. 5. Afferre plurimum dignitatis. 1. Tusc. 39. Platonem ferunt, & cetera. de animorum æternitate non solum sensisse idem quod Pythagoras, sed rationem etiam attulisse. 9. At. 6. Literarumque mihi somnum attulerunt. 6. Famil. 9. Quod & spem mihi magnam afferebat summæ probitatis, summæque eloquentiæ. 12. P. 18. Sed mentio à te facta pacis suspicionem attulit immutata voluntatis. 7. Fam. 13. Mihi perturbatio animi tui quam primis literis perspiciebam, molestiam attulit. 1. At. 14. Quæ ex re & molestia Iunij tanta affectus, quantam mihi meus amor summus erga vtrumque vestrum afferre debuit, & admiratione quidam accidisset quod afferret Q. Fratri meo, aut offensionem tam grauem, aut commutationem tantam voluntatis. in Vat. 15. Num quando tibi morem attulerit, quò minus consilium aduocares. 2. de Diuin. 62. Ego tamen minor si emissio femina anibus mortem

mortem afferbat. T. Bracho emissio autem maris anguis erat mortifera Cornelii cur alterutram emisit, de Arusp. 2. Nisi quid prætermisum aut commissum afferunt. 1. Off. 154. Vt si ei tractanti contemplanti que res cognitione, dignissimas, subiecto sic allatum periculum discrimenque patria, cui subuenire optularique possit: non illa omnia relinquat. 10. Fa. 4. Ego autem præteriti temporis excusationem afferro. 1. de Fin. 53. Sed quia iucunditatis vel plurimum afferat. Cato. 18. Afferre res multum & diu cogitatas. 4. Fa. 3. Vt ea mihi salutem afferre videantur. 2. P. 85. Afferre domo scelus mediatum. 3. Tusc. 65. Afferre sedationem morientis. 5. de Finibus. 72. Suam quisque videri voluit afferre sententiam. Læl. 104. Afferre magnum solarium. 10. Fam. Afferre sollicitudinem. pro Syll. 27. Afferre spiritus. de Pet. 43. Afferre alicui maximum metum iudicij ac periculi. ad Q. Fr. Afferre misericordiam alicui. 1. de Finibus. 55. Tam illud quidem perspicuum est, maximam animi aut voluptatem, aut molestiam plus aut ad beatam, aut ad miseram vitam afferre momenti, quam eorum vtrumvis, si æquæ diu sit in corpore. pro Sestio. 129. Moram alicui rei afferre. 7. V. 117. Afferre mortem vno ictu. in Partit. 5. Motum animis afferre. 2. de Fin. 10. Afferre dulcem motum sensibus. 2. de Diui. 5. Quod enim munus Reipublicæ afferre maius meliusve possumus, quam si docemus atque erudimus iuuentutem? in Vatin. 24. Is confusus est, se Cneo Pompeio suis manibus necem afferre voluisse. 10. P. 2. Afferre necessitatem. pro Syl. 24. Afferre neruus & industriam. pro S. R. 19. Afferre nuntium. pro Syll. 3. Mihi maiorem hæc res. dolorem quam Quinto Hortensio, mihi maius odium afferre debet. 1. de Fin. 47. Afferre pacem animis. pro Sylla 80. Afferre dignitatem vel inuidiam. 3. Off. 18. Afferre dubitationem. pro Ros. Amer. 13. Afferre egestatem & luctum alicui. 1. de Diu. 36. Afferre errorem animis & perturbationem. pro Quint. 99. Vt quam existimationem, quam honestatem in iudicium attulit, ei liceat ex hoc loco afferre. 3. At. 18. Afferre expectationem. pro Deiot. 39. Afferre familiaritatem. pro Murena. 2. 1. Fastidium alicui afferre. 3. V. 109. Afferre finem edicto Prætoris. Cato. 9. Afferre mirificos fructus. pro Archia. 12. Vt nihil possint ex his neque ad communem afferre fructum, neque in aspectum lucemque proferre. 2. de Fin. 88. Negat enim summo bono afferre incrementum diem. ibid. 2. 7. Afferre interitum. 1. 2. At. 14. Afferre lacrymas alicui. 4. Tusc. 2. Afferre lætitiæ sociis, terrorem hostibus. Ibidem. Afferre laudem alicui, pro Milone. 1. Me ad eius causam, parem animi magnitudinem afferre non posse. pro Ros. Comædo. 20. Si quam coniecturam afferat hominibus tacita corporis figura. 1. de Fi. 37. Vt enim tum cibo potioneque fames sitisque depulsa est, ipsa detractio molestiæ consecutionem afferit voluptatis: sic in omni re doloris amotio successione efficit voluptatis. 1. Off. 69. Quæ affert tum constantiam, tum etiam dignitatem. in Orat. 152. Hoc autoritatem orationis afferit & fidem. 1. de Orat. 152. Qui à scribendi consuetudine ad dicendum venit, hanc afferit facultatem, vt etiam subito si dicat tamen illa quæ dicantur, similia scriptorum esse videantur. 1. At. 25. Qui mihi laborem afferit in dolore. Qu. F. 110. Præterea magnam afferit laudem & summam dignitatem. 2. de Orat. 3. Ordo est, qui memoriæ lumen afferit. 3. V. 67. Manus pro se quisque afferit. 1. At. 25. Pharnaces quoque modo agit, afferit moram. de Som. 20. Quod motum afferit alicui. 1. Tusculan. 80. Nihil necessitatis afferit, cur nascatur animi similitudo. 9. Attic. 11. Per magnum pondus afferit benevolentia erga illum. Orat. 209. Si enim semper vitare, fatietatem afferit. 1. Diu. 109. Afferit autem vetustas omnibus in rebus longinqua obseruatione incredibilem scientiam. 3. Off. 30. Afferre multam vtilitatem reipublicæ atque hominum societati. 1. Off. 22. In hoc naturam ducem debemus sequi, & communes vtilitates in medium afferre mutatione officiorum, dando, accipiendo. 7. Fam. 23. Hæc enim duo signa putarem mihi æs alienum arulisse. 7. At. 13. Aliquantum animi mihi videtur attulisse Labienus. pro Cæcina. 85. Idque me non ad meam defensionem attulisse, sed illorum defensionem retulisse. 3. Fam. 4. Collegij quoque coniunctio non mediocriter vinculum mihi quidem attulisse videtur ad voluptates nostras copulandas. 7. Attic. 8. Taciturnitas tua mihi suspicionem afferit. 2. de Nat. 151. Efficimus etiam domitu nostro quadrupedum vectioes, quorum celeritas atque vis nobis ipsis afferit vim & celeritatem. 1. Qu. Fr. 1. Atque hæc tuæ voluntati ac diligentia difficultatem magnam afferunt publicani. 1. Off. 147. Non alienum ad ea diligenda, quæ dubitationem afferunt, adhibere homines doctos. 1. Offic. Ita duæ res, quæ languorem afferunt cæteris, illum acuebant, otium & solitudo. 5. de Fin. 2. Cuius etiam illi hortuli propinqui non memoriam solum mihi afferunt, sed ipsum videntur in conspectu meo ponere. 7. V. 62. Naves, quæ prædam Prætori, non quæ prædonibus metum afferrent. 2. Off. 46. Opinionem afferunt populo, eorum se fore similes, quos sibi ipsi delegerunt ad imitandum: hoc est, in eam opinionem inducunt populum. 4. Acad. 117. Quod si geometricis rationibus non est crediturus, quæ vim afferunt in descendendo: id

est, credere quodammodo cogunt ea, quæ aut incredibilia videntur, aut impossibilia. 1. Qu. Fr. 1. Tibi spes natura decessione afferebam. 3. Qu. Fr. 1. Hominum dignitas aliquantum orationis ponderis afferbat. 1. de Orat. 240. Galba autem similitudines afferbat. 4. Fa. 13. Reliquum est vt consolens, & afferat rationes, quibus coner. 3. de Fin. 61. Quum virorum ista vis non sit, vt causam afferat mortis voluntaria: id est, præbeat causam. 3. de Orat. 47. Vt oratio, quæ lumen adhibere debet, ea obscuitatem & tenebras afferat. pro Mur. 1. Equæ res vobis populique Rom. pacem, tranquillitatem, otium, concordiamque afferat. pro Muren. 9. Nolo accusator in iudicium potentiam afferat. pro Cl. 168. Vt ne cui innocenti moreris tuam calamitatem & falsum crimen afferret. Corn. in vita Attic. Ne illa peregrinatio detrimentum aliquod afferret. || pro Rab. post. 27. Postumo crimen vestitus afferret. 4. Fa. 12. Innocens est amicus, qui ei mortem afferret. 1. At. 14. Quidam accidisset quod afferret Q. fratri meo aut offensionem tam grauem, aut commutationem tantam voluntatis. 8. 6. Lepidus Pompeij literam ad Coss. exemplum attulit. 2. de Orat. 300. Vterque enim istorum non mihi attulit aliquam, sed suam significauit, facultatem. Orat. 186. Numerus quasi quandam palæstram & lineamenta extrema oratori attulit. pro S. R. 13. Cui non modo luctum mors patri attulit, sed etiam egestatem. 10. P. 2. Sed mihi, patres conscripti, necessitatem attulit paulo plura dicendi, & c. 11. Fa. 10. Magnam perturbationem rerum vrbianarum attulit obitus consulum. 6. V. 78. Tibi illa Diana in pace atque in ocio religionem nullam attulit: id est, non iniecit tibi religionis scrupulum? 2. Off. 58. Nam Mamerco homini ditissimo prætermisso ædilitatis consularis repullam attulit. pro Cæl. 53. Atque ita Cælius ad illam attulit se. 6. At. 8. Batonius autem miros terrores ad me attulit: id est, nunciavit mihi. 2. de Leg. 10. Sext. Tarquinius vim Lucretiæ Tricipitini filia: attulit: hoc est, inuitam stuprauit. 1. Off. 1. Quam quidem ad rem, nos, vt videmus, magnum attulimus adiuumentum hominibus nostris. 1. Tusc. 6. Aliquid oratoriæ laudi nostra attulimus industria. pro Leg. Man. 25. Quæ tanta fuit, vt eam ad aures L. Luculli non ex prælio nuncius, sed ex sermone rumor afferret. 9. At. 14. Rerum nouarum cupidi victores, præsertim & armati, vim & manus afferunt. de Far. 47. Quum attulisset nullam causam, quæ itam declinationem efficeret. pro C. Rabir. 25. Quod tu si audisses, aut si peractum scire potuisses, nunquam profecto istam imaginem, quæ domi posita pestem atque exilium Sext. Titio attulisset, in rostra atque in concionem attulisses. 2. Off. 76. Vt vauis imperatoris præda finem attulerit tributorum. 1. de Or. 152. || Si quando in dicendo scriptum attulerit aliquid. Afferre quoque, idem quod, ἡγεῖται. Off. 48. Annon imitari (puta debemus) agros fertiles qui multo plus afferunt quam acciperent? 1. Qu. Fr. 1. Quantam acerbitatem afferat sociis. 1. Off. 155. Nôsque ipsi quicquid ad Rem. attulimus (si modo aliquid attulimus) à doctoribus atque doctrina instructi ad eam, & ornati accessimus. 2. de Fin. 87. Negat Epicurus diuturnitatem quidem temporis ad beatè viuendum aliquid afferre. 2. Tusc. Afferre aliquid leuationis. 2. At. 1. Afferre aliquid lucis rebus. Ibidem. Autoritatem in iudicium afferre. 3. de Nat. deor. 85. Autoritatem peccandi afferre. de Sen. 62. Non carni, non rugæ, repente autotitatem afferre possunt. 15. At. 1. Consilium alicui afferre. 10. 4. Consolationem alicui malo afferre. pro Mur. 86. Afferre consularum in familiam. 3. de Orat. 141. Cumulum artibus aliorum afferre. 1. Off. 9. Afferre ancipitem curam cogitandi. 7. At. 5. Et Piliam in idem genus morbi delapsam curam tibi afferre maiorem sentio. Lælius 48. Afferre curas & molestias. 7. Fa. 1. Afferre delectationem. de Vniuer. 44. Attulerunt nobis oculi rerum optumarum cognitiones, pro Deiot. 12. Tuæ res gesta cæterorum laudibus obsecuitatem attulerunt. in Pisonem. 93. Sic odium, quod in ipsum attulerunt, id in eius imaginem ac simulachrum profuderunt. Orat. 66. Nam etiam Poëtæ quæstionem attulerunt, quidnam esset illud, in quo ipsi differrent ab Oratoribus. 2. P. 116. Attulerat iam liberæ ciuitati, partim metu, partim patientia consuetudinem feruendi. 7. At. 8. Suspicionem autem eò mihi maiorem tua taciturnitas attulerat. 12. 37. Me, siue ita leuatus sum, vt animum vacuum ad res difficiles scribendas afferam, reprehendendum non esse. 7. 12. Nequeo mihi temperare, quo minus vnum antiquitatis exemplum afferam: id est, in medium adducam. 12. Fam. 20. Quod si, vt es, cessabis, lacessam: nec tua ignauia mihi etiam inertiam afferet. pro Marcell. 11. Quantum operibus tuis diuturnitas detrahet, tantum afferet laudibus. 2. de Nat. deor. 83. Qui risus classe deuicta multas ipsi lacrymas, magnam popul. Rom. cladem attulit. * 9. Fa. 17. Sed cum explorati nihil haberem, nec tibi sollicitudinem ex dubitatione mea, nec spem ex affirmatione afferre volui. con. C. Ant. Quo non aduentus tuus crimen afferret. Hortens. Vereor, ne tantum videretur attulisse disputatio negotiis hominum, quam oblectationem otij. Ibidem. Voluptates nulla ad res necessarias inuitamenta afferunt sensibus.

¶ **Infero** 3. At. 15. Afferre manum suis vulneribus. 1. Offic. 25. Quum enim dando egere coeperint, alicuius bonis manum afferre coguntur. Offic. 13. Afferre manus socio. 6. V. 10. Hisne rebus manus afferre non dubitasti, a quibus etiam oculos cohibere te religionum iura cogebant? Octau. ep. Ego ipse Senatum sibi manus afferre coegit. 3. At. 15. Sed non faciam, ut aut tuum animum angam querelis, aut meis vulneribus sepius manus afferam. pro Cecinna. 61. Sed perinde valebit, quasi armatissimi fuerint, si reperientur ita parati fuisse, ut vim vitæ aut corpori potuerint afferre. de Fin. 16. Afferre vim sensibus. 9. * A. 4. Qui primus in eam familiam attulit consularum.

¶ **Adhibeo** 2. C. 17. Afferre medicinam.

¶ **Probo**. Cato. Nihil igitur afferunt, qui in re gerenda versari se nequeunt negant: id est frustra hoc dicunt, frustra garrunt.

¶ **Afferor**, **adhibeor**. 2. At. 20. Tamen medicina nulla affertur. ad Brut. Afferitur nihil, quo minus, &c. 1. At. Nimum raro nobis abs te literæ afferuntur. pro Lege Mani. 4. Equitibus Romanis honestissimis viris afferuntur ex Asia quotidie literæ, quorum magna, &c. Bithyniæ, quæ nunc vestra prouincia est, vicos exustos esse complures: id est, quotidie nunciatur per literas. 16. Fam. 2. 1. Gratos tibi optatosque esse, qui de me rumores afferuntur, non dubito. 3. At. 1. Si accepero literas, quas expecto: si spes erit ea, quæ rumoribus afferebatur, ad te me conferam. pro Cecin. 49. Eum detrudi, cui manus afferantur. 1. V. 67. Ut filia suæ vis afferretur. 3. At. 8. Accessit, cum Dyrhachij essemus, ut duo nuntij afferrentur: vnus, & cæter. pro Milon. 9. Insidiatori verò & latroni quæ potest afferri iniusta nex? 4. Fa. Maior mihi leuatio afferri nulla potest. 1. At. 14. Et plus à vobis præsidij, quam à ceteris opis ad salutem potest afferri. || pro Clu. 27. Querendum remedium existimauit ad eam moram, quæ nuptiis adferebatur. 2. Offic. 9. Quæ nulla perniciēs maior hominum vitæ potuit afferri. 8. At. 15. Cum calibus essem, affertur literarum exemplum.

¶ **Adverb**. Diuinitus, pro Pomp. In perpetuum, 10. Fam. Nec ita multo, 1. Phil. Repente, de Sen. Similiter, de Clar. Serò, 3. ad Q. Frat. Violenter, 1. Offic. Vltro, de Senec.

¶ **Syntaxis**. Afferre postulationem, iusta ad impetrandum. Bella afferre, coniecturam, constantiam, dignitatem, auctoritatem, fidem, laborem in dolore, lumen dictis, moram pondus, satietatem, suspitionem, vim, difficultatem, dubitationem, memoriam. Alicui mecum. Nihil affers, scilicet solidi. Opinionem populo afferre, seditiones, insidiam, dolorem, egestatem, lacrymas, luctum, animi errorem, perturbationem, existimationem, fastidium, bilis vitæ, incunditatem, interitum, laudem. Manum vulneribus afferre. Misericordiam afferre. Motum animus, nervos, industriam. Munus: id est, donum afferre. salutem alicui à bonis afferre. Mœrendi sedationem afferre. In medium vtilitates afferre mutationem officiorum. Spiritus, animum, aliquantum animi afferre. Vinculum afferre ad copulandas voluntates. Tua ignauia mihi afferret inertiam. Ex sermone rumor id attulit ad aures nostras. Vim & manus afferre: id est, uti vi. Cane auctoritatem afferunt. Is attulit, id est, nunciauit. Afferre consuetudinem seruendi. Afferunt oculi multarum rerum cognitiones. Afferre questionem: id est, proponere. Ad studia vactam animum afferre. Is ad scortum se attulit. Terrorem & terrores ad aliquem afferre. Virgini vim afferre. Ad hoc tibi attulit adiumentum. Multum, si quid oratoria laudi tua industria attulisti. Allatum est ad nos, & nobis, de &c.

¶ **AFFICIO**, commoueo, permoueo, disprimo, absolutè. 14. At. 14. Literæ tuæ sic me affecerunt, ut non dare tibi beneficium viderer, sed accipere, &c. pro Milone. 80. Quoniam modo ille vos viuus affecerat, qui mortuus inani cogitatione percussit?

¶ **Coniunctio bene vel malè affi** 10. pro Milon. 7. Milo populum Romanum maxima læticia affecit. ad Brut. 16. Studium tuum curaque de salute mea nulla me noua voluptate affecit. 15. At. 1. O factum malè de Alexione, incredibile est, quanta me molestia affecerit. 6. 3. Magna igitur, ut vides, sollicitudine afficior, magna inopia consilij, de Clar. 332. Ex te duplex nos afficit sollicitudo, quod & ipse republica careas, & illa te. 2. Fa. 3. Afficere aliquem plurimis maximisque muneribus. Tof. 94. Nam aut negari potest, id factum esse quod laudetur, aut non eo nomine afficiendum, quo laudator affecerit. pro S. R. 113. Qui ignominia mortuum affecerit. 1. de Nat. 30. Res sordidas decorum honore afficere.

¶ **AFFICIOR**, iam potestas ex affiio cognita. 3. de Fin. 37. Quis est, qui Africanorum facta, dicta, consilia cognoscens, nullo animo afficiatur voluptate? Brut. 7. Res, quæ ne laude quidem satis idonea affici possit. Or. 13. 1. Satietate affici. pro S. R. 147. Magno honore filius ex patris dignitate afficitur. Par. 4. Exilio affici. de Inu. 5. Affici turpi morte. || 5. Fa. 12. Aqua putà gratia te affici nō magis potuisse demonstras, quam Hercule Zenophontium illum à voluptate: aliàs, flecti. 6. 19. Affici doloribus pedum. pro S. R. 113. Quæ is tandem pœna afficietur? Ibidem. Macula affici. 6. At. 20. Ego in vita mea nulla vnquam voluptate tanta sum affectus, quanta afficior hac integritate.

1. de Orat. 87. Et uti qui audirent sic afficerentur animis, vt eos affici vellet orator.

¶ **ADVERB**. Accommodatissime, optime, 5. de Finib. Autidè de re aliqua, grauius, 12. Att. Grauius, 14. Att. Magis 12. Male 13. Fam. Valde de liberis, 6. Nominatim præmissis, in Pif. Probe ad munus fungendum, oculos recte, 3. Tuic.

¶ **Syntaxis**. Sic me tu afficis, vt. Afficere aliquem læticia, voluptate, molestia, muneribus, ignominia, honore deorum. Nullo animo afficitur is voluptate. Affici laude, satietate, exilio, morte. Affici à gratia, à voluptate. Pœna, macula affici. Animis affici.

¶ **AFFIGO**, ad aliq. id figo infero, addo. 3. de Nat. 59. Minerua, cui pinnarum talaria affigunt. de Vniu. 16. Ita que nec ei manus affixit, quia nec capiendum quicquam erat. pro S. R. 57. Literam illam ita vehementer ad caput affigent, vt, &c.

¶ **Syntaxis**. Minerua talaria affigunt. Affigere manus simulachro: id est, fingere, formare.

¶ **AFFINGO**, fingo non vera, adorno. 1. A. 8. Qui boni aliquid volunt afferre, affingunt aliquid, quo faciant id quod nunciant lætius. pro Pompeio. 10. Ne illi vera laus detracta oratione nostra, nec falsa afficta esse videatur. 3. Tufculan. 80. Sapiens, qui nihil opinione affingat, affumaturque ad ægritudinem.

¶ **Addo, adiungo**. 3. de Orat. 33. Sed tantum alteri affinxit, de altero limauit. 1. de Diu. 11. 8. Paruis enim momentis natura multa aut affingit, aut detrahit, aut mutat. Or. 74. Poëta peccat, quum probam orationem affingit improbo, stultoq; sapiētis, pro Clu. 9. Faciamque vt intelligatis in tota illa causa, quid res ipsa tulerit, quid error affinxerit, quid inuidia conlarit.

¶ **Forma**. 3. de Or. 177. Nulla pars corporis sine aliqua necessitate afficta est.

¶ **Syntaxis**. Orator affingit multa. Falsa affingere. Alicui rei affingere: id est, addere. Alicui male affingere: id est, tribuere.

¶ **AFFINIS**, proprie Viri & vxoris cognati inter se, quod dua cognationes inter se diuersa per nuptias coniunguntur, & aliter ad alterius cognationis finem accedit, coniunctus. Postq. in Se. 16. Item alibi. Tu me affine tuum confictum inimicis reip. tradidisti. Postq. ad Quir. 1. 1. Alter mihi affinis erat, alter, & cæter. Postq. in Sen. 16. Tu affinem tuam, filiam meam à genibus repulisti. 1. de Or. 66. Marius affinis noster. 12. Fa. 2. Alter item affinis nouis commentarijs Cæsaris delinitus est. || 2. de Inu. 32. Si animus nulli minus honestæ rationi affinis ostenditur.

¶ **Partic. p. consors, cognatus, consocius, consentiens**. 4. C. 6. Huic facinori si paucos putatis affines esse, vehementer erratis. pro Syl. 17. Homines huius affines suspicionis. 4. V. 94. Affinis rei capitalis. 2. de Inu. 31. Si nulli vitio affinis ostenditur. pro S. R. 18. Affinis alicui culpæ. 2. de Inu. 129. Affinis alicuius culpæ. pro Syll. 70. huius sceleris affines. pro Cl. 127. Duos solos video auctoritate censorum affines ei turpitudini iudicari.

¶ **ADIVNC**. Nouus, 4. Ver. Ornatissimus omni virtute, officiosusque & amans, 1. Attic. Pauci, 4. Catil.

¶ **Syntaxis**. Affinis tua, Facinori affinis, & suspitionis. Rei capitula affinis culpæ, alicuius culpæ. Affinis turpitudini iudicatus.

¶ **AFFINITAS**, coniunctio affinitatis, necessitudo, cognatio. de Cla. 98. P. Crassus cum summo illo oratore. Ser. Galba, cuius C. filio filiam suam collocauerat, affinitate sese deunxit. 5. de Fin. 65. Serpit sensim foras, cogitationibus primū, tum affinitatibus, deinde amicitijs, post vicinaitatibus, &c. 2. de Orat. 100. Cognationes affinitates, vita cognoscenda est. pro Cluen. 190. Affinitatum dissidia. Ibid. Nouis affinitatibus adducti, 1. Offic. 14. Sequuntur connubia & affinitates, ex quibus etiam plures propinquū. pro Quint. 16. Affinitas liberis istius viuis diuelli nullo modo poterat. || 3. Fa. 12. Sic affinitas noua curam mihi adferre cauendi Ibid. Affinitas renunciata.

¶ **ADIVNCTA**. Grauior, Part. Impurissima, Pro Dom. Nouz. 12. Fam. 11. & pro Clu.

¶ **AFFIRMATIO**. 3. Off. 104. Insuradum est affirmatio religiosa. 10. Fa. 21. Credidi chirographis eius, & affirmationi præcæntis Laterensis. ibid. 7. Quo magis iudicares omnia me Reip. causa præstitisse, quæ & tua exhortatione excepi, & mea affirmatione tibi recepi. * 9. 17. Sed cum explorati nihil haberem, nec tibi sollicitudinem ex dubitatione mea, nec spem ex affirmatione, afferre volui.

¶ **ADIVNC**. Grauior, Part. Religiosa, 3. Offi.

¶ **Syntaxis**. Affirmatio religiosa Recipere alicui sua affirmatione.

¶ **AFFIRMATE**, asseueranter. 3. Off. 104. Quod affirmate, quasi Deo teste, promiseris, id tenendum est.

¶ **AFFIRMO**, confirmo, assero, asseuero, assero, annuo, comprobo. 2. de Or. 146. Nihil enim aliud affirmare possum, nisi sententiam & opinionem meam. 12. At. 15. Affirmo tibi nullam consolationem esse talem. 1. de Diu. 127. Nam id quidem difficile est affirmare. pro Mar. 4. Tamen hoc affirmo, & hoc pace dicam tuam, nullam, &c. 13. Att. 23. Omni tibi asseueratione affirmo, quod mihi credas velim, mihi, &c. 2. de Diu. 8. Dicam igitur ad ea quæ sunt à te dicta, sed ita nihil vt affirmem, quæram omnia. 7. At. 8. Quid opus est Dionysio tam valde affirmare mihi.

mihî nutus tuus non faceret fidem? 1. de Inu. 67. Approbatio, per quam id quod breuiter expositum est, rationibus affirmatum probabilibus & apertius sit. ad Brut. 1. Non soleo temerè affirmare de altero. || 3. Q. Fr. 1. Equidem hoc melius intelligo, affirmit, mirifica suauitate te villam habiturum.

† A D V E R B. Facile, 12. At. Temerè, 1. ad rut. Nimis, 4. Ac ad. Valdè, 7. Att. Verè, 4. Attic.

† Syntaxis. *Affirmare promittere. Omni asseueratione affirmare Tum valde affirmare? Rationibus affirmare: id est, comprobare. De altero affirmare.*

A F F I X V S, adiunctus, annexus, continuatus, connexus, coherens adhaerens, infixus. 1. de Inu. 37. Continencia cum negotio sunt ea, quæ semper affixa esse videntur ad rem, neque ab ea possunt separari. 5. Tuscul. 8. Prometheus affixus Caucaso. 7. V. 138. Causa in animo sensuque meo penitus affixa & insita. 1. de Orat. 196. Ithaca in asperissimis saxulis affixa. 2. de Orat. 325. Vt non tanquam citharædi proœmium affixum aliquod, sed coherens cum omni corpore membrum esse videatur. || Lamb. legit, affictum. 3. Q. Fr. 1. Iubes illum mihi esse affixum tanquam magistro. 1. Fa. 8. Habere aliquem sibi affixum. Item, Quæ semper affixa sunt ad aliquam rem. * 2. Acad. Opera affixa.

† Syntaxis. *Continencia cum negotio sunt semper affixa. Affixum saxo. In sensu affixum ac insitum. Proœmium affixum. Affixus alicui tanquam magistro. Aliquem sibi affixum habere. Ad hoc illud affixum id est, adiunctum.*

A F F L A T V S, animi inflammatio, quasi furor, inflatus, instinctus, impetus, ambolitus, ebullitatio, concitatio, incitatio, & promotio mentis. 2. de Nat. 166. Nemo vir magnus sine aliquo afflatu diuino unquam fuit. 2. de Orat. 194. Poëta nemo sine inflammatione animi, & sine quodam afflatu, quasi furoris, esse potest. 1. de Diuin. 34. Oracula, quæ instinctu diuino afflatuque funduntur. 2. de Diuin. 117. Quid tam diuinum, quam afflatus ex terra: mentem ita mouens, vt eam prouidam rerum futurarum efficiat. 1. de Diuin. 38. Potest autem vis illa terræ, quæ mentem Pythiæ diuino afflatu concitabat, euanuisse vetustate.

† A D I V N C. Diuinus, 2. de Diu.

† Syntaxis. *Diuinus afflatus. Instinctu afflatuque diuino suscitacula.*

A F F L I C T A T I O, aegritudo cum vexatione corporis. 4. Tuscul. 16. * Aegritudini subiicitur afflictatio. ibid. 19. Afflictatio aegritudo cum vexatione corporis.

A F F L I C T I O, angor. 3. Tuscul. 27. Habet ardorem libido, &c. Sed aegritudo maiora quædam, tabem, cruciatum, afflictionem, scditatem. alia, afflictationem.

A F F L I C T O, conficco, crucio, sacro. || 3. Tuscul. 78. Cùm se Alcibiades affligeret. 3. At. 12. Hic tu me accusas, quod me afflitem, cum ita sim afflictus vt nemo unquam, quod tute intelligis.

A F F L I C T O R, angor, vexor, affugor. 11. At. 1. Scire nihil potui de nostris domesticis rebus, de quibus acerbissime conficcor. 1. C. 31. Deinde multo grauius vehementiusque afflignantur pro Mil. 20. Squallent municipia, afflignantur colonie. de Aru. 40. Hoc etiam turpius afflignatur respu. quod, &c. || 3. Tuscul. 66. Posteaquam Tyrum venissent, tū afflignari lamentarique cœpisse.

† A D V E R B. Acerbissime, 11. Att. Grauius vehementiusque, 1. Cat. Turpius, de Arusp.

† Syntaxis. *Ille se afflignat. Afflignari acerbè de aliqua re. Afflignari, squallere. Turpius afflignari.*

A F F L I C T O R, qui affligit ac vexat. I. P. 64. * Senatus odit te, afflictorem & proditorem non modo dignitatis & auctoritatis, sed omnino ordinis ac nominis sui.

A F F L I C T V S, afflignatus. 2. Tuscul. 21. Efforminata virtus afflignatu occidit. Poët. alia, afflignata.

A F F L I C T V S, adict, prostratus, iacens, disiectus, fractus. || florens. || pro Quint. 74. Vt per afflignatum atque euersum propinquum suum, non modo honestè partis bonis, verum etiam communis luctu priuaret. 9. P. 12. Qui quamquam afflignatus luctu non adest. 2. C. 2. Quanto tandem illum mœore afflignatum esse & prostratum putas? 3. Tuscul. 43. Et si quem tuorum afflignatum mœore videris. pro Syll. 89. Si non integra fortuna at afflignata patri suo gratulari sinaris. 1. Fam. 6. Vt te consoletur vt afflignatum & iam omni spe salutis orbatum. 66. Afflignatus & iam omni spe salutis orbatum. 4. Tuscul. 35. Afflignatus debilitatusque aegritudine. 9. Fa. 11. Afflignatus grauius alicui casu. 1. Attic. 11. Magnis clamoribus afflignatus conticuit & concidit. 3. Q. Fr. 1. afflignatus concursu & odio populi. pro Flacco. 16. Itaque vt hanc Græciam, quæ iam diu suis consiliis perculsa & afflignata est, omittam: illa vetus, quæ quondam opibus, imperio, gloria floruit, hoc vno malo concidit, libertate immoderata ac licentia concionum. pro Sylla. 37. Si nobilitas hominis, si afflignata fortuna, si reliquæ pristinae dignitatis non iam illustres fuissent. 2. de Orat. 211. Afflignata virtus maxime luctuosa. 12. At. 22. Quod certè afflignati & fracti animi non fuit. Postq. in Sen. Qui primus mihi afflignato & iacenti dextram porrexit.

pro Sylla. 15. Hic se ita fractum illa calamitate atque afflignatum putauit, vt nihil sibi ex pristina dignitate superesse arbitraretur. pro Lege Man. 23. Hunc in illo timore & fuga Tygranes rex Armenus excepit, diffidentemque rebus suis confirmauit, & afflignatum erexit; perditumque recreauit. de Arusp. 50. Videtis igitur hominem per seipsum iam pridem afflignatum ac iacentem, perniciosis optimatum discordiis excitari. 1. At. 13. & 1. Fa. Senatam abiectum & afflignatum excitauit. 12. P. 2. Auxerat autem meam quidem spem, quod domum Antonij afflignatam audiebam, lamentari vxorem. pro C. Rab. 25. Nec tuas unquam rationes ad eos scopolos appulisses, ad quos Sex. Titij afflignatam nauem videres. 5. V. 212. Alia sunt sua facta atque consilia, summa laude digna, quibus illam tu prouinciam afflignatam & perditam erexit atque recreasti. pro Quint. 93. Faretur se non bellè dicere, non ad voluntatem loqui posse, non ab afflignata amicitia transfugere, atque ad florentem aliam deuolare. pro Dom. sua. 97. Qui me animo minus fracto esse atque afflignato loquebantur. 2. Tuscul. 54. Atque ita afflignati & exanimati iacent. pro Leg. Man. 24. Hoc iam ferè sic fieri solere accepimus, vt regum afflignatae fortunæ facile multorum opes alligant ad misericordiam. || 3. At. 10. Aut me quem ille florentissimum reliquerat, perditum illi afflignatumque offerrem. Octau. ep. Afflignatam & prostratam remp. extulisti. 2. de Leg. 42. Afflignata, prostrata æquè religiones. 1. At. 13. Ego recreauit afflignatos animos bonorum, vnumquemque confirmans, excitans. 1. de Orat. 32. Quid tam porro regium, tam liberale, tam municipum, quam opem ferre supplicibus, excitare afflignatos, dare salutem, liberare periculosis? 1. de Or. 169. Quid ergo hoc fieri turpius, aut dici potest, quam eum, qui hanc personam susceperit, vt amicorum controuersias causasque tueatur, laborantibus succurrat, ægris medeat, afflignatos excitet, hunc in minimis tenuissimisque rebus ita labi, vt aliis miserandus, aliis irridendus esse videatur? 6. Fa. 1. Afflignatior conditio.

† Syntaxis. *Afflignatus, & euersus. Afflignatus, ad debilitatus. Fractus, & afflignatus. Grauius casu aliquo afflignatus. Luctu, mœore, aegritudine afflignatus. Græcia perculsa, & afflignata. Afflignatus homo, fortuna, factus, virtus, animus. Afflignatus, & iacens. Diffidens, & afflignatus. Mœore afflignatus, & prostratus. Per seipsum afflignatus. Afflignatus, & euersus. Abiectum, & afflignatum excitare. Mæstitia afflignata domus. Afflignata nauis ad scopolos. Afflignata, & perditæ prouincia. Ab afflignata amicitia: id est, afflignatorum, transfugere. Afflignatum, & exanimatum iacere.*

A F F L I G O, vexo, perturbo, perdo, pessundo, prosterno, deprimō. || erigo, recreo. || 4. Tuscul. 34. Concitatique motus, &c. animosque affligunt & debilitant metu. de Arusp. 49. Hostium victorem affligere. pro Sex. 17. Ad affligendum equestrem ordinem. 12. At. 49. Vt me leuaret tuus aduentus, sic discessus afflixit. de Cl. 47. Rem laudando augere. || vituperando rursus affligere. 2. cont. Rul. 86. Non solum afflixerunt, sed etiam ne quando recreata exurgere & erigere se possent, funditis sustulerunt. pro Mur. 88. Si hanc vestris sententiis afflixeritis de Senect. 32. Senectus enervat & affligit homines. pro Dom. 16. Alicui domum non solum affligere, sed etiam religione sempiterna obligare. pro Cæl. 80. Adolescentiam plenam spei maxime perculisse atque afflixisse videamini. I. P. 93. Illi statuam istius deturbant, affligunt, comminuunt, dissipant. pro Cæ. 78. Qui Catuli monumentum afflixit. de Vniu. 14. Nullus morbus mundum potest, aut senectus affligere. pro S. R. 33. Mors Quæ Scæuolæ omnes ciues suos perdidit & afflixit. pro Clu. 101. Quod si qua calamitas hunc in hoc iudicio afflixerit innocentem.

† A F F L I G O R, Vim ex actiuo disce. I. P. 85. Cùm vno genere morbi affligerentur. 2. con. Ru. 83. Cætera vectigalia belli facultatibus affliguntur.

A F F L O, spiro, expiro, respiro, exhalo. 4. ad Her. 62. Si quem reperiat, cui aliquid mali faucibus afflare possit. 16. At. 5. Sed tamen rumoris nescio quid afflauerat, &c.

A F F L O R, fundor, spiro, affluor, audior. 3. V. 15. Sperat sibi auram post aliquam afflari in hoc crimine. de Sen. 59. Suauitates odorum qui afflantur è floribus.

† Incitor, excitator, concitor, agitor. pro Arch. 18. Poëtæ mentis viribus excitari, & quasi diuino quodam spiritu afflari.

† Syntaxis. *Afflare alicui malū. Rumor afflari: id est, auditur. In hoc tibi afflabitur aura aliqua. Odor è floribus afflatur.*

A F F L U E N S, abundans, refertus, plenus. pro Arch. 4. Vix crudissimis hominibus, liberalissimisque studiis affluens. 2. de Finib. 93. Vita affluens voluptatibus. de Amic. 52. Homo diuitijs affluens. 2. con. Rul. 81. Opibus & copiis affluens. 1. Off. 15. Omnium rerum affluentibus copiis ditari. pro Qu. R. 27. Homo bonitate affluens. de N. 51. Affluens bonis omnibus. pro Sect. 18. Consul vnguentis affluens. 7. V. 41. Homo affluens omni lepore & venustate. pro Clu. 159. Domus scelere omni affluens. de Orat. 54. Homines ocio nimio, & ingenijs vberimis affluentes.

A F F L U E N T I A, vberitas. 2. contra Rullum. 94. Ex hac copia atque affluentia rerum omnium nata est arrogantia.

AFFLUENTIUS, cumulatius. 5. Tusc. 16. Quo affluentius voluptates vndique hauriat.

AFFLVO, accedo, audior, afferor. 1. de Fin. 39. Si ea sola voluptas esset, quæ quasi titillaret sensus, vt ita dicam, & ad eos cum leuitate afflueret & illaberetur. 3. Qu. Fr. 3. Iamdiu nihil à te ex istis locis non modo literarum, sed ne rumoris quidem afflucit. 1. de Finib. 49. Cum infinita simillarum imaginum species, ex innumerabilibus indiuiduis exiit & ad eos affluat.

Syntaxis. *Vrbis affluens hominibus, & studijs. Voluptatibus affluens vita. Diuitijs affluens, copijs. Opibus & copijs affluens. Ditars rerum omnium affluentibus copijs. Homo bonitate affluens. Vaguentis affluens. Lepore, ac venustate affluens. Domus omni scelere affluens. Ocio & vberimis ingenijs affluere. Copia & affluentia omnium rerum. Affluentius voluptates haurire. Ad malos affluit, & illabitur voluptas. Rumor inde ad nos affluxit.*

AFFORE. 4. Fa. 6. Maior mihi ratio affore nulla potest, quam, &c. alius, Leuatio afferri: & quidem melius. 9. 2. 6. Non mehercule suspicatus sum illam affore.

AFRANIA, fabula. pro Cæl. 71. Vt illa vetus Afrania fabula refretaretur.

AFRICA, pars, orbis tertia Meridionalis. pro S.R. 103. Africa tertia pars orbis terrarum. Postq. ad Quiric. 20. Marius cum parua nauicula traiecit in Africam. 2. con. Rul. 50. Carthago vetus in Africa. in Sall. 19. Sallustius Africam interiorem obtinens. 1. de Nat. 85. Vulcanus in Africa. 4. V. 3. Itaque maioribus in Africam ex hac prouincia gradus imperij factus est.

AFRICVS, adiect. 3. de Orat. 165.

Africa terribili tremis horrida terra tumultu. Ennij.

AFRICVS, venti genus, qui Libi etiam dicitur. 1. de Nat. 102. Cum volucres angues ex vastitate Libyæ, vento Africo inuectas interficiunt.

AFRICANVS, Scipionis cognomen. 4. V. 28. Africanus, homo existimationis retinenda cupidissimus, quomodo cuidam familiari responderit. 2. de Or. 270. Africanus Emilianus egey 1. de Inuen. 5. Africanus, Catonis & Lælij discipulus. 1. Qu. Fr. 1. Africanus libros Xenophontis de Cyro, ponere de manibus non solebat. 2. de Leg. Africanus in libris de Republ. Ciceronis, persuadere conatur rerum publicarum omnium veterem fuisse optimam. 4. Tusc. 49. Africanus M. Alienam Pelignum scuto protexit, gladiumque hosti in pectus infixit. 2. de Nat. Africanus secundo bello Punico. 2. Tusc. 62. Africanus Socraticum Xenophontem semper in manibus habuit. Ibidem. Africanus Socratici Xenophontis in primis laudabat illud, quod diceret eosdem labores non esse æquæ graues imperatori & militi, quod ipse honos laborem leuiorem faceret Imperatorum. de Arusp. 24. P. Africanus maior Senatui primum locum ludis assignauit pro Muræ. 5. 8. P. Africanus duos terrores imperij Romani, Carthaginem, Numantiãque deleuerat. 1. in Rul. 5. || & 2. contra Rul. 50. P. Africanus veterem Carthaginem consecrauit. 1. V. 69. Africanus L. Coram in iudicium vocauit. pro Mi. 8. P. Africanus quid de Tiberij Gracchi morte senserit. 4. V. 3. P. Africanus, Carthagine deleta, Siculorum vrbes monumentis pulcherrimis exornauit. pro Mil. 16. P. Africanus, domi suæ quiescens, interfectus. 2. de N. 14. P. Africanus, sol alter, eo anno extinctus, quo sol geminatus apparuit. 1. Tusc. 81. Africani fratris nepos omnium perditurum, ita similis fuit, vt esset facile deterrimus. 1. de In. 5. Africani laus. 7. V. 25. Africani superioris celeritas in re gerenda. 7. V. 25. Africani minoris singulare consilium. pro Rosc. Amer. 103. Africani cognomen declarat tertiam orbis partem eum subegisse. 10. Att. 7. Nox Africano acerba. de Clar. 84. Ex bellica laude aspirare ad Africanum nemo potest. 2. Qu. Fr. 3. Africanum C. Carbo interemit. 3. de Nat. 80. Cur Africanum domestici parietes non texerunt? 5. Fam. 7. Africanum multo maior Cn. Pompeius. 4. Acad. 16. In Africano dissimulationem, quam Græci εἰρηνοειδὴν vocant, fuisse ait Fannius. ad Oct. Africani, Maximi, Pauli, Scipiones.

AFRICANVS, a, um, id quod ex Africa, vel ad Africam spectat. 6. Fa. 13. Africanæ causæ iratior Cæsar. pro Deiot. 25. Secutum est bellum Africanum. Ibid. At eo tempore ipso Nicenam Ephesumque mittebat, qui rumores Africanos exciperent, & celeriter ad se referrent.

AGE, interiectio hortantis roboris ad vnum. 7. At. 1. Agè hoc malum quod mihi commune est cum omnibus, nihil tibi mando, vt de eo cogites. pro S.R. 48. Agè nunc refer animum, &c. 2. de Finib. 90. Agè, inquit, &c. 5. A. 28. Agè si paruerit, possumus, &c. 2. de Or. 51. Agè verò, inquit. pro Fon. 33. Agè verò nunc inferte oculos &c. 1. de Inuen. 3. Agè verò, vrbibus constitutis. 6. Fa. 7. Agè verò, laudo aliquem, num offendit? 5. de Finib. 8. Et ille ridens, Agè agè, inquit, &c. 2. de Inuen. 133. Agè porro, quid si nec. 7. V. 55. Agè porro tu, &c. 1. de Nat. 84. Agè, & his vocabulis deos esse facimus, &c. pro Clu. 82. Agè quoniam, &c.

AGEDVM. pro Syl. 72. Agedum, conferte nunc cum illius, vitam P. Syllæ.

AGELLVS. 3. de Nat. 86. Dij nec agellos singulorum, nec viticulas persequuntur. 5. V. 85. Qui tot annis agellos suos an-

te prætorem redimere à piratis solebant.

* **AGENDVS, Vnde AGO.**

AGENS, efficac. proprie, vim habens. 2. de Orat. 358. Vtendum est imaginibus agentibus, acribus, insignitis.

AGER, territorium, solum, campus, salua. 5. P. 53. Cognoscerent, qui ager colonus esset, quo milites veterani deducti essent, qui contra legem Iuliam possideretur: vt is militibus veteranis diuideretur: id est in quem colonia deducta esset: & qui colonus esset assignatus. 2. Tusc. 13. Vt ager, quamuis fertilis, sine cultura fructuosus esse non potest: sic sine doctrina animus. Ibidem. Ager frugifer. pro Q. R. 33. Tum erat ager incultus sine tecto, nunc est cultissimus cum optima villa. 3. con. Ru. 8. Fundus Irpinus, sine ager Irpinus: totum enim possidet. pro Q. R. 33. Qui ager neque villam habuit, neque vlla ex parte fuit cultus. de Senect. 16. Num igitur horum senectus miserabilis fuit, qui se agricultione oblectabant? 6. V. 77. Fines agri. 2. de Diuin. 69. Ita aqua Albana deducta ad vtilitatem agri luburbani, nobis ad arcem vrbemque retinendam. 3. de Nat. 6. Vt agro à Senatu & vocatione donatus est. Cato. 37. Agro bene culto nil potest esse nec vsu vberius, nec specie ornatus. 2. de Leg. 67. Ex agro culto vel qui coli possit, vllam partem sepulchro sumi vetat Plato, sed quæ natura agri tantummodo efficere possit, vt mortuorum corpora sine detrimento viuorum recipiat, ea potissimum vt compleatur. Quæ autem terra fruges ferre, & vt mater cibos suppeditare possit, eam ne quis minuat, neque viuus, neque mortuus. 1. de Nat. 63. Vrbe atq; agro exterminatus. 3. At. 19. Ex agro tuo tantum mihi assignes, quantum meo corpore occupari potest. pro Q. 28. Quintius de saltu agròq; commune vi deturditur. 13. Fa. 5. Is habet in Volaterrano possessionem: id est, in agro Volaterrano. 1. Off. 48. Agri fertiles, qui multi plus afferunt, quam accerunt. 8. Fa. 9. Agri fructuarij. 2. de Leg. 44. Agri ne conferantur, Platoni assentior. || 1. Fam. 20. Agros militum eorum qui cum Antonio veterani fuerunt, his dandos censetas ab vrbis que nobis, &c. 13. 4. Ager Volaterranus. 8. 14. Agere de modo agri. 3. de Nat. 44. Quum essent agri deorum immortalium excepti lege Censoria. 2. de Lege Agræ. 49. & 50. Adscribitur idem auctioni Corinthios agros optimos & fertiles. 4. V. 166. Quid, qui agros immunes liberòsque arant, cur oderunt? pro Fla. 71. Agros habent & natura perbonos, & diligentia culturaque meliores. 1. Fa. 20. Quatuor legionibus iis, quibus agros dandos censuistis, video facultatem fore ex agris Syllanis, & agro Campano. Ibidem. Æqualiter aut forte agros legionibus assignari puto oportere. 13. 4. De agris eorum legem iniquissimam promulgassent. * I. P. 4. Ego agrum Campanum, si diuidi non oportuit, conseruauit: si oportuit, melioribus auctoribus seruauit. pro M. Tull. Fundum habet in agro Tigrino patrum pro L. Varen. Cum iter per agros & loca sola faceret cum Populeno. de Consolat. Eorum in vrbibus atque agris augustissima templa veneremur.

† **ADIVNTA.** Colonus, 5. Phi. Communis, pro Quint. Compascuus, in Top. Cultissimus, decumanus, miser, atque ieiunus, certi, de cumanis, feraces, fertiles, immunes, Inanes, lati, ac fertiles. Maximi, feracissimi, maximi atque optimi, optimi nobilissimique, vacui, 5. Ver. Fertilis, fructuosus, frugiferi, 2. Tusc. Fidelis, 16. Famil. Veatigalis, 9. Fam. Fructuarij, Immunes, 8. Famil. Opimus, fructuosissimus, primatus, 1. Agra. Propinquus, de Arusp. Publicus, priuatus, 3. Phi. Pulcherrimus Orbis terra, culti propter fertilitatem, propter peltientiam vasti atque deserti, inuidiosi, iucundi & fertiles, optimi & fertiles, pleni inuidiæ, pleni periculi, priuati, publici, pulcherrimi, Regij, vectigales, 2. Agra. Suburbanus, 2. vberissimi, maximeque fertiles. 1. de Diu. Vniuersus pro C. Rab. Alieni, pro S. Rosc. Crassi natura, perboni, & diligentia culturaque meliores, pro Fla. Deserti ac longissimi, incerti, 3. Agra. Immunes, liberique, 4. Ver. Maximi, multique, 7. Ver. Suburbani, pro Mur.

Syntaxis. *Ager colonus: id est, in quem colonia deducitur, vel colonia assignandus. Ager fertilis, fructuosus, frugifer, incultus, non habens villam. Agricultione se oblectare. Agro donatus, exterminatus. Ex agro tuo tantum illi assignes. De saltu, agròque communiturdi. In agro Romano possessio. Ager fertilis, fructuarius. Ager opimus, immunis, liber, natura perbonus.*

AGERENSIS, ager. 2. contra Rul. 49.

AGESIS: id est, agè si vis, hortantis vox. Part. 44. 2. Tusc. 42.

AGER, terra aut cuiusvis rei conseruatio ad loca munienda, nec non oppugnanda. 5. A. 9. Aditus hostium castellis & aggeribus prohibetur. 5. At. 20. Oppidum cinximus vallo & fossa, aggere maximo. 10. A. 9. Græcia esset vel receptaculum pulso Antonio, vel agger oppugnanda Italia. * 15. Fa. 4. Aggere, vineis, turribus oppugnauit oppidum.

AGGERO, congero, cumulo. Frag. epist. Lutum & linum aggerabant.

AGGLVTINO, adnecto. 16. At. 6. Tu illud desecabis, & hoc agglutinabis.

AGGRINÆ, populi. I. P. 91.

AGREDIOR, inuado, adior. 22. A. 25. Quis audeat bene comitatum aggredi?

¶ *Alloquor, me conuerto ad.* pro Ce. 71. Quid agat quo modo aggrediatur iudicem, non habet.

† *Suscipio*. 1. de Or. 186. Cùm aggredior ancipitem causam.
 † *Conuenio*. 12. At. 32. Si & Silius is fuerit, quem tu putas, nec Drusus facilem se præbuerit, Damasippum velim aggrediari.
 † *Accedo, incipio*. 1. d.N. 57. Antequam aggrediar ad ea quæ à te disputata sunt, de teipso dicam aliquid, *aliis, Aggrediar ea*. 3. de N. 7. Sic aggredior ad hanc disputationem, quasi, &c. 2. Q. Fr. 12. Aggredi ad historiam. 1. Off. 34. Quidam aggrediuntur ad iniuriam faciendam, vt, &c. 2. de Or. 9. Quod hoc etiam spe aggredior maiore ad probandum, quia, &c. de Cl. 139. Antonius imparatus semper aggredi ad dicendum videbatur. pro Cl. 8. Sed ne diutius vos teneam, aggrediar ad crimen. pro Mur. 15. His rebus fretus ad consolatus petitione aggredi par est. 1. Off. 75. In omnibus negotiis priusquam aggrediari, adhibenda est preparatio diligens. 3. de Orat. 60. Non repellitur inde, quò aggredi cupiet.
 * *Inuador, affictor*. Frag. ep. Vt à te fictis aggredere donis.
 † *Syntaxis*. Bene comitatum aggredi. Non habeo quomodo illum aggrediar. Aggredi causam, ad causam, ad historiam, ad iniuriam faciendam, ad probandum.
 † *Aggrego, adijcio, coniugo, congreco, addo, cogo*. 1. Fa. 9. Si meam voluntatem ad dignitatem alterius aggregassem. 1. C. 30. Si secum suos eduxerit, eodemque ceteros vndique collectos naufragos aggregauerit. pro Muren. 16. Quare ego te semper in nostrum numerum aggregare soleo. in Vatin. 25. Huius filium eodem crimine ad patris interitum aggregare voluisti.
 † *Syntaxis*. Studium suum ad voluntatem, ac agnitionem alicuius aggregare. Aliquem in numerum aggregare. Aliquem aggregare eodem crimine ad interitum alicuius.
 † *Aggressio, principium, exordium*. Orat. 50. Cùmque animos prima aggressione occupauerit, infirmabit excludetque contraria.
 † *Adivnc*. Contraria, prima, Orat.
 † *Agilitas, agendi dexteritas, habilitas*. 1. At. 14. Agilitas, vt ita dicam, molitiefque natura.
 † *Agitans percurrrens, agnosens, persequens*. 3. de Nat. 27. Natura omnia & agitans motibus suis.
 † *Agitatio, commotio & corporis & animi*. 2. de Diui. 128. Nunquam animus agitatione & motu vacuus esse potest. 2. de Nat. 135. Agitatione & motibus linguæ cibus depellitur. 1. Off. 17. Ad quod adhibenda est quædam actio, non solum mentis agitatio. pro Mur. 35. Motus & agitatio fluctu. de Sen. 23. In omnibus his studiorum agitatio vitæ æqualis fuit. 3. de Ora. 86. Ita fit vt agitatione rerum fit infinita cognitio. 1. de Nat. 46. Actio mentis & agitatio in Deo.
 † *Adivnc*. Aequalis, de Sen. Tanta, tam varia, pro Mur.
 † *Syntaxis*. Animus agitatione & metu vacuus. Agitatione & motibus lingua cibus depellitur. Mentis agitatio. Motus, & agitatio fluctuum. Actio mentis & agitatio in Deo.
 † *Agitator, auriga*, qui equos currumque agit. 13. At. 21. Nec est melius quicquam, quam vt Lucullus sustineat currum equosque, vt bonus sæpe agitator. 4. Academic. 94. Ego enim vt agitator callidus, priusquam ad finem veniam, equos sustinebo.
 † *Adivnc*. Bonus, 13. Attic. Callidus, 4. Acad.
 † *Agitatus, tractatus, iactatus, versatus, sapius actus, agnitus, & perspectus* pro Cluén. 4. Res agitata in concionibus, iactata in iudicijs, commemorata in senatu. de Som. 2. 1. Agitatus & exercitatus in optimis curis. pro Qu. 10. Vt æquitas multis iniurijs iactata atque agitata in hoc tandem iudicio consistere & confirmari possit. 3. de Orat. 51. Quæ omnia oratori tractata atque agitata esse debent. de Vn. 7. Immoderate agitatus & fluctuans. (quietus & tranquillus. 1. Off. 82. Est viri magnanimi, rebus agitatis punire fontes, multitudinè conseruare. pro Cl. 82. Omnia que ad eam rem pertinent, ex huius & aliorum tabulis agitatis, tractatis, inquiritis. 5. Tufc. 66. Mens agitandis exquirendisque rationibus alitur. pro Corn. 57. Adoptio Theophanus agitata est, per quam, &c. pro Dom. 9. Sententia, quæ erat superioribus diebus agitata in Senatu.
 † *Adverb*. Celeriter, Orat. Dissolutè, 6. Phip. Ita multum, pro Clu. Mobiliter, 2. de Diu. Populariter, pro Clu. Seuerè, 5. Phil.
 † *Syntaxis*. Agitatus & exercitatus in optimis curis. Agitatus immoderate & fluctuans. Rebus agitatis, id est, perspectis.
 † *Agite*. 2. de Oratore, 368. Agite verò, ille inquit, vt vultis.
 † *Agito, vexo, disturbo*. 1. de Leg. 40. Furia agitans & infectantur impios. pro S.R. 66. Tamen eos agitant furia, nec vsquam consistere patiuntur. 2. de Diuini. 144. Aquila infectatur & agitatur alias aues. 3. Offic. 68. Excitare & agitare feras.
 † *Agitor, vexor* pro S.R. 67. Agitari & perterrerituriarum tedis ardentibus. 1. de Nat. 115. Cùm Deus pulsetur agitaturque incurfione aromorum. || In Somni. 20. Quod ipsum agitatur aliunde. Ibid. 21. Inanimatum quod impulsu agitatur externo.
 † *Tractor*. 1. At. 16. Agraria lex à Flauio Trib. pleb. vehementer agitabatur, auctore Pompeio.
 † *Versor, concitor*. 1. de Nat. 111. Atomos pellere seipfos, & agitari inter se concursu fortuito. * de Senect. 78. Animus semper agitatur.

† *Adverb*. Aliunde, de Rep. 6. Belle, 2. de Orat. Celerrimè. 2. de Finib. Copiosius, pro Plan. Immoderate, de Vni. Vehementer, 1. Attic.
 † *Syntaxis*. Natura omnia ciens & agitans motibus suis. Mens agitandis & exquirendis rationibus alitur. Agitata in Senatu sententia. Furis agitari. Excitare & agitare feras. Agitari cuncta, & pulsari atomis.
 † *Acymen, copiarum ordo incedens*. || 5. P. 20. Agmine quadrato inædem cõcordia veniret. 13. 18. Inde Agmine quadrato ad urbem accederet. I. P. 51. A Brundisio vsque Romam agmen perpetuum totius Italiæ vidi. 15. At. 13. Nec duces fumus, nec agmen cogamus. 2. A. 108. Agmine quadrato cum gladijs fequantur scutari milites. 5. A. 18. Ad hanc pestem agmen armorum sequebatur. Ibid. Certum agminis locum tenebant barbari sagittarij.
 † *Disceptatio, literaria & forensis*. 1. de Orat. 157. Educere dictionem ex vmbatili exercitatione in mediū agmen & puluerem.
 † *Syntaxis*. Agmen perpetuum. Cogere agmen. Dictionem educere in mediū agmen & puluerem.
 † *Adivnc*. Medium, 1. de Orat. Perpetuum, in Pis. Quadratum, 5. Phil.
 † *Agna scendo, iuxta, vel post, vel mox nascendo*. 1. de Orat. 241. Nemo hereditatem petit eo testamento, quod pater fecit, antequam ei filius natus est: nam constat agnascendo rumpi testamentum.
 † *Agna scor, post, vel iuxta nascor, vt frater fratri agnascitur*: quod si ad patrem referas, agnasci dicitur, qui post factum testamentum, patri nascitur. pro Cecin. 72. Cui filius agnatus sit, eius testamentum esse ruptum.
 † *Agnatio, sanguinis cognatio & familiarum*. 1. ad Her. 23. Lex agnationis. 1. de Or. 17. Gentilitatum & agnationum iura. 1. de Leg. 23. In ciuitatibus ratione quadam agnationibus familiarum distinguuntur status.
 † *Communio, & affinitas natura, siue societas & propinquitas*. 1. de Legibus. 2. Ex quo verè vel agnatio nobis cum cælestibus, vel genus, vel stirpis appellari potest. ibid. 23. Homines, deorum agnatione & gente teneri.
 † *Agnatus*. Agnati qui dicuntur, ex ijs qua in verbo Agnascor dicta sunt, intelligi potest. Dicitur enim qui per virilis sexus personas, cognatione coniuncti sunt, quasi à patre conuenit: (vt Caius ait) veluti frater eodem patre natus, filius fratris, neposve ex eo. Inter agnatos autem & cognatos hoc interest, quod inter genus & speciem. Natus qui est agnatus, & cognatus est: non utique qui cognatus est, & agnatus est. Cognationis enim nomen naturale est: agnationis verò, civile. Proprie enim ciuilibus cognatio, agnatio vocatur: videlicet, qua per mares contingit. de Vn. 35. Jupiter, Iuno, reliqui, quos fratres inter se & agnatos vsurpare atque appellare videmus. 2. de Inu. 148. Agnati & gentiles. 1. ad Her. 23. Lex, si furiosus est, agnatorum gentiliūque in eo, pecuniæque eius, potestas esto.
 † *Syntaxis*. Agnascendo rumpitur testamentum: hic vsus est absolutus. Cui filius agnatus est, eius rumpitur testamentum Gentilitatum & agnationum iura. Nobis cum cælestibus agnatio est. Nos tenemur deorum agnatione, & gente.
 † *Agnitio, cognitio*. 1. de Nat. 1. Quæstio, quæ ad agnitionem animi pulcherrima est.
 † *Agnomen, idem quod cognomen*. 2. de Inu. 28. Nomen autem eum dicimus, cognomen quoque, & agnomen intelligatur oportet.
 † *Agnoscendo, noscendo intelligendo*. 4. Ac. 84. Ecquæ poterit in agnoscendo esse distinctio?
 † *Agnosco, int. ligo, nosco, sentio, audio, reperio, percipio, assequor, perspicio*. 1. de N. 4. Hæc sunt dicta subtilius, quam vt quibus ea possit agnoscere. de Am. 100. Aspiceret & agnosceret aliquid. pro Fl. 16. Sext. Schola, qui rem agnoscit, neque hominem ignorat.
 † *I. P.* 12. Ipse certè agnosceret & cum dolore flagitiorum suorum recordabitur. pro Pl. 35. Agnosco enim ex me: id est, conijcio. 1. Fa. 7. Quod mihi de filia gratularis, agnosco humanitatem tuam. 4. 3. Dolorem tuum, mecum quodammodo agnosco. Or. 17. Et apud Græcos quidem iam anni propè quadringenti sunt: cum hoc probatur, nos nuper agnouimus. 2. Tuf. 70. Vt Deum agnoscis ex operibus eius, sic ex memoria rerum & inuentione & celeritate morus, omnique pulchritudine virtutis vim diuinam mentis agnosco. 16. At. 14. In tuis quoque epistolis Alexim videor agnoscere. pro Mil. 39. Cùm tota Italia facti illius gloriam libèter agnosceret. pro Pl. 44. Sequestremne Plancium respuerunt aures, agnosceret nemo, repudiaretur. pro Pl. 30. Iacis adulteria, quæ nemo non modo nomine, sed ne suspicione quidè possit agnoscere. de Amic. 9. Tu autem Fanni, quod tantum mihi tribuisti, quantum ego nec agnosco, nec postulo, facis amicè. 4. Fa. 3. Quod dicis, &c. nec nosco, nec probò: quod autem scribis, &c. illud quidem agnosco. 2. de Orat. 162. Humanitatem & facilitatem agnosco tuam. 1. de N. 92. Deorum cognationem libenter agnoscerem. 9. Fa. 15. Moriar si præter te quam reliquum habeo, in quo possim imaginem antiquæ & vernaculæ festiuitatis agnoscere. de Somn. 2. Quem vt agnouit, equidem cohorruit. 5. Fa. 20. Id ego agnouit meo iussu esse

esse factum. pro Ra. 18. Ego, si mihi esset integrum, susciperem hoc crimen, agnoscerem confiterer. 11. At. 7. Causam tuam noscitur: *est, agnosco, vel accipio.* 16. 6. Agnoui erratum meum. 2. de Fin. 33. Leuiter agnoscere aliquid.

¶ *Laudo.* 1. de D. i. 33. Nec psychomantiam agnosco: *id est, probo.*
A G N O S C O R, ex *actiuo pondus habetur.* 4. Acad. 86. Simul inflauit tibicen, a perito carmen agnoscitur. Orat. 2 15. Primum enim numerus agnoscitur, deinde sariat, postea cognita facilitate contemnitur.

† **A D V E R B.** Libenter, pro Mil. nuper, Orat. leuiter, 2. de Finib. Facile, Orat. Quodammodo, 4. Famil. Primum, Orat.

A G N V S, *sive natus, ouium grex.* 3. de Nat. 68. Agnus inter pecudes aurea clarus coma. Poët. 2. de D. 39. bis de Sen. 36. Villa abundet porcibus, hœdo, agno.

A G E N S, 1. de Nat. 77. Erat autem non facile agentes & molientes aliquid deos in aliarum formarum imitatione seruire.

A G E N D V S, *procurandus, curandus, tentandus.* 12. At. 33. Tuam in agendis rebus nostris diligentiam amo. pro Dom. 11. Nonne id agendum nobis fuit, vt materiem subtraheremus furori tuo. 3. A. 33. Quod agendum & faciendum est, non recuso.

A G O, *facio, tracto, curvo, procuro, tento, molior, gero, agito, contendo, transigo, aggredior.* 1. Offi. 29. Sunt qui studio rei familiaris tuenda suum se negotium agere dicant. 3. Or. 90. Quid si pater sana expilet, cuniculos agat ad ararium. 1. de D. 95. Nostri nihil in bello sine extis agunt, nihil sine auspiciis domi habent. 8. At. 19. Te animo magno & forti rem istam agere existimo. ad Br. 17. Cicero eo tendit, id agit, ad eum exitum properat, vt sit illi Octauus propitius, &c. pro Lig. 18. Tua quid aliud arma voluerunt, quid egit ille tuus inuitus exercitus, nisi vt, &c. 2. At. 22. Quam vellem Romæ mansisset: quod egisses profectò, si, &c. pro Mu. 82. Id mihi crede, & agunt & moliantur. 3. Q. Fr. 4. Ego mihi ipsi ista per quem agam non habeo: nam confici nisi per hominem peritum non possunt. 2. de Nat. 44. Mihi enim, qui nihil agit, esse omnino non videtur. 1. de N. 59. Non cessans Deus nec quæ agit moliens cum labore operoso ac molesto. 4. At. Cum Egnatio de re tua vehementer egi: is grauiter se acturum cum Aquilio confirmauit. 1. Offi. 4. Neque si tecum agas, neque si cum altero contrahas. 1. de Ora. 97. Cum & per me ipsum egissem, & per Brutum saepe tentassem. 16. At. 5. Is agit mecum accuratè multis verbis, vt tibi responderem. 2. 2. 1. ¶ *Quid cum Sexcioniis egerit.* ibid. 22. Cum hoc Pompeius egi, & vehementer egi, cum diceret, &c. 4. 1. Agere cum aliquo, vt aliquam rem suscipiat. 2. Fa. 15. Agere accuratè & prudenter de aliqua re. 1. At. 1. & 13. Fa. 75. Agere cum aliquo de aliqua re. 16. At. 21. Cum aliquo de eadem re agere sapius. de Clar. 2 80. Quæ ego cum Cratio saepe egi, cum eum vehementer hortarer, &c. 4. Fa. 2. Vt ad te scriberem, mecum egerunt. de Am. 4. Cum saepe mecum egisses. Attice, vt de amicitia aliquid scriberem. 1. Q. Fr. 1. Non hortatione, neque præceptis, sed precibus tecum fraternali ago. 2. de Orat. 175. Neque enim nunc id agimus, vt explicemus, &c. 8. At. 11. Dominatio qua sita ab vtroque est, non id actum, beata ciuitas vt esset. 2. de Orat. 191. Magna vis est earum sententiarum, atque eorum locorum, quos agas tractesque dicendo. 6. V. 48. Hic nolite expectare, dum ego hoc crimen ago ostiarim. 1. Offi. 41. Qui tum cum maxime fallunt, id agunt, vt viri boni esse videantur. 1. Tusc. 83. Sed quid necesse est, cum id agam, ne post mortem miserum nos putemus fore, vitam etiam efficere deplorando miseriosem? 9. At. 6. Ego enim non iam id ago, vt prosperos exitus consequar. 4. Fa. 7. Ego id semper egi, ne bellis interessem.

¶ *Discepro litigo, contendo, decerto, praesertim iudicio.* pro Cecin. 37. Omnino iam bene agis, à verbis enim recedis, & æquitate veteris. 1. Q. Fr. 4. Non gladiis mecum, sed litibus agetur. pro Cecin. 34. Quid agas mecum ex iure ciuili ac pratorio non habes. pro Mur. 35. Agere cum aliquo ex syngrapha. pro Qu. 32. Agere ex spòso. 14. A. 10. Sed facile est bene agere cum iis, à quibus etiam tacentibus flagitari videamur.

¶ *Latè patet hoc verbum variis, nominibus iustum, variam fortitur significationem. Cū aduerbijs Qualitatis bene, male, præclare, &c. sic, vulgò effertur bene vel malè tractari aliquem, esse felicem, &c.* 4. Fa. 5. Hicce temporibus non pessimè cum iis esse actum, & quibus sine dolore licitum est, vitam cum morte commutare. & 14. Agiturque præclare, si nosmetipsos regere possumus. 5. 18. Vt optimè actum cum eo videatur esse, Qui quam leuissimam pœna ab hac republ. discesserit. de Amici. 11. 5. V. 70. Hæc conditio fuit aratorum, vt præclarius agi secum putarent, si vacuos agros Apronio tradere liceret. 3. V. 9. Qui hoc non perspicit præclare nobiscum actum iri. 5. V. 119. Cum senserit populus istum, & intelligit secum actum esse pessimè, 14. A. 20. Facile est bene agere 3. cum iis, à quibus etiam tacentibus flagitari videamus. pro Sest. Præclare cum illis agimus, quos pacatos esse patimur. 16. At. 22. Quod tecum agam de eadem re sapius. 2. de Glor. Apud eundem poetam Ajax agit vt sepeliatur.

¶ *In discrimen & periculum voco.* 7. A. 27. Sed vos monco, liber-

tas agitur populi Romani, quæ est commendata vobis. 6. V. 11. Aguntur iniuriæ sociorum, agitur vis legum, agitur existimatio veritatis; iudiciorum. 85. Agebantur hæc in conuentu palam de sella ac de loco superiore. pro Pom. 6. Agitur Populi Romani gloria, quæ vobis à maioribus cum magna in rebus omnibus, tum summa in re militari tradita est. Ibid. Agitur salus sociorum, pro qua, &c. aguntur certissima populi Romani vectigalia, aguntur bona multorum ciuium. 6. V. 49. Qui hæc quæ dico iam non occultè non per amicos & interpretes: sed palam de loco superiore ageret, pro imperio & potestate. 2. de Finib. 56. Si magna res magna hæreditas agetur.

¶ *Promissua, vbi adaga, inanis opere, aliud curandi & negligendi.*
Sunt formula certa atatis, viuendi, impellendi, & stimulandi: gratias agendi, tollendi, vexandi. Frustrà conor, frustrà operam tero, ludor. de Amici. 87. Præposteris enim vtimur consilijs, & acta agimus, quæ vetamur veteri pro uerbo. 9. At. 4. Sed acta ne agamus, reliqua paremus. ibid. 2. I. Tu mallem, iniques, actum, ne agas. 15. Fa. 18. Itaque facio me alias res agere, ne conuicium Platonis audiam. pro S. R. 60. Vsq; eò animaduerti iudices cum iocari atque alias res agere. Orat. 87. Ridiculum, cuius genera plura sunt, sed nunc aliud agimus. pro Cl. 179. Oppius aliud ages, & nihil huiusmodi cogitans. pro Flac. 40. Quiescant igitur, & me hoc in lucto ponere, atq; aliud agere patiantur. 3. de Orat. 48. atqui, vides, inquit Antonius, cum alias res agamus, quam te inuiti audiamus, qui, &c. 1. Tusc. 91. Virutem necessario gloria, etiam si id tu non agas, consequitur. Orat. 175. Quæ sua sponte, etiam si id tu non agas, cadunt. de Clar. 2 33. Miror tam alias res agere populi, vt sit insano inter disertos locus. 1. Tusc. 19. Nam & agere animam, & efflare dicimus. pro Q. R. 24. Eodem tempore & gestum, & animam ageres. 8. Fa. 13. Qu. Hortensius, cum has literas scripsi, animam agebat. de Orat. 2 51. Agere vocem. pro Cec. 49. Neminem statu detrusum. qui non adhibita vi, manu demotus, & actus præceptis intelligatur. 6. V. 107. Agere dicunt festum: *id est, celebrare.* pro Archia. 16. Hæc studia adolescentiam agunt: *id est, ducunt.* de Senect. 32. Si octuagesimum annum agerent. 1. Tusc. 28. Agere æuum in cælo: *id est, viuere.* 2. de Ora. 2 58. Alellum agas: *id est, ducas.* 3. V. 7. Agunt eum præcipitem pœna: *id est, impellunt.* de Senect. 7. Moderati senes tolerabilem agunt senectutem: *id est, trahunt.* 5. Tusc. 5. Agere vnum diem bene vel malè ex præceptis sapientum: *id est, viuere & traducere.* 7. V. 162. & 5. de Finib. 84. Agi in crucem, *id est, tolli.* 1. At. 13. Agere gratias alicui nomine alicuius. 13. Fam. 64. Nero meus mirificas apud me tibi gratias egit.

A G O R, ex *actiuo varia vires agnoscentur: transigo, procuro, curvo,* 3. ad Her. 27. Vt res ex animo agi videatur. pro S. R. 8. Aliud igitur nihil, nisi vt, &c. 1. Fa. 5. Hic quæ agantur quæq; acta sunt, ea te literis multorum cognoscere arbitror. 2. de Orat. 317. Sic omnia quæ sunt, quæq; aguntur acerrimè, lenioribus principis natura ipsa prætexuit. 15. Fa. 4. Marco Manneio imperavi, vt coacto in vnum locum exercitu, castra in Lycæonia apud Iconium faceret: quod cum ab illo diligenter esset actum, ego in castra ad septimum calendarum Septembris veni. 1. Fa. 1. Res agitur per eosdem creditores, per quos cum tu aderas, agebatur. * 16. At. 20. Permagna res agitur Attici.

¶ *Tractor, habet eor. accipior bene vel malè.* de Am. 15. Cum illo quidem actum optimè est, mecum autem incommodius. 5. V. 70. Hæc conditio fuit aratorum, vt secum præclare agi putarent, si vacuos agros Apronio tradere liceret. de Am. 11. Cum illo quis neget actum esse præclare? 4. Fam. 5. Hicce temporibus non pessimè cum iis esse actum, quibus sine dolore licitum est mortem cum vita commutare. 5. 18. Vt optimè actum cum eo videatur esse, qui quam leuissimam pœna ab hac republ. discesserit. 5. V. 119. & 118. Cum senserit populus istum, &c. intelligit secum actum esse pessimè. 14. A. 17. Secum malè actum putet item, Malè enim mecum ageretur, si, &c. 3. V. 9. Qui hoc non perspicit, præclare nobiscum actum iri.

† **A D V E R B.** Acerbè, vehementer, 7. in Ver. Acriter, acris, apertè, publicè, dolenter, moderatè, præclare, pro Sest. Accuratius, plane, prudentius. 2. Fa. Apertius, 1. F. Coram diligenter, familiariter, quam sapissimè, primum, 15. Frigidè, 3. Grauitè, liberaliter, 8. Insuper, libentius, timidius, 13. Minaciter, 11. Modicè, 16. Non Multum, 7. Occultius, 6. Omnino, 3. Ornatiùs, 9. Palam, 1. Pessimè, 4. Reuè, 7. Subtilius, 9. Verè, 12. Accuratè, Coram, 14. Att. Accuratè pluribus verbis, attentius, 16. Accuratè res, 4. Ambitiosè, 7. Aperiùs, 1. Astutè, 10. Commodissimè per aliquem, 12. Commodius, diligentissimè, 13. Diligentè de literis, iniquè, 6. Grauitè cum aliquo, 4. Improbè, 9. Incautè, 7. Iniucundius, 1. Iniustè, 12. liberè, 7. Maruriùs, 9. Mirificè, ibidem. Nominatiùs, probè, 3. Profuriùs, vehementer & seuerè, 16. Prudentè, 9. Quam diligentissimè, 1. Sapienter, 8. Satis, 4. Seuerè, 1. Seuerè profuriùs, 16. Seuerius, 4. Sincerè, 9. Studiofius, 1. Stultè, 7. Temperatè, temperantiùs, timidè, 9. Turpissimè, 7. Vehementer, 4. Vehementer, seuerè, 1. Accuratè, 1. Ver. Accusatoriè, bene, benignissimè, optimè, 5. Aduosè, Leuiter, Remissè, 3. de Orat. Atrocissimè, persalè, sanè, accuratè, 2. ad Qu. fratrem, Austerè, Stoicè, pro Mur. Bene, verecundè, in Top. Bene agier, dolosè, 3. Offic. Bene acta vita, honestè, purè, quietè de Sen. Callidè, cautè, impudentius, pro Cec. Commodius, 2. de Finib. Communiter, 3. Communius, 2. de Diu. Confusè, liberaliter, 3. de Nat. Confusius, iracundè, melius, 8. Phil. Commun

Coniunctim, r. de Inuent. Honestè, rectè, 2. de Inuent. Consideratè, cupidè, ex occulto, fortuito, inconsideratè, temerè, 1. Offi. Constanter, obsecrantè, solutè, de Clar. Criminosè, pro Deiot. Consulto, fortiter, necessario, negligentius, omnino, pro Clu. Cumulatè, nominatim, omnino, ornate, ornatissimè, Postquam in Sen. Demissè, suppliciter, ad Brut. 16. Diligenter, de Per. Consul. Disertè, Rectè, verè, 2. de Orat. Grauitè, pressius, sapienter, subtilius, 4. de Finib. Grauius, pro Flac. & pro Rab. post. Honestissimè, sanctissimè, 9. Phil. Ostiatim, impuniùs, occidit, 6. Ver. Ieiunè, præposterè, verecundiùs, 4. Acad. Planius, popularitèr, 3. Ver. Priscè, Remissè. Seuerè, vrbane, vrbaniùs, pro Cel. Quamprimùm, 4. Ver. Raptim, turbulentièr, pro Dom. Quomodo inimicè, 2. Phil. Secus, 2. de Nat. Splendè, 3. Tusc. Studiosè, 4. Tusc. Turpiter, innocentissimè, integerrimè, in Salust. Vehementius.

✠ **Syntaxis.** *Id nobis agendum, vt. Agendum, ac faciendum. Suum negotium agere. In ararium agere cuniculos. Nihil agunt nisi exis: id est, nihil aggreduuntur. Animo forti rem agere. Agere & moliri. Qua agit, molitur cum labore. Ego mihi ipsi ista per quem agam, non habeo. Vehementer de re agere, grauitèrque. Per se ipsum agere. Agere accuratè, diligenter. Nunc id ago, vt. Agere, tractareque discendo. Ostiatim agere crimen. Non gladijs, sed litibus agere, ex iure ciuili, cum aliquo ex syngrapha, ex sponso. Praclarè cum aliquo agere, Actum & acta agere. Alias res, aliud agere. Agere annum trigessimum, etatem, auum, iumentum. Agi præcipiem. Agere vnum diem bene. Agere & agi in crucem. Agere gratias. Ex animo agere. Quasi sunt, quæ aguntur acerrimè. Per creditores acta res, cum illo optimè actum, incommodius, praclarè, pessimè. Agere diem festum, animam.*

AGRARIANÆ portæ. Lege, PORTA.

AGRIANVS, ad agros pertinens. 2. At. 15. Agraria facultas. 8. Famil. Cælij, Agraria lex Rulli. 1. At. 15. Agraria lex à Flauio Tribuno plebis vehementer agitabatur. 1. At. 14. Huic tori rationi agraria Senatus obuerfabatur. 2. Offi. 78. Ob càmq; causam aut agrariam rem tentant. 2. At. 1.

✠ **Syntaxis.** *Agraria lex, ratio, res.*

AGRIANVS, agripeta. Agrarij, pro ijs, qui agros cupiebant, vt subuenirent sua inopia, 1. ad Attic. 16. Alibi. Agripetas appellat. 4. C. 4. Qui agrarios concitare conatus est. 7. P. 18. Non sollicitabit rursus agrarios.

✠ **Syntaxis.** *Agrarios sollicitare, concitare.*

AGRESTIS, ad agros pertinens, rusticanus, incultus, asper, syluestris: per translationem, durus, acerbus, inhumanus. 5. Tusc. 77. Quæ barbaria India vastior, aut agrestior. 2. cont. R. 94. Ligures motani, duri & agrestes. 7. Ver. 86. Palmarum agrestium multitudo in Sicilia, pro Mur. 61. Aut in aliquo conuentu agrestium. 1. de Orat. 33. Fera agrestisque vita. Part. 90. Genus hominum indoctum & agreste. 1. de Offic. 130. Agrestis & inhumana negligentia. 3. de Orat. 39. Rustica vox & agrestis. pro Mil. 26. Serui agrestes & barbari. de Sen. 47. Agrestis & furiosus dominus. 1. de Orat. 115. Quidam vultu motique corporis vasti atq; agrestes. 12. At. 45. Exulto enim animo nihil agreste, nihil inhumanum est. 3. de Orat. 25. A principio clamare, agreste quiddam est. || 2. de Orat. 10. Nec verò te, &c. rhetoricis quibusdam libris, quos tu agrestes putas, insequor vt erudiam.

✠ **Syntaxis.** *Durus; & agrestis. Fera, & agrestis vita. Indoctus, & agrestis. Agrestis, & inhumana negligentia. Rustica vox, & agrestis. Homo agrestis, & furiosus. Vultu, motuq; corporis vastus, & agrestis. Clamare, agreste quiddam est.*

AGRICOLA, agricolator, pro Deiot. 27. Deiotarus diligentissimus agricola, & pecuarius habebatur. 2. de Orat. 38. Si de rusticis rebus agricola quispiã disertè dixerit, pro S. R. 47. Qui suos filios agricolas assiduos esse cupiunt pro S. R. 94. At ego agricola & rusticus, &c. * Hortens. Segetes agricolæ subigunt aratris multo antè quàm ferant.

† **ADIVNC.** *Assiduos, pro S. Rofc. Diligens, pro Deiot.*

✠ **Syntaxis.** *Assiduos agricolæ. Agricola, & rusticus.*

AGRICULTURA, cultura agri, cultio agri. 1. de Orat. 249. Si mandandum aliquid procuratori de agricultura, aut imperandum villico sit. 1. Offic. 151. Omnium rerum, ex quibus aliquid exquiritur, nihil est agricultura melius, nihil vberius, nihil dulcius, nihil libero homine dignius. 1. de Orat. 249. Libri Magonis Carthaginensis de agricultura. 3. de Fin. 4. Quintiam agricultura, quæ abhorret ab omni politiore elegantia, tamen eas res in quibus versatur, nominibus notauit nouis.

† **ADIVNC.** *Bona, vber, dulcis, digna homine libero, 1. Offic.*

* **AGRIGENTINVS,** 4. I. V. 124.

* **AGRIGENTVM,** vrbs Sicilia. 4. in Ver. 123.

AGRIPEA, agri competitor. 1. de N. 71. In Samum pater Epicuri Neocles agripeta venerat. 15. At. 28. Agripetas cecitòs à Butthrotis. 6. 1. Agripetas concisos.

* **AGRYNENSIS,** 5. V. 47. Agyrinensis ager ibid. 69. Agyrinensis populus, Agyrynensis ciuitas.

* **AGRYVM,** oppidum Sicilia. 5. V. 68.

AH, exclamatio interiectio. 2. de Orat. 185. Ah inquit, patres conscripti, non ego mihi illum iniquum ciero, verum omnibus.

* **AIA,** tragædia de Aiace. 1. Offic. 114. Non sæpe Æsopus Aiacem. 6. V. 135. 4. Tusc. 51. 464. 10. Fa. 13.

A I N. 6. At. 1. Ain tu? & 2. Ain tandem. 3. de Legib. 14. Ain tandem etiam à Stoicis ista tractata sunt? Orat. 154. Ain, pro ais ne.

A I O, affirmo, dico, loquor. (nego. 2. de Diuin. 69. Quid ergo? Aius iste quando eum nemo nôrat, aiebat & loquebatur, &c. posteaquam & sedem, & aram inuenit, obmutuit. 2. de D. 116.

Aio te Æacida Romanos vincere posse.

2. de Fi. 70. Quasi ego id curem, quid ille aiat aut neget. 4. Aca. 104. Vt neq; neget aliquid, neq; aiat. 3. de Offic. 91. Diogenes ait, Antipater negat. 2. de Orat. 233. Docebo sus (vt aiunt) oratorem eum, quem, &c. I. P. 69. Iste Claudus (quomodo aiunt) pilam retinere, &c.

A I V S, Deus, quem Titus Lilius Allocutium vocat. 2. de Diu. 116.

Quid ergo? Aius iste loquens quando eum nemo nôrat, aiebat & loquebatur, & ex eo nomen inuenit. ibidem, Aio loquenti ara consecrata est. || & 1. de Diu. 101.

A L A, propriè qua volant aues. 1. de Diuin. 57. Galli cantu plausuq; premunt alas.

† **Turma,** ordoq; equitum, per translationem. 2. Offic. 45. Quo in bello te Pompeius alæ alteri præfecit. Or. 153. Quomodo enim vester Axilla ala factus est: fuga litteræ vastioris.

† **ADIVNC.** *Horrifonæ, in ARAT.*

ALABANDVS, Deus, & Alabandi populi. 3. de Nat. 39. Alabandi Alabandum consecrauerunt.

ALABANDVS, de Cl. 325.

* **ALABANDENSIS,** 13. Fa. 56. 3. de Nat. 50. || 2. de Ora. 95.

* **ALABASTER,** stri, myrothecium. * 2. Acad. Quibus etiam alabaster plenus, vnguenti putere videatur.

ALACER erectus, hilaris, paratissimus. (perterritus pro Mur. 49. Catilina alacer atque lætus. 5. Fa. 12. Alacres animo sumus, vt &c. id est, cupimus. 1. de Or. 184. Alacri & prompto ore, & vultu huc atque illuc intueri. 2. ad Her. 29. Alacres & erecta vadunt, vt alteri noceat. de Som. 4. Quo sis alacrior ad tutandam remp. 1. de Diu. 73. Respexitque, & equum alacrem lætus aspexit. 1. de Inu. 102. Quartus locus per quem demonstramus multos alacres expectare quid statuatur, vt ex eo, &c. 2. ad Heren. 48. Si huic sit remissum, multos alacriores ad maleficia futuros.

✠ **Syntaxis.** *Alacer ac lætus, Alacres animo. Alacri & prompto ore & vultu. Alacer & erectus. Alacrior ad maleficia.*

ALACRITAS, læticia gestiens, ac nimia facilitas, & studiū, aut cupiditas. 4. Tusc. 36. Sic hilariores tuæ perturbationes, cupiditas auidè semper aliquid expectans, & inanis alacritas, nõ multum differunt ab amentia. 1. de Diu. 56. Galli victores alacritate &

læticia ad canendū excitantur. Brut. || epist. prid. Inuen. 7. Quæ læticia senatus, quæ alacritas erat? 16. At. 3. Addis mihi scribendi alacritatem. 4. A. 1. Frequentia vestrum, Quirites, alacritatem mihi summam affert defendendæ reipublicæ. 2. de Nat. 159. Canum mira alacritas in venando. 2. Fa. 9. Qui & summa voluntate cesserit, & egregia animi alacritate abfuerit. || 3. Q. Fr. 5. Opus est quadam animi alacritate. 2. At. 7. Mira sum alacritate ad litigandum.

† **ADIVNC.** *Egregia, 1. Fam. Futilis, inanis, 4. Tusc. Insolens, 5. Tusc. Mira, 2. de Nat. & 2. Att. Summa, 4. Phil.*

✠ **Syntaxis.** *Alacritate & læticia aliquid agere. Addere alicui scribendi alacritatem. In venando alacritas. Egregia animi alacritas.*

ALARIJ milites. 2. Fa. 17. Quod autem meum erat proprium, vt alarijs transpadanis vt negarem, id etiam populo se remississe scribit.

ALAUDÆ, nomen militum certorum in legione. 16. At. 8. Antonius cum legione alaudarum ad urbem pergit. 13. P. 3. Huc accedunt alaudæ, cæteri que veterani. 5. A. 12. Antesignanos, & manipulares, & alaudas iudices se constituisse dicebat. 1. A. 20. Legio alaudarum.

ALBA, vrbs. 4. I. A. 6. 5. V. 145.

ALBANVS, 1. de Diuinat. 18. Albanus mons. 2. de Diuinat. 69. Albanus lacus. pro M. Scauro. Albanè columna.

ALBATVS, albo indutus. (atratus in Vat. 31. Cum ipse epuli dominus Arrius albatu esset.

ALBENSIS, 2. ad Heren. 45.

ALBESCI, fit album. 4. Acad. 105. Mare nunc quia à sole colluctet, albescit & vibrat.

* **ALBIANVS,** pro Cecin. 28. Albanum iudicium. pro Cluen. 82. Albiana pecunia.

ALBINVS, viri nomen. de Clar. 81. Albinus, is qui Græcè scripsit historiam.

ALBVM, tabula vel matrix (vt hodie loquuntur) in qua nomina alicuius ordinis, vel res gesta breuiter notabantur, vt fieret populò copia. 2. de Orat. 52. Pontifex Maxim. res omnes singulorum annorum mandabat literis, efferebatque in album: & proponebat tabulam domi, potestas vt esset populo cognoscendi.

ALBVS, candidus. (niger, ater. 2. de Diu. 9. Quæ alba sunt, quæ nigra dicere. 7. Fa. 28. Quod quasi auem albam videtur bene sententiam eiuem videre. 5. Tusc. 114. Democritus alba & ægra discernere non poterat. 2. de Legibus. 45. Color albus præcipuè decorus deo est, cum in cæteris, tū maxime in textili. 2. V. A. 41.

Qui

Qui albus atēve fuerit, ignorans fratris filium præterijt.
 & Syntaxis. *Albam auem videre: prouerbiū de rara aliqua re. Albus color Deo decorus.*
 ALCÆVS, Poeta lyricus. 1. de Nat. 80. Nāuus in articulo pueri delectat Alcæum.
 * ALCYON. Alcy.
*Alcyonem genuit claris delapsus ab abstris
 Præuius aurora, Solis noctisq; satelles.*
 ALEA, omnia ludus, in quo temeritas & casus, non ratio nec consilium valet: qualis est talorum, & tesserarum. 2. A. 56. Homo nequissimus, qui non dubitaret vel in foro alea ludere, lege ea qua est de alea condemnatus. 2. C. 10. In vino & alea, comestiones & scorta quærere. pro Arch. 13. Quantum alij temporis tribuunt alea, quantum pilatantum ego, &c. 2. A. 56. Licinium de alea condemnatum collusorem suum restituit, vt quod in alea perdidit, beneficio legis dissolueret. 13. A. 24. In lustris, popinis, alea, vino, tempus atatis omne consumperit.
 ¶ Fortuna, casus. 2. de Diu. 36. Non perspiciat aleam quandam esse hostijs deligendis. *aleam, id est, fortunam, & casum. Legitur etiam: Aliam quandam vim, &c.*
 & Syntaxis. *Alea ludere. De alea condemnatus. In alea comestiones quærere. Multum temporis alea tribuere. In alea multum perdere.*
 ALEATOR, alea lusor, alea cupidus. 2. A. 67. Domus erat aleatoribus referta. 2. C. 23. In his gregibus omnes aleatores, omnes adulteri versantur. 7. V. 33. Aleatoris Placentini castra commemorabuntur. 14. At. 5. Ab aleatore *φουρὸς πολὺς*.
 ALEATORIVS. 2. A. 67. Suggerebantur etiam sæpe damna aleatoria.
 ALEI, campi. 3. Tusc. 63.
 ALES volucer. 1. de Diu. 120. Aues quæ tum huc, tum illuc volant: alites, quæ tum à dextra, tum à sinistra parte canant, oscines. 2. de Nat. 168. Aues & alites, & oscines, vt augures nostri appellant, rerum augurandarum causa esse nata putemus. 1. de Inuen. 27. Angues ingentes alites iuncti iugo. 2. de Nat. 112.
Inde est ales auis lato sub tegmine cæli.
 in Arat. Ales nuncius Iouis.
 & Syntaxis. *Aues, & alites, & oscines. Angues ingentes alites. Auis ales. Nuncius Iouis ales.*
 ALETRINA S, municipes & municipium. pro Clu. 49.
 ALETRINENSIS, pro Cor. 50.
 ALEXANDER, Rex Mæcedonum. 2. de Diu. 141. 13. At. 28. Alexander Babylone est mortuus. Et passim.
 ALEXANDRIA, vrbs Aegypti ad Nilum. 2. At. 5. Cupio Alexandriam reliquamque Aegyptum visere. 2. contra Rul. 42. Alexandria, cunctaque Aegyptus. & 7. Fam.
 ALEXANDRINVS. 2. contra Rullum. 41. Rex Alexandrinus.
 ALEXIS, Attici amanuensis. 16. At. 14. In tuis quoque epistolis Alexim videtur agnoscere. 7. 2. Nam Alexidis manum amabam, quod, &c.
 ALGEO, frigeo. 2. de Or. 285. Sapiens, si algebis, tremes. & 2. Tusc. 34. Algere. (Æstuarē. 8. Fa. 17. Nostri milites facile algere & esurire consueuerunt.
 † ADVERB. Facile, 8. Fam.
 ALGIDVS, frigidus. Orat. 152. Vos qui accollitis Histrum fluium, atque algidam, &c. *algidam regnem scilicet: vt Catullus, Algida loca, de Berytho.*
 ALIAS, aliquando, de præterito. de Cla. 144. Idque cum sæpe aliàs, tum apud centum viros cognitum est. 1. Offic. Cum sæpe aliàs, tum maxime bello Punico secundo. 1. de Orat. 38. Quorum pater & sæpe aliàs, & maxime censor salutis reipub. fuit. 4. Acad. 9. Quibus de rebus & aliàs sæpe nobis multa quæ sita sunt, & quondam in Hortensij, quæ, &c.
 ¶ De futuro, & præsen. de Senect. 51. Terra nunquam sine vsura reddit quod accipit: sed aliàs minore, plerumq; maiore cum scenore. 3. de Orat. 204. Geminatio verborum habet interdum vim, leporem aliàs. 2. de Orat. 177. Et ex iisdem illis locis interdum concludere, relinquere aliàs, aliòq; transire. 2. de Orat. 30. Itaq; illi aliàs aliud iisdem de rebus iudicant. Orat. 200. Quorum descriptus ordo aliàs alia terminatione concluditur. 2. de Diu. 7. Sed hæc aliàs pluribus, nunc, &c. 2. de Orato. 30. Vt vterque vestrum eadem de re aliàs aliud defendat. 2. de Diu. 111. Vt ijdem versus aliàs in aliam rem accommodari possint. 7. Fa. 6. Sed plura scribam aliàs. ibid. 13. Sed aliàs iocabimur. 1. At. 10. Hoc ad te scribam aliàs subtiliūs. 13. 21. Huic epistolæ quam tu misisti scribam aliàs, nunc aliis malo. 5. de Fin. 77. Ego verò volo in virtute vim esse quam maximam: sed quanta sit, aliàs, nunc tantum, &c. 4. At. 2. Si vnquam in dicendo fuimus aliquid, aut, etiam si vnquam aliàs futuri sumus, tum profectò, &c. 16. 21. Alij enim sunt aliàs, nostrique familiares ferè de mortui. Orat. 156. Aliàs ita loquor vt concessum est, aliàs vt necesse est. 2. de Finib. 87. Nemo potest aliàs beatus esse, aliàs miser. 3. de Orat. 210. Aliàs contentiūs, aliàs remissiūs. 3. V. 120. Aliàs reuocabat, aliàs decernebat. &c. 4. Tusc. 36. Ex quo intel-

ligitur qualis illè sit, quem tum moderatum, aliàs modestum & temperantem, aliàs constantem continentemq; dicimus. 1. de Inuen. 99. Atque hic item, vt in nostra persona licebit, aliàs singularitatem transire omnes argumentationes, aliàs ad partitiones singula genera referre, aliàs ab auditoribus, quid desideret, quærere, aliàs hæc facere per comparationem suarum & contrariarum argumentationum. de Ami. 33. Mutantur etiam sæpe hominum mores, aliàs aduersis rebus, aliàs ætate ingrauescente. 1. de Or. 244. Cum in eiusmodi causis aliàs scriptum, aliàs aequitatem defendere doceatur.
 & Syntaxis. *Id cum sæpe aliàs, tū apud illos cognitū. Cum sæpe aliàs, tum maxime bello civili. Ille & sæpe aliàs, & maxime censor dicitur. Aliàs minor plerumq; maior. Interdum vis, aliàs ingenium. Ille aliàs aliud ait. Hæc aliàs pluribus. Idem aliàs in aliam rem accommodare. quanti sit, aliàs: (scilicet dicam.) Aliàs vt volo, aliàs vt queo. Aliàs beatus, aliàs miser.*
 ALIBI, in alio loco. 13. At. 50. Cum Cæsar præteriret, omnis armatorum copia, dextra sinistra ad æquum, nec vsquam alibi. 4. Acad. 103. Nusquam alibi.
 ALICVBI, vsquam, vsquam. pro Fl. 71. Si te Crassi agri delectabant, hic alicubi in Crustumino, aut in Capenati parauisses.
 * ALICVNDÉ, ex alio loco. 1. de Orat. 252. * Alicunde arripere aliquid. Aliunde, legit Lamb. & pro Cec. 46. Alicunde discedere.
 ALIENATIO, defectio, ductio, animorum diuisio, dissecutio que. 1. Q. Fr. 4. Subita defectio Pompeij, alienatio consulum exturbat mentem meam. 2. A. 1. Tuamque à me alienationem ad ciues impios tibi gloriæ fore putasti. de Amic. 78. Statim alienatio dissiunctio que facienda est. Orat. 144. & 3. Leg. 48. Quibus verbis sacrorum alienatio fiat.
 † ADIVNCT. Nimia, de Arusp. Difficilis, 3. Ver.
 ALIENATVS, abhorrens, alienus. 16. At. 14. Gaudeo mihi causam oblatam, in qua omnes sentiant me ab illo alienatum. 1. ¶ At. 14. Animus alienatus & offensus. ¶ 3. de Finib. 18. Assentione nos magis alienatos esse.
 & Syntaxis. *Tua à me ad illum alienatio. Ego à te sum alienatus. Animus alienatus, & offensus.*
 ALIENIGENA, peregrinus, alienus, externus, alia ex gente. pro Deiotaro. 10. Homo longinquus & alienigena. 2. de Legibus. 21. Deos alienigenas coli, confusionem habet religionum. pro Cornelio. 25. Alienigenarum nos hominum studiis atque externa virtute priuari. pro Fonteio. 22. Alienigenas domesticis antefere. 4. C. 22. Hostes alienigenæ. (Hostes domesticæ. ¶ pro Flac. 65. Quid alienigenæ de vobis loqui soleant.
 & Syntaxis. *Homo longinquus, & alienigena. Dij alienigena. Alienigena, & nã, absolutè. Alienigena hostes.*
 ALIENO, ab alieno, vendo. 6. V. 134. Precio paruo, ea quæ à maioribus acceperis, vendere atque alienare. 2. con. Rul. 33. Alienare vestigalia.
 ¶ Disiungo, & auoco studium. 3. Fa. 6. Maleuoli ignari constantie meæ, conabantur, alienare à te voluntatem meam. de Pro. 21. Quibus cum omnibus eadem respub. me reconciliauit, quæ alienarat. 2. Fa. 15. Hominem adolescentem non tam allicere volui, quam alienare nolui. 5. 8. Qui & te nonnunquam à me alienarunt, & me immutarunt tibi.
 ALIENOR, auersor, abhorreo, caueo malum aliquod. 3. de Finib. 16. Simul atque natum sit animal, ipsum sibi conciliari, & commendari ad se conseruandum, &c. alienari autem ab interitu, iisque rebus quæ interitum videantur afferre.
 Vendo, abduco. 2. con. Rul. 54. Venire vestras res proprias & in perpetuum à vobis alienari. Ibid. 33. Permittitur infinita potestas innumerabilis pecuniæ conficiendæ de vestris vestigialibus non fruidis, sed alienandis. 1. At. 14. Summum erat periculum, ne si nihil impetrarent, à senatu alienarentur.
 & Syntaxis. *Bona paruo precio vendere & alienare. A me voluit alienare voluntatem tuam. Animal alienatur ab interitu. Venire & in perpetuum alienari ab aliquo rem aliquam. Alienatur illi à nobis: id est, recedunt à nostra consuetudine ac studio.*
 ALIENVS, qui alterus est. 1. Offic. 30. Difficilis est cura rerum alienarum.
 ¶ Non amicus, remotus, auersus, discrepans, abhorrens, alienum. 4. V. 64. Letilius homo non alienus à literis. 2. Fa. 17. Sin ille à me est alienior, nihil tibi literæ meæ proderunt. pro Mur. 57. Caro ¶ à Murena nulla re vnquam alienus fuit. ¶ 2. de Orat. 61. Poetas quasi aliena lingua loquutos non conor attingere. 4. Fa. 6. Non à me alieni. 2. de Orat. 36. Quod hæc ars proficere alienum esse. 16. At. 14. Vt non alienum sit me Romæ esse. pro Plan. 11. Allicere voluntates alienas. id est, alienatas. pro Deio. 24. Cum is à te animo esset alieno. de Amic. 28. Ab altero non alienos animos habemus. pro S. R. 136. Non vereor, ne quis alienum me animum habuisse à causa nobilitatis existimet. 5. Fa. 17. Non putavi esse alienum institutis meis, hæc ad te scribere. Q. de per. 1. Tamen ab amore nostro non sum arbitratus alienum hæc ad te scribere. 11. Fa. 27. Sum admiratus te, quicquam à me comissum quod esset alienum nostra amicitia credidisse. 1. de Diu. 83. Neque

Neque hoc dij alienum ducunt maiestate sua de Pro. 27. Sed alienum mihi videtur dignitate imperij, quo, &c. 4. Fa. 7. Quæ non aliena esse ducerem a dignitate tua. 1. de Fin. 11. Quis alienum putet eius esse dignitatis, quam mihi quisque tribuit, quid in omni munere vitæ optimum & verissimum sit exquirere: pro Planc. 4. Id ab hoc alienum est. 16. At. 3. Navigationis labor alienus non ab ætate solum nostra, verum etiam a dignitate. pro Cec. 2. 4. Id dicit, quod illi causæ maximè est alienum. 1. Fa. 9. Tantum enitor, ut neque amicis, neque etiam alienioribus desim. 3. Fa. 6. Ut tuum factum alieni hominis (ut leuissimè dicam) meum verò coniunctissimè, & amicissimè esse videatur. pro Do. 70. Homines alienissimi à P. Clodio: id est, minimè consueti & propinqui. 1. de Fin. 17. Epicurus in Phisicis totus est alienus. (Suus. * 8. Fa. 12. Homo alienissimus alicui. Cælij. pro C. Corn. 1. Institui exemplum meis alienissimum rationibus cupierunt. pro Qu. 66. Ne qua subesse posset aliena aut illius officio, aut huius existimatione suspicio.

Syntaxis. Non alienus à literis: id est, non expertus literarum. Ille à me alienior. Nulla re à te fui alienus. Alienus, id est, alienatus voluntates allicere. Animo sum à te alieno. Habere alienum ab aliquo animo. Alienum ab institutis tuis, ab amore nostro, à nostra amicitia. Maiestate Deorum alienum. Alienum id est tua dignitatis. Nihil à te alienus, id ab hoc alienum. Neque amicis, neque alienioribus desis. Alienus homo: id est, non amicus. Alienissimus homo à P. Clodio. Totus est alienus ille in Medicis: id est, ab Autoribus pendens.

*ALIFANVS, 2. con. Rull. 65. pro Plan. 2. 2. Alifanus ager. Alij per ph. scribunt.

ALIMENTARIVS, ad alimenta pertinens. 8. Fam. 6. Lex alimentaria.

ALIMENTVM, nutrimentum. de Vn. 16. Nec verò mundus desiderat alimenta corporis. * Oecon. 1. Fruges & cetera alimenta terrestria indigebant tecto.

ALIO, in aliàs terras, ad aliam rem, ad alium usum. At. 20. Ex illius sermone statua, Arpinumne mihi eundem sit, an quò aliò. 1. de Orat. 1. 33. Sed si placet, sermonem aliò transferam. pro Cluen. 63. Tamen vocat me aliò iam dudum tacita vestra expectatio. 3. V. 139. L. Domitius aliò responsonem suam deriuauit. 2. de Fin. 2. 7. Appellet hæc desideria naturæ, cupiditatis numen feruet aliò.

Syntaxis. Huc venies, an quò aliò? Sermonem aliò transferre. Aliò responsonem deriuare. Cupiditatis nomen serues aliò.

ALIOQVI & alioquin: aliàs, ceteroquin. 2. de L. 62. Minima olim istius rei fuit cupiditas, alioquin multa extarent exempla maiorum.

ALIPHANVS ager. 2. contra Rul. 65. pro Plan. 2. 2.

ALIPHERA, urbs. 6. At. 2.

ALIPTES, vnctor. 1. Fa. 9. Sed vellem non solum salutis meæ, quemadmodum medici, sed etiam ut aliptæ virium & coloris rationem habere voluissent.

ALIVANDO, aliàs, nonnunquam, interdum, quodam tempore, tandem, aliquo tempore. 12. At. 27. Velim aliquando puerum visas, pro Cæli. 10. Quis bonis viris quodam tempore coniunctior? quis cuius meliorum partium aliquando? 4. Acad. 1. 1. Num hæc ex villo audiuisi aliquando? pro Cec. 14. Magis opportuna opera nonnunquam, quam aliquando fideli. 5. Fa. 8. Et te nonnunquam à me alienarunt, & me aliquando immutarunt tibi. 1. Offic. 139. Et maximè si aliquando alio domino solita est frequentari. pro Mil. 70. Erit illud profectò tempus, & illucescet aliquando ille dies, cum tu, &c. de Ar. 46. Sit discordiarum finis aliquando. 1. de Orat. 1. 33. Et nostro more aliquando, non rhetorico loquamur. pro Qu. 43. De controuersis vult diiudicari serò, verum aliquando tamen. pro Quint. 94. Spes est hunc miserum aliquando tandem posse consistere. Pro Flac. 21. Sed si forte aliquando beneficij huius obtrebator extitisset, &c. 1. de Orat. 95. Non despero fore aliquem aliquando, qui, &c. Orat. 166. Aliquando, idque serò mihi extorta veritas est. || pro Clu. 51. Collegi me aliquando, &c. 7. Fa. 14. Et te aliquando colaudare possum.

ALIVANDIV, satis diu. 1. Acad. 12. Nam Aristum Athenis audiuit aliquandiu. & 2. At. 8. pro Cl. 20.

ALIVANTO, paulum. pro Syl. 56. Cincius profectus est aliquanto ante furorem Catilinæ. 9. Fa. 26. Non modò non contra legem, sed etiam intra legem, & quidem aliquanto. 5. Attic. 21. Literas tuas minùs paulò expecto, quam si Romæ esses, id est, aliquanto minùs. 2. de Inuen. 154. Postea aliquanto ipsos quoque tempestas vehementius iactare cœpit.

ALIVANTVLVM, paululum, paulum, nonnihil, leuiter, paulisper, aliqua ex parte. 2. de Inu. 29. Et de natura licet aliquantulum ducere suspitionis. 4. ad Her. 14. In mediocri figura versabitur oratio, si hæc aliquantulum demiserimus, &c. pro Quint. 15. Cum æris alieni aliquantulum relictum esset. 1. de Diui. 73. Cum aliquantulum progressus esset. de Am. 40. Aliquantulum defecere de spacio.

ALIVANTVM. Parad. 3. Auri nauem euertat gubernator, an palez, in re aliquantum, in gubernatoris inscitia nihil interest.

4. Fam. 6. Lectis tuis literis aliquantum acquieui. 7. At. 13. Aliquantum animi videtur nobis atulisse Labienus.

Syntaxis. De natura ducere aliquantum suspitionis. Aliquantulum æris alieni relictum. De spacio aliquantulum defecere. Aliquantum acquiesco. Animi aliquantum asserre alicui. Abijt aliquando ante.

ALIVID, aliqua res. (nulla pars.) || pro Clu. 184. Post aliquid ad iungere. 2. de Orat. 38. Multi hinc doctrina aliquid omnium generum & artium consequuntur. pro Deiot. 35. Nihil à me arbitror prætermisum, sed aliqua ad extremam causam partem referuatum: id autem aliquid est, te ut plane Deiotaro reconciliet oratio mea. 2. Off. 40. Qui cuiquam furatur aliquid. pro Deiot. 35. Ne tibi illum succensere aliquid suspicere.

ALIVIS, quidam, quispiam, aliquispiam, vllus, nonnullus, vnus, aliquis, non nemo, aliquot, parum, paucus, quis. 2. V. 129. Est confuturdo Siculorum, ut nonnunquam eximat vnum aliquem diem, aut summum biduum ex mense. pro Mar. 208. Neque enim culpa tua est, si te aliqui timuerunt. 2. de Orat. 5. Bene dicere non habet definitam aliquam regionem. 3. At. 151. Méque, ut scias, velis esse aliquem, quoniam qui fui esse non possum. 8. 31. Nullus priuatorum dolor, bonorum erat aliquis, sed hebes. 3. V. 195. Alicuius facti si non bonam, at aliquant rationem asserre. pro Lig. 22. Atque is tamen aliquis Ligariùs non fuit. 2. de N. 97. Cum machinatione quadam moueri aliquid videmus. 2. Off. 41. Confugere ad vnum aliquem virtute præstantem. pro Cluentio. 185. Atque istam ipsam questionem dicite, quis obsignauit vnum aliquem nominatè. 2. de Orat. 38. Aut depingendo pictor aliquis defertè dixerit, aut scripserit. de Ami. 86. Cum eos grauis aliquis casus experiri cogit. Ibidem 89. Ut aliquis nos Deus ex hac hominum frequentia tolleret. 3. de Legib. 15. Puto posse & quidem aliquem de tribus nobis. pro Ceom. Aliquis de familia. 12. Fa. 10. Sed gesta res expectatur, quam quidem aut iam esse aliquam, aut appropinquare confido. 1. de Ora. 102. Quid mihi tanquam alicui Græculo quæstionem ponitis? 2. de Orat. 154. Timidè tanquam ad aliquem scopulum libidinis, sic tuam mentem ad philosophiam appulisti. 4. Acad. 3. 2. Illos, &c. quasi desperatos aliquos relinquamus. 2. de Fin. 72. Leonides, Epaminondas, tres aliqui, aut quatuor. 13. At. 151. Quo die has dabam, expectabam aliquem meorum. At. Ibidem. Et si tuæ literæ rectè sperare iubent, tamè expecto recens aliquid. 3. Tusc. 19. Num aliquod quodpiam membrum tumidum ac turgidum non vitiosè se habet? 13. At. 151. Nunc eadem illa, quid Brutus cogitet, aut si aliquid egit, &c. de Amic. 90. Si aliquis.

Syntaxis. Aliquid alicui succensere. Exime vnum aliquem diem, aut summum biduum ex mense. Velis me esse aliquem, quoniam qui fui, non sum. Confugere ad vnum aliquem. Aliquis de tribus nobis. Tres aliqui, aut quatuor. Expecto recens aliquid. Num aliquod quodpiam membrum tumidum est?

*ALIVISPIAM, pro Sect. 63. Aliquapiam vis.

ALIVOT, numerum significat, nec variatur. 9. Att. 13. Aliquot sunt anni, cum vos duos elegi, quos præcipue colerem. 2. de Diu. 127. Aliquot somnia vera, inquit Ennius, sed omnia, non est necesse. de Vn. 1. Disciplina Pythagoreorum aliquot secula in Italia Siciliaque viguit. 7. Fa. 18. Accepi à te aliquot epistolas vno tempore.

Syntaxis. Aliquot sunt anni, cum te, &c. Id aliquot annos viguit.

ALIVOTIENS, vel aliquoties, aduerbium numeri. pro Qu. 3. M. Junius, qui hanc causam aliquoties apud te egit. 2. de Leg. 9. Aliquoties iam iste locus à te tactus est. pro Font. 23. Quod ego profectò non crederem, nisi aliquoties ex ipsis accusatoribus audissem, cum præciperent, &c.

ALIVTER, secus, alio pacto, alio modo, non eodem modo, non perinde. pro Dom. 31. Quod certò scio aliter esse. 16. At. 13. Ne sim saluus, si aliter scribo ac sentio. 3. Off. 68. Sed aliter leges, aliter philosophi tollunt astutias. 16. At. 13. De Anterij itineribus nescio quid aliter audio, atque ut ad te scripseram. Or. 229. Tantumque abest, ne eneruetur oratio compositione verborum, ut aliter in ea nec impetus vllus, nec vis esse possit. pro Dom. 31. Proinde quasi isti de illo aliter atque ego existimo, sentiant. pro Dom. 140. Omnia aliter ac vos in monumentis habetis, pronunciauit. 6. Fa. 19. Sed tamen aliquid videbimus, in quo sit spes: aliter quidem non modò non appetendum, sed etiam fugiendum puto. de Am. 76. Aliter enim amicitia stabiles permanere non possunt. pro R. P. 29. Si qui in prædones inciderint, aliter quidpiam coacti faciant: id est, turpiter, vel indecorè. 6. At. 3. Quo maiorem spem habeo, nihil fore aliter ac deceat. Ibidem. 6. Alentior, fieri non potuit aliter. 2. de Diu. 146. Cum eadem somnia, & aliis aliter euadant, & eisdem non semper eodem modo.

Syntaxis. Ne sim saluus, si aliter scribo, ac sentio. Aliter audio, atque putaram. Id agas, aliter quidem accidet, &c. Fieri non potest aliter. Eadem somnia alijs aliter euadunt.

ALIVNDE, ex alio loco, vel ex aliare. pro Lig. 1. Cum id neque per te scires, neque aliunde scire potuisses. 5. Fa. 13. Aliunde pederet. 2. de Or. 8. Hic nisi domesticas se instruxerit copijs, aliunde dicendi corpiam petere non possit. Ibidem. 39. Aliunde assumptum bonum. Or. 80. In alienis aut translatis, aut factum aliunde, ut mutuo.

ALIUS, non idem, reliquus, alter. *¶ sequuntur hac nomina ornatissimè apud Romanos, non solum quam, ut vulgo sed etiam, ac, atque, iterantur etiam Latini alius, ut alius alio doctior, quod Barbari, alius quam alter, dicere consueverunt. Et ita saepe diuersitatem notat ut etiam aliàs aliàs, exempla confusa ipse annotato. 2. de In. 12. Cum communiter quædam de omnibus præcipi possint, separatim tamen sunt alia cuiusque generis & diuersæ præceptiones. 5. de Fini. 26. Sed naturas esse diuersas, ut aliud equo sit natura, aliud boui, aliud homini. 2. de Diuin. 30. Si eadem hora alia pecudis iecerit nitidum atque plenum est, alia horridum & exile. 2. de Nat. 123. Quibus bestiis eratis cibus, ut alius generis bestiis veiceretur. aliàs; Alij generis. Nam alij & alia in genitino apud Cicero nem reperitur esse, testis est Priscianus libro sexto. 11. Fam. 1. Nos ab initio spectasse ocium, nec quicquam aliud à libertate communi quæsisse, exitus declarat. Bruti. 1. Tusc. 58. Ita nihil aliud est dicere, nisi recordari. 1. de Leg. 14. Aliud ex alio querere. 9. Fam. 19. Me quotidie aliud ex alio impedit. Orat. 36. Aliud aliis videtur optimum. 11. At. 13. Alia enim eorum ratio. 12. 40. Hoc videtur effici aliud tua gratia, aliud nostra. 7. Fam. 24. Habes Sardos venales, alium alio nequiores. hic, Alius de duobus dici videtur. 3. Q. Fr. 1. Multa in epistolam conieci, aliud alio tempore. 2. de Diuin. 89. Orbis vnamquamque partem aliam alio modo mouere atque immutare cælum. & alibi. Signa alia alio in loco lacrymantes intuebantur. 16. At. 13. Sed ut aliud ex alio, mihi non potest dubium, quin, &c. 9. 12. Nec vnamquam aliud ex alio peccare desinit. 3. V. 66. Hic tum alius ex alia parte, &c. pro Sest. 74. Omnes certatim alius alio grauius atque ornatius de mea salute dixerunt. 7. At. 2. Accepi epistolas tuas aliam alia incundiorem. 2. de Orat. 30. Itaque illi aliàs aliud iisdem de rebus iudicant. 1. de Diuin. 76. Simia omnia disturbauit, & aliud alio dissipauit. Ora. 200. Quorum descriptus ordo aliàs alia terminatione concluditur. de Som. 14. Ut nihil inter ipsos ab aliis ad alios manare possit. 2. de Diu. 111. Ut iidem versus alias in aliam rem accommodari possint. Orat. 71. Res alio atque alio elata verbo. Orat. 73. In alio ponitur, aliudque totum est, vtrum oportere an decere dicas. Ora. 204. Cum aliud videatur esse numerus, aliud numerosum, quid inter sit, pro Cæ. 6. Aliud est maledicere, aliud accusare. 1. de Orat. 248. Aliud esse artificem, &c. aliud non esse hebetem, &c. 1. de Leg. 52. Videtur quanta series rerum sit atque ut ex alio alia necantur. 5. Tusc. 70. Causa alia ex aliis apta, & necessitate nexa. de Or. 169. Aliquem ita labi, ut aliis miserandus, aliis irridendus esse videatur. Ibid. 223. Sed aliud quiddam longè, aliud crasse quærimus. 8. At. 2. Aliud tu honestum in hac causa iudicas atque ego existimem. 3. de Orat. 201. Alia dicere ac significare. Sal. in Cicer. 7. Aliud stans, aliud sedens, de republ. sentis. 11. de Leg. 17. Quod in aliis rebus aliisq; sententiis verfaris atque ille. de Somn. 14. Ut nihil inter ipsos ab aliis ad alios manare possit. 2. de Leg. 20. Itemq; alios ad dies vbertatem lactis fertusq; feruanto. 1. de Offic. 60. Respondebat cum esset aliud simulatum, aliud actum. & 62. Quod alios bonos, alios sapientes existimem. pro Cæ. Alia fori, alia triclinij, &c. Ratio visa est. 2. de Diu. 55. Alia est coniectura accusatoris, alia defensoris. 1. de Orat. 233. Tantum dico aliud esse illud atque hoc. 232. Quid sit quare alij melius quam alij dicant. 2. de Ora. 343. Virtus habet plures partes, quarum alia est ad laudationem aptior. 6. V. 28. Sicilia cum essem, sic ab omnibus audiebam, tam te has phaleras à Philarcho Cæturipino abstulisse dicebant, quam alias item nobiles ab Aristonormitano, quam tertias à Cratippo Tyndaritano. Top. 82. Comparationum duo genera sunt, vnum de eodem, & alio, alterum, &c. Ibidem 87. Huic generi finitimum est illud, quod appellari de eodem & altero diximus. 3. de Or. 63. Alia, & bona, & mala videntur Stoicis, & cæteris gentibus. pro Cæcinnâ 17. Non alia causa est æquiritas in vno, & in pluribus. 2. de Officiis 61. Alia causa est eius, qui calamitate premitur, & eius qui res meliores querit. pro Cælio 67. Lux longè alia est solis, & lychnorum. Orat. 237. Aliud mihi ac tibi videri potest. pro Plan. 48. Nec erit hæc alia ratio Plancio ac Laterensi. Item alibi, Cum alia dicuntur ac sentias.*

† **ADVERB.** Longè, sæpissimè, & passim, planè, Orat. & alibi.

¶ **Syntaxis.** Aliud equo est natura, aliud boui. Alia pecudis, id est, alius patrio casu. Me quotidie aliud ex alio impedit. Habes alii alio meliorem. Aliud alio tempore agendum. Orbis vnamquamque partem aliam alio modo cælum immutat. Signa alia alio in loco intueri. Aliud ex alio peccas. Hic certatim alius alio grauius obiurgat. Iidem aliàs aliud iudicant. Aliud alio dissipat puer. Idem versus aliàs in aliam rem accodatur. Res alio atque alio elata verbo. Ex alio, alia nexa sunt. Aliud quiddam longè aliud quæro. Aliud atque ego dicis. In alia re atque ego. Alia & bona & mala mihi sunt, & tibi. Lux longè alia est solis, & lychnorum.

ALIVS MODI, alia ratione, aliter. 2. de Inu. 21. Nam opinio dupliciter facit homines: cum aut res alijsmodi est ac putatur: aut non is euentus est, quem arbitrati sunt.

ALLABOR, accedo, adhaereo. 1. de Diu. 58. Et humor allapsus ex-

trinsecus, ut in tectoriis videmus austro, sudorè imitari potest. **ALLATVRVS,** apportaturus. de Leg. Mors aut meliorem est al-
latura statum. Vide, **ADFERO.**

* **ALLATVS,** apportatus: in Clod. Postquam tibi speculum allatum est. de Fat. Allatus est forte Scipioni acipenser.

ALLECTO, prolecto. allicio, multo blandè. de Sen. 58. Ad agrum fruendum non modò non retardat, verum etiam inuitat atque allecat senectus. de Am. 99. Qui ipsi illam allecant & inuitant. id est, assentationem.

¶ **Syntaxis.** Ad agrum fruendum inuitat & allecat. &c. Allecat, & inuitare.

ALLEGATIO, priuata quadam legatio. 3. V. 136. Cum sibi omnes ad istum allegationes difficiles, omnes aditus arduos ac potius interclusos viderent. **LEGO,** EXPVGNO.

* **ALLEGRO,** lego, mitto. 11. noluerunt optimi aurea illius Romana lingue auctores hoc verbo significari auctorum testimonio vti, aut proferre quod dicta probet, sed mittere, in priuatis negotiis, qui causam nostram agat, & quod legare in publicis, id allegare in priuatis esse voluerunt. 3. V. 149. Petit à me Rabonius, & amicos allegat, facile impetrat. 15. Fam. 4. Extremum illud est, ut philosophiam ad te allegem. Ibid. 10. Allegarem ad te illos, &c. pro S. R. 25. Homines nobiles allegat iis, qui peterent, ne ad Syllam adirent. 3. Q. Fr. 3. Sed idem Nerius iudex edidit ad allegatos Cnecum Lentulum, & C. Cornelium.

¶ **Syntaxis.** Allegandi amici: id est, mittendi. Ad aliquem allegare medicinam. Allegare alicui aliquem: id est, a d. Edere ad allegatum Tullium.

ALLEGORIA, Orat. 95. Iam cum fluxerunt continuæ plures translationes, alia planè sit oratio: itaque genus hoc Græci appellant ἀλληγορίαν, nomine rectè: genere melius ille, qui ista omnia translationes vocat. 2. Att. 20. Si erant mihi plura ad te scribenda, ἀλληγορίαι obscurabo.

ALLEVAMENTVM, alleuatio. pro Syl. 66. In aduersis sine villo remedio atque alleuamento permanere.

¶ **Syntaxis.** Remedium & alleuamentum. Permanere in alleuamento.

ALLEVATIO, alleuamentum. 9. Fam. 1. Et si tot tantisque rebus virgemur, ut nullam alleuationem quisquam non stultissimus sperare debeat. 1. de Fini. 40. Ut doloris diuturnitate alleuatio consoletur.

ALLEVIOR, hebetor, leue reddor. 1. de Inu. 78. Reprehensio est, per quam argumentando aduersariorum confirmatio diluitur, aut infirmatur, aut alleuiatur. aliàs, alleuatur: & fortasse rectius, eleuatur. Vide, **ELEVO.**

ALLEVATVS, 7. At. 1. Acastus quæ vellem de alleuato corpore tuo nunciauit.

ALLEVO, leue facio, lenio, mitigo. de Clar. 12. Quod aliqua ex parte sollicitudines alleuaret meas. pro S. R. 10. Hoc onus si vos aliqua ex parte alleuabitis, feram ut potero.

ALLEVOR, demulcoor. 12. Atti. 37. Alleuor cum loquor tecum absens.

¶ **Syntaxis.** Alleuatum corpus, meglorato. Alleuare sollicitudines: id est, lenire, demulcere. Alleuare onus: id est, minuire. Alleuor, id est, ex parte minus angor.

ALLENISIS, 9. At. 4. Allenis pugna.

ALLICIO allecto, inuito, capio, capro, prolecto, traho, duco, attraho, induco, excito, titillo, silicio. 2. de Inu. 157. Est quidam quod sua vi nos alliciat ad sese, non emolumento captans aliquo, sed trahens sua dignitate. 2. de Ora. 324. Maxima autem copia principiorum ad iudicem aut allicendum aut incitandum. 1. Fam. 15. Hominem adolefcentem non tam allicere volui, quam alienare nolui. 1. de Orat. 30. Dicendo tenere hominum cœtus, mentes allicere. pro Plan. 11. Allicere voluntates alienas, retinere partas. 7. V. 181. Nullis nostris studiis beneuolentiam illorum allicere possumus. pro Pomp. 24. Regum afflicta fortuna facile multorum opes alliciunt ad misericordiam. de Am. 28. Virtus allicit homines ad diligendum. 2. A. 15. Si te laus allicere ad rectè faciendum non potest, ne metus quidem à foedissimis factis potest auocare. 2. de Fin. 32. Ea voluptas quæ in motu est, & prauos allicit & bestias. 2. Offic. 20. Hominum studia ad nostras utilitates allicere & excitare. 2. Offic. 38. Oratione benigna multitudinis animos ad beneuolentiã allicere. 1. Offic. 56. Omnis virtus nos ad se allicit. 1. de Diu. 86. Magnes lapis est, qui ferrum ad se allicit & trahit. 1. Tusc. 6. Qui cogitationes suas nec disponere nec illustrare possit, nec delectatione aliqua allicere lectorem.

ALLICIOR, inuitor. pro mur. 74. Cato negat verum esse, allici beneuolentiam cibo. Qu. de Pet. 42. Hoc & tenentur homines Romæ, & alliciuntur. 1. Fam. 9. Cum in hunc sensum & alliciat beneficiis hominum, & compellar in iuriis, facile patior, &c. pro Mur. 76. Nulla re allicentis hominum oportet ad magistratum mandandum.

¶ **Syntaxis.** Eum, qui audit, permulcere, atque allicere. Dicendo mentes allicere, & alienatas menses. Alicuius beneuolentiam studiis allicere. Allicere ad misericordiam. Virtus nos allicit ad diligendum. Trahit allicit & bestias. Ad se allicit & trahit ferrum magnes. Alliciuntur ac tenentur homines.

ALLIGANDVS. 1. de Diu. 122. Alligandi essent omnes, qui cubitum irent.
ALLIGATVS, *afstrictus & colligatus.* (solutus. de Ami. 42. Ne existiment ita se alligatos, vt ab amicis peccantibus non discedant. pro Dom. 41. Vbi per suum tribunatum Cæsar is actis alligatus teneretur. 3. de Orat. 174. Neque verba alligata sint, quasi certa aliqua lege versus, neque ita soluta vt vagentur. 2. At. 18. Cum videas voluntatem ciuitatis solutam, virtutem alligatam.
ALLIGOR, *obstringo, deuincio.* 7. V. 70. Alligare ad palū. pro Cluen. 148. Lex vbi omnes mortales alligat, ita loquitur, &c. pro Plan. 81. Beneficio alligari. pro Flac. 41. Metuit, ne L. Flaccus nunc se scelere alliget. pro Qu. R. 35. Aliquem stipulatione alligare.
ALLIGOR, *obstringor, ligor, deuincior.* 7. V. 12. Producentur & ad palum alligantur. 2. de Leg. 51. Sacris alligari. 8. At. 25. Cedendum est celeriter, ne forte qua in re impediatur atque alliger.
Syntaxis. *Ad palū alligari. Sacris alligari. Impeditus & alligatus.*
ALLINO, *lmo, applico.* 2. V. 17. Nullæ sordes videbantur his sententiis allini posse.
ALLISVS, 2. Qu. Fr. 5. Damnationes inimicorum, in quibus, me perlubente, Seruius allisus est: id est, læsus, vel impedit.
ALLOBROX, *vulgo Sabaudienfis. Galli sunt Heluetys iuniorum.* 1. de Diuinatione 21.
*Ad clades patria flamma ferroq; parata,
 Vocibus Allobrogum patribus populog; patebat.*
pro Font. 26. Qui nationem Allobrogum & reliquias suis iterum armis conficiat. de Pro. 32. C. Pomptinius Allobroges domuit. 3. C. 48. & II.
ALLOQUOR, *compello, παρορω, affaris.* 4. ad Her. 23. Te nunc alloquor, Africane, cuius, &c. pro Cl. 170. || Quem propter animi importunitatem, nemo recipere lecto, nemo adire, nemo alloqui, nemo respicere vellet.
ALLUDO, *alludere, est ludere, & aliud quod dicas referre.* 2. de Orat. 240. Galba autem alludens variè & copiosè, multas similitudines afferbat.
ADVERB. Copiosè, variè, 2. de Orat.
ALLO, *iuxta suo, lauo.* 2. de Leg. 6. Fluius diuisus latera insulæ alluit.
ALLOVOR, *abluor, afflictor.* 7. V. 95. Non alluuntur à mari mœnia extrema, sed influit in vrbis sinum portus. Orat. 107. Ita iactantur fluctibus, vt nunquam alluuntur. pro Flac. 63. Cum hæc ciuitas barbariæ fluctibus alluatur.
ALLVIO, *eluuio.* 1. de Orat. 173. Alluuium & circumluuium iura.
ALMO, *sive prope Romam. non Anenio, neque, Anio, legendum.* 3. de Nat. 52. Lucanus.
Et lotam paruo reuocant Almone Cybellem.
ALMVS, *sanctus, augustus.* 3. Off. 104. O fides alma. ex Ennio. in Arat. Hanc illi tribuunt pœnam Nereides alma.
ALNVS, *id est, arbor.* 3. de Leg. Ea quæ restant, in illis alnorum vmbra culis persequamur.
ALO, 1. de Nat. 73. Cum egellus eum non satis aleret. pro Deiot. 22. Deiotarus antea maiores copias alere poterat, nunc exiguas vix tueri potest. 1. Off. 25. Alere exercitum suis fructibus. de Vn. 16. Ita se ipse consumptione & senio alebat sui. Att. vita. Nam mihi stat alere morbum desinere. 7. Atti. 5. Serò resistimus ei, quem per annos decem alimus contra nos, de Clar. 32. Intraq; parietes aluit eam gloriam, &c. 2. de Inu. 162. Alere aliquid & maius facere. pro Mar. 29. Illa est vita tua, Cæsar, quæ vigebit, &c. quam posteritas alet. 1. de Inu. 4. Dicendi assiduitas aluit audaciam. 1. C. 30. Qui spem Catilinae cum mollibus sententiis aluerunt. * de Clar. 126. Non enim solum acuere, sed etiam alere ingenium potest. de C. Graccho.
ALOR, *nurrior.* 2. de Nat. 23. Omnia quæ aluntur & crescunt, continent in se vim caloris. 51. Multa, quibus animantes aluntur auferantq; & pubescant. 5. V. 11. Hac pecunia alimur & sustinemur. 2. de Nat. 128. Animantes quæ lacte aluntur. pro S. R. 56. Anseribus cibaria publicè locantur, & canes aluntur in Capi tollio. pro Sest. 82. Quorum effrænatus furor alitur impunitate diuturna. Orat. 27. Ab hac & verborum copia alitur. pro Cecin. 13. Ebutius iste Cæfennia viduitate alitur. 3. C. 26. Memoria vestra, Quiritis, nostræ res alentur, sermonibus crescent, &c. de Amic. 104. Sed nec illa extincta sunt, alunturque potius & augentur cogitatio & memoria. 1. Offic. 105. Hominis mens dilicendo alitur. * Frag. epist. Græcis exercitationibus ali melius ingenia posse. Oecon. 1. Fruges, alimenta terrestria, pecudum fetus, fructus, utensilia, quibus aliter hominū genus, aut etiam excollitur. || 2. de Nat. 118. Sunt autem stellæ naturæ flammæ, quocirca terræ, maris, aquarum fluctibus aluntur.
ALTVS, *educatus.* 2. de Nat. 118. Vapores, quibus altæ renouatæque stellæ, atque omnis æther, refundunt eisdem. pro Plane. 81. Locus ille mutus, vbi quisque altus aut doctus est. de Clar. 59. Vrbis in qua nata & alta est eloquentia. 6. Fa. 1. In ea vrbe es, vbi nata & alta est ratio & vitæ moderatio.

Syntaxis. *Me agellus alit. Alere copias. Suis fructibus exercitum alere. Alere se sui senio. Mihi stat alere morbum. Aliquem contra nos alere. Alere gloriam. Alere, & maius facere. Alet posteritas vitam huius. Spem alere cum sententijs mollibus. Aluntur animantes, auferunt, putrescunt. Ali ac sustineri. Furor impunitate alitur. Mens dilicendo alitur. Stella altæ, renouatæq; vaporibus. Hic nata & alta est eloquentia.*
APPE, *montes altissimi, Galliam ab Italia determinantes.* de Pro. 34. Alpius Italiam munierat antè natura, &c. 11. Fa. 10. Antonius Apennino alpiusque se tenet. I. P. 81. Vallum alpium contra ascensum transgressionemque Gallorum. 6. A. 37. Vt eius furor ne alpium quidem muro cohibere possemus. 4. C. 6. Hoc malum manuit non solum per Italiam, verum etiam transcendit alpes.
Syntaxis. *Alpius se tenere. Alpium vallum contra transgressionem Gallorum. Alpius murus. Malum hoc Alpes transcendit.*
ALSIVM, *oppidum Thuscorum.* 2. At. 1. alij, Antrum.
ALSIENSIS, *ager, ab Alfo dictus pro Mil.* 55. Pompeium vt videret: sciebat in Alsiensi esse procul inde.
ALVS, *frigidus.* 3. Q. Fr. 1. Iam dno dno nihil alius, nihil mucosius. 8. At. 8. Antio nihil quietius est, nihil alius, nihil amœnius.
ALVARE, *ara.* Antequam 24. A deorum quondam altaribus impiam manum ciuium remouit. 1. C. 24. A cuius altaribus sæpe te ad necem ciuium transfulisti. de Ar. 9. Ab altaribus religiosissimis fugatus.
ALTY, *sublimè.* 2. A. 28. Altè extollere manum. 5. Tusc. 37. Altè à terra. 2. de Nat. 127. Tollere se à terra altius. Or. 82. Cum verbum aliquod altius transfertur. de Ar. 33. Tollere testum altius. de Somn. 18. Altè spectare atque ad cœlum contueri. 2. de Diuin. 50. Cum terra araretur, & sulcus altius esset impressus. 2. V. 9. Indignum videbatur iis qui altius respiciebant. Or. 98. Altè enim cadere non potest: id est, ex alto.
ALTER, *alius de duobus, ac pluribus, secundus.* || Hoc nomine cum nihil Latinis vstratus vulgo penè omnino abijt in disuetudinem, cū ignoto discrimine inter secundum & alterum, pro altero duo & secundum vsurpet. Alterum pro secundo sæpe optimi auctores attulerunt. at secundum in omnibus pro altero poni nō potest, illud enim semper secundum, hoc tantum vnum è duobus significat, sicut horus. 1. Tusc. 31. Agricola serit arbores, quæ alteri feculo proficiat. de Cla. 204. O magnam, inquit, artem, Brutus, siquidem istis, cum summi essent oratores, duæ res maximæ, altera alteri defuit. 14. At. 21. Vt factum Dolabella tantopere laudarem, adductus sum tuis & vnis & alteris literis. 13. 22. Alteris iam literis nihil ad me de Attica. pro Clu. 38. Cum is vnum iam & alterum diem desideraretur. de Clar. 3. Sed contra semper alter ab altero adiutus. Or. 175. Id est genus, ex tribus collocaionis partibus alterum. 2. de N. 125. Ergo alter alterius, vbi cunq; nactus est oua frangit. de Senect. 27. Nec nunc quidem adolescentis vires desidero: is enim locus erat alter de vicis senectutis. 2. Offic. 82. Ptolemæus, qui tum regnabat alter post Alexandriam conditam. 1. A. 32. Quo Senatus die latior: proximo, altero, tertio, denique reliquis consecutis diebus, non intermittebas, &c. 10. A. 13. Equitatus qui in Syriâ dicebatur bipartitò: alter eum à quo ducebatur, reliquit: alterum Cn. Domitius à legato Syriacæ abduxit. pro Deiot. 2. Accedit vt accusatorum alterius crudelitate, alterius indignitate perturber. 1. Fa. 7. Quorum alterum mihi facere necesse est, alterum facio libenter. 1. Tusc. 97. Necesse est enim alterum sit de duobus, vt aut, &c. Tusc. 121. Ad Brut. nostrum hos libros alteros quinque mittamus. de Diui. lib. 1. Non modò his tribus, qui, &c. sed etiam alteris tribus, qui, &c. 14. A. 10. In altero pudor, in illis libidines, scelera, &c. 2. de Inu. 14. Caupo cum illum alterum, videlicet qui nummos haberet, animaduertisset, gladiū propè appositum è vagina eduxit & illū alterū occidit. 3. At. 15. Me ipsum aceto, deinde te, quasi me alterum. 4. 1. Ad omnia me alterum se fore dixit. 7. Fa. 5. Vide quàm mihi persuaserim te esse me alterum. Ad Brut. 15. Ad te tanquàm ad alterum me proficiscens. 2. At. 15. Quem si reliquisset, dicerent iniqui non me planè post annum ex prouincia decessisse, quoniam alterum me reliquisset. Topic. 87. De eodem & altero tantò maior, id est, duplo. *Leg. SEQVI.* 14. At. 7. Ego è Formiano exiens xvii. Calendarum, vt inde altero die in Tusculanum, scripsi hæc. || 2. de Inu. 9. Propterea quod alterum communi hominum infirmitati, alterum singulari vniuersuique vitio est attributum. 3. de Nat. 51. Alterum Apollinem Græci, alteram Dianam putant. de Clar. 149. Vt alter ex alterius laude partem, vterque autem suam totam haberet. Ibid. 155. Perfecit vt altera præstaret omnibus, &c.
ADVERB. Planè, de Clar. Penè, 4. in Ver.
Syntaxis. *Duobus oratoribus duæ res desunt, altera altæ. Tua vna & altera litera. Alteris iam literis id est, secundis. Iam de seoraris vnum & alterum diem. Contra semper alter ab altero adiutus. Ex tribus partibus altera. Alter alterius oia frangit. Hic regnat alter à condita vrbe: id est, secundus. Hic alteros quinque*

libros mitto. Te accusa, te amo, quasi me alterum. Ero ad omnia tu alter. Spero te fore me alterum: & alterum me. Maior hic altero tanto: id est, duplo.

ALTERCANDO, contendendo. de Clar. 159. Iam in altercando inuenit parem neminem.

ALTERGATIO, iurgium, disceptatio, lra, concertatio, contentio, ἀγών, studium contentionis. 1. At. 13. Redeo ad altercationem, surgit Pulchellus, &c. 1. de Nat. 15. Oritur mihi magna de re altercatio cum Velleio. de Clar. 164. Nulla est altercatio clamoribus vnquam habita maioribus. 4. At. 12. Abfuisse me in altercationibus, quas in senatu factas audio. 1. Fa. 2. Idibus Ianuar. in senatu nihil est confectum, propterea quod dies magna ex parte consumptus est altercatione Lentuli & Caninij.

† **ADIVNCT**. Inutilis, in Sall. Magna, 1. de Orat. Nulla, de Clar.

† **Syntaxis**. *Altercatio mihi oritur de hoc cum illo. Habita clamoribus altercatio. Facta altercatio. Altercationibus dies consumere.*

ALTERNVS, qui vicissim fit, aut vicissitudinem habet. 4. V. 32. Senatus ex aliqua ciuitate qui iudicet, datur, cum alternæ ciuitates reiectæ sunt. in Var. 27. Lex de alternis consilijs reiciendis. pro Arch. 25. Epigramma in aliquem alternis versibus longiusculis. Tusculan. 77. Alternis enim versibus intorquentur inter fratres grauiissimæ contumeliæ. pro Cluent. 140. Ex duabus orationibus capita alterna contraria inter se recitanda curauit. 1. de Orat. 191. Pedes aut heroos, aut chorios, aut alternos esse oportet; nam horum vicissitudine efficiunt, vt, &c. pro Plan. 36. Senatus de ambitu, de reiectione fieri voluit iudicium alternorum.

† **Syntaxis**. *Alternæ ciuitates. Versus alterni. Alterna capita inter se contraria. Pedes alterni. Iudicium alternorum.*

ALTERVTER, è duobus alter. 8. At. 17. Duellio mandaueram vt alteruter vestrum ad me veniret. 2. de Inu. 18. Nam horum in genus alterutrum illa quoque incident, in quibus, &c. 1. V. 58. Video esse necesse alterutrum. 10. Att. 1. Solon capite sanxit, si quis in feditione non alterutrius partis esset. 9. 10. Non est tuæ dignitatis atque fidei, vt contra alterutrum, cum vtrique sis coniunctissimus, arma feras. pro Marc. 21. Si in alterutro sit peccandum, malim videri nimis timidus, quam parum prudens. || 1. de Nat. 70. Alterutrum verum esse. Ibid. Alterutrum fieret necessarium. 4. Fam. 4. Si alterutrum necesse sit, audire ea malis quam videre. 88. Alterutram ad conditionem descendere vult Cæsar, vt aut, &c. ibid. 6. Pompeium puto alterutrum de filiis ad te missurum. 12. 14. Dum ipsorum alteruter venit. 1. de Diu. 62. Cur alterutrum emiserit. Protag. alterius vtrius.

† **Syntaxis**. *Ne quis in feditione non alterutrius sit partis. Si in alterutro peccandum. Alterutrum de filiis mitte.*

ALTI SONVS, ex alto sonans. 1. de Diu. 106.

Hic Iouis altisoni subitò pennata fatelles, &c. Poëta.

ALTI TONANS, ex alto tonans: pro Ioue ponitur. 1. de Diu. 19.

Nam pater altitonans, &c. — Poëta.

ALTI TUDO, excelsum vel colitas. 7. V. 67. Latiniæ opus ingens in mirandam altitudinem depressum. 1. de Diu. 97. Labes agri Priuernatis cum terra ad infinitam altitudinem descendit. 6. V. 107. Spelunca conuersa ad Aquilonem infinita altitudine. 2. de Nat. 99. Speluncarum concauæ altitudines. 1. de Nat. 14. In hac immensitate latitudinum longitudinum, altitudinum. 2. con. Rul. 51. Altitudine montium defendor. 9. Att. 17. Altitude maris. 5. Offic. 66. Demoliri ædes, quarum altitudo officeret auspicijs. 2. de Nat. 98. Impendentium montium altitudines. * de Clar. 66. Officit Theopompus elatione atque altitudine orationis suæ. Orat. 147. Omnium magnarum artium sicut arborum altitudo nos delectat. Part. 77. Altitudo Animi in capiendis incommodis. 1. Offic. 88. In liberis populis exercenda est etiam facilitas & altitudo animi quæ dicitur. pro R. P. 43. Nec mentis quasi luminibus officit altitudo fortunæ & gloriæ. de Vniu. 42. Cum speculorum leuitas hinc illincque altitudinem assumptit.

† **ADIVNCTA**. Infinita, 1. de Diu. Concauæ, 1. de Nat. Miranda, 7. Ver.

† **Syntaxis**. *Depressum opus in altitudinem. Labes agri ad infinitam altitudinem descendit. Concauæ speluncarum altitudines. Altitudo maris. Montium impendentium altitudines. Elatio & altitudo orationis. In capiendis incommodis animi altitudo. Animi altitudo & facilitas exercenda. Fortune & gloriæ altitudo.*

ALTI VOLANS, altè & sublimè volans, volucris 1. de Diu. 117.

Ennij. — Cernens genus altivolantum.

ALTOR, qui alit, educator. 2. de N. 8. Omnium autem rerum quæ natura administrantur, seminator, & fator, & parens vt ita dicam, atque educator & altor est mundus.

ALTRIX, educatrix, nutrix, alumna. pro Flac. 61. Et eorum terra parens, altrix patria dicitur. 1. de Diu. 20. Rom. nominis altrix, Martia, &c. de Vniu. 31. Terra altrix nostra, &c.

† **Syntaxis**. *Altor & educator mundus. Altrix patria, terræque.*

ALTVM, mare longè à littore. 2. de Inuen. 95. Cum nauis in alto iactarentur. Ibidem 98. Cum magna in alto tempestas esset. 4. de Fin. 64. Si plures ex alto emergere velint, &c. 7. V. 30. In ore

portus, vbi primum ex alto finis ad urbem à littore inflectitur. || 7. V. 83. Ab illa parte urbis nauibus aditus ex alto est.

† **Syntaxis**. *In alto nauis iactantur. In alto tempestas. Ex alto emergere. Ex alto finis ad urbem à littore inflexus.*

ALTVS, sublimis, excelsum, celsus, erectus, in altum editus, exaltatus

homo. (abiectus humilis. 3. de Orat. 143. Procul à terra abripi,

atque in altum à conspectu penè omnium abstrahi. 5. V. 98. Sic

est hic ordo quasi propositus atque editus in altum; vt ab om-

nibus ventis inuidiæ circumflari posse videatur. 2. de Leg. 66.

Columellam non altiorem tribus cubitis super tumulum sta-

tuere. 2. de N. 101. Vltimus, & à domicilijs nostris altissimus cor-

li complexus. 3. de Ora. 12. Hoc est altius quam vt id nos humi-

frati suscipere possimus. pro S. R. 83. Sua virtute in altiorum

locum peruenire. pro Dom. 98. Præcipitari ex altissimo digni-

tatis gradu. de Am. 31. Nihil enim altum, nihil magnificum sus-

cipere possunt, qui, &c. Or. 192. Alta & exaggerata oratio. (Hum-

ilis & abiecta. pro Mil. 21. Homo sapiens & alta quadam men-

te præditus. || pro Clu. 150. Vt cum altiorem gradum dignita-

tis populi Rom. beneficio esset consecutus. 1. Phil. 14. Vt in am-

plissimo altissimoq; gradu dignitatis locati. pro Sest. 20. In ar-

chissimo gradu poni. 5. Tusc. 31. Magnus & altus vir. 3. de Fin. 29.

Vir altus & excellens. 2. Tusc. 11. Altus, excelsum, humana despi-

ciens. * Horrens. Humanarum rerum alta quædam despectio.

† **Profundus**. 3. Tuscul. 13. Ita sunt stirpes altæ stultitiæ. 4. A. 13.

Virtus est altissimis defixa radicibus.

† **Syntaxis**. *Abstrahi in altum. Ordo in altum editus (de senatorio).*

Cali altissimus complexus. Hoc est, altius, quam vt, &c. sua virtu-

te peruenire in altiorum locum. Ex gradu dignitatis altissimo præcipi-

tari. Altum aliquid, & nihil, aut magnificum suscipere. Alta, & ex-

aggerata oratio. Magnus & altus vir. Alta præditus mente. Altus &

excellens. Altus & excelsum.

ALVEARIVM, apum cubile. Oecon. 3. Apes in aluearium conce-

ferunt.

ALVEOLVS, tabula in qua tesseres, & talis luditur. 5. de Fin. 56. Et

cum re nulla impediatur necessaria, aut alueolum poscere,

aut querere quempiam ludum.

ALVEVS, vas amplum, quo in balneis utebantur. pro Cæl. 67. Ex

quibus requiram quoniam modo latuerint, alueusque ille, an

equus Troianus fuerit, qui tot viros tulerit ac texerit. 4. ad He-

ren. 15. Deinde vbi visum, in alueum descendit.

ALVMNVS, qui alit, quique alitur: sator, procurator, discipulus. de

Clu. 45. Eloquentia bene constituta ciuitatis, quasi alumna

quædam. 7. A. 5. Ego itaque pacis, vt ita dicam, alumnus, &c. 4. de

Fin. 71. Arist. ceterique Platonis alumni. 9. Fam. 14. Aliquis qua-

si alumnus disciplinæ alicuius. 1. de Diu. 15.

Vos quoque signa videtis aquæ dulcis alumna.

† **Syntaxis**. *Eloquentia ciuitatis alumna. Pacis vir alumnus. Pla-*

tonis alumni, id est, discipuli. Disciplina alicuius alumna. Aqua

dulcis alumna.

ALVVS, venter, intestina, vtentis. 2. de Nat. 136. Aluus subiecta sto-

macho, cibi & potionis est receptaculum; est autem multiplex

& tortuosa. pro Clu. 34. Spes illa quam mulier in aluo com-

mendatam à viro continebat. 1. de D. 39. Cum mater filium al-

uo contineret. 3. de N. 57. Esculapius primus purgationem alui,

denotusq; euulsionem inuenit. 2. de N. 126. Vomitione canis pur-

gare aluos ibes Ægyptiæ curant. || 1. de Natu. 160. Tuus autem

Deus non vno digito redundat, sed capite, collo, ceruicibus, la-

teribus, aluo, &c.

† **ADIVNCT**. Multiplex, tortuosa, 2. de Nat.

† **Syntaxis**. *Aluus multiplex, ac tortuosa. In aluo mulier spem habet.*

Mater aluo filium continet. Alui purgatio.

ALVZIA, vrbs. 16. Fam. 1.

AMABILIS, qui dignus est amari, dulcis, suavis. 5. At. 19. Filiolam

tuam amo, & amabilem esse certò scio. 11. Fam. 15. Mihi autem

nihil amabilis officio tuo. 1. de Nat. 123. Nihil est virtute ama-

bilius. 16. At. 14. Nihil incundius literis Sexti, nihil amabilius

Part. 22. Oratio quæ significat oratoris ipsius amabiles mores.

|| 2. At. 10. Noli putare amabiliora fieri posse vlla littore. 16. 3.

Per se est amabilis.

AMABILITER, animo, amico, suauiter, humaniter. 14. At. 14. Sed

mehercle si humaniter & sapienter & amabiliter in me cogita-

re vis, facilem te profectò præbebis. M. Antonij.

† **Syntaxis**. *In aliquo homine cogitare amabiliter, sapienter, hu-*

maniter.

AMABO, si me amas, rogantis est. 2. At. 2. Cura, amabo te, Cicero-

nem nostrum. ibid. 4. Cura, amabo te, vt cum Ticinio transigas.

7. Fam. 32. Vrbانيتatis possessionem, amabo, quibusvis interdi-

ctis defendamus. 5. At. 12. Nostra autem negocia, quoniam Ro-

mæ commoraris, amabo te, explica. 7. 1. Expecta, amabo te, dum

Atticum conueniam. 2. Fa. 7. Sed amabo te, cura ac cogita nihil

noui. 8. Fam. 6. Amabo te, si quid, quod opus fuerit, a ppio facies

ponito me in gratiam. 5. 17. Amabo te, incumbere in eam rem.

|| 1. Q. Fr. 4. Amabo te, mi frater, &c.

† **Syntaxis**. *Cura, amabo te. Amabo absolūtè. Amabo te, si, &c. In*

principio.

A M A L T H E A, vel Amaltheon, vocat Cic. Attici bibliothecam, propter variam & magnam bonorum librorum copiam; quasi dicas copia cornu: nam praterquam quod Amalthea Iouem nutrisse fertur, Amaltheam cornu habuisse tradunt mira natura, ut quem quis sine potum expetisset, sine cibum, sine villo omnino labore eius compos fieret. non mirum igitur, si Cicero Attici sui bibliothecam tam varie copioseq; instructam, Amaltheam appellauit. 2. At. 1. Amalthea mea te expectat, & indiget tui. 1. 13. Velim ad me scribas cuiusmodi sit augeat tuium, quo ornatu, que *προδοσια*, &c. & cepit. 10.

A M A N D A T I O, reiectio, relegatio. pro S.R. 44. Tamen ne hac vita rusticana relegatio atque amandatio appellabitur?

A M A N D A T V S, reiectus. pro Dom. 66. Tullio expulso, Catone amandato. Postquam ad Quir. 10. Re quidem infra omnes mortuos amandatus esset.

A M A N D O, ablego, remitto, relego, dimitto, mando. 7. V. 68. Amandat hominem: quod Lilybeum. 2. de Nat. 141. Sic natura res similes procul amandauit a sensibus. pro S.R. 44. An amandarat hunc sic, ut esset in agro, ac tantummodo aleretur ad villam?

Syntaxis. *Vita rusticana non est relegatio, nec amandatio. Amandato Catone, Tullio expulso. Quod amandas hominem? Amandare procul a sensibus.*

A M A N D V S, colendus. pro Dom. 65. Hunc modo amandum esse.

A M A N S, diligens, obseruans, cupidus, studiosus, gratiose, fautor. || 3.

Q. Fr. 8. Quam se ipse amans sine Rivali. pro R.P. 43. Equitem Romanum veterem amicum suum, studiosum, amantem, obseruantem sui, labetum excepit. 5. Fa. 15. Me, lenissimis & amantissimis verbis utens, te grauius accusas. 8. At. 16. Gallus Fabius amantissimus vtriusque nostrum. 4. C. 7. Frater carissimus atque amantissimus. 1. Qu. Fr. 1. Si quem forte tui cognouisti amantiorem quam temporis. 9. At. 22. Cuius amans pariter. 16. Fa. 7. Ad nos tui amantissimos veni. 4. Tusc. 27. Aliud est, esse amatorem: aliud, amantem. 1. Fa. 5. Scilicet neminem esse amantiorem tui. pro Clu. 12. Quo enim fuit ipsum nomen amantius, indulgentiusque numerum, hoc, &c.

Syntaxis. *Studiosus, amicus, amans, obseruans. Verba lenissima, & amantissima. Charissimus & amantissimus.*

A M A N T E R, peramanter, studiosus. 2. At. 4. Valde hoc velim amanter diligenterque conficias. 5. Fa. 19. Litera tua, quibus expectatum meum aduentum abs te amanter videbam. 3. Qu. Fr. 9. Nihil fuit faciendum istorum, quae amantissimè cogitata sunt. 6. Att. 1. Deinde me obsecras amantissimè, ne, &c. de Amic. 2. Coniunctissimè & amantissimè viuere cum aliquo.

Syntaxis. *Amanter aliqui diligenterque conficere. Expectare amici aduentum amanter. Maternum nomen amantius, indulgentiusque. Amanter obsecrare, rogare. Viuere cum aliquo coniunctissimè, & amantissimè.*

A M A N T I A, urbs. I. I. A. 26.

A M A N V S, mons. Amanus Syriam à Cilicia aquarum diuortio diuidit. 2. Fa. 10. Ad Amanum exercitum adduxi. Ibid. Cum venissem ad Amanum, qui mons mihi cum Bibulo communis est, diuisus aquarum diuortius.

A M A N I E N S I S. 2. Fam. 10.

A M A R V S, proprie sapore prae dicitur dulci aduerso: translatione morosus, calamitosus, insuauis. 3. de N. 32. Animal sentit calida & frigida, dulcia & amara. 2. de Finib. 36. Sensus iudicat dulce, amarum, &c. pro Cluen. 72. Itaque minime amarus is visus est. 14. At. 24. Amariorem me senectus facit, stomacho omnia 4. ad Her. 12. Amari iucundum est, si curetur ne quid insit amari.

Syntaxis. *Amarum facit senectus hominem.*

A M A T O R, cultor, obseruator, amicus. 5. V. 48. Alba tuus non solum amicus, sed etiam amator. 4. Tusc. 27. Aliud est, esse amatorem: aliud, amantem. Postquam in Sen. 9. Aliter à me Catilinam amatorem suum reposcebat. pro Cael. 49. Vtrum hic tibi adulter an amator videtur? de Vn. 43. Qui sapientiae amatorem se proficitur. de Clar. 66. Amatores Catoni defunt, sicuti multam iam ante feculis Thucydidi. 1. At. 17. L. Papyrius Partus vir bonus, & amator noster.

A D I V N C T A. Acer, 3. Attic. Antiquissimus, 5. Ver. Communes, 7. Famil.

Syntaxis. *Non solum amicus, sed amator: in malam partem. Sapietia amator: in optimam partem. Vir bonus, & amator noster, in bonam partem. Vox ergo anceps.*

A M A T O R I E, amatorum more. 2. A. 77. Epistola amatorie scripta.

A M A T O R I V S, qui ad amorem pertinet, qui ad amorem allicit. 4. Tusc. 71. Anacreontis tota poësis est amatoria. 72. Amatoria voluptas. 2. 72. Amatorius sermo. 9. At. 12. *ἔρωτες ἔρα λυξίος.*

Syntaxis. *Amator scribere. Poësis amatoria, voluptas, sermo.*

A M B I G E N D I, dubitandi, vel dubium faciendi. 3. de Or. 109. Omnis res eandem habet naturam ambigendi, de qua quæri & disceptari solet, siue, &c.

A M B I G O, dubito, contendo, discepto, || monendi hoc loco in dictiones ne controversi aliquid dicat, quod Latini ambigere. 2. de Inuen. 122. Ambigunt agnati cum eo qui est secundus haeres. 2. de Inu. 65.

Si plures ambigent, &c. 2. de Finib. 4. Vt inter eos qui ambigunt, conueniat quid sit id de quo agatur.

A M B I G O R, in controuersiam uentus, aduocor, expendor. 2. de Orat. 110. Que propter scriptum ambiguntur. 3. V. 117. Si de hereditate ambigatur. pro Cec. 21. Fundus de quo ambigatur, &c. 1. de Orat. 142. In eo autem iure, quod ambigatur inter peritissimos, non est difficile, &c. 2. de Orat. 104. Nihil est enim quod inter homines ambigatur, in quo, &c. Orat. 12. Nihil ambigi potest, in quo non, &c. Orat. 126. Nisi cum de vero ambigatur, quod quæri coniectura solet. 2. de Orat. 110. Ex contrariis scriptis, si quid ambigatur. || Top. 38. Res quodammodo affectæ sunt ad id de quo ambigatur.

Syntaxis. *Ambigere cum aliquo, id naturam habet ambigendi. De hoc ambigo. Hoc inter nos ambigatur. Hoc non ambigi potest, id est, non trahi in dubium.*

A M B I G V E, dubie. Orat. 115. Cumque ambigè dicantur explanare oportet. 1. de N. 87. Ambigè loqui. 2. de Or. 110. Ambigè scriptum. pro Cec. 31. Verbum ambigè positum.

A M B I G V I T A S, amphibologia, anceps, dubia, incerta, multiplex uerborum potestas. Part. 19. Obscurum autem aut longitudine, aut contractione orationis, aut ambiguitate, aut inflexione atque immutatione verborum. 1. de Inuen. 74. Sed nobis ambiguitate nominis videtur errare. Lege, **A M P H I B O L O G I A**.

A M B I G V V S, anceps, dubius, incertus, multiplex. 2. de Orat. 111. Ambiguum complura sunt genera, quæ, &c. 2. de Orat. 102. Statim occurrit animo quæ sit causa ambigui. Top. 96. Ambiguum est, cum duæ differentes sententiæ accipi possunt. Or. 12. Nam si quando aliud in sententia videtur esse, aliud in verbis, genus est quoddam ambigui, quod ex præterito verbo fieri solet: in quo, quod est ambiguum proprium, res duas significari videmus. 11. Fam. 11. Ego tamen non habui ambiguum, & statim, &c. id est, non dubitavi. de Cla. 152. Rem ambiguum distingueret. 2. de Orat. 250. Ex ambiguo dicta vel argutissima putantur. Orat. 102. Verba ambigua distinguere. 1. de Diuina. 116. Oraculis, quod erant multa obscura, multa ambigua, explanationes adhibita sunt. 3. Tusc. 20. Vt effugiam nomen ambiguum inuidia. 2. de Diu. 115. Oracula partim flexiloua & obscura, partim ambigua, & quæ ad dialecticum referenda sunt. 4. ad Her. 67. Ambigua quemadmodum vitanda sunt, quæ obscuram reddunt orationem: ita hæc consequenda, quæ conficiunt huiusmodi significationem, ea reperientur, si nouerimus verborum accipites aut multiplices significationes. Top. 96. Id autem contingit, cum scriptum ambiguum est, & duæ differentes sententiæ accipi possunt.

Syntaxis. *Non ambiguo ambiguum, id est, non dubito. Rem ambiguum distinguere. Ex ambiguo dicta argutissima. Obscurum, ambiguum oraculum. Inuidia nomen ambiguum.*

A M B I O, circumeo, presio. 4. At. 3. Clodius vicitim ambire, seruis aperte spem libertatis ostendere. de Vn. 26. Vt terram luna cursus proximè ambiret. 11. A. 19. Quod si comitia placet in senatu haberi, petamus, ambiamus: tabula modò noua detur nobis, sicut populo data est.

A M B I O R, presor circumuentus, pro Planc. 90. Populus facit eos, a quibus est maximè ambitus.

A D V E R B. Maximè, valde, pro Planc. Vicitim. 4. Attic.

Syntaxis. *Ambire vicitim. Luna cursus terram ambit. Populus ab illo ambitus.*

A M B I T I O, ambitus studium cupiditasque honorum, conciliatio gratia & amicorum. 4. V. 132. Vt studia cupiditatesque honorum ambitionesque ea omnibus ciuitatibus tollerent. de Cla. 244. Nò puto existimare te, ambitione me labi, quippe de mortuis. 2. Tusc. 62. Quid de nostris ambitionibus: quid de cupiditate bonorum loquar. 1. Offic. 87. Miserima est omnino ambitio, honorumque contentio. pro Mur. 72. Hæc siue ambitio est, siue liberalitas, &c. 11. A. 19. L. Cæsar comitia & ambitionem introduxit in senatum. pro Mil. 43. Scio enim quàm timida sit ambitio, quantaque, & quàm sollicita cupiditas consulatus. in Sal. 6. Non dico hanc popularem ambitionem, sed illam perniciosam contra leges. 1. At. 14. Me ambitio quædam ad honorem studium duxit. Ibid. 1. Domitius, in quo vno maximè ambitio nostra nititur. 1. Q. Fr. 1. Præsertim cum ij mores ad nimiam ambitionem incubuerint.

A D I V N C. Lenis, 13. Fam. Maior, miserima, 1. Off. Perniciosa, popularis, in Sal. Summa, 4. Ver. Timida, pro Mil.

Syntaxis. *Ambitione labi. Ambitio, honorum contentio. Timida ambitio, popularis, contra leges, perniciosa. In illo nititur nostra ambitio. Hi mores ad nimiam incubunt ambitionem.*

A M B I T I O S E, & ambitiosus, cum ambitione. 3. Fa. 7. Cum in isto genere multò etiam ambitiosius facere solemus, quam honorem & dignitas postulat. 15. At. 1. Perit à me, ut eius orationem ne ambitiose corrigere.

Syntaxis. *Ambitiosè facere in aliqua re.*

A M B I T I O S V S, ambitionis plenus. 1. Att. 15. Illa ambitiosa nostra fucosaque amicitia sunt in quodam splendore forensi. in

Sal. 6. In honoribus petendis nimis ambitiosus. pro Mur. 20. Ambitiosus imperator. 1. Q. Fr. 2. Ne forte me in Græcos tam ambitiosum factum esse mirere. pro Fla. 42. Qui ita fit ambitiosus, ut omnes nos quotidie perſalutat.

✠ Syntaxis. *Ambitiosa, fucosaque amicitia. Ambitiosus quotidie perſalutat.*

AMBIVS, *conuersio, circuitus, orbis.* Top. 24. Quæ Scæuola id ſolum eſſe ambitus ædium dixit, quantum parietis communis tegendi cauſa tecti præiiceretur. de Vniuer. 29. Cùm ſe octo ambitus confectis ſuis curſibus ad idem caput retulerint. 2. de Nat. 49. Stellarum rotundi ambitus. de Vn. 28. Secundus ſupra terram ambitus. de Vniuer. 23. Sic animus extremitatem cæli à ſuprema regione rotundo ambitu circumiecit. * de Vniuer. 41. Itẽmque in eo influente atque effluente animo diuino ambitus illigabant.

✠ Syntaxis. *Domus ambitus, Rotundi stellarum ambitus. Circumiecit animus cœlum rotundo ambitu.*

AMBITVS, *ambitio, ambitionis crimen.* pro Mur. 3. Negat fuiſſe rectum Cato, me & conſulem, & legis ambitus latorem & tam ſeuere geſto Conſulatu cauſam L. Murenæ attingere. 2. Qu. Fr. 8. S. C. factum eſt de ambitu in Afranij ſententiã. pro Clu. 114. Iudicium ambitus. 2. de Or. 105. Raro illud datur, ut poſſis liberalitatem ac benignitatem ab ambitu atque largitione ſeuingere. 11. Fam. 17. Sed is ambitus extat, ut omnia pertimeſcam, & totam Lamiæ petitionem mihi ſuſtinendam putem. 5. Qu. Fr. 14. Ambitus redit immanis, nunquam fuit par. * 3. Fa. 11. De ambitu verò quid intereſt, inquit, an de maiestate? Ib. Ambitus verò ita aperta vim habet, ut aut accuſetur improbe, aut defendatur. pro C. Cor. 1. Cùm ambitum populus Ro. videret.

✠ *Circuitus orationis ſeu verborum.* 3. de Orat. 184. Ille quaſi verborum ambitus: ſic enim has orationis conuerſiones Græci vocant. de Clu. 162. Comprehenſio & ambitus ille verborum, ſi ſic periodum appellari placet. Or. 38. Arguti certique & circumſcripti verborum ambitus. Orat. 168. Meæ aures perfectò completòque verborum ambitu gaudent. *Lege.* P. ER I O D V S.

† ADIVNCTA. *Contractus breuis, vehemens, de Clar. Immanis, Par. 2. ad Q. Frat. Perfectus, completus, rotus, arcti, certique & circumſcripti verborum, Orat. ad Bru. Infinitus, pro Cæl. Rotundus, de Vniuer. & 2. Natura.*

✠ Syntaxis. *Periodus, comprehenſio, & ambitus verborum. Arguti, certi, circumſcripti verborum ambitus: vnſuper completus, perfectus.*

AMBO, *uterque, duo.* 1. de D. 70. Quorum amborum generum vna ratio eſt. 6. At. 1. Sumus enim ambo curioſi. de Cl. 3. De ipſius Scipionis & Lælij ingenio ea iam eſt laus, ut plurimum tribuatur ambobus. 8. At. 3. Epistolæ duæ prid. Cal. ambæ datæ. 3. de Nat. 9. Idem obtutus amborum oculorum. 9. Famil. 13. Hos igitur ambos tibi commendo. 5. 8. Quos ego ambos vnice diligo. 4. ad Heren. 49. Horum amborum generum exempla ſubiiciemus. Orat. 21. Vicinus amborum, in neutro excellens, vtriuſque particeps.

✠ Syntaxis. *Epistola duæ Cal. ambæ datæ.*

AMBRACIA, *urbis in Epyro ad mare.* I. P. 91. Ambraciæ ſedens. & ad Brutum. Ambraciam ducere equites per Theſſaliam Bruti.

AMBRACIOTA, *qui ex urbe Ambracia.* 1. Tuſc. 84. Callimachi quidem epigramma, in Ambraciotam Cleombrotum eſt.

AMBROSIA, *herba & cibus deorum.* 2. de Or. 234. Præfertim cùm ita dicat ipſe, ut ambrosia alendus eſſe videatur. 1. Tuſc. 65. Non enim ambrosia aut nectare deos lætari arbitror.

AMBVLANS, *deambulans.* de Cl. 96. Adoleſcens delicatus in litore ambulans. 3. de Ora. 131. M. Manlium nos etiam vidimus tranſuerſo ambulante foro.

AMBVLATIO, *iſta ambulandi actio.* 1. de Orat. 28. Poſtero autem die cùm illi maiores natu ſatis quieſſent, in ambulationem vētum eſſe dicebat, tum Scæuola in duobus ſpaciis tribuſve factis dixiſſe, &c. 5. de Fin. 1. Conſtituimus inter nos, ut ambulationem in Academia conſiceremus. 2. At. 3. Sed hæc ambulationibus compitalitiis referuemus.

✠ *Locus ipſe, & ambulacrum.* pro Dom. 121. Ibi enim poſtis eſt, vbi aditus templi eſt, & valæ ambulationis. 4. At. 9. Noſtram ambulationem velim, cùm poteris, inuiſas. 3. Qu. Fr. 1. Nihil ei reſtabat præter balnearia & ambulationem & auarium. Ibidem. Edera conueſtiuit, quæ baſim villæ, quæ intercolumnia ambulationis.

† ADIVNCTA. *Antemeridiana, 3. de Orat. Inferior, 4. Tuſc. Pomeridiana, 5. de Finib. Compitalitiæ, 2. Attic.*

AMBVLATIO NVCLA, 13. At. 29. Tecta igitur ambulatione addenda eſt, quam ut tantam faciamus, quantam in Tuſculano fecimus, propè dimidio minoris conſtat iſto loco. 2. Fa. 12. Cùm vna meherculè ambulatione atque vno ſermone noſtro omnes fructus prouinciæ non conſero.

† ADIVNCTA. *Tecta, Attic. 13.*

✠ Syntaxis. *Venire in ambulationem. Conſicere ambulationem. Compitalitiæ ambulationes.*

AMBULO, *vado, eo, iter facio, deambulo, inambulo, contendo, decur-*

* *ro, pedibus peragro, vel obo.* || non ſolum ij ambulare dicuntur, qui animi gratiã eunt, ſed etiã qui aliquò proficiuntur. 9. At. 3. Si enim rectè ambulauit is qui hæc epistolam tulit, in ipſum tuum dicim incidit. 2. de Fin. 112. Xerxes tantis claſſibus Helleſponto iuncto Athõve perſoſo maria ambulauit, terramque nauigauit. 4. Acad. 5. Ambulare cùm aliquo. 2. de Or. 60. Ambulare in ſole. 7. Attic. 1. Sed vt philoſophi ambulant, has tibi reddidit in iri pabam prius. 8. 2. 2. Eo autem modo ambulat Cæſar, vt timeam ne citius ad Brundifium, quàm opus ſit, acceſſerit. pro Qu. 79. Tri-duo ſeptingenta millia paſſuum ambulare.

† ADVERB. *Artificioſe, 3. de Nat. Contentius, 5. Tuſc. Re. 6. 9. Att.*

✠ Syntaxis. *Rectè tabellarius ambulauit. Maria ambulare. In ſole ambulare. Cæſar ambulat eo modo, ut id eſt, conrendit. Tranſuerſo ſero ambulare.*

AMBULO, *circumuro.* pro Mil. 87. Vt Clodius ſine exequis ambureretur.

AMBUSTVS, *circumſuſus, aduſtus.* 3. V. 70. Hic ſociorum ambuſtus incendio, tamen euolauit. pro Dom. 113. Qui ambuſtus fortunarum mearum reliquias domos ſuas comportarent. pro Seſt. 143. Herculis corpus ambuſtum. pro Mil. 12. Huius ambuſti Tribuui pl. illa intermortuæ conciones. de Haruſp. Cùm illum ambuſtum religioſiſſimis ignibus cognoui muliebri ornatu ex incepto ſtupro atque ex domo pontificis Max. emiſſum.

✠ Syntaxis. *Ambuſta fortunarum reliquia.*

AMENS, *mente motus, perturbatus.* pro S. R. 41. Pater igitur amens, qui odiſſet filium ſine cauſa. Ora. 224. Incurriti amens in columnas. 5. A. 37. Homo amentiſſimus, atque omnibus conſiliis præceptis ac deuius. I. P. 21. Cùm tu, ò vecors, atque amens, complexus eſ illud funeſtum animal, &c. pro Flac. 105. Quem poſt hæc tam amentem fore putatiſ? qui, &c.

✠ Syntaxis. *Homo amens, & conſilio præceptis, ac deuius. Vecors, & amens.*

AMENTATVS, *amentis, id eſt, loris ligatus ad acris iaculandum & ferientum.* 1. de Or. 242. Amentatas haſtas ab aliquo accipere, & eas oratoris lacertis viribusque torquere. de Clu. 270. Vt haſtæ velitibus amentatæ traduntur, ſic argumenta, &c.

✠ Syntaxis. *In epitheto. Haſtas amentatas accipere, tradere.*

AMENTIA, *inſania.* 3. Tuſc. 9. Amentia eſt animi affectio lumine mentis carês. 2. C. 25. Mens ſana conſigit cum amentia. Antequàm 20. Ego inimicorum amentia paucorum hominum ſalutis cauſa decedam. de Aruſp. 44. Hanc ob amentiam arreptus eſt vnus ex patriciis, cui, &c. * con. C. Anton. Qua amentia inductus ſit. || 4. V. 104. Amentia tanta atque audacia præditus.

† ADIVNCTA. *Ciuilis, præceptis, tanta, 7. Ver. Magna, Summa, 1. de Inuen. Mira, 12. Famil. Singularis, 6. in Ver.*

✠ Syntaxis. *Amentia alicuius decedere.*

AMERIA, *municipium.* pro S. Roſc. 19.

AMERINVS. Ibidem. 18.

AMICA, *impudica, amata mulier.* 2. A. 58. Mater amicam filij tantquam nurum ſequebatur. 10. Attic. 12. Hic tamen Citherida ſecum lectica aperta portat, altera vxorem, ſeptem præterea coniunctæ lecticæ amicarum. 2. de Di. 139. Alcibiades amica amiectus amicu.

AMICE, *beneuolè.* 1. Offic. 92. Viuere ſimpliciter, fideliter, vitæque hominum amicè. 1. V. 29. Familiariffimè & amiciffimè viuere cum aliquo. 1. de Finib. 34. Amicè & beneuolè feciſti. de Amic. 97. Tu autem, quòd mihi tantum tribuſ, &c. facis amicè. Part. 28. Vt amicè, vt intelligenter, vt attentè audiamus. || pro Plan. 72. Reſpondebo tibi nunc Laterenſis minis fortaiſſe vehementer quàm ſum à te prouocatus, ſed perfectò nec conſideratè minis, nec minis amicè.

✠ Syntaxis. *Vitæ hominum amicè viuere. Simpliciter, fideliter, amicè. Amicè, & beneuolè facere. Amicè, familiariterque. Amicè, intelligenter & attentè audire.*

AMICITIA, *beneuolentia coniunctio, familiaritas, neceſſitudo.* 2. de Inu. 166. Amicitia, volũtas erga aliquem, rerum bonarum illius ipſius cauſa, quem diligit, cum eius pari volũtate. Læ. 20. Amicitia nihil aliud eſt, niſi omnium diuinarum humanarumque rerum cum beneuolentia & charitate ſumma conſenſio. Ibidem 85. Amicitia virtutum adiutrix à natura data eſt, non vitiorum comes. Ibid. 17. Nihil eſt tam natura aptum, tam cõueniens ad res ſecundas vel aduerſas, quàm amicitia. Ibid. 19. Amicitia hoc præſtat propinquitati, quòd ex propinquitate beneuolentia tolli poteſt, ex amicitia non poteſt. 3. Fa. 10. Amicitia tua mihi ampla eſt. 1. de Fin. 69. Amicitia claudicare videtur. pro Qu. 26. Si amicitia veritate colitur, qui amicum prodit, vnus ſit neceſſè eſt. 1. de Leg. 49. Amicitia per ſe colenda eſt. 10. Fa. 10. Anticitia ſanctiſſimè colenda. 15. 14. Amicitia noſtra quæ ſummis officiis ab vtroque culta eſt. 1. de Fin. 67. Amicitia cū voluptate connectitur. pro Dõ. 27. Amicitia Cõſularis. Læ. 27. Amicitia vtrum propter imbecillitatè atque inopiã deſiderata. Ibid. 58. Vera amicitia mihi ditor & affluentiõ videtur eſſe. pro Clu. 117. Mihi cū viris fortibus, qui Cefores proximè fuerũt, ambobus* eſt amicitia. pro Pl. 80. Amicitia inter ingratos eſſe non poteſt. Læ. 18. Amicitia niſi in bonis

bonis esse, non potest. Ibidem 100. Amicitia sine virtute nullo modo esse potest. Ibidem. Exardescit amicitia. 2. de Inuen. 167. Expetenda amicitia. Læ. 22. Amicitia & secundas res splendidiore facit, & aduersas partiens comunicansque leuiore. de Pet. Consul. Amicitia firma & perpetua. 1. de N. 123. Charitas & amicitia hominum gratuita est. 1. Offic. 58. Estque ea iucundissima amicitia, quam similitudo morum coniugauit. Læ. 26. Amicitia ex amore nominata est. Ibid. 27. Amicitia orta mihi videtur à natura potius, quam ab indigentia. Ibid. 33. Amicitia permanet vsque ad extremum vite diem. Ibid. 97. Amicitia tota veritate perpenditur. Ibid. 63. Amicitia præcurrit iudicium. 2. de Fin. 84. Pyladeæa amicitia. Ibid. 83. Quæ sit amicitia vtilitatis causa. Læ. 68. Amicitia remissior esse debet, & liberior, & dulcior, & ad omnem comitatem facilitatæque procliuor. Ibid. 88. Serpit amicitia nescio quo modo per omnium vitam. 1. Fam. 9. Hic multum valuit vetus amicitia, quam tu, & c. Læ. 37. Conciliatrix amicitia, virtutis opinio. Ibid. 68. Condimentum amicitia hæc quam mediocrem, suauitas sermonum atque morum. 2. de Inu. 167. Amicitia finis quid sit. Læ. 50. Amicitia fons à natura constitutus, bonorum inter bonos beneuolentia. 13. Fa. 10. Amicitia fores aperiantur. Læ. 5. Amicitia gloria excellens. Ibid. 45. Habenas amicitia habere laxissimas, quas vel adducas quum velis, vel remittas. 6. Fa. 16. Bithynici, Amicitia initia ex parentibus repeteret. 1. de Fin. 70. Institutionem amicitia omnino non posse reperiri. in Læ. 35. Deferere ius amicitia. Ibid. 94. Nam cum sit amicitia ius in eo, vt vnus quasi animus fiat ex pluribus: qui fieri poterit, si ne in vno quidem quoque vnus animus erit, idemque semper, sed varius, commutabilis, multiplex. 10. Attic. 9. Pro iure amicitia nostræ à te peto. pro Plan. 5. Verus est lex illa iustæ veræque amicitia, quæ mihi iamdiu cum illo est, vt idem amici semper velint: nec est vllum certius amicitia vinculum, quam consensus & societas consiliorum & voluntatum. de Am. 44. Hæc igitur prima lex amicitia sancitur, vt ab amicis honesta petamus, amicorum causa honesta faciamus. 2. de Fin. 78. Amicitia locus vbi esse potest, vt quis amicus esse cuiquam, quem non ipsum amet propter ipsum? Læ. 15. Amicitia nostræ memoriam spero sempiternam fore. Ibid. 69. Amicitia munus expletum est. ibi. 73. Amicitia, conjunctionisque necessitudo. ibid. 51. Tollere amicitia nodum amabilissimum. 1. de N. 123. Charum ipsum verbum est amoris, ex quo amicitie nomen est ductum: quam si ad fructum nostrum referemus, non ad illius commoda, quem diligimus, non erit ista amicitia, sed mercatura quædam vtilitatum suarum. 14. Fam. Amicitie officium & ius præstare. 5. Fa. 17. Amicitia officijs diligenter sanctæque seruatis. Læ. 84. Amicitia maximum ornamentum tollit, qui ex ea tollit verecundiam. Ibid. 29. Ortus amicitia generosus. pro Domo. Quod enim par amicitia. Confularis fuit vnquam in hac ciuitate coniunctus, quam fuimus inter nos, ego & Cn. Pompeius. 1. de Fin. 68. Amicitia præsidium firmissimum. Ibid. 71. Amicitia rationem impediri, si summum bonum in voluptate ponatur. Læ. 15. Amicitia recordatione frui. Ibid. 26. Amicitia simulatio. Ibid. 84. Stabilitas amicitia. consumari potest. 1. de Fin. 66. Vacillat stabilitas amicitia. Læ. 91. Venenum amicitia odium. 1. de Leg. 37. Amicitia ea est vis, vt simulatque sibi aliquid quam alteri maluerit, nulla sit. Læ. 15. Omnis vis amicitia est in voluntatum, studiorum, sententiarum consensione. Ibid. 90. Amicitia varius est & multiplex vsus. 11. Fam. 28. Amicitia præponenda est patria. 10. At. 4. Amicitia grauiorem iniuriam feceris. 3. Offic. 45. Admiratus eorum fidem tyrannus, petiuit vt se ad amicitiam tertium adscriberet. de Amic. 50. Similitudo allicit, & attrahit ad amicitiam. Brut. 280. Quum Crassus initio ætatis ad amicitiam se meam contulisset. Læ. 33. Nihil difficultius, quam amicitiam vsque ad extremum vite diem permanere. Ibid. 61. Ad rollendam amicitiam valet hoc quidem præceptum. Lælius 86. Consequi amicitiam. 2. de Fin. 78. Si vtilitas amicitiam constituet, tollet eadem. Læ. 49. Contrahit amicitiam virtus. Ibid. 24. Amicitiam contrahere, quæ in rerum natura, totoque mundo constant, quæque mouentur omnia. 2. de Fin. 82. Amicitiam diuelli à voluptate non posse. Ibid. 80. Amicitiam euertere funditus. 3. Fam. Amicitiam gerere. Læ. 20. Amicitiam & gignit & continet virtus. 2. Att. In amicitiam accipere. 7. Fam. In amicitiam meam te contulisses. 2. At. 20. Numestium ex literis tuis studiosè scriptis, libenter in amicitiam recepi. pro Deiot. 27. Iungere consuetudinem & amicitiam cum aliquo. Læ. 37. Difficile est amicitiam manere, si à virtute defeceris. 2. de Fin. 85. Amicitiam si meriti sua charitate, nihil est præstantius. Læ. 29. Amicitiam nasci quidam volunt ab inopia. pro Planc. 46. Officiosa amicitiam nomine inquinata criminosa. 6. Fa. 16. Amicitiam paternam nullis officijs prosequi. Læ. 19. Amicitiam natura ipsa peperit. 2. de Inuen. 168. Amicitiam petere propter vtilitatem. Læ. 48. Amicitiam funditus tollere è vita. Ibid. 47. Solem è mundo tollere videntur, qui amicitiam è mundo tollunt, qua nihil à diis immortalibus melius habemus, nihil iucundius. 1. de Fin. 67. Tue-ri amicitiam. Læ. 58. Vocare amicitiam ad calculos. pro Quin.

93. Ab amicitia afflictæ transfugere. Læ. 82. Naturali amicitia carere. 3. Fam. 8. Sunt de amicitia gerenda præclarissime scripti libri. pro Mur. 7. Cum graue est verè accusari in amicitia, tum etiam si falsò accuseris non est negligendum. 5. Fam. In amicitia adiunctus. Læ. 56. Fines in amicitia qui sint, & quasi termini diligendi, constituendi sunt. 1. de Leg. 37. In amicitia illud efficitur, quod quibusdam incredibile videtur: est autem necessarium, vt nihil sese plus, quam alterum, diligat. Lælius. 26. In amicitia nihil est fictum, nihil simulatum. Ibid. 97. In amicitia nisi (vt dicitur) apertum pectus videas, tuumque ostendas, nihil fidum, vt neque rogemus res turpes, nec faciamus rogati. 3. Tusc. 73. Ne optandum quidem est in amicitia, vt me ille plus quam se amet, ego illum plus quam me: perturbatio vitæ, si ita sit, atque officiorum omnium consequatur. Læ. 34. In amicitia prouecti longius. Ibid. 67. In amicitia quæ sint viro bono tenenda. 5. Fa. In amicitia quid mutuum. Læ. 76. In amicitia quicquid est, id est verum & voluntarium. 1. Offic. 56. In amicitia vult Pythagoras, vt vnus fiat ex pluribus. de Vniu. 13. Mundus ipse concordi quadam amicitia & charitate complectitur. de Am. 81. Dignus amicitia. 1. de Fin. 65. Omnium rerum, quas ad beatè viuendum sapientia comparauerit, nihil est maius amicitia, nihil vberius, nihil iucundius, & c. Lælius 104. Vos hortor, vt virtute excepta, nihil amicitia præstabilius esse putetis. de Amic. 79. Remouere se ab amicitia Pompeij. Ibid. 23. Sine amicitia corruere omnia. 1. At. 15. Amicitia ambitiosa, fucosaque. pro Rosc. Amer. 111. Amicitia cur comparatæ. Partit. 88. Amicitia amore & charitate cernuntur. de Amic. 53. Coluntur amicitia simulatione, duntaxat ad tempus. Ibid. 51. Tantum abest vt amicitia propter indigentiam colatur. de Amic. 79. Cõmunes amicitia. Ibid. 80. Cõuerterant se amicitie in graues inimicitias. Ibid. 76. Amicitia, corroboratis iam confirmatisque & ingenijs & ætatibus, iudicandæ sunt. Ibid. 79. Deposite amicitie. Ibid. 80. Extingit amicitia. 1. de Finib. 67. Amicitia non modo fauices fidelissimæ, sed etiam effectrices sunt voluptatum tam amicis, quam sibi, iuxta Epicureos. pro Cl. 46. Amicitia similitudine facile iunguntur. de Amicitia. 100. Leues amicitia. 2. de Fin. 84. Mediocres amicitia. de Amic. 80. Oppressæ amicitia. 2. de Inu. 168. Amicitia profectæ ab nostro beneficio. de Amicitia. 76. Amicitia stabiles permanent. Ibid. 32. Veræ amicitia sempiternæ sunt. Ibid. 65. Veræ amicitia difficillimè reperiuntur in iis, qui in honoribus requeque versantur. Ibidem 78. Vulgares amicitia. Ibid. 55. Amicitiarum cum cæteris bonis collatio. 1. de Finib. 70. Instituentiarum amicitiarum consuetudo. de Am. 55. Amicitiarum sua cuique permanet stabilis & certa possessio. Ibid. 46. Amicitiarum præsidia quærere. 4. Acad. quæst. 27. Amicitiarum proditiones. de Am. 69. Amicitiarum fatietates esse non debent. Ibid. 54. Nouis amicitia indulgere. Ibidem. 46. Amicitias appetere. 1. de Fin. 67. Ratio ipsa monet amicitias comparare, quibus partem cõfirmetur animus. de Am. 100. Conciliat amicitias & conseruat virtus. Ibidem. 32. Si vtilitas amicitias conglutinaret, eadem commutata dissolueret. 7. At. 8. Tu soles conglutinare amicitias testimonijs tuis. pro Cluen. 46. Ad coniungendas amicitias quantam vim habeat studiorum ac naturæ similitudo, scitis omnes. de Amic. 78. Dimittere amicitias. Ibid. 87. Dirumpere amicitias. Ibid. 78. Discindere amicitias. Ibid. 76. Dissociat amicitias dissimilitudo morum. 1. Offic. 120. Amicitias, que minus delectent, & minus probentur, magis decere censent sapientes sensum disfluere, quam repente præcidere. de Amic. 78. Eleuare amicitias remissione vsus. Ibidem 54. Fideles amicitias excludere. Ibidem. 74. Molestas amicitias faciunt quidam, quum ipsi se contemni putant. Ibidem. 51. Fingere amicitias vtilitatis causa. pro R. P. 32. Nec me peniteat mortales inimicitias, sempiternas amicitias habere. pro Deiot. 27. Iungere amicitias & consuetudines cum aliquo. de Am. 42. Incidere in amicitias maiorum. pro Planc. 46. Repudiare amicitias gratiosorum. de Amic. 54. Spernere veteres amicitias. de Ami. 30. In amicitia expetendis colendisque ita quisque maximè excellit, vt sibi plurimum cõfidit, virtuteque ac sapientia sic munitus est, vt nullo egeat, & c. 2. de Fin. 80. In amicitia tuendis quamuis comis fuerit Epicurus, non satis acutus fuit. Ibidem 81. In amicitia fideles. de Ami. 93. In amicitia pestis nulla maior, quam adulatio, blanditiæ, assentatio. 1. At. 16. Amicitia nouis implicari. pro Planc. 80. Quæ potest esse vitæ iucunditas, sublatis amicitia: quæ porro amicitia potest esse inter ingratos? * Læ. 21. Nec metiamur amicitiam verborum magnificentia. pro A. Gabin. Cum omnes amicitias tuendas semper putavi, tum eas maximè, quæ essent ex inimicitia reuocata in gratiam, propterea quod integris amicitia, & c.

† ADIUTRIX, & virtutum comes vitiatorum, breuis, suffragatoria, firma, perpetua, permultæ & perutilis, de Pet. Con. Non solam ampla, sed etiam iucunda, coniunctior, inueterata, 3. Famil. Concors, de Vniu. Confularis, pro Dom. Dicitur & affluenter, molesta, naturalis, pulcherrima, & maximè naturalis, remissior & liberior, & dulcior, & ad omnem comitatem facilitatæque procliuor, intemptiua, vera, vetus, vulgaris, aut mediocris, vera & perfectæ, Aequales, cõmunes, fideles, iustæ, leues, nimia, stabiles, suauissimæ, veræ, veteres,

noua, vulgares, de Amic. Firmior, magna, paterna, peruetus, 13. Famil. Gratuita, 1. de Nat. Insignis. Grata, 10. Famil. Iucundissima, 2. Offi. Iusta, veraque, officiosa, vetusta, pro Plan. Magna, vber, iucunda, non modò fauorices, fidelissima, sed etiam efficitrices voluptatum, 1. de Finib. Pyladea, mediocres, 2. de Finib. Sancta, 1. de Leg. Summa, 15. Fam. Vber in studiis, 2. Famil. Ambitiosa, fucosa, noua, 1. Att. Plurima, 4. Ver. Sanctissima, 1. de In. Sempiterna, pro Rab. viles. (minus viles, 2. de Inuent.

† Syntaxis. *Amicitiam claudicare, colere per se, exardescere, serpere per omnium vitam. Ius amicitia deferre. Eiusdem tollere nodum. Amicitia simulatio, stabilitas, venenum. Ad amicitiam adhibere, allicere, attrahere, se conferre. Eandem tollere, contrahere, diuellere, euertere, gerere. Accipere, recipere in amicitia. Cum aliquo iungere amicitiam. Prosequi suorum parum amicitiam. Ad calculos hanc vocare. In amicitia adiungi, prouehi. Aliquem amicitia complecti. Amicitias instituire. Amicitias indulgere. Appetere, comparare, conciliare, conseruare, conglutinare, dissoluere, coniungere, dimittere, dirumpere, discindere, dissociare, probare, delectare, dissiuere, repente precipere, eleuare, excludere, fingere, habere, iungere cum aliquo amicitiam. In amicitiam incidere, complicari amicitias. Amicitia summa consensio, virtutum est adiutrix, ditior, affluentior, firma, perpetua, gratuita, iucundissima, Pyladea, remissa, libera, iusta, officiosa, afflictiva, naturalis, concors, communis, deposita, extracta, fauorix, & efficitrix voluptatum, mediocris, oppressa, stabilis, sempiterna, vulgaris, noua fidelis, molestata, vetus.*

AMICTVS, vestitus, indutus. de Cla. 56. M. Popilius, vt erat lana amictus, ita venit in concionem. 2. A. 85. Cæsar amictus toga purpurea. 3. de Orat. 12. 5. Hippias gloriatus est pallium quo amictus, facos quibus indutus esset, se manu sua confecisse. 2. C. 22. Velis amicti, non togis. I. P. 73. Hæc toga qua sum amictus. 2. de D. 1. 9. Alcibiades paulò ante interitum visus est in somnis amictæ amictus amiculo.

† Syntaxis. *Amictus lana, toga, pallio, fassis, velis, amiculo.*

AMICTVS, pallij genus. 5. Tusc. 90. Mihi amictui est Scythicum regmen. 6. At. 1. Statua quam esse eiusdem status, amictus, annulus, imago ipsa declarat. 2. de Ora. 9. 1. Imitari alicuius amictus, aut statim, aut motum.

AMICULA, amica. 2. de Orat. 240. De amicula rixor.

AMICVLVM, palliolum, vestis. 3. de N. 83. Dionysius aureum Ioui detraxit amiculum grandi pondere, eique lanium pallium iniecit. 2. de D. 1. 39. Alcibiades amictæ amictus amiculo.

† ADIVNCTA. Aureum, frigidum, graue, 3. de Nat.

† Syntaxis. *Amicum iniicere, detrahere.*

AMICVLVS, amicus. 7. V. 79.

AMICVS, beneuolus, necessarius, beneuolentia coniunctus, cupidus, studiosus. || 3. Fa. 5. Quo quidem homine nemiãem potuisti nec mihi amicioem, nec (vt arbitror) ad ea cognoscenda, quæ scire volebam, aptiorem prudentiorẽmq; mittere. I. P. 39. Atq; haud scio an malim te videri nullo pudore fuisse in literis mittendi, an amicos ius plus placuisse pudoris, & c. pro Mur. 42. Romæ scilicet amicis perfuisti. Ibid. 43. Et amicorum studia debilitat. 1. Offic. 59. Propinquum potius & amicum quàm vicinum defenderis. 1. de Fin. 65. Amici maxima amoris conspiratione confitentis. 16. At. 6. Mihi nemo est amicio, nec iucundior, nec charior Attico. Brut. 12. Charitas liberorum amiciores parentes Reip. reddit. de Am. 55. Vita inculta & deserta ab amicis, non potest esse iucunda. 1. Offi. 51. Vt in Græcorum prouerbio est, amicorum omnia esse communia. 1. de Leg. 34. Vnde enim illa Pythagorea vox, *ὅτι λαν κρινὰ, καὶ φιλιαν ἰσοτητα*. 1. Q. Fr. 2. Tribuni pleb. designati sunt nobis amici, consules se optime ostendunt, prætores habemus amicissimos. 3. Fa. 3. Vt omnes intelligant, nec me beneuolentiori cuiquam succedere, nec amicioi potuisse prouinciam tradere. II. A. 34. Deiotarus vnus in toto orbe terrarum ex animo amicus, verèque beneuolus, vnus fidelis pop. Ro. de Am. 15. Ex omnib. seculis vix tria aut quatuor nominantur amicorum paria. pro Qu. 59. Amicos obferuaptia retinere. de Am. 83. Acquirere amicos. de Am. 82. Est enim is amicus quidem, qui tanquàm alter idem. 1. Offi. 63. Vir bonus & simplicis veritatis amicus. pro Cl. 86. Amicus necessariusque communis. pro Fla. 14. Amicus & pernecessarius meus. 1. Offic. 55. Illud enim honestum nos mouet, atque illi in quo est, amicos facit. 5. Tusc. 63. Vtinam ego vobis tertius amicus adscriberer. 7. At. 1. Vt ego amicio inuenirer Cilicium graurij, quàm nostro. 1. 6. Ille noster amicus. 2. de Ora. 72. Vbi iudex amicus aduersario, & inimicus tibi est. 2. At. 21. Ille noster amicus semper in laude versatur. 1. Fa. 7. Præterea nemini de consularibus, amici animi erga te possum esse testis. 5. V. 152. Cum omnes eius comites iste sibi suo illo panchresto medicamento amicos redemisset. 9. Fa. 1. Scito me reddisse cum veterib. amicis, id est, *cũ libri nostri*, in gratiam. Hortens. Amicis iucundiss. quantum libuit, & abundauit, & illis omnibus aptissimè ad salutem corporis vsus est.

† ADIVNCTA. Amans, obseruans, prudens, studiosus, pro Rab. Antiquior, sui similes, 11. Fam. Antiquissimus, 5. in Ver. Beneuolus, 1. de Finib. Blandus, bonus, infidus, præceps, simplex, communis, conficiens, verus, dulces, fidi, (infidi. Non indigni amicitia, noui,

veteres, de Amic. Communis, pro Cluent. Firmus, & fidelis, pro Cæ. fortior, 3. Fam. & 2. Ver. Granissimus, partim obscuris iniqui, partim non dissimulanter irati, 1. Famil. Satis honestus, in Sall. Indigneus fortuna, 16. Fam. Insolens, magnus, 2. Attic. Mediocris, 2. de Finib. Multò iustior, 2. de Inuent. Officiosissimus, vetus, 13. Fam. Paternus, 7. Ver. Paternus, ac pernecessarius, pro Fla. Priuatus, postquam ad Quir. Recens, 4. Ver. Suauis & studiosus, 2. Famil. Voluntarius, pro Cæ. Boni, simplices, minimeque fallaces, 1. Offic. Communes, pro mi, 1. Attic. Cupidi, de Pet. Consul. & pro Syll. Fortes, Anteq. Humiliores, 14. Attic. Improbi, paterni, pro S. Rose. Infideles, 1. ad Q. Frat. Intimi, modesti, tenuiores, & non occupati, pro Mur. Infidiosus, pro Dom. Multi, 14. Fam. Noui, stulti, atque improbi, 15. Fam. Perditus, 6. Attic. Prouinciales, 5. Fam. Prudentiores, de Prou. Sapientes, 1. de Nat. Timidi, postquam in Senat.

† Syntaxis. *Amici conspiratione consentientes. Amicio, iucundior, charior. Reddere aliquem alicui amicioem. Vita inculta, & deserta ab amicis. Habere aliquem amicum. Ex animo amicus. Amicorum paria. Retinendi sunt obseruantia amici. Amicus, necessarius, & c. Amicus & pernecessarius. Adscribe me tibi tertium amicum. Nihil mihi solitudine amicus. Illi amici animi erga te sum testis.*

AMISSIO, detrimentum in amittendo. I. P. 40. Oppidorum turpis amissio. 4. Fa. 3. Amissio omnium rerum, desperatio recuperandi. I. P. 43. Amissio dignitatis accidit nocenti.

AMISSVS, perditus, elapsus. 9. At. 4. Causam reip. amissam pro. || 15. 11. Querebantur amissæ occasiones. pro Mur. 43. Amissio iam tempore. (Re integra. 2. V. 13. Classes amissæ ac perditæ. de Prou. 17. Hoc tempore amissio annus est integer expectandus. Postq. in Sena. 38. Præsertim cum illa amissia recuperatim, virtutem & fidem nunquam amiserim. 3. de Nat. 35. Corpora intereunt humore aut spiritu amissa ibid. 8. 6. Quasi ego nõ sum questus de amissa salute. 6. V. 44. Præda de manibus amissa, id est, elapsa.

AMITA, soror patris. pro Cluen. 30. Cluentia, quæ amita Habiti fuit.

AMITTO, dimitto, offendo, iacturam facio, perdo. 10. A. 12. Omne ius imperij & exercitus amissum. pro S. R. 114. Omnem honestatem amittere. 1. de Orat. 182. Amittere ciuitatem: id est, perdere ius ciuitatis. pro Cecin. 15. Amittere occasionem. pro Deior. 11. Amittere receptum. Lege, RECEPVM. Amittere memoriam alicuius, id est, obliuisci. de Ar. 33. Amittere mentem, id est, inani. || Lamb. legit, qua inuaseras, pro Mil. 38. Amittere vitam, pro Mar. 17. Quos amissimus ciues, id est, propter mortem. pro Cæl. 66. Cur Licinium de manibus amiserunt? pro Qu. R. 10. Totam litem aut obtinere, aut amittere. pro S. R. 30. Per summum dedecus vitam amittere. 4. Fam. 6. Amittere ornamenta. Ibid. Qui filium consularem magnis rebus gestis amissit, 5. Tul. 114. Amittere lumina. Cato. 11. Mea opera, Qu. Fabi, Tarentum recepisti. Certè, inquit, ridens: nam nisi tu amississes, nunquam recepissem. 4. ad Heren. 57. Decius amissit vitam, at non perdidit: accepit patriam, amissit animam. 1. Tusc. 73. Cum acriter oculis deficientem solem intuerentur, vt aspectum omnino amitterent. 7. Fam. 26. Cogito commorari, quoad me resciam: nam & vires & corpus amitt.

† Dimitto. 2. de N. 124. Amittere aliquem captum.

† Abicio. pro S. R. 154. Assiduitate malorum sensum omnem humanitatis ex animo amissimus.

AMITTOR, perdo. 2. de Orat. 100. Quarum quorum negligentia pleraque causas videmus amitti.

† ADVERB. Funditus, 1. ad Q. Fra. Penitus, 2. Offic. Planè, 1. de Diuin. Omnino, 1. Tusc.

† Syntaxis. *Amissa occasio, tempus. Classis amissa, & perditæ. Præda de manibus amissa. Amittere dignitatem, ciuitatem, ius imperij, memoriam, mentem, vitam, litem. Per dedecus vitam amittere. Vitam amittit bonus, non perdit. Aspectum amittere, Amissa vires & corpus agritudine. Amittere captiuum: id est, dimittere. Ex animo sensum humanitatis amittere: id est, obducere callum. Amissa causa.*

AMMON, Iupiter, qui in arenosa Libya templum haberet. 1. de Diu. 3. Ammonis oraculum & 95. 1. de Nat. 83.

AMNIS, fluuius. 2. de Nat. 98. Liqueors per lucidi amnium, riparum, vestitus viridissimi. Orat. 39. Alter sine vllis salebris quasi sedatus amnis fluit, alter incitator fertur. 1. de D. 38. Quosdam exaruisse amnes, aut in alium cursum contortos & deflexos videmus. * 2. de Nat. 20. Profluens amnis aut vix, aut nullo modo corruptitur.

† Syntaxis. *Amnium liquor perlucidus. Fluit sedatus. Fertur incitator, contortus, & deflexus in alium cursum amnis.*

AMO, diligo, charum habeo studio prosequor, beneuolentia complector, magno amore vel studio in aliquem sum vel existo faueo, in delictis habeo, in oculis fero, amore captus sum. 2. Attic. 20. Pompeius amat nos, charosque habet. 9. Famil. 14. Mihi denique nunc amare videor, antè dilexisse. || 4. Attic. 6. Quia sic amabat patriam, vt mihi aliquo deorum beneficio videatur ex eius incendio ereptus. Ibidem 4. Vt nos ames, te amari scias. ad Brut. 1. Clodius valde me diligit, vel vt *ἐμφανὲς* dicam, valde me amat. Ex his apparet, aliquantò plus esse amare, quàm diligere: verum hoc non semper obseruatur. 2. Att. 11. Volo ames constantiam meam.

meam. 7. Offic. 68. Amare diuitias. 1. Qu. Fr. 1. Amare ex animo. 6. Attic. 1. Cicerones pueri amant inter se, discunt. *Lege, A M A R V S.* 1. At. 10. Diligere, amplecti, amare, aperte laudare aliquem. de Amic. 100. Amare nihil aliud est, nisi eum ipsum diligere quem ames, nulla indigentia, nulla utilitate quaesita. 1. Fam. 7. Magnitudinem animi tui semper sum admiratus, semperque amaui. 9. 16. Delectauerunt me literæ tuæ, in quibus primum amaui amorem tuum. 7. At. 2. Nam Alexidis manum amabam, quod, &c. 3. C. 11. Auus tuus clarissimus vir, amaui vnicę patriam & ciuēs suos. 3. A. 18. Quem ego & frater meus certatim anamus, omnibus horis oculis, auribus, complexu tenemus. de Ar. 19. Quam volumus P. C. licet ipsi nos amemus, tamen nec numero Hispanos, nec robore Gallos superamus. 5. Att. 8. Brutum abiectum quantum potui excitauit, quem non minus amo quam tu, penē dixi, quam te. 1. Offi. 29. Facile quod cuiusque temporis officium sit, poterimus, nisi nosmetipsos, valde amabimus, iudicare. Top. 51. Nimum se amare. 4. Attic. 16. Et in eo me valde amo. 5. 21. Habes meam causam, quæ si Bruto non probatur, nescio cur illum amemus. 2. Qu. Fr. 9. Adhuc (si me amas) Marium. 5. At. 17. Si quicquam me amas, hunc locum ama. 2. C. 8. Qui alios ipse amabat turpissimē, aliorum amori flagitiosissimē seruiebat. 3. Qu. Fr. 8. Pompeius quam se ipse amans sine rivali. 12. At. 15. Perierunt ea quæ amabas. 7. 2. De Raudulculo multum te amo. 1. 2. Signa quę nobis curasti, ea sunt ad Caietam exposita: te multum amamus, quod ea abs te diligenter paruoque curata sunt. Ep. Sensi ex literis tuis valde te laborasse, amo igitur voluntatem. 13. Fa. 62. Et in Attilij negotio te amaui. * pro Sest. 105. Horum homines nomen, orationem, vultum, incessum amabant. Frag. ep. Me aut amabis, aut, quo contentus sum, diliges.

† A D V E R B. Admodum, de Per. Conf. Aequē atque meritō, & iamdiu, 13. Attic. Certatim, 3. Phil. Commodum valde, 4. Attic. Fratere multum, 1. Attic. Illustrius, 10. Fam. Maximē, 12. Famil. Meritissimē, 1. de Or. Mirabiliter, 9. Famil. Mirificē, 6. Attic. Nimum, in Top. Plurimum, plus, pro Cæl. Præcipuē, 16. Fam. Rectē, 2. Attic. Turpissimē, 2. Vnicē, 3. in Cat. Valdē, 12. Att. Vehementer, 5. Tusc. Vulgō, 9. Attic.

⚡ Syntaxis. Amo, charumque habeo. Iam dilexi, nunc amo. Amare ex animo. Amo in tuis literis amorem tuum. Vnicē amo, certatim. In hoc me valde amo. Si quicquam me amas. De Cæs. multum te amo. Quod ita dicas, te amo. Amo voluntatem: id est, de studio gratias ago. In hoc negotio te amo.

A M O E N I T A S, suauitas locorum. 2. de N. 100. Amœnitas orarum & litterarum. 3. Qu. Fr. 1. Domus suppeditat hortorum amœnitatem. de Pro. 29. Amœnitas locorum non retinet. 7. Fam. 1. Ocio tibi perfrui mirificē licuit, cum esses in ista amœnitate penē solus relictus. pro Pom. 40. Non illum amœnitas ad delectationem reuocauit. 3. Qu. Fr. 1. Summa cum amœnitate fluminis reficio me. Parad. 1. Cogitationem amœnitatem ad delectationē habeo. * Horten. Amœnitate summa perfunctus est. A M O E N V S, voluptarius iucundus. 7. V. 79. Amœnus sanē & arbitris semotus locus. 2. de Or. 290. Nec amœnum nec salubrem locum cenfer. 1. de Diu. 40. Per amœna salicta. 16. At. 3. Prædiola nostra bellē ædificata, & satis amœna.

† A D V E R B. Sanē, 7. in verr.

⚡ Syntaxis. Amœnitas in littore, hortis. Locorum, & fluminis amœnitas. Locus amœnus, & semotus arbitris. Salictū per amœnum. Prædiola bellē ædificata, & amœna.

A M O R, diligor. 6. V. 51. Homo qui & amari & diligi vellet.

⚡ Syntaxis. Amari, & diligi. Amari, & charum esse.

A M O R, beneuolentia, gratia, studium, charitas, pietas. 4. Tusc. Amor est conatus amicitiaē faciendæ ex pulchritudinis specie, iuxta Stoicos. de Amic. 26. Amor, ex quo amicitia est nominata, princeps est ad beneuolentiam coniungendam. Hic agnoscas, amore principium esse & beneuolentia, & amicitia. 4. Tusc. Amor flagitij & leuitatis author. ibid. 76. Amor si naturalis esset, & amarent omnes, & amarentur, & semper amarent, & idem amarent: neque alium pudor, alium cogitatio, alium facietas deterreret. 13. Fam. 24. Noster in te amor ab his initijs profectus. 4. Tusc. Amor amicitiaē, id est, præstantia illa beneuolentia. 2. de Nat. 158. Canum amor in dominos, odium in externos. 4. de Fin. Amor cognitionis inritus menti. studium intelligas. pro Syll. Amor consularis, cupiditas. Læl. 29. Amor confirmatur & beneficio accepto, & studio perspecto, & consuetudine adiuncta. 6. Fam. 12. Amor cultus ab aliquo diligentissimē. 13. Fam. 10. Amor eius, actiue. 9. Att. 4. Amor nunc emergit, nunc desiderium ferre non possum. 2. ad Heren. Amor peccatum non excusat. pro Archia Poëta. 28. Amor gloria nimis acer. pro Flac. 96. Pietas & amor in patriam. Hic vides amoris grauitatem, cum à pietate ponatur. 2. Fam. 1. Incredibilis amor in te meus cogit me, &c. de Vniuer. 38. Amor voluptate & molestia mixtus. 4. Tusc. 71. Muliebris amor. Offi. 2. 32. Amor multitudinis vehementer commouetur: id est, augetur, & confirmatur. ipsa fama & opinione libertatis, beneficentia, iustitia, fidei, omniumque earum virtutum, quæ pertinent ad mansuetudinem morum ac

facilitatem. 4. Attic. 15. Si amor noster ad tuorum in te est. 12. Fam. 29. Amor ex eo inter nos natus. 1. de Fin. 23. Amor patrius, id est, erga patriam. Læl. 36. Amor quatenus in amicitia progredi debeat. Hic amicitiam quasi virtutis habitum intellige, amorem affectum. 3. Qu. Fr. 5. Amor quem ad me scribit. 9. Fam. 11. Nam & oratio prudens & amor erga me singularis, multum leuaret. 2. At. 24. Amor omnis sollicitus atque anxius. ibid. 21. Amor tantus fuit, vt exhauriri nulla possit iniuria. 14. Fam. 1. Amor tantus, vt nihil supra possit. 5. 15. Amor tuus se ostendit. 9. 16. Amor verus & fictus non facile diiudicatur. 1. 9. Amoris abundantia, pro singulari amore. 15. 21. Amoris declarationem habet liber iste. 4. Tusc. 75. Omnib. ex animi perturbationibus est profectō nulla vehementior amoris furor. de libidinose intelligendum. 10. Fam. 1. Illud autem erat amoris mei, quem à tua pueritia susceptum non seruauit, sed auxi, &c. 4. Attic. 1. Amoris iter interrompere. 1. 10. Amoris notis insignes epistolæ. 1. Qu. Fr. Amoris plenissima obiurgationes. 1. At. 14. Amoris primas alicui deferre. 5. Fam. 5. Si quid residet in te amoris erga me. 1. de Orat. 134. Studium & ardor quidam amoris. Hic animaduertas phrasim, studium amoris. 5. At. 18. Amoris tui opum deiecit. 1. de Nat. 123. Charum ipsum verbum est amoris, ex quo amicitia nomen est ductum. 7. Fam. 24. Amoris tui vestigia, quoquo me verto. 6. 5. Amoris nostri verustas. 2. 6. Magnitudo & vis amoris mei efficeret, te vt consilio possem iuuare. 6. Att. 2. De isto haec tenus dixerim, me vel plurima vincula tecum summa coniunctionis optare, etsi sunt amoris arctissima. 5. Fam. 12. Amori nostro plusculum etiam, quam concedit veritas, largiari. 1. de Fin. 23. Amori patrio & ipsi naturæ præferre ius maiestatis atque imperij. 15. Fami. 21. Cui amori, vti nam cæteris rebus possem, amore certē respondēbo. 2. C. 8. Seruire amori aliorum flagitiosissimē. 10. Fam. 21. Tantum te rogo, in Hircij locum me subdas, & ad tuum amorem & ad meam obseruantiam. 4. Tuscil. 74. Mundum totum se ad amorem suum subleuandum conuersurum putat. 9. Fa. 14. Quis erat qui putaret, ad eum amorem, quem erga te habebam, posse aliquid accedere? 2. Philipp. 77. Omnem se amorem abiectissimē illinc, id est, abduxisse, auocasse. atque in hanc transfudisse. 6. Att. 1. Amorem erga aliquem cum hereditate cernere. 7. 1. Amorem tuum omnem, quo me es amplexus, omnemque tuam prudentiam conuerto ad eam curam. 2. de Orat. 206. Hæc res magis amorem conciliat, illa virtutis defensio charitatem. ibid. Amorem conciliari sentimus. 11. Fam. 29. Amorem tuum conferuabis. 1. 9. Amorem debere. 4. Tusc. 72. Stoici, amorem ipsum conatum amicitiaē faciendæ ex pulchritudinis specie definiunt. & ibi præclara multa de amore turpi fugiendo. 74. Etiam nouo quodam amore veterem amorem tanquam clauo clauum eiciendum putant. 16. Attic. 18. Datum tempus in quo amorem tuum experirer. 2. Fam. 1. Perspectum mihi quidem, sed tamen dulcem & optatum amorem tuum præ te ferres. 1. Qu. Fr. 1. Quem certo scio ita laborare de existimatione sua, vt propter amorem in nos fraternum, etiam de nostra laborer. 10. Fam. 3. Amorem cum aliquo constitutum habere. 9. Fam. 14. Amorem erga aliquem habere. pro Domo sua. 103. Amorem habere in remp. 1. de Inu. 80. Nemo potest vno aspectu, neque præteriens. in amorem incidere. 4. Tusc. 70. Amorem stupri esse negant Philosophi. 10. Fa. 3. Vt tibi ostenderem meum amorem. 14. At. Amorem meum erga te ex vultu, & oculis, & fronte perspicere potuisses. 12. Fam. 12. Amorem tuum erga me recognoui in tuis literis. 10. 1. Amorem suscipere. 9. At. 12. Ab amore auertere. 6. Att. 2. Ex amore eo quo astricti sumus laxari aliquid velim. 15. Fam. 20. Amore illo tuo singulari me ames. 4. V. 116. Ardebat amore illius hospite. in Part. 88. Amicitia autem charitate & amore cernuntur. Hic perspice, ipsius amicitia effecta, nota est, charitatem esse, & amorem. 5. Tusc. 58. Habebam adolescentes amore coniunctos more Græciæ. Ibidem. Coniuges autem, & liberi, & fratres, & alij, quos vsus familiaritasque coniunxit, quanquam etiam charitate ipsa, tamen amore maxime continentur. 9. At. 18. Amore omni enitere. Post reditum ad Quirites Extitit tanto in me amore frater, vt, &c. 4. Tusc. 71. Flagrare amore. 10. Fam. 3. Amore impulsus hæc ad te scribendum putauit. 3. Qu. Fr. 5. In amore solentur ea, qua minime volumus, cogitare. 4. Tusc. 75. Perturbatio ipsa mentis in amore scæda per se est. 6. V. 3. Vnde igitur potius incipiam, quam ab ea ciuitate, quæ tibi vnà in amore atque in deliciis fuit: ibidem & pro Flac. 18. In amore esse. 10. Fam. 18. In amore habere. ad Brut. 4. Nihil minus hominis videtur, quam non respondere in amore iis à quibus prouocare. 1. de Orat. 196. Amore inflammati esse debemus in patriam. 12. Fam. 16. Pro amore nostro veterimōque. Ibidem. Cui nos & charitate & amore tuum officium prestaturos non debes dubitare. ad Brut. 15. Amore prouehor. 1. Of. 36. Catonis filius Tyro amore pugnandi in exercitu remansit. 4. Tusc. 74. Etiam nouo quodam amore veterem tanquam clauo clauum eiciendum putant. pro Cælio. 18. Sauro amore saucia Medea pro Cl. Amore generi sui capta Iocrus. 5. Fa. 2. Citius amore tui fratrem tuū odisse desinam, quam

illius

illius odio quicquam de nostro benevolentia detrahat. 7. 13. Amore vii. pro Cæl. 44. Amores autem & hæc delicia, quæ vocantur firmiore animo præditis diutius molestæ non solent esse. 1. Diu. 79. Quid amores ac delicia tuæ Roscius? 4. Tusc. 70. Amores adolescentulorum in Græcorum gymnasiis liberi & concessi. Ibid. Amores adolescentulorum vt sint pudici, solliciti tamen & anxij sunt, eoque magis, quod se ipsi continent & coercent. 2. de Fin. 52. Amores ardentis. 5. At. 10. Amores hominum in te. 4. Tusc. 72. Amores libidinosi. 2. At. 19. Pompeius nostri amores. pro Cæl. 34. Amorum fœdera. 1. Offic. 14. Quæ, forma & honesti facies si oculis cerneretur, vt ait Plato, mirabiles amores excitaret sapientiæ. 4. Tusc. 70. Atque vt muliebres amores omittam, quibus maiorem licentiam naturâ concessit, quam adolescentulorum amoribus. 6. Phil. 12. Sed redeo ad amores deliciasque nostras. L. Antonium. 7. Fam. In amoribus mihi est. 16. At. 3. 6. Pylæ salutem dices & Atticæ, delicias atque amoribus meis. 2. Frag. ep. Eum amorem in consilium aduocabo. 2. de Leg. Græcia Cupidinum & amorum simulacra in gymnasiis consecrauit. pro P. Oppio. O amorem mirum.

† A D I V N C. Acer nimis, verum honestus, pro Archi. Poët. Communis. 1. cont. Rul. improuius ac repentinus, 2. cont. Rul. Dulcis & optatus, 2. Fam. Fraternalis, non ignotus, sed tamen gratus & optatus, iucundus, vetustus, 5. Famil. Fraternalis domesticusque, mediocris, pristinus, 1. Attic. Humanus, princeps ad benevolentiam coniungendam, summi, de Amic. Tam castus, tam religiosus, tam sanctus, tam pius, pro Dom. Inauditus, incredibilis & bonus, pro Selt. Incredibilis, pro Lig. Incredibilis & singularis, 3. de Orat. Institus, pro Sex. Rosc. Magnus, 4. Attic. Mirificus, veterimus, 12. Famil. Mutuus erga aliquem, 1. Famil. Mutuus inter nos singularis in aliquem, vetus & magnus. I. I. Fam. Naturalis, nouus, vetus, liberi & concessi, libidinosi, muliebres, pudici, solliciti, anxij, 4. Tusc. Patrius, ardentis, 1. de Finib. Perpetuus in aliquem, 7. Famil. Præcipuus in aliquem, mirabiles, 1. Offic. Sæuus, meretricij, pro Cæl. Singularis, 1. ad Q. Frat. Sollicitus, atque anxius, summus, 2. Att. Summus erga aliquem, multi, iusti, debiti, 3. in Catil. Summus in aliquem, pro Flac. Summus & mutuus, 13. Famil. Verus, fictus, 9. Famil. Verus, 2. ad Q. Frat. Alieni à sapiente, sancti, 3. de Finib. Disparis, 1. de Natura.

✠ Syntaxis. *Amor est princeps ad benevolentiam coniungendam. Amor amicitia. Canum amor in dominos. Amorem colere. Pietas & amor, amor noster: id est, quo nos amas, vel amare debes. Patrius amor. Amor tuus se ostendit. Amoris abundantia. Amoris iter interrompere. Insignes epistolæ & notis amoris. Scudium, & ardor amoris. Amoris ornamenta. Charum amoris verbum. Amori iam respondere. Aliorum amori seruire. Nihil ad meum erga te amorem accedere potest. Illinc amorem abicere, & in hanc transfundere. Amplecti amorem aliquem. Amorem conciliare, debere. Amorem cum aliquo constitutum habere, & amorem in & erga aliquem habere. Incidere in amorem. Ex vultu perspicere amorem, ex oculis, ex fronte. In literis amorem recognoscere, suscipere. Ab amore auertere. Aliquid ex amore laxari. Amore amare singulari. Amore ardere: in malam partem. Coniuges ac liberi, quanquam charitate ipsa, tamen etiam amore continentur. Amor sollicitus, anxius, singularis. Amorem exhaurire, id est, aboleri. In amore, & in delicijs esse. Amore flagrare, inflammari in patriam. Amor veterimus, ac verissimus. Amore impelli, prouehi. Pugnandi amor. Amore capti: in malam partem. Amore uti Roscius amores, & delicia tua. Amores hominum in te. Pompeius nostri amores. In amoribus esse alicui. Delicia, meiq; amores: in bonam partem. Amor acer gloria. Amor tuus se ostendit. Dulcis & optatus, prospectu q; amor. Amore omni enitere. In amore habere, & respondere alicui. Amore tui illum otero.*

A M O T I O, remotio 2. de Finib. 9. Augendæ voluptatis finis, est doloris omnis amorio. 1. 37. In omni re doloris amotio, successione efficit voluptatis.

A M O V E O, arceo, remoueo, prohibeo. 1. At. 9. Nebulonem illum ex istis locis amoue. pro Clu. 159. Odium, inuidiam, metum, cupiditatēq; omnes amoue. pro Rab. 12. Portia lex virgas ab omnium ciuium Rom. corpore amouit. de Ar. 43. Senatus amouit Saturninum quaestorem à sua frumentaria procuratione, eique rei M. Scaurum præfecit. de Pro. 2. Et proprium illum sensum doloris mei à sententia dicenda amoueo. 2. de Leg. 19. Ferijs iurgia amouento. 3. ad Heren. 32. Procul amouere. (prope ad mouere).

A M P H I A R A V S. I. de Diu. 88 Amphiarum sic honorauit fama, Græciæ deus vt haberetur, atque vt ab eius solo in quo est humatus, oracula peterentur. & 3. de N. 49.

A M P H I B O L O G I A, vel amphibologia, aut rectius amphibolia, ambiguitas est. 2. de Diu. 116. Nam illa amphibolia quæ Cræsum cepit, vel Chryssippum potuisset fallere. Ibidem. Tamen hanc amphiboliam verius intelligere potuisset. 1. ad Heren. 16. Cognitionem amphibolarum eam, quæ à dialecticis profertur, non modò nullo adiumento esse, sed potius maximo impedimento: omnes enim illi amphibolias aucupantur, eas etiam quæ ex altera parte sententiam nullam possunt interpretari itaque, &c. & ibi multa contra dialecticos.

A M P H I C T Y O N E S. 2. de Inuent. 69. Accusantur apud Amphictyonas: id est, apud commune Græciæ consilium.

A M P H I L O C H I A. I. P. 96.

A M P H I L O C H V S & Mopsus Argiuorum reges & augures. 1. de Diu. 88.

A M P H O R A, vasis genus & mensura. 4. V. 183. Iam noui quæro, vnde ccc. amphoras mellis habueris. pro Fon. 9. Titurium Tolosæ quaternos denarios in singulas vini amphoras portorij nomine exegisse.

A M P L E, & amplissimè, magnificè, honorificè, honestè. (amplè, demissè, obscurè, turpiter, miserè, humiliter de Cl. 101. Sublatè amplè, que dicere. pro Dom. 74. Omnia collegia amplissimè de salute mea decreuerunt. 6. V. 62. Amplè magnificèque tricinium exornare. 4. 112. Honores amplissimè & magnificentissimè gessit. 5. A. 54. Quibus militibus agri amplissimè dari assignati essent. 9. 16. Aliquem supremo die suo quam amplissimè efferre. 5. Tusc. 24. Elatè & amplè loqui. (demissè & humiliter sentire).

✠ Syntaxis. Sublatè, amplèq; dicere. Senatus amplissimè docerens. Honores amplissimè & magnificentissimè gerere. Elatè & amplissimè loqui.

A M P L E C T O R, amplexu circumplicio, amplexor, comprehendo. Som. 5. Ille me amplexus atque osculans flere prohibebat. 4. Fam. 8. Cæsar fauet ingenijs, nobilitatem & dignitatem hominum amplectitur. 7. A. 21. An Antonius equites Rom. amplectetur? 1. Att. 10. Diligere, amare, amplecti, laudare aliquem. pro Mil. 73. Quia nimis amplecti plebem putabatur. 6. Fam. 6. Me amicissimè quotidie magis Cæsar amplectitur. pro Cecin. 40. Constituere actionem, quæ nequaquam satis verbis causam & rationem iuris amplectatur. pro Fon. 15. Quæ si iudex non amplectetur omnia consilio, non animo ac mente circumspiciat, profectò, &c. pro Q. R. 36. Quod ego pluribus, verbis amplecter, si, &c. 4. C. 3. Paruulus filius, quem mihi videtur amplecti, resp. 2. de Ora. 234. Nam quod ius ciuile tam vehementer amplexus es, video quid egeris. pro Syll. 59. Qui tanto amore suas possessiones amplexi tenebant, vt, &c. 5. Famil. 19. Cum verò tua sit voluntas erga me, libenter amplector talem animum. 1. de Ora. 110. Tum Antonius vehementer se assentiri Crasso dixit, quod neque ita amplecteretur attem vt ij solent, &c. pro Q. R. 7. Hæc parui temporis memoriam illa perpetua existimationis fidem & religionem amplectuntur. Oecon. 17. Simplex natura non omnes res commodas amplecti volebat.

✠ Syntaxis. Amplecti aliquem: id est, amare, ingenia amplecti. Diligere, amare, amplecti, laudare. Pluribus verbis amplecti. Amplecti vehementer scientias: id est, aggredi. Amplexos aliquos tenere amore.

† A D V E R B. Amicissimè, 6. Fam. Libenter, 5. Famil. Generatim, 2. de In. Nequaquam satis, pro Cæc. vehementer, 2. de Ora. & 6. Fam. Vado, citrò, de Amic.

A M P L E X O R, amplexor, amo, amplexibus excipio, sanu foueo, in manibus habeo. 1. Fam. 9. Inimicum meum sic amplexabantur, sic in manibus habebant, sic fouebant, sic me præsentem osculabantur, vt, &c. Ibidem. Meque inspectante sæpe inimicum meum modò in Senatu seuerè deducunt, modò familiariter atque bilarem amplexantur. 2. Q. Fr. 11. Appius totum me amplexatur. ad Brut. 11. Quo magis amplexetur ac tueatur iudicium suum. dicitur ergo de rebus non corporatis. 4. de Fin. 36. Aut ipsius animi cognitionem amplexarentur, actionem relinquerent. pro Selt. 98. Neque nullum amplexari ocium, quod abhorreat à dignitate. 1. Aca. 33. Species, quas Plato mirificè erat amplexatus. 2. pro Cl. 124. Tum auctoritatem Censorum amplexator.

† A D V E R B. Familiariter, hilarè, 1. Fam. Mirificè, 1. Acad. Rectè, 2. Tul. Vehementius, 2. de Finib.

✠ Syntaxis. Amplexari, in manibus habere fouere, osculari aliquem. Amplexari iudicium, cognitionem, ocium. Plato species amplexatur: id est, docet, ac magni facit.

A M P L E X V S, de Diu. 79. Puer circumplicatus serpētis amplexu. A M P L I F I C A N D V S, augendus, locupletandus. 1. de Ora. 143. Quæ pro nobis sunt amplificanda, atque augenda: quæ pro aduersariis infirmanda, atque frangenda. || pro Pomp. 49. In Remp. conseruandam atq; amplificandam conferre de Amic. 59. Spes amplificandæ fortunæ fractior. Orat. 12. Altera (puta pars orationis) in augendis amplificandisque rebus.

A M P L I F I C A T I O, exaggeratio, augmentum, accessio, cumdu. 1. Offic. 25. Nec verò amplificatio rei familiaris nemini nocens vituperanda est. Part. 27. Est enim amplificatio vehemens quædam argumentatio. 53. Est igitur amplificatio grauior quædam affirmatio, quæ motu animorum conciliet in eicendo fidem. 2. ad Heren. 47. Amplificatio est res quæ per locum communem instigationis auditorum causa sumitur. 3. ad Heren. 23. Amplificatio est oratio, quæ aut ad iracundiam inducit, aut ad misericordiam trahit auditoris animum. 2. de Diu. 33. Si extis pecuniæ mihi amplificatio ostenditur. Orat. 103. Ergo in omni genere amplificationis exarsimus. 2. Off. 42. Amplificatio honoris & gloriæ.

† A D I V N C. Magna, 2. de In. Vehemens, de Part.

✠ Syntaxis. Rei familiaris amplificatio, pecuniæ, honoris gloria.

AMPLIFICATOR, *exaggerator, locupletator*. 5. Tusc. 10. Pythagoras non solum nominis inuentor, sed etiam rerum ipsarum amplificator fuit. 10. Fa. 12. Me tuae dignitatis non modo fauorem, sed etiam amplificatorem cognosces.

AMPLIFICATVS, *auctus*. 3. C. 2. Qui hanc urbem conditam amplificatamque seruauit. 2. de N. 8. Res publica amplificata. 3. de Leg. 32. Pauci honore & gloria amplificati vel corrumpere memores ciuitatis, vel corrigere possunt. pro Do. 88. A populo temeriores defensus, amplificatus, & ornatus. 2. Fa. 18. Dignitas tua, per sum defensus, amplificatus, & ornatus. 2. Fa. 18. Dignitas tua, quae quidem à te ipso integritate & clementia tua sic amplificata est, ut nihil addi posse videatur. || pro Pomp. 46. Hanc auctoritatem multis postea rebus gestis, magnisque vestris iudiciorum amplificatam, & c. ualituram esse existimetis.

AMPLIFICO, *augeo, ampliam facio, dilato, multiplico, uerbis paruum rem magnificam facio, uerbis maius facio, colloco, pleto*. (*infirmum extenuo, imminuo*. 3. de Orat. 102. Amplificare rem ornando, quod ualeat non solum ad augendum & tollendum aliquid dicendo, sed etiam ad extenuandum atque abiiciendum. Antequam. 6. Alicuius amplitudinem ac gloriam laude atque honoribus amplificare. 2. de N. 168. Eamque facultatem disserendi amplificauit Academia. 1. de Or. 221. Aliquid dicendo amplificare atque ornare. 2. Tusc. 50. Nam attractatu & quasi saeuum amplificatis dolorem. 4. Acad. 5. Ac uerocor ne talium personarum, cum amplificare uelim, imminuam gloriam.

AMPLIFICOR, *ex aucto patet potestas*. 1. de Fin. 38. Ut postea uoluptas augeri amplificarique non possit. 2. de N. 144. His naturis relatus amplificatur sonus.

Syntaxis, *amplificare, & augere. Autor & amplificator. Vrbs amplificata. Honore & gloria amplificatus. Defensus, amplificatus, ornatus. Rem ornando amplificare. Amplificare Remp.*

AMPLIO, *compendio, amplius pronuncio, ampliandi facultatem concedo, rem profero*. || hoc uerbo significabant ueteres quod in seculo nostro differre iudicium in aliud tempus dicere consueuerunt. pro Cecin. 29. Cum causam non audisset, & potestas esset ampliandi, dixit sibi liquere. 3. V. 26. Ut etiam si lex ampliandi faciat potestatem, tamen isti sibi turpe existiment, non primo iudicare. 4. ad Heren. 48. Quid fuit, iudices, quare istum nefarium ampliaueritis?

Syntaxis, *Ampliant iudices reum.*

AMPLITUDO, *gloria, dignitas, splendor, pondus, auctoritas, grauitas, claritudo, praestantia, maiestas, claritas*. 2. de Inu. 166. Amplitudo est potentiae, aut maiestatis, aut aliarum copiarum magna abundantia. 2. de Orat. 164. Maiestas est amplitudo ac dignitas ciuitatis. 2. ad Heren. 17. Maiestatem is minuit, qui amplitudinem ciuitatis detrimento afficit || pro S. R. 3. Propter dignitatem & amplitudinem, & c. 2. cont. Rul. 18. Amplitudo Sacerdotij, pro S. R. 2. Vir in quo summa auctoritas est atque amplitudo. pro Mur. 16. Q. Pompeius posteris suis amplitudinem nominis, quam non acceperat, tradidit. de Cla. 280. Ad summam amplitudinem peruenire. pro Mur. 16. Quod uirtute perfecisti, ut summa amplitudine dignus putareris. Antequam. 6. Amplitudinem & gloriam alicuius laude atque honoribus amplificare. 1. Offi. 70. Horum sententia ad claritatem amplitudinemque aptior est. ibid. 67. Harum rerum duarum splendor omnis & amplitudo est in posteriore. pro S. R. 136. Humilitas cum dignitate de amplitudine contendit. 6. V. 109. Signum fuit quoddam ex aere modica amplitudine, singulari opere. 1. Fa. 9. Illud ad tuam amplitudinem & dignitatem perinet, te, & c. 4. V. 112. Ut omnes huius honores inter suos & amplitudinem possent cognoscere. 10. Fa. 1. Ut omne nostrum consilium, & c. ad amplitudinem tuam conferamus. 1. 4. Possunt confirmare, te summo omnium studio amplitudinem tuam retenturum. Ibid. 6. Illustrabit (michi crede) tuam amplitudinem hominum iniuria. *Frag. ep. Amplitudinem gloriamque tuam magno mihi ornamento fore existimo.

† **ADIVNC**. Cara, 1. Att. Egregia, 2. de In. Modica, 6. Fa. Summa, 1. Famil.

Syntaxis, *Amplitudo nominis, potentia, maiestatis, copiarum. Amplitudo, ac dignitas. Auctoritas, & amplitudo. Ad summam amplitudinem peruenire. Amplitudo & gloria. Claritas, & amplitudo. Splendor, & amplitudo. Amplitudo, ac dignitas. Honores, & amplitudo. Consilium omne ad pietatis amplitudinem conferre. Retinere suam amplitudinem. Iniuria hominum illustrata amplitudo.*

AMPLIAGVS. 3. ad Her. 31. Ampliagas imagines reddunt.

AMPLIUS, *plus quam iam, praeerea, supra, magis, in super*. || *Notandum contra consuetudinem talium particularum, amplius iungi nominatio & accusatio, ratione enim comparationis dicendum esset centum nummis amplius, non centum nummi: usus tamen in omni lingua potior est, huius uocis usum ex uero Ciceronis loco discito*. pro Q. R. 8. Amplius sex menses, & c. 1. de Or. 74. Non luctabor, inquit, tecum Crasse amplius: id enim, & c. 1. Att. 6. Ille fatidari amplius abs te non petit. 5. Tusc. 98. Eo contenta non querunt amplius: pro S. R. 145. Quid vis amplius? Ibid. Quid queris amplius? 1. de In. 160. Quidnam amplius desideratis. 4.

Aca. 81. At amplius non desideramus. 1. C. 6. Etenim quidem Catilina, quod iam amplius expectes: pro Plan. 69. Quaeis quid pro liberis meis amplius quam pro Plancio facio, facere possem. 2. de N. 33. Stripibus natura nihil tribuit amplius, quam ut eas alendo atque augendo tueretur: bectius autem sensum & motum dedit, & c. homini hoc amplius, quod addidit rationem. ad Brut. 5. Cui cum essem assensus, decreui hoc amplius, ut, & c. pro Cec. 104. Habetis eum, ut nihil dicam amplius, qui se, & c. pro Mar. 17. Alterius uero partim, nihil amplius dicam, nisi quod, & c. 7. V. 127. Scipium abs te repetit, nihil amplius. pro Cec. 27. Illi se suos armatos abduxisse dixerunt, etiam hoc amplius Cecinam, & c. pro Plan. 17. Nihil dico amplius, hoc tamen miror, & c. 5. de Fin. 11. Cum uerque eorum scripsisset, hoc amplius Theophrastus, quae essent, & c. 2. V. 37. Ego ero aedilis, hoc est paulo amplius quam priuatus. 4. Aca. 80. Amplius desiderare. 9. Fa. 25. Itaque obtemperare cogito praecipis tuis hoc amplius, nauicularum habere aliquid, & c. 8. Attici. 19. Itaque non amplius x i v. cohortes Luceriam coegi. 3. V. 14. Cum enim amplius centum ciues Rom. cognoscerent. 4. V. 123. Leges in quibus eadem illa sunt, & hoc amplius, cum, & c. de Cl. 65. Orationes amplius C. L. 4. Ac. 82. Mathematici confirmat, solem amplius duodeuiginti partibus maiorem esse, quam terram. 11. Fa. 10. Mihi fuit festertium quatuor milibus amplius. 2. Att. 16. Qui ager, & c. non amplius hominum quinque millia potest sustinere. 12. Fa. 14. Interim cognoui in Ciliicia esse classem Dolabellae, amplius quam centum naues trierarias. 4. V. 77. Quibus ne reijciendi quidem amplius, quam trium iudicum praeclearae leges Corneliae faciunt potestatem. Ibidem 26. Amplius H. S. quadringentis accepisse te arguo. 2. A. 40. Ego amplius H. S. ducentis acceptum hereditatibus retuli. 6. V. 95. Hora iam amplius in demoliendo signo permulto homines moliebantur. pro Q. R. 10. Si amplius H. S. nummo petisti, quam tibi debitum est, causam perdidisti. Orator. 124. Saepè singulis utendum est, plerumque binis, non ferè ternis amplius. pro Flac. 62. Qui septingentos iam annos amplius regnant. pro Q. R. 8. Tu hoc nomen in aduersariis triennium amplius iacere pateris, Ibi. Hoc nomen triennio amplius in aduersariis relinquebas. Ibidem. Amplius sunt sex menses. Ibidem. Amplius triennium est. de Clar. 86. Consules re audita amplius de consiliis sententiam pronunciant. de Ar. 52. Quid enim si illi inimicissimus esset, amplius ad eius laudem minuenda facere potuisset? 4. V. 70. Facite quod libet, daturus non sum amplius. 3. V. 143. At erat & esset amplius, si velles populo cautum. || pro Flac. 68. Viginti pondo paulo amplius.

Syntaxis, *Tibi hoc amplius dabo, quod literas mittam. Etiam hoc amplius: id est, praeerea. Hoc amplius Theophrastus, id est, supra ceteros, docuit, & c. Paulo amplius quam priuatus. Tuis praecipis hoc amplius obtempero. Non amplius decem nummos habeo. Amplius duabus partibus maius. Non amplius hominum millia habet. Habet classem amplius quam centum naues. Hora amplius iam laborare. Utere binis, non ferè ternis amplius. Triennium amplius agrotare, & c. triennio amplius. Amplius sex menses. Amplius triennium est.*

AMPLIUS, *magnus & patens*. 6. V. 74. Erat admodum amplum & excelsum signum cum stola. 1. Qu. Fr. 1. Theatrum celebritate refertissimum, magnitudine amplissimum. 7. V. 18. Amplissima fortunae amittere. 1. Offi. 139. Ampla domus. 6. V. 119. Amplissima curia & gymnasium amplissimum.

† **Praclarus**, *ingens, praestans dignitate, illustris, honestus*. pro Pomp. 1. Locus ad agendum amplissimus, ad dicendum ornatissimus. pro Mar. 27. Quicquid est, quamuis amplum sit, id parum est tum, cum est aliquid amplius. 3. ad Heren. 31. Loci praeter modum ampli. 6. V. 108. Amplissimum collegium Decemuirale. Ibid. In amplissima ciuitate amplissimo loco natus. 7. Att. 13.

† **Amplissimus** cuius. 2. de Inu. 168. Quiddam magis amplum & minus necessarium conficiunt. pro Cec. 104. Homo uirtute cognita, & spectata fide amplissimus. Ora. 30. Amplius & grandis orator. de Cla. 239. Pompeius erat oratione satis amplius. 2. de Inu. 169. Ampla & potens ciuitas. 8. Att. 9. Pro tuis rebus gestis amplissimis amplioribusne quam Africanis? pro S. R. 83. Is mihi uidetur amplissimus, qui sua uirtute in altiorum locum peruenit. 6. Fam. 7. Quanquam id magnum & amplum est. 1. de Inu. 6. Eius quaedam magna & ampla pars est artificiosa eloquentia. 3. Att. 10. Quis uaquam ex tam amplo statu concidit. 3. V. 14. Nullum munus amplius aut gratius mihi esse poterat. 1. Fa. 3. A. Trebonius qui in tua prouincia magna negotia, & ampla, & expedita habet. 1. de Or. 13. Ac ne illud quidem uere dici potest, aut plures ceteris artibus inferuire, aut praemiis ad perdiscendum amplioribus commoueri. de Pro. 27. Ampliorem honorem alteri tribuebat, quam ipse sibi esse poterat. 2. con. Rul. 10. Omnia quae chara nobis atque ampla sunt. de Am. 71. Suosque omnes per se esse ampliores uolebat. 9. Att. 11. Ut resp. opibus firma, copiis locuples, gloria ampla, uirtute honesta sit. pro Mil. 8. Parum amplius praemiis afficere alique. || pro S. R. 86. Amplissima pecunia. pro Mur. 15. Sin autem sunt

funt ampla & honesta familia plebeia. 2. con. Rul. 3. Quod est
 ipsum per se amplissimum. ibidem 4.
 & Syntaxis. Signum amplum. & excelsum cum stola. Theatrum am-
 plissimum magnitudine. Fortuna, domus ampla. Amplissimus locus
 ad dicendum. Collegium amplum, ciuitas, cuius. Amplissimo natus lo-
 co. Vir spectata fide amplissimus. Amplius & grandis orator. Vir con-
 cione amplius. Id magnum & amplum est. Munera ampla, & grata.
 Negocia & ampla, & expedita. Ampla & honesta familia. Chora, &
 ampla sunt hac nobis. Volo meos per me ampliores esse. Ampla sit glo-
 ria, Respub.
 AMPULLA, vas vitreum, ventre amplo & inflato. 4. de Fin. 30. Si
 ampulla aut frigidat accedit.
 * AMPUTANS, de Senect. 52. Vitem amputans ferro, coercet ars
 agricolarum.
 AMPUTATIO. Ibidem 53. Samentorum amputatio me de-
 lectat.
 AMPUTAVS, circumcisus, mancus. Orat. 17. 2. Infracta & ampu-
 tata loqui. 1. de Fin. 44. Amputata & circumcisa omni inanita-
 te & errore.
 AMPUTO, circumcido, refeco, raicio, refello. 2. de Or. 38. Volo esse in
 adolescente, vnde aliquid amputem. 1. de Orat. 65. Licet hinc
 quantum cuique videbitur, circumcidat atque amputet. 4. Aca.
 138. Chrysis testatur tres solas esse sententias, quae defendi
 possint de finibus bonorum, circumcidit & amputat multitu-
 dinem: id est, ablegat, & refellit.
 AMPUTOR, circumcisor. 8. A. 15. Sic in reipub. corpore, vt totum
 saluum sit, quicquid est pestiferum, amputetur. 3. Off. 32. Mem-
 bra quaedam amputantur, si, &c.
 & Syntaxis. Amputata loqui, & infracta. Inanitas amputata. Mul-
 titudinem circumcidit & amputat. Amputare pestiferum: id est,
 morbidum, contagiosum, affectum.
 AN, ne, vtrum, anne, annum, e, quid. 3. de Ora. 208. Refert etiam qui
 audiant senatus, an populus, an iudices, frequentes an pauci, an
 singuli. In quo quaeritur, in totone circuitu, an in principiis
 solium, an in extremis, an in vtraque parte numerus tenendus
 sit. 1. Tusc. 14. An tu dialecticisne imbutus quidem es? I. P. 3.
 Nam quid ego de consulari loquar, parto vis, anne gesto. 4.
 Acad. 93. Tria pauca sunt, anne multa. Ibid. 136. Nescio anne
 quinquevium quidem quenquam. Ora. 206. Querendumque,
 vtrum vna species, anne plures, pro Cor. 54. Anne licebit federa-
 tis istis, vobis non licebit? 12. At. 15. Scire velim quomodo
 dicar spondidisse, pro patre, anne pro filio? 1. de Diu. 24. Annum
 imperatorum scientia nihil est? 1. de Orat. 250. An vero si de re
 ipsa, & c. necessario perdiscimus? 1. Fa. 7. Multum interest, vtrum
 laus minuatur, an salus deferatur. 7. 16. Id vtrum more Roma-
 no locus sit, an quomodo Stoici dicunt, postea videro. 3. Tu-
 scul. 4. Vtrum quod minus, & c. an quod corpora, & c. pro Qu.
 78. Tamen ne vereris, vt, & c. 1. de D. 86. Fiat necne fiat, id quaeritur
 7. Fa. 18. An hoc significas nihil fieri.
 & Syntaxis. Refert qui audiant, senatus, an populus. An tu pius ne
 quidem es? Tria pauca sunt, anne multa? Vtrum vna res anne plures?
 Anne licebit cunctis, tibi non licebit? Annum providentia nihil est?
 Multum interest, vtrum, & c. an, Tamen ne vereris?
 ANACTES, dij. 3. de Nat. 53. Sicut qui Anaces, legant.
 ANACREON, poeta. 4. Tusc. 71. Anacreontis tota poesis est
 amatoria.
 ANAGNIA, oppidum. pro Dom. 81. item 2. A. 106.
 ANAGNINVS, pro Dom. 81. item 2. A. 106.
 ANAGNOSTES, lector, alicui scribens. 1. At. 9. Puer festiuis
 anagnostes noster Sosthenes decesserat. 5. Fa. 9. Dicitur mihi
 tuus seruus anagnostes fugitiuus. Vardaci esse. 7. de Sest. 110.
 ANALOGIA, proportio. 6. At. 2. Phliasios dici sciebam, sed primò
 me ἀναλογία deceperat, φλιάσις, ἀπὸ οὐς, ἀπὸ οὐς, ἀπὸ οὐν πη, ἀπὸ
 ων πη. sed hoc continuo correximus. Vide, PROPORTIO.
 ANAPÆSTICVS, Orat. 190. Anapæsticos versus ex libris Iso-
 cratis elegit Hieronymus peripateticus.
 ANAPÆSTVM, & Anapæstus, modò pedem in versu, modò ver-
 sum anapæsticum significat. 3. Tusc. 57. Nec siletur illud poten-
 tissimi regis anapæstum: qui laudat senem, quod, & c. 2. de Fini.
 18. Omnes Danaï aut Mycenenses, Attica pubes, reliquique
 Græci, qui hoc anapæsto citantur. 2. Tusc. 36. Nec adhibetur
 vlla sine anapæstis pedibus hortatio. 3. de Orat. 180. Quare pri-
 mùm ad heroum nos dactyli, & anapæsti, & spondæi pedem
 inuitat. 3. de Orat. 183. Ex illis modis, quibus hic vitatus
 versus efficitur, post anapæstus procerior quidem numerus
 effloruit. Orat. 190. Ita factus est anapæstus, is qui Aristopha-
 neus dicitur.
 ANAS, auis aquatilis. 2. de Nat. 124. Anatum oua gallinis sæpè
 supponimus. Auis est à nando dicta.
 ANATICVLA, 5. de Fin. 42. Nare anaticulas.
 ANATOCISMVS, scænus quod ex scænore capitur. 5. At. 21. Nihil
 impudentius Scaptio, qui centesimis cum anatocismo conten-
 tus non esset. Lege, CENTESIMÆ.
 ANAXAGORAS, Philosophus. de Clar. 44. Pericles Anaxagoræ
 physici auditor. 4. Acad. 72. Anaxagoras niuè nigram dixit esse.

ANCEPS, dubius, incertus, ambiguus. pro Mar. 15. Incertus est
 casus, & anceps fortuna belli. Orat. 98. Dicendi ancipitis incertis
 pro Pom. 9. Vos ancipiti contentione distracti de impe-
 rioro dimicaretis. 5. Fa. 12. Ancipites varique casus habent ad-
 mirationem. de Somn. 3. Ancipitem video quasi fatorum viam
 1. Offic. 9. Fit vt distrahat in deliberando animus, affectaque
 ancipitem curâ cogitadi. 2. de Or. 86. Anceps causa. 305. Anceps
 disputatio. & 12. Fa. 10. Anceps cura. 4. ad Heren. 67. In ambiguus
 ancipitem & multiplicem verborum potestatem esse.
 & Vtriusque, vel gemina natura. 1. de Nat. 104. Bestia quasi an-
 cipites in vtraque sede viuentes.

& Syntaxis. Belli exitus, & fortuna anceps. Anceps & incertus ca-
 sus. Contentio anceps. Casus anceps ac varius. Anceps fatorum via,
 causa, disputatio cura. Anceps & multiplex verborum potestas.

* ANCHARIANVS, pro L. Varenio. Familia Anchariana.
 ANCHORA, ferrum aduncum ad sistendas naues. 7. V. 87. Malum
 erigi, vela fieri, anchoras proclidi imperat. 1. At. 10. Epistola,
 quam (vt scribis) anchoris anhoris flocis de Phaeleo dedisti,
 & Syntaxis. Anchoras praecidere, ac soluere.

ANCILLA, pedisequa, famula. 5. V. 8. Hunc serui ancillæque
 amant. 1. de Fin. 12. An partus ancillæ in fructu sit habend-
 us. pro Mil. 28. Muliebris & delicatus ancillarum puero-
 rumque comitatus. 2. de Orat. 276. Ancillam domini iussu ali-
 quid facere.

ANCILLARIS, re, ancillarum proprium. 5. Tusc. 58. Itaque ancil-
 lari fordidòque artificio regie virgines, vt tonstriculae tonde-
 bant barbam, & c.

ANCILLOR, seruo, adstringor. in Sal. 11. Non enim vni priuatum
 ancillatus sum, neque me addixi, & c.

ANCILLVLA, 1. de Orat. 236. Iuris scientiam eloquentiæ tan-
 quam ancillulam pedisequamque adiunxisti. 2. de Finib. 69.
 Præsto esse virtutes vt ancillulas qui nihil aliud agerent, & c.

ANCONA, & Ancon, vrbs in Piceno. 12. A. 23. 16. Fa. 12. 7. At. 11.
 Anconem amissimus. * Frag. ep. Ancone deiectus est.

ANDABATA, gladiatorum genus. 7. Fa. 10. Quem antea ne And-
 abatam quidem defraudare poteramus. id est, in tenebris agentem,
 vel oculos clausos tenentem. Andabatarum more: qua gens in tene-
 bris pugnare consueuerat. Varro. Andabatis, apud Non. 1276. 54.

ANDROGYNVS, qui vtrumque sexum habet. 1. de Diu. 98. Quid
 ortus Androgyni: nonne fatale quoddam monstrum fuit?

ANDROMEDA, signum celeste. 2. de N. 111.

ANDROS, insula. 9. Att. 11.

ANELVVS, Lege, ANELLVS.

ANFRACTVS, circuitio, flexus, ambitus || an fractus Cicero, qui
 secuti ambages, vocitarunt. 2. de Nat. 47. Figurâ nihil habes inci-
 sum angulis, nihil anfractibus, nihil eminentibus, nihil, & c. Part. 21.
 Oratio circumscripta longo anfractu. 2. de Diu. 127. Iam verò
 quid opus circuitioe & anfractu: de Somn. 3. Cum atas tua se-
 ptenos octies solis anfractus reditusque conuertit. 2. de Legib.
 19. Itaque vt ita cadat, in annuis anfractibus descriptum esto.

† ADIVNC, Non longus, longus, ad spiritum aptus, Par.

& Syntaxis. Oratio longo anfractu. Circuitio & anfractus. Etas tua
 conuertit iam decem anfractus, reditusque solis. Anni anfractus.

ANGIPORTVM & ANGIPORTVS, vicus, angusta via &
 compendiaria inter domos. 4. V. 41. Vt omnib. in angiportis præ-
 donis improbilissimi statuae ponantur. 1. de D. 69. Ex horreis ef-
 fusum frumentum vias omnes angiportusque constrauit. 4. ad
 Her. 64. Ait eos angiporto toto decrasse. pro Milo. 65. Nullum
 in vrbe vicum, nullum angiportum esse dicebant, in quo Milo-
 ni non esset conducta domus.

ANGOS, constringo, crucio, premo, sollicito, vexo, torqueo, disrucio. 1. At.
 15. Multa sunt quæ me sollicitant anguntque. 3. Q. Fr. 3. Me il-
 la cura sollicitat angitque vehementer. || de Sen. 66. Quarta
 restat causa, quæ maximè angere atque sollicitam reddere no-
 stram atatem videtur.

ANGOR, disrucior. 9. Attic. 1. Tamen angebatur singularum
 horarum expectatione. 2. Offic. 25. Dionysius maximo cru-
 ciatu timoris angit solitus. 2. At. 18. De Statio angor equidem.
 8. 21. Non possum sine dolore accusare eum, de quo angor &
 crucior. pro Arch. 29. Neque tot curis, vigilisq; angeretur, & c.
 5. At. 10. Angor intimis sensibus. de Cl. 7. Equidem angor ani-
 mo, temp. & c. 16. Fa. 14. Audio te animo angit, & medicum di-
 cere ex eo te laborare. 4. 3. Vehementer esse sollicitum, & in
 communibus miseris præcipuo quodam dolore angit. de Am.
 10. Amicorum decessu angit. 9. Att. 4. Antea sollicitus eram &
 angebar, quo vti consilio possem. || de Amic. 10. Suis incom-
 modis angit, & c.

& Syntaxis. Sollicitor & angor. Cura me angit, habet que sollicitum.
 De amico angit. Angit & eruciari. Intimis angit sensibus, præcipuo
 dolore.

ANGOR, vexans agritudo, premens, ac disrucians sollicitudo. 2. Off.
 2. Nec me angoribus dedi, quibus esset confectus, nisi resuscit-
 sem, nec rursus indignis homine docto voluptatibus. 4. Tusc.
 18. Angor est agritudo premens. 2. A. 37. Angoribus conficiat.

5. Fa. 13.

5. Fam. 13. Me ab omnibus molestiis angoribusque abducam. 3. Offic. 84. Angores sollicitudines, nocturni diurnique metus. 1. Att. 15. Curam & angorem animi sermone & consilio leuasti tuo. Lel. 48. Quamobrem angor iste, qui pro amico saepe capiendus est, non tantum valet, vt tollat e vita amicitiam.

† ADIUNCT. Viles, 3. Offic.
 & Syntaxis. *Angoribus se dare, confici. Abducere se à molestiis & angoribus. Cura & angor animi.*

ANGVICVLVS. 5. de Fin. 42. Serpere anguiculos.
 ANGVINVS, *anguis peculiaris, & proprius.* 2. de D. 133. Ceruix anguina. Pacuuij.

ANGVIS, *serpens.* 1. de Diu. 36. & 62. Tib. Gracchus duobus anguibus domi comprehensis aruspices conuocauit. Ibid. 73. Ab infima ara subito anguis emerit. 1. de Inu. 27. Angues ingentes alites iuncti iugo. 1. de Nat. 102. *Cum volucres angues ex vastitate Lybia vento Africo inuectas interficiunt atque consumunt. Ex quo fit, vt illæ nec morsu viar noceant, nec odore mortuæ. 2. de Diu. 62. Quod anguis domi vectem circumiectus fuisset. Ibidem. Si anguem vectis circumplicasset. Ibid. Ego tamen miror, si emissio fœminæ anguis mortem afferebat. Tib. Graccho: emissio autem maris anguis erat mortifera Cornelia, cur alterutram emisserit. 65. De angue illo, qui Sylla apparuit immolanti, vtrumque memini. Ibid. Anguis ab ara exiit.

† ADIUNCT. Mas, fœmina, 2. de Diu. & lib. 1. Ingentes, 1. de In. Volucres, 2. de Nat.

& Syntaxis. *Anguis emerit. Angues alites, & aliàs, volucres.*
 ANGVITENENS, *Ophiuchus, signum caeleste, quod teneat anguem.* 2. de Nat. 109.

Anguitenens, quem clarè Ophiuchum nomine Graij.
 ANGVLATVS, 1. de N. 66. Corpùcula rotunda alia, partim angulata. id est, angulus prædita.

ANGVLVS, *figura est ex linearum adiunctione per se distinctarum.* 2. de Nat. 47. Figura nihil habens incisum angulis, nihil anfractibus nihil, &c. & 1. Tusc. 4. Terrena & humida, suo prope nutu & suo pondere ad pares angulos in terram & in mare feruntur. 2. C. 8. Nemo non modò Romæ, sed ne vllò in angulo totius Italiae fuit, quem, &c. pro Cecin. 84. Et me ad omnes verborum angustias, & ad omnes literarum angulos reuocas.

† ADIUNCT. Summus, 2. de Nat. Pares, 4. Tusc.

& Syntaxis. *Ad pares angulos fertur in terram terrenum.*
 ANGVSTATVS, *coarctatus.* de Som. 15. Terra angustata verticibus, lateribus latior.

ANGVSTIÆ, *arctè, strictè, exiguè, exiliter, tenuiter, pressè, ieiunè.* (latè, diffusè, vberius. Orat. 117. Pressè & angustè definire. 2. de N. 2. Breuius, angustius. 1. de Orat. 163. Quæ Crassus coarctauit, & perangustè referit in oratione sua. de Cl. 288. Angustè & exiliter dicere. 2. de Nat. 21. Pergit idem, & viget angustius. Ibid. 20. Angustius clauduntur.

& Syntaxis. *Pressè, & angustè definire. Breuius & angustius. Coarctata, & perangustè referata in libro. Angustè & exiliter dicere. Hostem urgere angustè.*

ANGVSTIÆ, *fauces terra, marisque.* 2. cont. Rul. 86. Corinthus erat posita in angustis atque in faucibus Græciæ. 2. de N. 19. Fretorum angustia ortu aut obitu Lunæ commouentur. 1. Tusc. 45. Qui ostium Ponti viderunt, & eas angustias, per quas penetravit Argo.

† ADIUNCT. Paupertas, 16. Fa. 21. Ex meis angustis illius sustento tenuitatem. Part. 112. Angustia rei familiaris. 2. con. Rul. 36. Et multa alia quæ Senatus propter angustias ærarij vendenda censuit.

12. Fa. 30. Incredibiles angustia pecuniae publicæ. || pro Corn. 61. Idem in angustis ærarij victorem, exercitum stipendio affect. 5. V. 81. Nam si potest ista pecunia sine aratorum iniuria detrahi: popu. Rom. habeat præsertim in tantis ærarij angustis.

† ADIUNCT. Difficultas. 4. Acad. 112. Cum sit campus in quo possit exultare oratio, cur eam in tantas angustias, & in Stoicorum dumeta compellimus. 3. de Or. 124. Quantis ex angustis oratorè educere ausus es. pro Planc. 54. Etenim verebatur credo angustias, quasi res, &c. pro Cec. 84. Et me ex hoc (vt ita dicam) campo acquiritatis ad istas verborum angustias, & ad omnes literarum angulos reuocas.

† ADIUNCT. Infirmitas. I. P. 24. Non capiunt angustia pectoris tui, non egestas animi recipit tantam personam. pro Mar. 28. Tuus animus nunquam his angustis, quas natura nobis ad viuendum dedit, contentus fuit. 2. de Nat. Deor. 20. Angustia conclusè orationis non facile se ipsa tutatur.

† ADIUNCT. Erumina. 4. de Fin. 68. Quæ est igitur causa tantarum angustiarum? pro Q. 19. Tum iste, qui hunc in summas angustias adductum putaret, negat, &c. 16. Fa. 21. Excusationem angustiarum tui temporis accipio. 3. de Or. 226. Angustia temporis me coegerunt. 1. de Or. 3. In his vel asperitatibus rerum, vel angustis temporis obsequar studiis nostris.

† ADIUNCT. Magna, 1. Offic. Incredibiles, 12. At. Magna, summa, pro Quint.

ANGVSTVS, *arctus, brevis loco præcipuè.* 1. de Leg. 17. In paruum

quendam, & angustum locum concludi. 3. 38. Pontes etiam lex Maria fecit angustos. || 3. de Orat. 119. A minutis angustisque concertationibus, ad omnem vim varietatèque vos differendi traducendos putauit. Or. 187. Angusta quædam atque concisa, & alia est collata, & diffusa oratio.

† ADIUNCT. Numeri paucitate. 1. Offic. 53. Ab illa enim immensa societate humani generis in exiguum angustumque concludi. de Am. 20. Ex infinita societate generis humani contracta res est, & adducta in angustum, vt omnis charitas aut inter duos, aut inter paucos iungatur. 1. Aca. 37. Illi perturbationes animi ex homine non tollunt, sed eas contrahunt, in angustumque deducunt.

† ADIUNCT. Abiectus. 1. Off. 68. Nihil est tam angusti animi, tamque parui, quam amare diuitias. 1. de Fin. 61. Ecce autem alij minuti & angusti, aut omnia semper desperantes.

† ADIUNCT. Difficilis. pro Rab. 9. Illam alteram partem nimis exiguam & angustam esse voluisti. pro Planc. 54. Nunc ab vtroque; eas angustas ais, ne in angustum venirent. 4. Acad. 92. Latum. (Angustia alicuius sustentare tenuitatem. Angustia pectoris, & animi egestas. Temporis angustia. Res in angustum contracta. Animus angustus, paruus. Angusti minutiq; id erat.)

† ADIUNCT. ANHELANS, 2. de Nat. 112. Dum gelidum valido de pectore frigus anhelans. Capricornus. — 2. C. 1. Catilina furens audacia, scelus anhelans. 4. ad Her. 68. Iste anhelans ex infimo pectore crudelitatem. Ibid. 45. Itaque anhelans ex imis pulmonibus præ cura spiritus ducebatur.

& Syntaxis. *De pectore anhelans frigus gelidum. Ex infimo pectore scelus anhelare, crudelitatem. Ex imis pectoribus anhelantes spiritus ducitur.*

ANHELATVS, 3. de Oratore 38. Verba inflata & anhelata grauius.

ANHELITVS, *spiritus, respiratio.* 1. Offic. 131. Quæ cum fiunt, anhelitus mouentur, vultus mutantur, ora torquentur. Postquam in Sen. 15. Non te vnguentorum odor, non vini anhelitus, in eam cognitionem adducebat: vt, &c. 13. A. 4. Quam vim anhelitus fore censetis.

† ADIUNCT. Terra vapor. 1. de D. 114. Credo etiam anhelitus quosdam fuisse terrarum, quibus inflatae mentes oracula funderent. 2. de D. 44. Placet Stoicis eos anhelitus terræ, qui frigidi sunt, cum flucere cœperint, ventos esse. 2. de D. 117. Euanuiffe aiunt vetustate vim loci eius, vnde anhelitus ille terræ fieret.

† ADIUNCT. Frigidus, 2. de Diu.

& Syntaxis. *Anhelitum moueri, & re. Vim anhelitus. Terrarum anhelitus inflabant mentes.*

* ANICIANVS, || de Clar. 287. Si ego istis censuerim, & nouam istam quasi de musto, ac lacu feruidam orationem fugiendam, nec illam præclaram Thucydidi nimis veterem, tanquam Anicianam notam persequendam, &c.

ANICVLA, *anus, vetula mulier.* 1. de N. 55. Cui tanquam aniculis, & iis quidem indoctis, fato fieri omnia videntur. 2. Tusc. 40. Et anicula saepe inedia biduum aut triduum ferunt. 2. de Diu. 35. Hæc mihi iam crede, ne anicula quidem existimant. || de Nat. 95. Vix digna sunt lucubratione anicularum. || de Clar. 172. Vt ego non mirer illud Theophrasto accidisse, quod dicitur, cum percontaretur ex anicula quadam, quati aliquid venderet, & respondisset illa, atque addidisset, Hospes, non pote minoris, tulisse eum molestè.

ANIO, *fluuius ad 111. ab vrbe miliarium.* de Clar. 54. Lege, P L E B S 3. Offic. 112.

ANIENSIS, *tribus.* pro Pl. 54. Et ais prioribus comitiis Aniensem à Plotio, Tarentinam à Plantio tibi esse concessam, nunc ab vtroque eas esse auulsas, ne in angustum venirent.

ANILIS, *quod aniculum potius quam virum decet.* 1. Tusc. 93. Pelantur ergo ineptia ista penè aniles. 2. de D. 125. Omnem superstitionem imbecilli animi, atque anilis esse.

ANILITER, *anicularum instar.* 3. de Nat. 92. Superstitiose atque aniliter dicere aliquid.

ANIMA, *animus, ac vita prima causa.* de Som. 21. Hæc est natura propria animæ atque vis, vt ipsa à se ipsa moueatur: qua si est vna ex omnibus, quæ sese moueat, neque nata est certè, & æterna est. 3. de Nat. 27. Querit apud Xenophontem Socrates, vnde animam arripuerimus, si nullus fuerit in mundo deus. 1. Tusc. 19. Animus anima continetur. pro S. R. 146. Is tibi omnia sua præter animam tradidit. 4. C. 18. Præterea de vestra vita, de coniugum vestrarum ac liberorum anima, hodierno die iudicandum est. pro Sest. 87. Si P. Sestius animam, quam vix retinuit, edidisset. 16. Fam. 14. Vos meæ clarissimæ animæ, quam sapissimè ad me scribite. Ibid. 18. Considerandum vobis etiam atque etiam animæ meæ, diligenter puto, quid faciatis. in Arat.

Hæc augere, anima vitæ flamine mulcet. 1. Tusc. 19. Nam & agere animam, & efflare dicimus. 8. At. 2. In vnius hominis quotannis periculose ægrotantis anima, positas nostras

omnes spes habemus pro Q. R. 24. Eodem tempore & gestum & animam ageres. pro Mil. 49. Efflare animam, *id est, mori.* 4. ad Her. 57. Amisit animam, *id est, moritur.* 8. Fa. 13. Agere animam, *id est, mori.* 7. V. 138. Reliqua est causa, quæ non delata ad me, sed in anima sensuque meo penitus affixa atque infixa est. 9. At. 12. Egrotum dum anima est, spes esse dicitur. 1. de Nat. 88. Anima consilij rationisque particeps. 5. V. 139. Apronius, qui non modo animum integrum, sed ne animam quidem puram conferuare potuisset. 1. Tusc. 19. Animus ab anima dictus est.

¶ *Spiritus, vitæque, & anhelitus.* pro S. R. 72. Ducere animam de cælo. Orator. 107. Ita viuunt dum possunt, vt ducere animam de cælo non queant. 2. de Nat. 160. Sui, ne putresceret, anima pro sale data est. 3. de Orat. 179. Interclusio animæ & angustia spiritus.

¶ *Aer.* 4. Acad. 124. Si simplex animus, vtrum sit ignis, an anima, an sanguis. de Vn. 13. Inter ignem & terram, aquam Deus animamq; posuit. 2. de Nat. 135. Aspera arteria excipit animam eam, quæ ducta est spiritu, eamque à pulmonibus respirat, ac reddit. 2. de Nat. 138. Anima quæ spiritu in pulmones ducitur.

¶ *item* || 1. de Or. 161. Continere animam.

† **A D I V N C.** Insecta, ad Brut. Particeps consilij atque rationis, 1. de Nat. Pur. 5. Ver. Tenuis, 1. Tusc. Aeternæ. (Natæ, de Som. Charifimæ, 14. Fam.

¶ **Syntaxis.** *Animam arripere. Animus anima continetur. Vos mea anima. Animam agere, amittere, efflare. In anima, sensuque infixum. Animus ab anima dictus.*

A N I M A D V E R S I O, consideratio, attentio, notatio. 1. Off. 103. Excitanda est animaduersionis & diligentia, vt ne, &c. *id est, adhibenda, adijcienda.* 2. de Orat. 146. Atque hoc totum est, siue artis, siue animaduersionis, siue consuetudinis, nosse regiones, &c. Or. 183. Notatio naturæ atque animaduersionis peperit artem. pro Ccc. 35. Quid ad actoris notationem & animaduersionem ages. pro Ar. 16. Tamen hanc animaduersionem humanissimam ac liberalissimam iudicaretis.

¶ *Reprehensio.* Orat. 195. Nec enim effugere possumus animaduersionem, si semper iisdem pedibus vteremur.

¶ *Pœna, & castigatio.* 3. Offic. 111. Inducantur hoc notationes animaduersionis censorum. 15. ad Br. In animaduersione pœnaque esse duriorem. 1. Offic. 88. Omnis animaduersionis & castigatio contumelia vacare debet. 1. de Fin. 35. Continere aliquem metu animaduersionis. 1. A. 5. Animaduersionis Dolabellæ in celebratos seruos. pro Cl. 128. Animaduersionis vitiolorum. 5. Famil. 10. Meam animaduersionem & supplicium, quo vsurus eram in eum quem cepissem, remitto, tibi. 2. Attic. 8. Comprehensio fontium mea, animaduersionis. Senatus fuit. pro Sest. Rosc. 68.

¶ Animaduersionis paternæ metus. || 3. V. 45. Genus animaduersionis vide.

† **A D I V N C.** Censoria, pro Clu. Mediocris, 1. de Finib. Paterna, pro Sest. Rosc.

¶ **Syntaxis.** *Excitare animaduersionem, ac diligentiam. Notatio & animaduersionis pariunt artes. Animaduersionis humana, & liberalis. Notatio & animaduersionis censorum. Animaduersionis & castigatio. Animaduersionis & supplicium. Remittere alicui suam animaduersionem & supplicium, quod, &c. actiue. Vti animaduersione in aliquem. Animaduersionis Senatus, actiue.*

A N I M A D V E R S O R. 1. Off. 146. Sic nos si acres & diligentes iudices esse volumus, animaduersionesque vitiolorum, magna intelligemus sæpe ex paruis.

A N I M A D V E R S V S, agnitus. 1. de Or. 109. Hæc ab hominibus callidis, à peritis animaduersionis ac notata sunt. Ibid. 125. Oratoris peccatum, si quod est animaduersionis, stultitiæ peccatum videtur. || 2. de Nat. 24. Animaduersionis sæpe est.

A N I M A D V E R T E N D V S, pro S. R. 116. Atque ea sunt animaduersionis peccata, quæ difficillimè præcauentur.

A N I M A D V E R T O, & animum aduerto, noto, attendo, animum attendo, deprehendo, sentio, intelligo. 1. de N. 3. Sin autem diij non possunt nos iuuare, nec volunt, nec curant omnino, nec quod agamus animaduersionis, quid est, &c. 1. C. 20. Quid est Carilina? quid attendis? quid animaduersionis horum silentium? 3. Famil. 5. Animaduersionis enim & didici ex tuis literis, te, &c. 6. At. 1. Deinde me obsecras amantissimè, ne obliuiscar vigilare, & vt animaduersionis quæ fiant. 1. de N. 14. Quin adfint, cognoscant, animaduersionis, & 3. de N. 89. Nonne animaduersionis: 8. At. 19. Etiam illud pro tua prudentia debes animaduersionis, quot cohortes, &c. Quin. de Pet. 27. Cum vident vnum esse aliquem, qui hæc officia maximè animaduersionis. 9. Famil. 9. Quamobrem quid aut ille sperare possit, aut tu, animum aduerte, pro tua prudentia. *pro Q. Gall. Ego certò scio, omnes locos, qui ludis dicti sunt, animaduersionis.

¶ *Punio, castigo.* 1. C. 30. Crudeliter animaduersionis in aliquem. 3. V. 44. Cum ille nõ daret, animaduersionis, genus animaduersionis videte, 4. V. 57. Tu qui institueras in eos animaduersionis, qui perperâ iudicasset. || 5. Fa. 2. Qui in alios animaduersionis, &c.

A N I M A D V E R T O R, de Am. 27. Quod quidem quale sit, etiam in bestiis animaduersionis potest. 11. Famil. 27. Dignitas tua facit,

¶ vt animaduersionis quicquid facias. || 1. de Nat. 3. Si animaduersionis tunc ab his. 1. de Diuin. 58. Eadem non tam animaduersionis tunc in pace.

¶ **Syntaxis.** *Animaduersionis & notatio. Peccatum animaduersionis. Ades, agnosce, animaduersionis. Pro tua prudentia animaduersionis. Crude-liter animaduersionis in aliquem. Animaduersionis, absolutè.*

A N I M A L, animans. (inanimatus, inanimus. 4. Acad. q. 37. Animal & inanimus hoc maximè discrepant, quod inanimus nihil agit, animal agit aliquid. de Somn. 2. 1. Inanimatum est omne, quod motu agitur exterius; quod autem animal est, id movet interiore. 1. de Diu. 57. Cum hoc animal tam sit canorum sua sponte. *id est, gallus.* 2. de Fin. 39. Homo, diuinum animal. 2. de Nat. 24. Siue animal, siue è terra editum. 3. de Nat. 29. Mortale igitur omne animal & dissolubile, & diuiduum sit necesse est. 6. At. 1. Feci iter per eius possessionem, in qua animal nullum reliquum est. 1. de Diu. 159. Nullum animal, quod sanguinem habet, sine corde esse potest. 3. de N. d. 32. Animal nullum sepium. Ibid. 29. Omne animal naturam patibilem habet. 2. de Fin. 33. Omne animal simul vt ortum est, & seipsum, & omnes partes suas diligit. 1. de Diu. 120. Omne animal vt vult, ita vitium motu sui corporis. de vniuer. 30. Vt animal quod videmus, esse illi animal quod sentimus ad æternitatis imitationem simillimum. 2. A. 67. Charybdim dico, quæ si fuit, fuit animal vitium. 4. Acad. q. 38. Quomodo non potest animal vllum non appetere id, quod accommodatum ad naturam appareat, sic non potest obiectam rem perspicuam non approbare. de vniuer. 9. Animal vnum aspectabile, in quo alia omnia animalia continentur, mundus. Ibid. 8. Animal esse mundum hunc intelligens, & diuina prouidentia constitutum. 1. de Nat. 26. Si mentem istam quasi animal aliquid esse voluit, erit aliquid interius, ex quo illud animal nominetur. I. P. 21. Cum tu complexus es illud finem animal, ex nefariis stupris concretum. 2. de N. 128. Cum autem in locis semen infedit, rapit omnem ferè cibum ad sese, eoque septum fingit animal. 5. de Fin. 26. Omni animali illud quod appetit, positum est in eo quod naturæ est accommodatum. I. P. 19. Consul ille, quem ego in hoc animali inuenire non possem. 3. de Nat. deor. 33. In omni animali est appetitio & declinatio naturalis. 4. de Fin. 36. Alij summum bonum in eo genere ponunt, quod si extra nostram potestatem, tanquam de animali aliquo loquatur. 1. de Nat. 122. Tam verò alia animalia gradiendo, alia serpendo, ad partem accedunt. 2. Offic. 11. Animalia habent suos impetus, & rerum appetitus. 2. de Nat. d. 12. Animalium alia fugunt, alia carpunt, alia vorant, alia mandunt cibum. 5. de Fin. 26. Omnium animalium commune est secundum naturam viuere. de vniuer. 31. Quot formas animalium mens in speciem rerum intuens poterat cernere, toridem & tales in hoc mundo secum cogitavit effingere. 1. Tusc. q. 2. Animalia & animantes frustra appellare censuit Dicæarchus. * de Consolat.

¶ Si vllum animal consecrandum fuit. || 1. de Legib. 22. Animal hoc prouidum, sagax, multiplex, acutum, memor, plenum rationis & consilij, quem vocamus hominem, præclara quadam conditione generatum esse, &c. 4. de Fin. 34. Omne animal applicatum est ad id quod in eo est optimum. &c. *ibidem.* Omne animal, simul atque ortum est, applicatum esse ad se diligendum.

† **A D I V N C.** Aeternum, dissolubile, immortale, mortale, sempiternum, 3. de Nat. Aptissimum ad cultum, aspectabile, de vniuer. Canorum, 1. de Diu. Diuinum, 2. de Finib. Functum, in Pis. Particeps pudoris & verecundia, appetensque coniunctionem hominum ac societatem, 4. de Finib. Perfidiosum & importunum, 3. Ver. Prouidum, sagax, multiplex, acutum, memor, plenum rationis & consilij, 1. de Leg.

¶ **Syntaxis.** *Animal voce canorum, dissolubile, diuiduum, natura patibili, prouidum sagax, aspectabile, id est, præstantissimum, & præclatu dignum, intelligens, funestum, ex stupris concretum.*

A N I M A L I S, spirabilis, æreus. 3. de Nat. 34. Natura animantis vel terrena, vel ignea, vel animalis, vel humida. 1. Tusc. 40. Reliquæ duæ partes, vna ignea, altera animalis, &c. Ibid. Siue illi sunt animales, id est, spirabiles, siue ignei, &c. 2. de Nat. 91. Principio enim terra sita in media parte mundi, circumfusa vndique est hac animali spirabilique natura, cui nomen est ær. Sunt quæ animabiles, hoc loco probat, pro eo vnde anima: vt spirabilis, vnde spiritus ducitur.

¶ *Anima proprium, ab anima viuens, vitale, animam præbens.* 4. Acad. 119. Erit enim persuasum, etiam solem, lunam, stellas omnes, terram, mare, deos esse: quod quædam animalis intelligentia per omnia permeet & transeat. 2. de Di. 133. Euiscerata, inanima cum animali sono. de vniuer. 20. Corpora colligata vinculis animalibus. 2. de Inu. 2. Vt mutum in simulachrum ex animali exemplo veritas transferretur.

¶ **Syntaxis.** *Natura animantis terrena, ignea, animalis, humida. Animalis spirabilisque natura, cui nomen ær, animabilis. Animalis intelligentia per omnia means. Animalis sonus. Exemplum animale, id est, viuens.*

A N I M A N S, animal, absolutè. 1. de N. 37. Aristot. dubitat, omnino Deus animans necne sit. 2. 21. Nihil quod (viuit) generare ex se potest animantem, compotemq; rationis. de vniuer. 15. A quo